

“சங்க இலக்கியத்தில் தெய்வ நம்பிக்கைகள்”

பெரியார் பல்கலைக்கழக பகுதிநேர முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டத்திற்காக அளிக்கப்பெறும்

ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்:

பொ.பிரபு,

(REGD NO:PU/R/RD3/26246/2015,

அறிஞர் அண்ணா அரசு கலைக்கல்லூரி,

நாமக்கல் – 637002.

நெறியாளர்:

முனைவர் சி.பானுமதி, எம்.ஏ.,எம்.பில்.,பிஎச்.டி

முதல்வர்,

அரசு கலை & அறிவியல் கல்லூரி(பெண்கள்),

ஓரத்தநாடு - 614625

தஞ்சாவூர் மாவட்டம்.

தமிழ்த்துறை,

அறிஞர் அண்ணா அரசு கலைக்கல்லூரி,

நாமக்கல் - 637002

மே - 2022

முனைவர் சி. பானுமதி எம்.ஏ., எம்.பில்., பிஎச்.டி.,

முதல்வர்,

அரசு கலை & அறிவியல் கல்லூரி (பெண்கள்),

ஓரத்தநாடு - 614625,

தஞ்சாவூர் மாவட்டம்.

நெறியாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியத்தில் தெய்வ நம்பிக்கைகள்” என்னும் தலைப்பில் பகுதிநேர முனைவர் பட்டத்திற்காக (பிஎச்.டி) நாமக்கல் - 637002, அறிஞர் அண்ணா அரசு கலைக் கல்லூரி தமிழ்த்துறையில் 2015 – 2021 ஆம் ஆண்டுகளில் என் நெறிகாட்டுதலில் பகுதிநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளராக ஆய்வு மேற்கொண்ட திரு.பொ.பிரபு எம்.ஏ., எம்.பில்., என்னும் ஆய்வாளரின் சொந்த முயற்சியால் ஆய்வேடு உருவானது என்றும், இவ்வாய்வேடு இதற்குமுன் வேறு எந்த பட்டத்திற்கும் அளிக்கப்பெறவில்லை என்று சான்றளிக்கிறேன்.

இடம்:

நாள்:

நெறியாளர் கையொப்பம்

தமிழ்த்துறைத் தலைவர் கையொப்பம்

முதல்வர் கையொப்பம்

பொ.பிரபு எம்.ஏ., எம்.:பில்.,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதி நேரம்),

அறிஞர் அண்ணா அரசு கலைக்கல்லூரி,

நாமக்கல் மாவட்டம் - 637002.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியத்தில் தெய்வ நம்பிக்கைகள்” என்னும் தலைப்பில் பகுதிநேர முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டத்திற்காக முனைவர் சி.பானுமதி எம்.ஏ., எம்.:பில்., பிஎச்.டி., முதல்வர், அரசு கலை & அறிவியல் கல்லூரி(பெண்கள்), ஓரத்தநாடு, தஞ்சாவூர் மாவட்டம் - 614625 அவர்களின் மேற்பார்வையில் 2015 – 2021 ஆம் ஆண்டுகளில் ஆய்வு நிகழ்த்தி அளிக்கப்படும் இந்த ஆய்வேடு எனது சொந்த முயற்சியில் உருவானதாகும். இதற்கு முன் வேறு எந்த பட்டத்திற்கும் இவ்வாய்வேடு அளிக்கப்பெறவில்லை என உறுதி அளிக்கிறேன்.

இடம்:

நாள்:

ஆய்வாளர் கையொப்பம்

OUR ORIGINAL REPORT:

Document Information:

Analyzed document : P.PRABHU,TAMIL.pdf (D121560217)
Submitted :2021-12-08T11:20:00.0000000
Submitted by : pulib
Submitter email :library@periyaruniversity.ac.in
Similarity :1%
Analysis address :library.periyar@analysis.urkund.com

Sources included in the report:

W:URL:[http://kamarajcollege.ac.in/Department/Tamil/III%20Year/004%20Core %20XII%20-%20Tamilaga%20Varalaru%20%20V%20Sem%20BA%20Tamil.pdf](http://kamarajcollege.ac.in/Department/Tamil/III%20Year/004%20Core%20XII%20-%20Tamilaga%20Varalaru%20%20V%20Sem%20BA%20Tamil.pdf)
Fetchd: 2020-12-28T10:44:36.8700000 2

W:URL: <https://www.oocities.org/vthangav/thirumanam2.html>
Fetchd: 2019-12-04T06:52:34.0270000 8

W:URL:<http://kamarajcollege.ac.in/Department/Tamil/II%20Year/001%20Part%20-%20I%20Tamil%20-%20III%20Sem%20BA%20Tamil.pdf>
Fetchd: 2021-03-10T07:14:46.2600000 3

W:URL:https://www.researchgate.net/publication/323541258_conspiracy_case_in_Hinduism_-_A_Critical_view **Fetchd:** 2019-10-30T05:52:29.4930000 1

W:URL:<http://kamarajcollege.ac.in/Department/Tamil/II%20Year/004%20Core%20VI%20-%20Sanga%20Ilakkiyam%20-%20III%20Sem%20BA%20Tamil.pdf>
Fetchd: 2020-12-22T06:27:09.9530000 2

W:URL: http://muthamildhandapani.blogspot.com/2018/07/blog-post_90.html
Fetchd: 2020-11-17T11:59:05.3300000 1

CERTIFICATE OF PLAGIARISM

1.	Name of the Research Scholar	P.PRABHU
2.	Course of Study	PH.D (PART TIME)
3.	Subject	TAMIL
4.	Name of the Supervisor	Dr. S. BANUMATHI
5.	Department/ Institution/ Research Centre	Tamil/ Arignar Anna Govt .Arts College, Namakkal – 637002
6.	Title of the Thesis / Dissertation	“சங்க இலக்கியத்தில் தெய்வ நம்பிக்கைகள்”
7.	Acceptable limit	20%
8.	% of similarity of content identified	1%
9.	Software used	URKUND
10.	Date of verification	08.12.2021

Report of the plagiarism check,items with percentage of similarity is attached

Signature of the scholar

Signature of the Supervisor

Signature of the College Librarian/Principal/University Librarian

CERTIFICATE BY THE R & D CO - ORDINATOR

It is certified that the thesis entitled “**Sanga Ilakkiyaththil Theiva Nambikkaigal**” (சங்க இலக்கியத்தில் தெய்வ நம்பிக்கைகள்)” submitted by the candidate **Mr.P.PRABHU**, Department of Tamil under the supervision of **Dr. S.Banumathi**, Principal, Govt.Arts & Science College (Women), Orathanadu, Thanjavur – 614625, is verified by the anti – plagiarism is within the permissible limit.

Signature of the R & D Co - Ordinator.

Certificate of Genuineness Of The Publication

This is certify that Ph.D candidate **PRABHU .P** working under my supervisor has published a research article in the **UGC Referred** List of journals named 1.நவீனத் தமிழாய்வு (பன்னாட்டுப் பன்முகத் தமிழ் காலாண்டு ஆய்விதழ்) with **Vol.No. 8 No. 4 Part - 2 Page No.408 - 414** and year of Publication **JULY – SEP 2020** published by **RAJA PUBLICATIONS, TRICHIRAPALLI - 620 023.** The contents of the publication incorporate part of the results presented in his thesis.

Research Supervisor Countersigned

Head of the Department

Certificate of Genuineness Of The Publication

This is certify that Ph.D. candidate **PRABHU . P** working under my supervisor has published a research article in **the UGC Referred** List of journals named **நவீனத் தமிழாய்வு (பன்னாட்டுப் பன்முகத் தமிழ் காலாண்டு ஆய்விதழ்)** with **Vol.No. 9 No. 1 Part - 1 Page No.279 - 284** and year of Publication **January – March 2021** published by **RAJA PUBLICATIONS, TRICHIRAPALLI - 620 023**. The contents of the publication incorporate pat of the results presented in his thesis.

Research Supervisor Countersigned

Head of the Department

List of Publications And Paper Presentation

List of Publication

S.No	Name of the Journal	Title of the Article	Page No	ISSN NO
1.	நவீனத் தமிழாய்வு (பன்னாட்டுப் பன்முகத் தமிழ் காலாண்டு ஆய்விதழ்)	“இலக்கியங்களில் திருமணச் சடங்குகள்”	408 -414	2321 – 984X
2	நவீனத் தமிழாய்வு (பன்னாட்டுப் பன்முகத் தமிழ் காலாண்டு ஆய்விதழ்)	“இலக்கியங்களில் கோலம்”	279 -284	2321 – 984X

List of Paper Presentation

S.No	Name of the conference	Name of the College	Title of The Articles	Page No
1	புத்தொளி (பெண்ணியக் கோட்பாட்டு நோக்கில் தமிழ் இலக்கியங்கள் என்னும் தலைப்பில் அமைந்த தேசியக் கருத்தரங்கக் கட்டுரைகளின் ஆய்வுக்கோவை 2020 - 2021	தெய்வானை அம்மாள் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி), விழுப்புரம் - 605401	“இலக்கியங்களில் திருமணச் சடங்குகள்” (தேசியக் கருத்தரங்கம்)	26-34
2	Jamal Academic Research Journal: an Interdisciplinary	ஜமால் முகம்மது கல்லூரி (தன்னாட்சி) திருச்சிராப்பள்ளி - 620020	“தமிழிலக்கியங்களில் பண்பாடு பற்றிய சமுதாயச் சிந்தனை” (பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம்)	30-31

நன்றியுரை

முனைவர் பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்ள எனக்கு வாய்ப்பளித்த பெரியார் பல்கலைக் கழகத்திற்கு எனது உளமார்ந்த நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

பகுதிநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளராக என்னை ஏற்றுக்கொண்ட முன்னாள், இந்நாள் கல்லூரி முதல்வர்களுக்கு என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தமிழ்த்துறைக்கும், தலைவருக்கும் நன்றி கூறுகிறேன்.

தமிழ்த்துறையில் ஆய்வு மேற்கொள்ள ஒப்புதல் அளித்த முதல்வர் முனைவர் சி. பானுமதி எம்.ஏ., எம்.பில்., பிஎச்.டி., அம்மா அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

முனைவர் பட்ட ஆய்வு மேற்கொள்ள விருப்பம் தெரிவித்தவுடன் இன்முகத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டு ஆய்வு நெறிமுறைகளை அறிவுறுத்தியும், பல அரிய கருத்துக்களைக் கூறியும், ஆய்வு செம்மையுற்று அமையவும் என்னை நெறிபடுத்திய எனது நெறியாளர் முனைவர். சி.பானுமதி எம்.ஏ., எம்.பில்., பிஎச்.டி., அம்மா அவர்களுக்கு என் நெஞ்சார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வு வல்லுநர் தேர்வுக்குழுவிற்கு வந்த அரசு கலைக்கல்லூரி(தாந்தோன்றிமலை), கரூர் மாவட்டம், தமிழ்த்துறைத் தலைவர் & இணைப்பேராசிரியருமான முனைவர் கீ. மாரியம்மாள் அம்மா அவர்களுக்கும் எனது நன்றியினை உரித்தாக்குகின்றேன்.

அன்போடும், அக்கறையோடும் பல நிலைகளில் அரிய தகவல்களையும், ஆய்விற்கு தேவையான ஆலோசனைகளையும், அறிவுரைகளையும் வழங்கிய அரசு கல்லூரி தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர் பெருமக்களுக்கும் மற்றும் ஏனைய பேராசிரியர் பெருமக்களுக்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றியினை உரித்தாக்குகின்றேன்.

என் அறிவு மேலோங்கவும், சிறப்படையவும் உதவிய சௌடேஸ்வரி கல்லூரி தமிழ்த்துறைத் தலைவருக்கும், பேராசிரியர்களுக்கும் நன்றிகள்.

என்னை ஈன்று கல்வி பயில மன ஊக்கமளித்த பெற்றோர்களுக்கும், குடும்பத்தினருக்கும் என்றும் நன்றி கூறி தலைவணங்குகிறேன்.

நாமக்கல் மாவட்ட மைய நூலகத்திற்கும், சென்னையில் புகழ்பெற்ற கன்னிமரா நூலகத்திற்கும், சென்னைக்கு மேலும் புகழ் சேர்க்கும் அண்ணா நூற்றாண்டு நூலகத்திற்கும் (கோட்டுர்புரம்), சென்னை பல்கலைக்கழக நூலகத்திற்கும், அவற்றின் பொறுப்பாளர்களுக்கும் எனது நெஞ்சார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

(பொ.பிரபு)

“சங்க இலக்கியத்தில் தெய்வ நம்பிக்கைகள்”

பொ. பிரபு,

REGD NO: PU/R/RD3/26246/2015, Date: 14.11.2015,

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்(பகுதி நேரம்),

தமிழ்த்துறை,

அறிஞர் அண்ணா அரசு கலைக்கல்லூரி,

நாமக்கல் மாவட்டம் - 637002

ஆய்வுச்சுருக்கம் (ABSTRACT)

மனிதன் உணவுக்காக மிருகங்களை வேட்டையாடிக் காட்டு மிராண்டியாக வாழ்ந்த காலகட்டத்தில் இடி, மழை, மின்னல், புயல், வெள்ளம் முதலிய இயற்கை உற்பாதங்களைக் கண்டு பெரிதும் பயந்தான். அருவிகள், ஆறுகள், காடுகள், மரங்கள், மலைகள் முதலியவற்றைக் கண்டு அஞ்சினான். அவற்றால் தன் உயிருக்குத் தீங்கு நேருமோ என அஞ்சிய அவன் ‘என்னை ஒன்றும் செய்து விடாதே’ என்னைக் காப்பாற்று” என்று அவற்றைத் தொழுது வணங்கினான். இவற்றை மட்டுமல்லாது, ஆபத்து விளைவிக்கும் கொடிய காட்டு விலங்குகளான சிங்கம், புலி, யானை, கொடிய நச்சுப் பாம்புகள் முதலியவற்றையும் அச்சத்தால் வணங்கினான். காட்டுமிராண்டி நிலையில் இருந்து வளர்ந்து முன்னேறி அநாகரிக நிலையை அடைந்த கால கட்டத்தில் மனிதன் அருவிகள், ஆறுகள், கடல்கள், காடுகள், மரங்கள், மலைகள் முதலிய இடங்களில் தெய்வம் உறைவதாக நம்பினான். “அணங்குடைச் சிலம்பு, அணங்குடைச் சாரல், அணங்குடை நெடுங்கோடு, அணங்குடை நெடுவரை, சூருடைச் சிலம்பு, சூர்உறை வெற்பு, பிறங்கு மலை மீமிசைக் கடவுள் முதலான சங்க இலக்கியத் தொடர்கள் மலைகளில் தெய்வம் உறைவதாக மனிதன் நம்பியதைக் கூறுகின்றன. மலைகளில் மட்டுமல்லாது, மரங்களிலும் தெய்வம் உறைவதாக அவன் நம்பினான் என்ற செய்தியைச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

“ஆலமர்கடவுள்’ எரிமருள் வேங்கைக் கடவுள், கள்ளி நீழற்கடவுள், கடவுள் மரத்த முள், கடவுள் முதுமரம், கடவுள் ஆலத்துத் தடவுச்சினை, கடம்பமர் நெடுவேள், நெடுவீழ் இட்ட கடவுள் ஆலம் முதலான சங்க இலக்கியத் தொடர்கள் மரங்களில் தெய்வம் உறைவதாக மனிதர்கள் நம்பியதைக் கூறுகின்றன. “அணங்குடை முந்நீர், கடல் கெழுசெல்வி, சூருடை நனந்தலைச் சுனை, நிலைத்துறைக் கடவுள், நிறைசுனை உறையும் சூர்மகள்” முதலான சங்க இலக்கியத்தொடர்கள் இதற்குச் சான்றளிக்கின்றன. அணங்கு, அரமகளிர், ஆரமகளிர், ஆரணங்கு, சூர், சூர்மகள், சூராமகளிர், தெய்வம், கடவுள் முதலிய பெயர்களால் தெய்வம் குறிக்கப்படுகிறது. எந்தத் தனிப்பட்ட தெய்வத்தையும் இப்பெயர்கள் குறிப்பிடவில்லை. இப்பெயர்கள் தெய்வங்களின் பொதுப் பெயர்களாகவே உள்ளன என்பது நம் சிந்தனைக்கு உரியதாகும்.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என நிலம் நான்காகப் பகுக்கப்பட்ட போது, அந்நிலங்களுக்கு உரிய தெய்வங்களாக ஆண் தெய்வங்களே குறிக்கப்பட்டன. அந்நிலங்களில் உலவி ஆடவரை அச்சுறுத்தி வந்ததாகக் கூறப்பட்ட. பெண் தெய்வங்கள் முற்றிலும் புறக்கணிக்கப்பட்டன. மலையும், மலைசார்ந்த இடமுமான குறிஞ்சி நிலத்தின் தெய்வமாக முருகன் கூறப்பட்டான். திருமால் முல்லை நிலத்துக்குரிய தெய்வம் எனப்பட்டது. இந்திரன் மருதநிலத்துக்குரிய தெய்வமாகக் கூறப்பட்டான். வருணன் நெய்தல் நிலத்துக்குரிய தெய்வம் எனப்பட்டது. இவ்வாறு, ஆண் தெய்வங்களே நான்கு நிலங்களுக்கும் உரிய தெய்வங்களாகக் கூறப்பட்டமை, சமூகத்தில் ஆணாதிக்கம் மேலோங்கியதன் விளைவேயாகும். இத்தெய்வங்களில் முருகனைத் தவிர்த்த பிற தெய்வங்கள் ஆரியக் கடவுளர் என்பது நம் கவனத்துக்குரியதாகும். கொற்றவை என்னும் பெண்தெய்வம் பாலை நிலத்துக்கு உரிய தெய்வமாகக் கூறப்பட்டது. பாலை தனிநிலம் அன்று மழையின்றி வறட்சி ஏற்பட்டு முதுவேனிற் காலத்தில் முல்லை நிலமும், குறிஞ்சி நிலமும் தம் இயல்பில் திரிந்து பாலை நிலமாக மாறும்.

சுருக்க குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்	- அகநானூறு
உ.ஆ	- உரையாசிரியர்
கற்பு	- கற்பியல்
கு.எண்	- குறள் எண்
தொல்	- தொல்காப்பியம்
தொல்	- தொல்காப்பியர்
நா.எ	- நாற்பா எண்
ப.ஆ	- பதிப்பாசிரியர்
பா.எ	- பாடல் எண்
பா.வ	- பாடல் வரிகள்
புறம்	- புறநானூறு
பொருள்	- பொருளதிகாரம்
மேலது	- மேலே குறிப்பிட்ட நூல்

பொருளடக்கம்

இயல் எண்	தலைப்பு	பக்கம் எண்
	முன்னுரை	1 – 3
1.	தெய்வம் பற்றிய நம்பிக்கைகள்	4 – 46
2.	சடங்குகள் பற்றிய நம்பிக்கைகள்	47 – 82
3.	விழாக்கள் பற்றிய நம்பிக்கைகள்	83 – 122
4.	பண்பாடு பற்றிய நம்பிக்கைகள்	123 – 162
5.	கலாச்சாரம் பற்றிய நம்பிக்கைகள்	163 – 198
	முடிவுரை	199 – 200
	துணைநூற்பட்டியல்	201 – 215
	பின்னிணைப்பு	

முன்னுரை

முன்னுரை:

இலக்கியங்கள் மனிதனைச் செம்மைப்படுத்துவன. பண்பாடு, கலாச்சாரங்களை வெளிக்கொணர்வன. சங்க இலக்கியம் தமிழர் தம் வாழ்வின் கருவூலமாகும்.

ஆய்வு நோக்கம்:

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் தெய்வ நம்பிக்கையை எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் வெளிப்படுத்துகின்றன. அதனை முழுமையாக வெளிகொணர்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வு எல்லை:

சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் தெய்வம் பற்றிய செய்திகள், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், விழாக்கள், பண்பாடுகள், கலாச்சாரம் ஆகியவைகளைக் கண்டறியும் முகத்தால் எட்டுத்தொகையும், பத்துப்பாட்டும் ஆய்வு எல்லையாக அமைகிறது.

ஆய்வு அணுகுமுறை:

இவ்வாய்வு விளக்கவியல் ஆய்வு, சமுதாயவியல் ஆய்வு என்ற அடிப்படையில் அமைகிறது.

ஆய்வு முன்னோடிகள்:

தெய்வம் பற்றிய பாடல் பல உள்ளது. அதனை ஆய்வு செய்த முன்னோடிகள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன.

ப.மு.கவிதா	- “எட்டுத்தொகை நூல்களில் நம்பிக்கைகள்”
கி.வி சாகரூபன்	- “பழந்தமிழர் வழிபாட்டு மரபுகளும் நம்பிக்கைகளும்”
அ.சண்முகதாஸ்	- “சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள்”

முதன்மை ஆதாரம்:

எட்டுத்தொகை நூல்கள், பத்துப்பாட்டு நூல்கள் ஆகிய நூல்களை முதன்மை ஆதாரமாக இவ்வாய்விற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

துணைமை ஆதாரம்:

சங்க இலக்கியம் தொடர்பானதும், தெய்வம் தொடர்பானதும் ஆகிய செய்திகள், கட்டுரைகள், நாளிதழ்கள், ஆய்வேடுகள் ஆகியவை துணைமை ஆதாரமாகும்.

இயல்பகுப்பு:

இவ்வாய்வு ஐந்து இயல்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

1. தெய்வம் பற்றிய நம்பிக்கைகள்
2. சடங்குகள் பற்றிய நம்பிக்கைகள்
3. விழாக்கள் பற்றிய நம்பிக்கைகள்
4. பண்பாடு பற்றிய நம்பிக்கைகள்
5. கலாச்சாரம் பற்றிய நம்பிக்கைகள்

என்ற அடிப்படையில் ஆய்வு அமைகிறது.

இயல் ஒன்று:

‘தெய்வம் பற்றிய நம்பிக்கைகள்’ என்னும் இயலில் அக்காலத்தில் நான்கு நிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு முதலாவதாக சேயோன் என்று அழைக்கப்படும் முருகன் பற்றிய செய்தியையும், ‘குன்று இருக்குமிடமெல்லாம் குமரன் இருப்பான்’ என்னும் வரிகளுக்கு ஏற்ப முருகனின் அறுபடை வீடுகளையும், முருகப் பெருமானுக்கு வெறியாட்டு நிகழ்த்துவதையும், முருகன் போர்க்கடவுளாக விளங்கிய செய்தியையும், சிவனின் பெருமைகள், முக்கண்ணையுடையவன், முப்புரங்களை எரித்த செய்தியையும் கூறுகிறது. மாயோன் என்று அழைக்கப்படும் திருமாலின் பத்து அவதாரங்களையும், தேவர்களின் தலைவன் என்று அழைக்கப்படும் இந்திரன் பற்றிய செய்தியையும், மழையின் கடவுளாக வருணிக்கப்படும் வருணப் பகவான் பற்றிய சிறப்பையும், முருகனின் தாயாகவும், வேட்டுவர்களின் குலத்தெய்வமாகச் சொல்லப்படும் கொற்றவை குறித்த செய்திகளையும் இவ்வியல் ஆராய்கிறது.

இயல் இரண்டு:

‘சடங்குகள் பற்றிய நம்பிக்கைகள்’ என்னும் இயலில் களவு, கற்பு வாழ்க்கையில் சடங்குகள் பற்றிய செய்திகளையும், வெறியாட்டு நிகழ்வினையும், இறந்த வீரர்களுக்கு நடுகல் எடுத்ததையும், தெய்வத்திற்கு ஆடு பலியிடுவதையும், கடல் தெய்வ வழிபாடு பற்றிய சடங்குகளையும் இவ்வியல் விளக்குகிறது.

இயல் மூன்று:

‘விழாக்கள் பற்றிய நம்பிக்கைகள்’ என்னும் இயலில் விழாவின் முக்கியத்துவம் பற்றியும், தமிழர்களின் முக்கிய விழாவான தை விழா முதல் பொங்கல் விழா பற்றியும், சிவன், முருகன், திருமால் ஆகிய தெய்வங்களுக்கு விழா எடுத்த செய்தியையும் இவ்வியல் தெளிவாக ஆராய்கிறது.

இயல் நான்கு:

‘பண்பாடு பற்றிய நம்பிக்கைகள்’ என்ற இவ்வியலில் மனிதனின் பண்பாடு பற்றிய பாடல்களையும், விருந்தோம்பல் குறித்த செய்தியையும், அரசர் முதல் மற்றோர் கடைப்பிடிக்கும் பண்பாட்டு முறைகளையும், வணிகர்கள் தாங்கள் செய்யும் தொழிலில் நேர்மையை கடைப்பிடிக்கும் பண்பாட்டுச் செய்தியையும் இவ்வியல் எடுத்துரைக்கிறது.

இயல் ஐந்து:

‘கலாச்சாரம் பற்றிய நம்பிக்கைகள்’ என்னும் இயலில் கலாச்சார விளங்கக் களவு, கற்பு வாழ்க்கையில் பின்பற்றிய கலாச்சார முறையையும், உடன்போக்கில் கண்டோர், பார்ப்பனார் கலாச்சாரம், புறவாழ்வில் ஏறுதழுவுதல் என்னும் நிகழ்வுகளையும், பண்டையத் தமிழரின் கல்வி, வீரம், கொடை, இசைமை பற்றிய செய்தியையும் இவ்வியல் ஆராய்கிறது.

இறுதியில் ஆய்வில் கண்ட முடிவுகள் முடிவுரையில் கூறப்பெற்றுள்ளது.

தெய்வம் பற்றிய நம்பிக்கைகள்

1.முன்னுரை:

கல்லும் மண்ணும் தோன்றும் முன்னே வாழ்ந்த பழந்தமிழரின் தெய்வ நம்பிக்கையை தொல்காப்பியம் வாயிலாக அறிய முடியும். பாடல் பாடும் புலவனுக்கு இலக்கணம் வகுத்த தொல்காப்பியர், உலகியல் பொருட்கள் அனைத்தையும் முதல், கரு, உரி என்ற முப்பொருளில் அடக்கினார். உயிர் வாழ்வதற்கு அமைந்த நிலத்தையும், காலத்தையும் முதற்பொருள் என்றும், முதற்பொருளைச் சார்ந்து கருக்கொண்டு தோன்றும் தெய்வம் முதலான அனைத்து உயிருள்ளவற்றையும், உயிரற்றவற்றையும் 'கருப்பொருள்' என்றும் மக்கற்குரிய அகம், புறமாகிய ஒழுக்கங்களை 'உரிப்பொருள்' என்றும் வகுத்தார். இம்முன்று பொருட்களுள் கருப்பொருள் தெய்வம் பற்றிக் கூறும். இதனை,

“தெய்வம் உணாவே மாமரம் புற்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப”¹

என்ற நூற்பா காட்டும். தொல்காப்பியர் காலத்தில் 'தெய்வம்' என்பது மக்களிடம் இருந்திருக்கிறது. மக்கள் வாழ்ந்த நிலத்திற்கும், காலத்திற்கும் அவரவர் தேவைக்கும் ஏற்ப அவர்களின் தெய்வ வழிபாடு அமைந்திருந்தது.

2.நிலத்தின் அடிப்படையில் எழுந்த தெய்வங்கள்:

நிலத்தின் அடிப்படையில் தெய்வங்கள் இருந்தது. காடும், காடு சார்ந்த முல்லை நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் மாயோனையும் (திருமாலையும்), மலையும், மலை சார்ந்த குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் சேயோனையும் (முருகன்), வயலும், வயல் சார்ந்த மருத நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் வேந்தனையும் (இந்திரன்), கடலும், கடல் சார்ந்த நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் வருணனையும், நீரும், நிழலுமற்ற பாலை நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் கொற்றவையும் என தாம் வாழ்ந்த நிலத்திற்கும் தேவைக்கும் ஏற்ப வழிபடு தெய்வங்களாகக் கொண்டனர். இதனை,

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்

சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்பனல் உலகமும்

வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்

முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்

சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே”²

என நூற்பா கூறும்.நால்வகை நிலத்திற்கும் உரிய தெய்வங்களைக் குறிப்பிட்ட தொல்காப்பியர், பாலை நிலம் பற்றியோ அல்லது பாலைக்குரிய தெய்வம் பற்றியோ இந்நூற்பாவில்

குறிப்பிடவில்லை. நானிலத்திற்கும் நான்கு தெய்வங்களைக் குறிப்பிட்ட தொல்காப்பியர், இத்தெய்வங்களிடையே உயர்வு தாழ்வு இருந்ததாகக் குறிப்பிடவில்லை.

3.முழுமுதற் கடவுள்:

முழுமுதற் கடவுளுக்குத் தொல்காப்பியர் பெயர் கொடுக்கவில்லை. திணைக்குரிய தெய்வங்களுக்கு மேலாக எல்லாவற்றையும் கடந்ததாக, முழுமுதலாக இருக்கின்ற ஒன்றைக் கடவுள் என்கிறார் தொல்காப்பியர். இந்த முழுமுதலை, சிறந்தது என்ற சொல்லாலும் குறிக்கிறார்.

“காமம் சான்ற கடைக்கோட் காலை

ஏமம் சான்ற மக்களொடு துவன்றி

அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும்,கிழத்தியும்

சிறந்தது பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”3

இங்கு, எல்லா வகையாலும் சிறந்தது முந்தியது, முழுமுதல் என்று பொருள் தருகிறது. சிறந்த அந்த ஒன்றை வழிபடுவது தான் இதுவரை வாழ்ந்ததன் பயன் என்கிறது இந்நூற்பா. கடவுள் சிறந்தது என்னும் தொடர்களால் திணைக்குரிய தெய்வங்களைத் தாண்டி முழுமுதற் கடவுள் பற்றிய சிந்தனை தொல்காப்பியர் காலத்தில் இருந்திருக்கிறது.

4.கடவுள்:

“ஏற்றுவலறுயரிய எரிமருள் அவிர்சடை,

மாற்றரும் கணிச்சி, மணிமிடற் றோறும்

- - - - -

தோலா நல்லிசை, நால்வர்”4

நான்கு கடவுள்களுக்கும், அவரவர்க்குரிய தனித்தனி நிறம், ஊர்தி, கருவி, கொடி முதலியன இருந்தன. சங்ககாலத் தமிழ் மக்கள் தம் வாழ்வின் முதன்மையான கடவுளை வணங்கி வாழ்ந்தனர்.

5.குறிஞ்சி நிலத் தெய்வம் சேயோன்:

சேயோன் என்பது முருகக் கடவுள், சிவன் முதலிய தெய்வங்களைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் சேயோன் என்ற சொல் பெரிதும் முருகனையே குறித்து நிற்கின்றன. ‘சேயோன் மேயனது மைவரை உலகமும்’ என்பதனால் முருகன் குறிஞ்சி நிலத்து தெய்வமாவது புலப்படுகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் முருகனானவன் முருகு, வேள், முருகன், செவ்வேள் என்ற பெயர்களால் குறிக்கப்படுகின்றான். முருகன் வீரம் மிக்கவனாகவும், அச்சுறுத்துபவனாகவும் காணப்பட்டான். இதனை, பின்வரும் நற்றிணைப் பாடலில் இவ்வாறு வலிமையான யானையினுடைய தந்தத்திற்கு நிகராக,

“முருகுறழ் முன்பொடு கருஞ்சினம் செருக்கிப்

பொருத யானை வெண் கோடுகடுப்ப”5

என்று சொல்கிறது.

சங்க இலக்கியங்களிலும் பெரும்பாலும் அக இலக்கியங்கள் முருகனை காதல் கடவுளாகவும், புற இலக்கியங்கள் போர்க்கடவுளாகவும் படைத்துள்ளன. புறநானூற்றுக் காலத்தில் நடுகல் வழிபாடு சிறந்திருந்தது. வீரவணக்கம் செய்யும் வழக்கம் இடம் பெற்றிருந்தது. நடுகற்களில் பெயரும், பீடும் எழுதி வழிபட்டதைப் போலவே குறிஞ்சி நிலக் கடவுளான முருகனை வீரத்தின் வடிவமாகப் போர்க்கடவுளாக மக்கள் வழிபடலாயினர். வீரத்தின் உருவை நடுகல்லில் கண்ட மக்கள் தம் வழிபடு கடவுளான முருகனுக்கு திருவுருவம் அமைக்க எண்ணியபோது அது நடுகல் வடிவமாக அமைந்திருக்கலாம் என்பதை,

“முருகன் நற்போர் நெடுவேள் ஆவி”6

என்றும்,

“சூர் மருங்கறுத்த சுடர்இலை நெடுவேல்

சினம் மிகு முருகன் தண்பரங் குன்றத்து”7

என்னும் பல சான்றுகள் காட்டுகின்றன.

5.1 கோயில்கள்:

சங்ககால மக்கள் தத்தம் தெய்வத்தை அமைத்து வழிபடுவதற்கென்று திருக்கோயில்களை அமைத்திருந்தனர் என்பதை,

“அணங்குடை முருகன் கோட்டம்”8

“... .. தாழ்நீர்

வெண்தலைப் புணரி அலைக்கும் செந்தில்

நெடுவேள் நிலைஇய காமர் வியன்துறை”9

ஆகிய சான்றுகளால் அறியலாம். மேலும், திருச்சீரலைவாய் திருச்செந்தூரில் முருகன் கோயில் உள்ள என அறியலாம்.

தொல்காப்பியத்தில் திருச்செந்தூரைப் பற்றிய குறிப்பு காணப் பெறுகின்றது.

“முருகன் தீம்புனல் அலைவாய்”10

எனத் தொல்காப்பியம் போற்றுகின்றது.

இதனைத் தொடர்ந்து நக்கிரரின் திருமுருகாற்றுப்படையில் திருப்பரங்குன்றம் பற்றிய செய்தி இடம் பெறுவதை,

“உலகம் உவப்ப வலன்றோர்பு திரிதரு

பலர்புகழ் ஞாயிறு கடல்கண்டா அங்கு”11

என்ற பாடல் மூலம் அறியலாம்.

5.2 மலைத்தெய்வம்:

குறிஞ்சி நில மக்கள் தாம் வாழும் மலையினையே தெய்வமாக வழிபட்டனர். இதனை,

“கொடிச்சியர் கூப்பி வரைதொழு கைபோல்”¹²

என்ற தொடர் குறிப்பிடுகிறது.

5.3 அணங்கு:

மலையில் உறையக்கூடிய தெய்வத்தை ‘அணங்கு’ என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகின்றனர். ‘அணங்கு’ என்ற சொல்லுக்குத் ‘தீண்டி வருத்தும் தெய்வம்’ என்பது பொருளாகும். குறிஞ்சி நில மக்கள் அவ்வணங்கையும் தெய்வமாக வணங்கினர் என்பதை,

“மணங்கமழ் நாற்றத்த மலைநின்று பலிபெறாஉம்

அணங்கென அஞ்சவர், சிறுகுடி யோரே”¹³

“மணங்கழ் மார்பினை மஞ்ச இவர் அடுக்கம் போழ்ந்து

அணங்கு உடை ஆரிடை”¹⁴

என்ற பாடல் அடிகள் எடுத்துரைக்கின்றன. அவ்வணங்கிற்குப் பலியிடுவர் என்பதை, ‘மலைநின்று பலிபெறாஉம்’ என்ற தொடர் குறிப்பிடுகிறது.

5.4 சூரர் மகளிர்:

“விண்தோய் வரைப்பந்து எறிந்த அயாவீடத்

தண்தாழ் அருவி, அரமகளிர் ஆடுபவே”¹⁵

என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம், சூரர் மகளிர் பற்றிய நம்பிக்கை, குறிஞ்சி நில மக்களிடம் இருந்தமையை அறிய முடிகிறது. இதனை,

“கோழி ஓங்கிய வென்றெடு விறற்கொடி

வாழிய பெரிதென் றேத்தி பலருடன்

சீர்திகழ் சிலம்பகஞ் சிலம்பப்பாடிச்

சூரர் மகளிர் ஆடுஞ் சோலை”¹⁶

என்று திருமுருகாற்றுப்படை அடிகள் சூரர் மகளிர் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

5.5 முருகன் பற்றிய நம்பிக்கைகள்:

சங்ககால மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த கேண்மையினர். அவர்கள் இயற்கையோடு போராட வேண்டிய சூழலில் அப்போராட்டத்தில் தோல்வியுற்ற போது, தன்னிலும் மேலான ஒன்று இவ்வுலகில் உள்ளது என்று நம்பி அதனைத் தெய்வமாக வழிபட்டனர்.

“இயற்கையிடமும், மரணத்திற்குப் பின்வரும்

நிலைமையிடமும் மனிதன், கொண்ட அச்சமே

வழிபாட்டிற்கு அடிப்படை காரணம் என்கிறது”¹⁷

கலைக்களஞ்சியம். இவை மட்டுமின்றி, மக்கள் தம்முடைய விருப்பம் மற்றும் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்ளவும் தெய்வத்தை வழிபட்டனர்.

5.6 குரவையாட்டம்:

தலைவன் தலைவிக்கு விரைவில் திருமணம் நிகழ வேண்டும் என்ற தம் விருப்பம் நிறைவேற வேண்டி தோழி, தலைவி ஆகியோர் முருகனைக் குரவையாடி வழிபடுவர் என்பதனை,

“தெரியிழாய் நீயு நின்கோளும் புணர,

வரையுறை தெய்வம் உவப்ப, உவந்து

குரவை தமிழியாம் ஆடக் குரவையுள்

கொண்டு நிலைப்பாடிக் காண்”¹⁸

“நிலையுயர் கடவுட்குக் கடம் பூண்டு”¹⁹

ஆகிய வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

குறிஞ்சிக்கலியில் ‘முருகன்’ என்ற சொல் கூறப்பெறவில்லை. ஆயினும், ‘வரையுறைத்தெய்வம்’, ‘நிலையும் கடவுள்’ என்ற சொற்றொடர்கள் முருகனையே குறிக்கும். மேலும் நச்சினார்க்கினியர்,

“ஐவன வெண்ணெல் அரையுரலுள் பெய்து, இருவாம்,

ஐயனை ஏத்துவாம் போல”²⁰

என்பதில் வரும் ‘ஐயன்’ என்ற சொல் முருகனைக் குறிக்கும் என்று உரை எழுதியுள்ளார். எனவே “சேயோன் மேய மைவரை உலகம்” என்பதற்கேற்ப குறிஞ்சிநில மக்கள் முருகனை குலதெய்வமாக வழிபட்டனர் என்பது தெளிவாகிறது. அவர்கள் முருகன் மட்டுமின்றி மலைத்தெய்வம், அணங்கு, சூரர் மகளிர் ஆகியோரையும் வழிபட்டனர்.

5.7 முருகப்பெருமானின் வீரம்:

மாலைப்பொழுதை வருணித்துச் சொல்வதில் முருகனின் பெருமையும், வீரமும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன என்பதை அகநானூற்றில்,

“நெடுவேள் மார்பினாரம் போலச்

செவ்வாய் வானந் தீண்டி மீன் அருந்தும்”²¹

என்று நெடிய முருகவேலின் மார்பிற் கிடந்து ஒளி வீசும் முத்துமாலைப் போல சிவந்த அந்திமாலைப் பொழுதானது மலர்ந்தது என்கிறார்.

“கார் எனும் பெயர்க்கரியவன் மார்பினில் கதிர்முத்து

ஆர மென்னவும் பொலிந்தன அளப்ப அரும் அளக்கர்

நீர் முகந்த மாமேகத்தினுள் அருகுற நிறைத்து

கூரும் வெண்ணிறத் திரை எனப் பறப்பன்”²²

என அளவிட முடியாத கடலிலிருந்து நீரைக் கவர்ந்து செல்லும் கரிய மேகத்தினது அருகிலே பொருந்த வரிசையாய் வெண்மை நிறத்தை உடையனவாய்ப் பறக்கின்ற கொக்குகள் கிருட்டிணன் என்ற பெயர் கொண்ட கரிய திருமாலின் மார்பில் பூண்ட முத்தாரம் போல தோற்றம் தந்தன எனக் கூறுகிறது. இவ்வாறு இயற்கையோடு முருகனை ஒப்பிட்டுக் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது. மேலும்,

“இயல் முருகொப்பினை வயநாய் பிற்படப்”²³

என்ற தொடரும் முருகனின் பெருமையைத் தலைவனுடன் ஒப்பிட்டும் கூறும் தோழியானவள் தலைவனை நோக்கிக் கூறும்போது, வீரத்தின் இலக்கணமாகிய முருகப் பெருமானை ஒத்த தலைவனே! என்று கூறுகிறாள். இவ்வாறு முருகனுக்கு இணையான வீரத்தைத் தலைவன் பெற்றுத் திகழ்வதாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இதனையே,

“முருகுறழ் முன்பொடு பொருது களஞ்சிவப்ப

வாகு யெயினன் வீழ்ந்தென ஞாயிற்” ²⁴

என்ற வரிகள் ஆய் அண்டிரன் என்ற மன்னன் முருகனை ஒத்த வலிமையோடு நின்று பகைவர் பாதுகாக்கும் அரண்களை வென்றவன் என்று ஒப்புமைப்படுத்தியுள்ளார்.

“செருமிடுஞ் சேய்”²⁵

என்ற பாடல் வரி செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனின் போர் வீரத்திற்கு உவமையாக முருகக் கடவுளின் வீரம் இங்கு சுட்டப்படுகிறது.

5.8 களவொழுக்கத்தில் முருகன்:

தலைவன் தன்னை நல்கும் வேளையில் தலைவன் சிறைப்புறம் இருக்க, தலைவி வருந்தி தோழியிடம், என் அன்னையானவள் என் உடல் மாற்றத்தை தெய்வத்தால் தோன்றியது என எண்ணி, நம் மனைக்கண் முருகனை அழைத்து அவனது மாலையாகிய கடம்ப மாலையின் சிறப்பினையும், அவனது ஊர்தியாகிய யானையின் சிறப்பினையும் அருள்வரப் பாடி வருந்தி மலர்களையும், பூமாலைகளையும் கையில் ஏந்தி நாள்தோறும் வேண்டியிருத்தல் நல்லதாகுமோ? என்பதனை,

“உருகெழு சிறப்பின் முருகுமனைத் தரீஇக்,

கடம்பும் களிறும் பாடித் துடங்குபு

தோடுந் தொடலையும் கைக்கொண்டடு அல்கலும்

தேடினர் ஆதல் நன்றோ, நீடு”26

என்ற பாடல் கூறும், இவ்வாறு நாள்தோறும் முருகனை மலர்த்தாவி வாழ்த்தி, வணங்கி வந்தால் நம் மகளின் நோய் நீங்குமோ? என்று தாயானவள் வருந்திய நிலையினை முருகன் வணங்கும் பண்பாட்டுடன் இணைத்துக் காணலாம்.

காதல் நோயால் வருந்திய தலைவியின் உடல் மாறுதல்களை இன்னதென்று அறியமாட்டாத தாய் அதனை தெய்வக் குற்றமோ என்று அஞ்சி முருகனை வழிபட்ட செய்தியை நற்றிணைப் பாடல்கள் தருகின்றன.

“இளமை தீர்ந்தனள் இவளென வளமனை

அருங்கடிப் படுத்தனை ஆயினும் சிறந்து இவள்

பசுந்தனள் என்பது உணராய் பல்நாள்

எவ்வ நெஞ்சமொடு தெய்வம் பேணி”27

எனவும் பாடலில் சொல்லும் வேலனை நோக்கித் தோழி பின்வருமாறு கூறுகிறாள்.

“கடவுள் ஆயினும் ஆக

மடவை மன்ற வாழிய முருகே”28

‘தெய்வமல்ல’ என்று சொல்வதனால் தெய்வ அபசாரம் ஏற்படுமோ என்று அஞ்சி ‘வாழிய முருகே’ என்று குறிப்பிடுகிறாள்.

முருகக் கடவுளுக்குப் பலி கொடுத்தமை பற்றிய செய்திகளை நற்றிணைப் பாடல்களின் பின்வரும் தொடர்கள் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

“வெறியென உணர்ந்த உள்ளமொடு மறியறுத்து

அன்ன அயரும் முருகு நின்” 29

“பன்மலர் சிதறிப் பரவுறு பலிக்கே”30

“பலிபெறு கடவுள் பேணி கலிசிறந்து”31

முருகன் வேட்டுவர் குலத்தில் உதித்த வள்ளியை மணந்த செய்தியை நற்றிணைப் பாடலொன்று குறித்து நிற்கிறது.

“முருகு புணர்ந்து இயன்ற வள்ளிபோல”32

முருகனது மனைவியான வள்ளியின் பெயரை நற்றிணையே முதலில் சுட்டி நிற்பதாக வானமாமலை குறிப்பிடுகிறார். வள்ளி திருமணம் குறிஞ்சி நில ஒழுக்கமாகிய களவினை காட்டி நிற்கிறது.

5.9 சங்க நூல்களில் அறுபடை முருகன்:

முருகனின் வீரத்தையும், பெருமையையும் போற்றிப் பாடியது மட்டுமல்லாமல், அவன் வாழ்ந்த அறுபடை வீடுகளையும் புகழ்ந்து பேசுவதை சங்க இலக்கியங்களில் காண முடிகின்றது.

பொருள் ஈட்டச் செல்லும் தலைவன், தலைவியின் பிரிவுத் துயரை நினைக்கிறான். தன் பிரிவால் தலைவி வருந்துவாள், எனவே நான் அப்பொருளீட்ட வர இயலவில்லை என தன் நெஞ்சுக்குச் சொல்லி செலவழங்குகிறான். அவ்வாறு சொல்லும் தலைவனின் கூற்றில் முருகனின் திருப்பரங்குன்றம் பற்றிய குறிப்பு இடம் பெற்றுள்ளது.

“பல்பொறி மஞ்ஞை வெல்கொடி உயரிய,

ஒடியா விழவிநெடியோன் குன்றத்து,

வண்டுபட நீடிய குண்டுசனை நீலத்து

எதிர் மலர்ப்பிணையல் அன்ன இவள்

அரிமதர் மழைக் கண்தெண்பனி கொளவே”³³

என்ற தொடரானது, மனமே, நான் உன்னோடு பொருள் ஈட்ட வர இயலவில்லை. ஏனென்றால் பல புள்ளிகளை உடைய மயிலாகிய வெற்றிக் கொடியை உயர்த்தியது என்றும், மாறாத விழாவினை உடைய நெடியனாகிய குமரவேலினது திருப்பரங்குன்றத்தின் கண் வண்டுகள் மொய்ப்ப நீண்ட ஆழ்ந்த சுனையிடத்துள்ள குவளை மலரை எதிர் எதிர் வைத்து பிணைத்தலைப் போன்ற இவளுடைய அரிபரந்த முதிர்ந்த குளிர்ந்த கண்கள் தெளிந்த நீரை பெருக்க விடுமாறு யான் நின்னோடு வாரேன் என்று தலைவன் தன் மனதிற்கு கூறுவதைக் காணமுடிகின்றது.

5.10 முருகனின் வாகனமான மயில் பற்றிய குறிப்பு:

முருகனின் மயில் பற்றிய குறிப்பு திருமுருகாற்றுப்படையில்,

“பல்பொறி மஞ்ஞை வெல்கொடி அகவ”³⁴

எனவும், மேலும் புறநானூற்றில்,

“மணிமயில் உயரிய மாறா வென்றிப்,

பிணிமுக ஊர்தி, ஒண்செய் யோனும்”³⁵

எனவும் கூறும் வரிகள் மூலம் மயில் குறித்த சங்கப் புலவர்களின் கருத்தினை நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

இவ்வாறு ஆண்களின் வீரத்திற்கு முருகனையும், அவன் சிறப்பையும் ஒப்பிட்டு அவன் வாழும் ஊர்களின் தன்மையினையும், அவ்வூரின் சிறப்புமிக்க பொருளையும் தலைவியுடன் ஒப்பிட்டுக் கூறுவதையும் காணமுடிகின்றது. இங்கும் தலைவியின் குளிர்ச்சியான கண்களுக்கு இறைவனாகிய முருகன் வீற்றிருக்கும் திருப்பரங்குன்றத்தில் நிறைந்து காணப்படும் சுனைகளில் பூத்துக்குலுங்கும் அழகிய குவளை மலரை உவமையாகப் போற்றுவது சிறப்புடையது எனலாம்.

இரவுக்குறியில் தலைவியைச் சந்திக்க தலைவன் பல மலைகளையும், காடுகளையும் கடந்து வருகிறான். அவன் கையில் வேலும், மணம் கமழும் கூதலி மலரால் புனையப்பட்ட மாலையையும் அணிந்து தலைவியின் மனையின் புகுகிறான்.

ஒரு ஆடவன் இவ்வாறு வருவதைக் கண்ட தலைவியின் தாய் அவனைக் கண்டு ‘முருகன்’ என்று கருதி புகழுரைக்கூறி, நல்ல நிறம் வாய்ந்த செந்தினையை நீரோடு தூவி முருகனைப் போற்றி வணங்கி நின்றார் என்பதை,

“முருகென வுணர்ந்து முகமன் கூறி

உருவச் செந்தினை நீரோடு தூஉய்

நெடுவேட் பரவும் அன்னை அன்னோ”³⁶

என்று கையில் வேலினையும், மாலையினையும் அணிந்து வந்தவனை நம் தெய்வம் எனவும், நம் வீட்டில் அருளெழுந்துள்ளான் என்று அவனைப் போற்றி வழிபடும் நிலையை நாம் அறிய முடிகிறது. இவ்வாறு செந்தினை, தூய நீரோடு முருகனை வணங்கிய மக்கள், நறுமண மலர்களையும் தூவி வழிபட்டனர்.

“விரவுப் பூம் பலியொடு விரைஇ அன்னை

கடியுடை வியன்நகர் காவல் கண்ணி

முருகு என வேலன் தருஉம்”³⁷

என்பதன் மூலம் அறியலாம். மேலும்,

“கள்ளுங் கண்ணியுங் கையுறை யாக

நிலைக் கோட்டு வெள்ளை நாள் செவிக் கிடாஅய்”³⁸

என்று கள்ளினையும், மாலையினையும் காணிக்கையாகக் கொண்டு ஆட்டுக் கடையை பலியாக வெட்டியும், பசலை நீங்குமாறு வழிபட்டனர். கடவுளுக்குப் பலியிடுதல் அக்காலத்திலும் நடைமுறையில் இருந்தது என உணரலாம்.

5.11 அகநானூற்றில் முருகன்:

“அணங்குடை நெடுவரை உச்சியின் இழிதரும்

கணம்கொள் அருவிக் கான்கெழு நாடன்”³⁹

என காட்டில், சோலைகளில், ஆற்றின் அரங்குகளில், கரைகளில், முச்சந்தி, நாற்சந்தி, ஐஞ்சந்தி எனத் தெருக்கள் கூடுமிடங்களில் கடம்ப மரத்தடியில், ஊர்ப்பொது இடங்களில், அருள்தரும் குறிகள் நடப்பட்ட இடங்களில் என வழிபாட்டு இடங்கள், பொருட்கள் பேசப்பெறுகின்றன.

5.12 வெறியாடல்:

முருகனைப் பற்றி வரும் இடங்களில் எல்லாம் வெறியாடல் முதன்மை பெறுவது இங்கு நினைத்துப் பார்க்கத்தக்கது. இது நெடுங்காலந்தொட்டு வணங்கி வந்த தெய்வ வழிபாடாகும். இது முருகனைக் குறித்து ஆடப்படுவதுமாகும். முருகனுக்குப் பூசை செய்யும் பூசாரியாகிய

வேலனால் நிகழ்த்தப்படுவது வேலைக் கையில் தாங்கி இவன் தெய்வ ஆவேசம் வரப்பெற்று, வெறிகொண்டு ஆடும் ஒருவகை ஆடல் தான் வெறியாடல் என்பதை,

“வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலன்

வெறியாட் டயர்ந்த காந்தறம்”40

எனத் தொல்காப்பியர் கூறும் வெறியாடல் அந்நாளில் செவ்வை பெற்றிருந்தது.

அன்றைய காலத்தில் வெறியாடும் களம் அகன்றதாக இருந்தது. அக்களத்தின் கண் செந்நெல்லின் வெண்மையான பொறிகள் சிதறிக் கிடந்தன என்பதை,

“வேலன் புனைந்த வெறியயர் களந்தொறும்

செந்நெல் வான்பொறி சிதறியன்ன”41

வெறியாடும் வேலன் கழர்க்காயைத் தன் மெய்யிலணிந்து கொண்டான். படிமம் அமைந்த கலத்தினைத் தாக்கிக் கொண்டு முருகனே தலைவியை அச்சுறுத்தியதாகக் கூறினான்.

“பொய்ய மரபின் ஊர்முது வேலன்

கழங்கு மெய்ப்படுத்துக் கன்னந் தூக்கி

முருகென மொழியும்”42

எனவும்,

“பெய்ம் மணல் முற்றம்”43

எனவும் வெறியாட்டுக் களத்தில் புதுமணல் பரப்பினர் என அறியலாம்.

5.13 குரவைக் கூத்து:

மலைவாழ் மக்களான குறமகளிர் பலவாறாக பூசைச் செய்து குரவை ஆடுதலும் உண்டு. இதுவும் வெறியாடலைப் போன்றதாகும். குறமகளிர் பலர் கூடித் தம்முள் கைக்கோர்த்து நின்று கொம்பும், மணியும் ஒலிக்க இசைப்பாடல்களைப் பாடி ஆடுவர். தெய்வ ஆவேசம் வந்து ஆடுபவள் தேவராட்டி முருகனைக் கூவி அழைத்துப் பாடுபவள் அகவள் மகள். இதனை,

“அகவன் மகளே!, அகவன் மகளே!

அகவள் மகளே! அகவள் மகளே!

மனவுக்கோப்பு அன்ன நல்நெடுங் கூந்தல

அகவன் மகளே! பாடுக பாட்டே,

இன்னும் பாடுக: பாட்டே- அவர்

நல்நெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே!”44

என்ற பாடலால் அறியலாம். இங்கு அகவன் மகள் எனப்படுபவள் குறிச்சொல்பவள், தனியாக வந்து தலைவி, தோழி ஆகிய இருவரோடு மட்டும் பழகுவாள், தேவராட்டு கூட்டத்தில் சாமி வந்து ஆடிக் குறி சொல்பவள்.

முருகனால் ஏற்பட்ட தீமைகளைப் போக்குவதற்கு அவன் பெருமை பாடிப் பெண்டிர் குரவைபாடினர். கார்காலத்துக் குறிஞ்சியும், கடம்பும் சூடிய முருகனை நெஞ்சில் நிறுத்தி வழிபட்டுத் தம்முள் தழுவி ஆடுவர் என்பதனை,

“கார்மலர்க் குறிஞ்சி சூடிக் கடம்பின்

சீர்மிகு நெடுவேட் பேணி தழுஉப்பிணையு

மன்றுதொரு நின்ற குரவை”⁴⁵

எனப் பாடுகிறது.

5.14 திருவடித்தொழுதலும் வழிபாடும்:

கடவுளை வாழ்த்த விரும்பும் அடியவர்கள் திருவடியை முதற்கண் வாழ்த்துதல் மரபாகும். திருவடியே வீடுபேறு எனப் பலரும் கருதினர். சங்க நூல்களில் முருகனுக்குச் செய்யப்பட்டு வந்த பூசைகள் அனைத்தும் அன்பினால் செய்யப்பட்டவை. முருகன் கோவில்களிலும், வெறியாடல்களிலும் ஆட்டுக் கடாவை அறுத்துப் பலியிட்டுப் படைக்கும் வழக்கம் நிலவியது. பூசையில் ஆடுவெட்டிப் பலியிடும் பழக்கம் உண்டென்பதை,

“அணங்கறி கழங்கிற் கோட்டங் காட்டி

வெறிஎன உணர்ந்த உள்ளமொடு மறியறுத்து

பொன்றேர் பசலைக்கு உதவா மாறே”⁴⁶

என்ற நற்றிணைப் பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

5.15 வேண்டுதல்கள்:

குறவர் இன மக்கள் தங்களுக்குப் பிள்ளைப் பேறு இல்லாத போது முருகனை வேண்டிப் பிள்ளைப்பேறு அடைந்ததை,

“குன்றக் குறவ கடவுட் பேணி

இரந்தனர் பெற்ற எள்வளைக் குறுமகள்”⁴⁷

என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம்.

கனவில் கண்ட காதலரை, நனவிற்பெறவேண்டும் என்றும், மகப்பேறு வேண்டும் என்றும், வையையிற் புதுப்புனல் பெருகுக என்றும், போரில் தலைவன் வாகை சூடுக என்றும், பொருள் வயிற் பிரிந்த தலைவனுக்குப் பெரும் பொருள் வாய்க்க வேண்டும் என மகளிர் இறைவனை இரக்கின்றனர்.

“அருவரைச் சேராத் தொழுநர்

கனவின் தொட்டது கைப்பிழை யாகாது
நனவிற சேஎப்ப நின் னளிபுனல் வையை
வருபுனல் அணிகென வரங்கொள் வோரும்
கருவயிறு உறுகெனக் கடம்படு வோரும்
செய்பொருள் வாய்க்கெனச் செவிசார்ந்து வோரும்
ஐயமர் அடுகென அருச்சிப் போரும்”48

முருகன் உறையும் மலையைப் பிரியாது அங்கேயே தங்கி வாழ வேண்டும் என்றும், எப்போதும் அவன் புகழ் பாட வேண்டும் என்று வேண்டுகின்றனர்.

கடுவனிள வெயினனார் வேண்டும் போது, தனக்குப் பொன்னும் பொருளும் போகமும் வேண்டாம் என்றும், அவன் அருளும் அன்பும் அறனும் வேண்டும் என முருகனிடம் கேட்பது அவரது இறையுணர்வைக் காட்டுகின்றது.

“யாஅம் இரப்பவை
பொருளும் பொன்றும் போகமும் அல்ல; நீன்பால்
அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும்
உருளிணர்க் கடம்பின் ஒலிதா ரோயோ”49

திருமால், சிவன், நான்முகன், ஆதித்தர் பன்னிருவர், மருத்துவர் இருவர், வசுக்கள் எண்மர், உருத்திரர் பதினொருவர், திசைக்காவலர் எண்மர், மற்றைய தேவர்கள், அவுணர்கள் தெய்வ முனிவர்கள் ஆகிய எல்லோரும் முருகனைக் காணும் பொருட்டுத் திருப்பரங்குன்றம் சென்று தங்கினர். அதனால், அக்குன்றம் இமயமலையை ஒக்கும் என்பர் நல்லந்துவனார்.

6. சிவன் என்னும் பெயர்:

சங்க நூல்களில் சிவன் என்ற பெயர் இல்லை. ஆயின், தொகை நூல்களுக்குக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடிய பெருந்தேவனார் சிவனுடைய உருவ அமைப்பைப் பற்றிப் பாடியுள்ளார். பத்துப் பாட்டில் நான்கு இடங்களில் சிவனைப் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. மதுரைக்காஞ்சியில்,

“நீரும் நிலனும் தீயும் வளியும்
மாக விசம்போடு ஐந்தனுடன் இயற்றிய
மழுவாள் நெடியோன்”50

என்னும் அடிகளில் சிவபெருமான் ஐம்பூதங்களாய் விளங்குவது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மேலும் மலைபடுகடாமில்,

“பேரிசை நவிரம் மலைபடுகடாமில்
காரி உண்பிக் கடவுள்”51

எனச் சிவபெருமானைச் சுட்டுகின்றார்.

வெண்ணிறமான காளையை வெற்றிக்கொடியாக கொண்டிருப்பவனும், பலராலும் புகழ்ந்து கூறப்படுகின்ற வலிமையான தோள்கள் உடையவனும், உமையம்மை ஒரு பாகத்தில் வீற்றிருக்கும் உடலை உடையவனும், இமைக்கும் குணம் இல்லாத மூன்று கண்களை உடையவனும், முப்புரத்தை எரித்தவனும், கோபம் மிகுந்தவனுமாகிய சிவன் பற்றிய செய்தியைக் காணமுடிகிறது. மேலும் திருமுருகாற்றுப்படையும்,

“ஆல்கெழு கடவுள்”52

எனச் சிவபெருமானைக் கூறுகிறது.

இக்குறிப்புகளில் மழுவாள், நெடியோன், காரியுண்டிக் கடவுள், முக்கண்ணன், ஆல்கெழு கடவுள் என்று சுட்டப்பெறுகிறதே தவிர, சிவன் என்னும் பெயர் குறிப்பிடவில்லை புறநானூற்றில்.

“முக்கண் செல்வன் நகர்”53

என்றும்,

“ஒங்குமலைப் பெருவில் பாம்பு ஞாண் கொளீஇ,

ஒரு கணை கொண்டு முவெயில் உடற்றிப்

பெருவிறல் அமரர்க்கு வென்றி தந்த

கறை மிடற்று காமர் சென்னிப்

பிறைநுதல் விளங்கும் ஒருகண் போல”54

என்று சிவன் மூன்று புரங்களை எரித்து அரக்கர்களை வீழ்த்தியதும், விடம் உண்டதனால் கண்டம் கருத்ததும் ஆகிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. இவை திருவிளையாடற் புராணத்தில் இடம்பெறுபவை “திருவிளையாடற் புராணம் பரஞ்சோதி முனிவரால் கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டு எழுதப்பட்டது ஆகும்” ஆனால் இச்செய்தி பழங்கால மக்களிடையே வாய்மொழி வழக்காக இடம்பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

“ஏற்றுவலன் உயரிய எரிமருள் அவிர்சடை,

மாற்று அருங்கணிச்சி, மணி மிடற் றோனும்”55

என்னும் அடிகளில், ஆனேற்றினை வெற்றிக் கொடியாக உயர்த்தியவன், தீயை ஒத்து விளங்கும் சடையை உடையவன், விலக்குதற்கரிய மழுப்படையை உடையவன், நீலமேனி போலும் கழுத்துடையவன் என்று சிவபெருமானுக்கான அடையாளங்கள் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

“பால்புரை பிறைநுதற் பொலிந்த சென்னி

நீலமணி மிடற்று ஒருவன் போல”56

என்று அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியிடம் நெல்லிப்பழம் பெற்ற ஓளவையார் அவனை, நீ பால் போன்று பிறையணிந்த நெற்றியுடன் பொலிவுற்ற திருமுடியையும், நீலமணி போலும் கரிய

கழுத்தினையும் உடைய ஒருவனாகிய சிவபெருமான் போல நிலைபெறுவாயாக என்று சிவனொடு ஒப்பிட்டு வாழ்த்துகிறார்.

“நன்று ஆய்ந்த நீள் நிமிர்சடை

முதுமுதல்வன் வாய் போகாது”57

என்னும் அடிகளில் நன்றாக ஆராய்ந்த நீண்ட சடையுடைய முழுமுதல்வனாகிய சிவபெருமானின் வாக்கைவிட்டு நீங்காது அறம் ஒன்றையே மேவியவனே என்று சோணாற்றுப் பூஞ்சாற்றூர்ப் பார்ப்பான் கொள்ளியன் விண்ணந்தாயனை ஆவூர் மூலங்கிழார் பாடியுள்ளார்.

சிவனைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறபொழுது வெண்மையான காளை உருக்கொண்ட கொடியை வலப்பக்கத்தில் உயர்த்தியவன், பலரும் புகழும் வலிமையான தோளையுடையவன்; இடப்பக்கத்தில் உமையைப் பெற்றிருப்பவன்; இமையாத மூன்று கண்களையுடையவன்; திரிபுரத்தை அழித்தவன் என்று குறிப்பிடப்படுகிறான்.

இதனை,

“வெள்ளேறு

உலவயின் உயரிய பலர்புகழ் திணிதோள்

உமையமர்ந்து விளங்கும் இமையாமுக்கண்

மூவெயில் முருக்கிய ஓரண்மிடு செல்வின்”58

சிறும்பாணாற்றுப்படையில், இமயமலையைச் சிவபெருமான் வாழும் கையிலாயமலை என்பதாக,

“கடவுள் மால்வரை கண்விடுத்தன்”59

எனத் தெரிவிக்கின்றது. மேலும்,

“ஆலமர் செல்வற் கமர்ந்தனன்”60

என்ற பாடல் வரிகளில் சிவபெருமான் ஆலமரத்தின் கீழே அமர்ந்திருந்தவன் என்பதையும் காட்டுகிறது.

இவ்வாறு உருவ வழிபாடுகளைக் கூறுவதொடு சிவபெருமானுடைய புராணச் செய்திகளும் இடம்பெற்று உள்ளது. வானிடத்தில் பறந்து திரியும் இயல்புடைய பொன், வெள்ளி, இரும்பு மதில்களைக் கொண்ட நகரங்கள், மூன்றில் வாழ்ந்த அரக்கர்களைச் சிவபெருமான் தன் சிரிப்பினால் எரித்தான் என்பது புராண வரலாறு கூறும். இச்செய்தி பரிபாடலில்,

“மூவகை ஆரெயில் ஓர்அழல் அம்பின் முனிய

மாதிரம் அழல் எய்து, அமரர் வேள்விப்

பாகம் உண்ட பைங்காள் பார்ப்பான்”61

எனக் கூறும்.

அதுபோலக் கலித்தொகையில், “எயில் எய்யப் பிறந்த எரிபோல” (கலி - 150) என்ற செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது. சிவபெருமான் கங்கையைச் சடையில் வைத்திருப்பதை,

“தணிவுறத் தாங்கிய தனிநிலைச் சலதாரி

மணிமிடற் றண்ணல்”⁶²

என்றும், ஆலமரத்தின் கீழ் அமர்ந்து சிவபெருமான் அறம் உரைத்த செய்தியினை,

“ஆலமர் செல்வன் அணிசால் பெருவிறல்”⁶³

என்றும்,

“ஆலமர் கடவுளன்ன நின் செல்வம்”⁶⁴

என்ற வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

6.1 கபாலிகம் - பெயர்க் காரணம்:

கபாலம் என்பது தலைவன் சிவன் ஆடிய பலவகை ஆடல்களுள் ஒன்று. பிரமனது தலையினைக் கையில் ஏந்திக் கொற்றவை ஒருபால் நிற்க திரிபுரம் எரித்த வெற்றியின் அடையாளமாக ஆடிய ஆட்டமே இது.

இதனை,

“பார்வதி காளி வடிவில் மண்டையோடுகளை

மாலையாக அணிந்து குருதி வேட்கையுடன்

அருகில் நிற்க, சிவன் தன் கையில் கபாலம்

ஏந்தி ஆடிய ஆட்டம்”⁶⁵

“கொலையுழுவைத் தோலசைஇக்

கொன்றைத்தார் சுவற்புரளத்

தலையங்கைக் கொண்டு நீ கபாலம் ஆடுங்கால்,

முலையணிந்த முறுவலாள் முற்பாணி தருவாளோ”⁶⁶

என்றும் குறிப்பிடுகிறது. இதன் உரையில் நச்சினார்க்கினியர்,

“கொடுகொட்டிக்குத் தாளம் முடியும் காலம்

சிறப்புடைத்தது எனவும், பாண்டரங்கத்திற்குத்

தாளம் நிகழும் இடம் சிறப்புடைத்தது எனவும்

கபாலத்திற்கு தாளம் தொடங்குங் காலம்

சிறப்புடைத்தது எனவும் கருதி உரையாசிரியர்
ஒரு தாளத்திற்குப் பாணி தூக்குச் சீரென்றும்
அடைவ கூறினர்”67

என்றும் விளக்குவார்.

புலவர்களோடு சிவன் மதுரையில் இருந்து தமிழ் ஆய்ந்தவன் என்று குறிப்பிடுவதை,

“கண்ணுதற் பெருங்கடவுளும் கழகமோ டமர்ந்து
பண்ணுறத் தெளிந்தாய்ந்த இப்பகந் தமிழ்”68

என்று பாடல் கூறுகிறது.

6.2 சிவனின் ஊர்தி,கொடி:

சிவனின் பூமாலை, ஊர்தி, கொடி ஆகியவற்றைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் புறநானூறு,

“கண்ணி கார்நறுங் கொன்றை: காமர்
வண்ண மார்பின் தாருங் கொன்றை;
ஊர்தி வால்வெள் ளேறே; சிறந்த
சீர்கெழு கொடியும் அவ்வேறு என்ப;...”69

என்ற அடிகளில் விளக்கும்.

முனிவரால் வணங்கப்படும் மூன்று கண்களையுடைய சிவபெருமானது கோவிலை வலம்
வரும்போது மட்டுமே பாண்டியன் பல்யாகச் சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் வெண்கொற்றக்
குடையானது பணியும் என்பதை,

“பணியியர் அத்தை நின்குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே”70

எனக் காரிக்கிழார் எடுத்துரைக்கிறார்.

6.3 சிவனின் தொன்மங்கள்:

சிவன் தொடர்பான தொன்மக் கூறுகளையும் சங்க இலக்கியங்களில் காணலாம்.
கலித்தொகையில் மூன்று விழிகளுடைய சிவபெருமான் எல்லையற்ற ஆற்றலையுடைய
அவுணரின் முப்புரங்களை சினந்து எரிந்த செய்தியை,

“மடங்கல்போல், சினைஇ, மாயம்செய் அவுணரைக்
கடந்தடு முன்பொடு, முக்கண்ணான் மூளயிலும்
உடன்றக்கால்”71

“அயல் திகழ் நறுங்கொன்றை அலங்கல்அம தெரியலான்

இயங்கு எயில் எயப் பிறந்த எரி”72

எனக் குறிப்பிடுகிறது.

சிவபெருமானின் கயிலைமலையைப் பெயர்க்க இராவணன் முயற்சி செய்து கயிலை மலையின் கீழ் சிக்குண்ட தன் கையை எடுக்க முடியாமல் வருந்திய செய்தியை,

“இமையவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை அந்தணன்

உமை அமர்ந்து உயர்மலை இருந்தனனாக,

ஐயிரு தலையின் அரக்கர் கோமான்

தொடிப்பொலி தடக்கையின் கீழ்புகுத்து, அம்மலை

எடுக்கல் அல்லாது உழப்பவன்”73

எனக் கலித்தொகை குறிப்பிடுகிறது.

பரிபாடலில் பிரம்மன் ஆகாய கங்கையைக் கீழே விழச் செய்தமையையும் சிவன் அதை மிக எளிதாக கங்கையின் வேகம் தணியத் தன் சடையில் தாங்கியதையும்,

“எரிமலர்த் தாமரை இறை வீழ்த்த பெருவாரி

விரிசடைப் பொறை ஊழ்த்து விழுநகர் மலர் ஏய்ப்பத்

தணிவுறத் தாங்கிய தனிநிலைச் சலதாரி”74

என்ற பாடல் வரிகளில் காண்கிறோம்.

6.4 அகநானூற்றில் “காப்பு”

அகநானூற்றில் ‘காப்பு’ பாடலாகிய வாழ்த்தில் சிவபெருமான் போற்றிப் பாடப்பட்டுள்ளார்,

“முதிராத் திங்களொடு சுடருஞ் சென்னி,

மூவா அமரரும் முனிவரும் பிறரும்

யாவரும் அறியாத் தொன்முறை மரபின்,

வரிகிளர் வயமான் உரிவை தைஇய,

யாழ்கெழு மணிமிடற்று, அந்தணன்

தாவில் தாள்நிழல் தவிர்ந்தன்றால் உலகே”75

என்பது கார்காலத்தில் மலர்ந்த கொன்றை மலர்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையினையும், புரிசடையில் முதிராத இளம்பிறையோடு விளங்கும்சென்னியையும் உடையவன் மூவித தேவரும்,

முனிவரும், பிறரும் யாவரும் தன்மையே அறியாத, பழமையான மரபின் கோடு விளங்கி வெற்றி பொருந்திய புலியின் தோலை இடையிற் கச்சாகக் கட்டியவன், சாமவேதம் பாடியவன், நீலமணி போலும் நிறத்தை உடைய மிடற்றினையுமுடையவன்; அவ்வந்தணனது குற்றமற்ற நிழலில் உலகம் நீங்காமல் தங்கிற்று, ஆதலால், இவ்வுலகினுக்கு, ஓர் இடையுறும் இல்லை என்று சிவனின் புகழைப் போற்றுகின்றார் புலவர்

6.5 திருக்குறளில் சிவ வழிபாடு:

சங்க மருவிய காலம் சார்ந்த திருக்குறளில் எந்த ஒரு கடவுள் பற்றிய செய்திகளும் இடம்பெறவில்லை. சமய நெறிமுறைகளும், தத்துவ உண்மைகளும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. “ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு” என்ற தொடர் கடவுள் உண்மையைப் புலப்படுத்தும். கடவுள் வாழ்த்தில் அமைந்த 10 பாடல்களும் தெய்வ நம்பிக்கையை வலியுறுத்தும் “இருள்சேர் இருவினை” (குறள் எண் - 5) என்பது வினைக்கொள்கையை எடுத்துக்காட்டும் “பிறவி பெருங்கடல் (10)” என்பது மறுபிறப்பு உண்மையை வெளிப்படுத்தும். “எண்குணத்தான்” என்பது இன்னவன் எண்ணற்ற – அளவில்லாத குணங்களை உடையவன் என்பதை உணர்த்தும்.

திருக்குறளில் “உலகு இயற்றியான்” (1062) என்ற தொடர் உலகத்தைப் படைத்த முதல்வனாம் கடவுள் என்பதை வலியுறுத்தும் கடவுளுக்குரிய சொல்லாகிய ‘இறை’ என்ற சொல் திருக்குறளில் கையாளப் பெற்றிருப்பது கடவுட் உண்டு என காட்டும். அதுபோலப் “பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை” (350) என்ற தொடர் சிவ உணர்வை கூறும். மெய்யுணர்வு” (354) என்ற சொல் இறையுணர்ச்சி உடைய பெரியோரைக் காட்டும். “சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகின்” (359) என்ற தொடர் சிவதத்துவக் கொள்கையைத் தெளிவுற உணர்த்தும்.

6.6 மதுரைக்காஞ்சியில் சிவன்:

மதுரைக்காஞ்சியில் சிவபெருமானுக்கு எடுக்கப் பெற்ற வேள்வி பற்றிய செய்தி,

“நல்வேள்வித் துறைபோகிய”⁷⁶

என்னும் பாடலின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

6.7 முல்லைப்பாட்டில் சிவன்:

சிவனை வழிபடுபவர்கள் துவராடை உடுத்தி முக்கோலினைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை முல்லைப்பாட்டில்,

“கற்றோய் துடுத்த படிவப் பார்ப்பான்

முக்கோல் அசைநிலை கடுப்ப”⁷⁷

என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வாறு சிவ வழிபாட்டின் தொன்மையைப் பத்துப்பாட்டில் இடம் பெற்றுள்ளதை அறியலாம்.

இவைகளைக் கொண்டு சங்க இலக்கியங்களில் சிவனைப் பற்றிய குறிப்புகளும், வர்ணனைகளும் உள்ளன என்று உணரலாம். சங்ககாலத்தில் சிவவழிபாடு அவ்வளவு செல்வாக்கு பெற்றியிருக்கவில்லை” என்று டாக்டர். சு. வித்தியானந்தன் கூறுவதும் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

7. முல்லைநிலத் தெய்வம்:

காடும் காடு சார்ந்த இடமும் முல்லை நிலமாகும். தொல்காப்பியர் முல்லைநிலத் தெய்வமாக மாயோனைக் குறிப்பிடுகின்றார். “மாயோன் மேய காடுறை உலகம்” என்ற தொடர் இதனை அறிவிக்கும். “மாயோன் என்று உட்கிற்று என் நெஞ்சு” “மாயோன் அன்ன மாஅல்வரைக் கவான்” என்ற சொல்லாட்சிகள் சங்க இலக்கியத்திலும் பயின்று வந்தன.

7.1 திருமால் கோயில் சிறப்பு:

திருவனந்தபுரத்திலுள்ள திருமால் கோயிலைப் பற்றிச் சங்க நூலான பதிற்றுப்பத்தில்,

“கமழ் குரற் துழாய்

அலங்கல் செல்வன், சேவடி பரவி”⁷⁸

என்ற செய்தி இடம்பெற்றுள்ளது.

7.2 திருமாலின் நிறம், வடிவம்:

அறுவகை சமயத்துள் வைணவம் என்பதும் ஒன்றாகும். இச்சமயத்தினர் திருமாலை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டவர். திருமாலின் நிறம், வடிவம் முதலியவற்றைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. மேலும்,

“மண்ணூறு திருமணி புரையுமேனி”⁷⁹

“அஞ்சன உருவன்”⁸⁰

“கோளிருள் இருக்கை, ஆய்மணி மேனி”⁸¹

என்பன திருமாலின் நிறத்தைக் காட்டுவன.

7.3 திருமாலின் உறுப்புகள்:

“முடிந்ததும் முடிவதும் முகிழ்ப்பதும் அவை மூன்றும்

கடந்தவை அமைந்த கழலின் நிழலவை

இருமை வினையுமில் ஏத்தும் அவை

ஒருமை வினைமேவும் உள்ளத்தினை

அடையிறந்து அவிந்த வள்ளிதழ் தாமரை

அடியுங் கையுங் கண்ணும் வாயும்

கொடியும் உந்தியும் தோளணி வலயமும்

தாளும் தோளும் எடுத்தொரு பெரியை

மார்பும் அல்குலும் மனத்தொடு பரியை

கேள்வியும் அறிவும் அறத்தொடு நுண்ணரியை

வேள்வியும் அறனும் விருப்பொடு வெய்யை”82

என்ற பாடற்பகுதி திருமாலின் உறுப்புக்கள் பலவும் தாமரையை ஒத்தது எனக் காட்டுகின்றது. மேலும்,

“தாமரை பயந்த தாவில் ஊழி

நான்முக நருவன்”83

என்று அறிய முடிகின்றது.

7.4 திருமாலின் திருவடி சிறப்பு:

“மறுபிறப்பு அறுக்கும் மாசில் சேவடி” என்ற பாடல் அடிகள் திருமாலின் திருவடிச் சிறப்பையும் காட்டுவனவாகும்.

7.5 திருமாலின் உருவச் சிறப்பு:

திருமாலின் உருவச் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டும் பகுதிகள் மாயோன் வழிபாட்டில் மக்கள் கொண்ட ஈடுபாட்டுணர்வினைக் காட்டுகின்றன.

திருமால் விரும்பும் மலர் மாலைகளுள் சிறப்புடையது துழாய் எனப்படும் துளசி மாலையாகும். இதனை,

“கண்பொரு திகிரி கமழ்குரற் துழாய்

அலங்கற் செல்வன் சேவடி பரவி”84

“புரிமலர்த் துழாய் மேவன் மார்பினோய்”85

“தொல்மாண் துழாய்மலை யானைத்தொழில் இனிதே - இனியகட

வண்துழாய் மாலையாய் மாயமோ மருட்கைத்தே”86

என்னும் பாடல்களின் மூலம் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது.

7.6 திருமால் ஆயுதம்:

வைணவ சமய மக்களால் பெரிதும் போற்றப்படும் திருமாலின் கையில் உள்ள ஆயுதங்களைப்,

“புள்ளணி பொலங்கொடியவை

வள்ளணி வளைநாஞ்சிலவை

சலம்புரி தண்டேந்தினவை

வலம்புரி வயநேமியவை

வாசிலை வயவேம்பினவை

புகரிணர் சூழ் வட்டத்தவை புகர்வாளவை”87

“நேர்கதிர் நிரைத்த நேமியர் செல்வன்”88

“பொன்னணி நேமி வலங்கொண்டு ஏந்திய மன்னிய முதல்வன்”89

“நோனார் உயிரொடு முரணிய நேமியை”90

“செருமிகு நேமியான்”91

“செருமிகு திகிரி செல்வ”92

என்னும் பாடல்வழி இதனை அறியலாம்.

7.7 திருமாலின் அவதாரங்கள்:

திருமால் மக்களால் காத்தல் கடவுள் என போற்றப்படுகின்றான். உயிர்களைக் காக்கும் பொருட்டு பல்வேறு காலங்களில் ‘அவதாரம்’ எடுப்பதாகப் புரணாங்கள் கூறும். திருமால் எடுத்த அவதாரங்கள் பத்தாகும். அவற்றுள்,

கூர்ம அவதாரம்

மச்ச அவதாரம்

வராக அவதாரம்

நரசிம்ம அவதாரம்

வாமன அவதாரம்

இராமன் அவதாரம்

பலராமன் அவதாரம்

கிருஷ்ணன் அவதாரம் போன்ற அவதாரங்களைக் காண முடிகிறது.

“தேவுடைய மீனமாய் ஆமையாய் ஏனமாய் அரியாய் குறளாய்

மூவுருவின் இராமனாய் கண்ணனாய்க் கற்கியாய் முடிப்பான் கோயில்

சேவலொடு பெடையன்னர் செங்கமல மலரேறி ஊசலாடி

பூவினைமேல் துதைந்தெழு செம்பொடியாடி விளையாடும் புனலரங்கமே”93

என்னும் கம்பரின் பாடல் வரிகள் மூலம் தெளிவாக பத்து அவதாரங்களை அறிய முடிகிறது.

7.7.1 விலங்கு வடிவான மூன்று அவதாரம்:

கூர்ம அவதாரம், மச்ச அவதாரம், வராக அவதாரம் ஆகிய மூன்று அவதாரங்கள் திருமால் எடுத்த விலங்கு வடிவிலான அவதாரங்கள் ஆகும். நரசிங்க அவதாரம் விலங்காகவும், மனிதனாகவும் வடிவம் கொண்டது. வாமன அவதாரம், பரசுராமன், இராமன், பலராமன், கண்ணன், கல்கி ஆகிய அவதாரம் மனித வடிவடன் கூடியது.

7.7.2.1 வராக அவதாரம்:

திருமாலின் மூன்றாவது அவதாரம் வராகமாகும். வராகம் என்பது பன்றியைக் குறிக்கும். சங்க நூலான முதன்முதலில் பரிபாடலில் இவ்வவதாரம் பற்றிய குறிப்பு இடம்பெறுகிறது. திருமால் பன்றியுருக் கொண்டு ஒரு காலத்து தன் கோட்டினால் உலகினை ஊழி வெள்ளத்தினின்றும் வெளிகொணர்ந்தார். அவ்வுழிக் காலம் 'வராகக் கற்பம்' என பெயர் பெற்றது. அவ்வுழிக்காலத்தைப் பற்றி,

“கேழல் திகழ்வரக் கோலமொடு பெயரிய

ஊழி ஒருவினை உணர்த்தலின்”95

“ஊழி ஆழிக்கண் இருநிலம் உருகெழு

கேழலாய் மருப்பின் உழுதோய்”96

என்று கூறுவது நிலவுலகம் நடுக்கமும், பயமும் நீங்க, எடுத்தற்குரிய கொம்பையுடைய வராகமாக ஒருவன் என திருமால் புகழப்படுகிறார்.

“நானிலம் துளக்குஅற முழுமுதல் நாற்றிய

பொலம்புனை இதழ்அணி மணிமிடற் பேர்அணி

இலங்குஒளி மருப்பின் களிறும் - ஆகி

மூஉரு ஆகிய தலைபிரி ஒருவனை”97

மேலும், முற்காலத்து நீ கரிய கழுத்தால் தாங்கி, இவ்வுலகத்தை வெள்ளத்தினின்றும் எடுத்து அசையாது நிறையுறச் செய்தவன்.

“புருவத்துக் கருவல் கந்தரத்தால்

தாங்கி இவ்வுலகம் தந்துஅடி படுத்ததை நடுவண்

ஒங்கிய பலர்புகழ் குன்றினோடு ஒக்கும்”98

திருமாலாகிய கேடில், நிலத்தை ஊழி வெள்ளத்தினின்றும் கொணர்ந்தனை அவர் நிலமகளை மணம் புணர்ந்ததாகக் கீரந்தையார் குறிப்பிடுவர்.

“வளர்திரை மண்ணிய கிளர்பொரி நாப்பண்

வைவால் மருப்பின் களிறு மணன்அயர்பு”99

என்னும் பாடல் வரிகளால் அறிய முடிகின்றது.

7.7.2.2 விலங்கு,மனித வடிவான நரசிங்காவதாரம்:

கடுவெனிள வெயினனார் தம் பாடலில் இவ்வவதாரத்தை அழகுறச் சித்தரித்துள்ளார். பிரங்கலாதன் திருமாலைப் புகழ்ந்து பாடியது கேட்டு அவன் தந்தை இரணியன் கடுஞ்சீற்றமுற்றான்.அச்சினத்தீயால் அவன் மேனியிற் பூசியிருந்த சாந்தம் உலர்ந்தது.

மைந்தனைத் தந்தையின் தொல்லையினின்றும் விடுவிக்கத் திருமால் திடீரெனத் தூணிற்றோன்றி, இரணியனின் மார்பினைக் காலாற் கடிந்து தன் உகிரால் (நகத்தால்) கிழித்தெறிந்தார். இறைவன் மனிதனாகவும், மிருகம் கலந்த வடிவுடன் சிங்க முகமும் மனித உடலும் கொண்டு நரசிங்க வடிவுடன் தோன்றி இரணியனை அழித்தான். இவ்வவதாரம் என நயமுறச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

“நன்றா நட்டவன் நன்மார்பு முயங்கி

ஒன்றா நட்டவன் உறுவரை மார்பிற்

படிமதர் சாம்ப, ஒதுங்கி

இன்னல் இன்னரொடு இடிமுற சியம்ப

வெடிபடா ஒடிதூண் தடியோடு

தடிதடி பலபட வகிர்வாய்ந்த உகிரினார்”100

வீடு பேற்றினை நல்கும் இறைவன் திருவடிகள் ஏனை உறுப்புகளிலும் சிறந்தனவாகப் பரிபாடல் கூறுவதை,

“நின்னிற் சிறந்த நின் தாளிணையவை”101

என்று அறியலாம். திருமாலின் மார்பகத்தை ஏத்தியுரைப்போரும் திருமாலின் மார்பில் உறையும் திருமகளின் அருளையும் பெறுவர். அதனைப் பரிபாடலில்,

“நின் திருவரை அகலம் தொழுவோர்க்கு

உரிதமர் துறக்கமும் உரிமைநன் குடைத்து”102

என்றும் பாடுவர். திருமாலின் அருளின்னேல், வீடுபேறு (முக்தி) எய்துதல் இயலாது என்பதைப் பரிபாடலில்,

“நாறினார்ந் துழாயோன் நல்கின் அல்லாத

ஏறுதல் எளிதோ! வீடுபேறு துறக்கம்”103

என்னும் பாடல் வரிகளால் அறிய முடிகிறது.

7.7.2.3 மனித வடிவமான வாமன அவதாரம்:

விரோகனன் என்பானின் மகன் மாவலி. இவன் உலகங்களை வென்று ஆட்சிபுரிந்தான். மாவலியின் வீரத்தினைக் கண்ட இந்திராதி தேவர்கள் நடுங்கினர். மாவலி தனது பெருவலியால் ஆணவச் செருக்குடன் ஆட்சி புரிந்தான். இந்திரனுடைய வேண்டுகோளுக்குத் திருமால் அருள்புரிய வேண்டி குற்றஞுவாய்த் தோன்றி மாவலி மன்னனிடம் தனது கால் அடியால் மூன்றடிமண் தானம் கேட்டார். அதற்கு மாவலியும் சம்மதித்தான். அப்போது திருமால் பூமியை ஒரு அடியாகவும், விண்ணை ஒரு அடியாகவும் அளந்து பின்னர் மூன்றாமடியை மாவலியின் தலையை இடமாகக் கொண்டு அழுத்தி அளந்தான். இச்செயலால் மாவலியின் செருக்கைத் திருமால் அடக்கி உயிர்களைக் காத்தார் என்னும் செய்தியை,

“மடியிலா மன்னவன் எய்தும் அடி அளந்தான்

தாயது எல்லாம் ஒருங்கி”104

இருநிலம் கடந்த திருமறு மார்பின்

முந்நீர் வண்ணன்”105

“நீர்செல நிமிர்ந்த மாஅல் போல்”106

“ஆகம் எனக்குஎளிது என்று உலகம் ஆண்டவன்

மோந் துணையறியான் மிக்குநீர் பெய் திகழ்ந்தான்” 107

“கண்ணகன் ஞாலம் அயந்ததூஉம்”108

“படியை மடியகத்து இட்டான் அடியினால்

முக்கால் கடந்தான் முழுநிலம்”109

என்னும் பாடல்களின் அடிகளால் அறிய முடிகின்றது.

7.7.2.4 பரசுராமன் அவதாரம்:

ஐமத்தக்கனி முனிவர், இரேணுகா எனும் தம்பதியரின் மகனாகப் பிறந்தவர் பரசுராமன். இவருக்குப் பெற்றோர் இட்ட பெயர் இராமன். தனது நோக்கம் நிறைவேறும் பொருட்டு சிவனைக் குறித்து தவமியற்றி பரசு என்னும் ஆயுதம் பெற்றமையால் பரசுராமன் என அழைக்கப்பட்டார்.

“மள்மருங்கு அறுத்த மழுவாள் நெடியோன்”110

கார்த்த வீரியார்ச்சுனன் தனது மக்களுடன் ஐமத்தக்கினி முனிவரின் குடிலில் இளைப்பாறினான். திரும்பி செல்லும் போது வேண்டியதை அளிக்கும் காமதேனு பசுவை விரும்பிக் கவர்ந்து சென்றான். இதனால் கோபமுற்ற பரசுராமன் அரசமரபினரை இருபத்தோரு தலைமுறை வரை அழித்திட சபதம் பூண்டார். இப்பரசுராம அவதார நிகழ்வை அகநானூற்றில்,

“கெடாஅத் தீயின் உருகெழு செல்லார்

மண்மருங்கு அறுத்த மழுவாள் நெடியோன்

முன்முயன்று அரிமனின் முடித்த வேள்விக்

கயிளரை யாத்த காண்டகு வனப்பின்”111

என்னும் பாடல் வரிகளால் அறிய முடிகின்றது.

7.7.2.5 பலராம அவதாரம்:

திருமால் இராமாவதாரம் எடுத்தப்போது, திருமாலின் படுக்கையான ஆதிசேடன் எனும் பாம்பு இலக்குவன் எனும் பெயரில் மானிட உருவுகொண்டு இராமனின் தம்பியாக பிறந்து தொண்டாற்றினான். அத்தொண்டினைத் திருமால் நினைவு கூர்ந்து மீண்டுமொரு முறை அவதாரம்

எடுக்கையில் உனக்குத் தம்பியாக இருந்து போற்றுவேன் எனக் கூறினார். அவ்வகையில் திருமால் இராமவதாரம் எடுக்கையில், கிருஷ்ணனின் அண்ணனாக பலராமன் எனும் பெயரோடு ஆதிசேடன் பிறந்தான். கோகுலத்தில் கண்ணனும், பலராமனும் பிரியாது ஒன்றாக இருந்தனர். பலராமன் துரியோதனனுக்கும், பீமனுக்கும் கதைப்போர் பயிற்சியளித்தான்.

பலராமனை ‘வாலியோன்’ என சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்றான நற்றிணையில்,

“மாயோன் அன்ன மால் வரை கவா அன்

வாலியோன் அன்ன வயங்கு வெள் அருவி”¹¹²

எனக் கூறும், திருமாலைப் போன்ற பெரிய மலைப் பாதத்துக்கு உள்ளவனாக அவதரித்த வெண்ணிறமுள்ள பலராமனைப் போன்று விளங்கிய வெண்மையான அருவி என்று குறிப்பிடுவதிலிருந்து தெரிகின்றது.

சங்க காலத்தில் சிவன் பலதேவன், திருமால், முருகன் என்னும் கடவுளர் நால்வரும், “ஞாலம் காக்கும் தோலா நல்லிசை” யுடையராகப் புறநானூறு (56) புகழும் நக்கீரர் பலதேவனை வலிமைக்குச் சான்றாக காட்டுவர்.

“வலியொத் தீயே வாலி யோனன்”¹¹³

வெண்ணிறம் கருதிப் பலதேவன் ‘வாலியோன்’ எனப்பட்டான். தமிழகத்தில் இப்பொழுது வழங்கும் வெள்ளையப்பன், வெள்ளையன் முதலிய பெயர்கள் பலதேவ வழிபாட்டின் தொன்மையைக் காட்டுவனவாகும்.

“பலதேவ வழிபாடு தொன்மை வாய்ந்த

தமிழ்நாட்டு வழிபாடு என்றும், அது வடநாட்டில்

இருந்து வந்தது என்பது தவறு என்றும்

சீனிவாச ஐயங்கார் கூறுவர்” ¹¹⁴

“ஆரியனத்தின் வீர வழிபாட்டுக்குரிய பலராமனும் கண்ணனும்

பிற்காலத்தே பார்ப்பனரால் திருமாலின் அவதாரங்களாக

சேர்க்கப்பட்டனர். என்றுரைப்பர் பி.கனகசபைப் பிள்ளை”¹¹⁵

அவர் மேலும் சில பழந்தமிழ் கடவுள்கள் மறைந்தொழிந்தன என்றும், பலதேவ வழிபாடு, இந்திர வழிபாடு முதலியன இப்பொழுது இல்லை என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

7.7.2.6 பரிபாடலில் பலதேவ அவதாரம்:

“நீயே வளையொடு புரையும் வாலியோற்கு அவன்

இளையன் என்போர்க்கு இளையை ஆதலும்

புதையிருள் உடுக்கைப் பொலம்பனை கொடியோற்கு

முதியை என்போர்க்கு முதுமை தோன்றலும்
வடுவில் கொள்கையின் உயர்ந்தோர் ஆய்ந்த
கெடுவில் கேள்வியுள் நடுவா குதலும்
இந்நிலைத் தெரிபொருள் தேரின் இந்நிலை
நின்னிலைத் தோன்றுநின் தொல்நிலைச் சிறப்பே”116

பலராமன் கண்ணனின் அண்ணன், வெண்ணிறம் உடையவன், பனைக் கொடியவன், கலப்பை ஆயுத்தினன், நீலநிற ஆடையவன், ஒரு குடையவன் என்றெல்லாம் சங்க இலக்கியங்கள் பலராமனை அடையாளப்படுத்துகின்றன.

“ஞாலம்முன் றடித்தாய முதல்வதற்கு முதுமறைப்
பாலன்ன மேனியான் அணிபெறத் தைஇய
நீலநீர் உடைபோல”117
“பால்நிற உருவின் பனைக்கொடியோனும்”118
“ஒருகுழை ஒருவனை”119
“ஒருகுழை யவன்மார்பில் ஒண்தார்போல் ஒளிமிகப்
பொருவறப் பொருந்திய செம்மறு வெள்ளையும்”120

என அறியலாம்.

7.7.2.7 கண்ணன் அவதாரம்:

திருமால் கண்ணன் அவதாரத்தில் ஈதலறத்தில் சிறந்த கர்ணனிடம் புண்ணியத்தினை வேண்டி இரந்து பெற்று அவனுக்கு முக்தியை அளித்தான். இவ்விடத்தும் ஈதலில் சிறந்த மாவலியிடம் மூவடி மண் இரந்து பெற்று அவனை பக்தனாக்கிப் பெருமைப்படுத்தினான். எனவே தான் ஈதல் உயிர்க்கு ஊதியம் அளிப்பது என்கிறார் வள்ளுவர்,

“ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது
ஊதியம் இல்லை உயிர்க்கு”121

என்பது குறள். ஈதலால் வரும் புகழே உயர்ந்தது என்னும் கருத்தும் பெறப்படுகிறது.

“கடல்வளர் புரிவளை புரையும் மேனி
அடல் வெந் நாஞ்சில் பனைக்கொடியோனும்”122

என்னும் அடிகளில் கழுவப்பெற்ற அழகிய நீலமணி போன்ற நிறமுடைய மேனியையுடையவனும், விண்ணைத் தொடும்படி உயர்ந்த கருடக் கொடியை உடையவனும், வெற்றியை விரும்புவோனுமாகிய கண்ணன் என்று திருமால் சுட்டப்படுகிறார்.

“புகழ்தல் உற்றோர்க்கு மாயோன் அன்ன”¹²³

பாண்டியன் இலவந்திகைப் பற்றி துஞ்சிய நன்மாறனைப் புகழ்பவர்களுக்குத் திருமாலை போல அருள் செய்யக் கூடியவன் என்று காவிரிப்பூம்பட்டினத்து காரிக்கண்ணனார் கூறுகிறார்.

“இருபெருந் தெய்வமும் உடன்நிற்காங்கு”¹²⁴

என்னும் அடிக்கு இருபெருந்தெய்வம் என்பதற்கு ‘பால்போலும் நிறமுடையவனும், பனைக்கொடியை உடையவனுமாகிய பலதேவனும், நீலம் போலும் நிறமுடையவனும் சக்கரப்படையை உடையவனுமாகிய கண்ணப்பெருமான் என்று சொல்லப்படும் கடவுள் இருவர்’ என்று பொருளுரைக்கப்படுகிறது.

“அணங்கடை அவுணர் கணம்கொண்டு ஒளித்தெனச்,

சேண்விளங்கு சிறப்பின் ஞாயிறு காணாது,

இருள்கண் கெடுத்த பருதி ஞாலத்து

இடும்பை கொள் பருவரல் தீரக், கடுந்திறல்

அஞ்சன உருவின் தந்து நிறுத்தாங்கு”¹²⁵

என்ற அடிகள், பிறரை வருத்தும் அச்சத்தினை உடைய அசுரர் கூட்டம் தேவர்களுடன் பொருத்த வழி ஞாயிற்றை (சூரியனை) கொண்டு சென்று மறைத்தனர்.சேய்மைக்கண் விளங்குகின்ற ஞாயிற்றைக் காணாமையால் இருள் சூழ்ந்து உலகத்தாரின் கண்ணை மறைத்தது. வட்டமாகிய உலகத்தின் நோய்கொண்ட துன்பம் நீங்கும்படி மிக்க வலிமையும் கண் மைபோலும் நிறம் கொண்ட திருமேனியும் உடைய கண்ணன் ஞாயிற்றை (சூரியனை) மீட்டு வந்து இவ்வுலகின் இருள் நீங்கும்படி ஆகாயத்தில் நிறுத்தினான் என்று திருமாலின் (கண்ணன்) அவதாரப் புகழினை எடுத்துரைக்கிறது.

7.7.2.8 பலராமனும் கண்ணனும்:

சேரனும் சோழனும் ஒரு சமயம் சேர்ந்திருந்ததானது பலராமனும் கண்ணனும் சேர்ந்திருந்தாற்போல இருந்ததென்று புறநானூற்றில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பரமசிவன், பலராமன், கண்ணன், முருகக் கடவுளென்றும் இந்நூலில் வரும் ஒருங்கு கூறப் பெற்றுள்ளார்.

“ஏற்றுவல னுயரிய வெரிமரு ளவிரகடை

மாற்றருங் கணிச்சி மணிமிடற் றோனும்

கடல்வளர் புரிவளை புரையு மேனி

அடல்வெந் நாஞ்சிற் பனைக்கொடி யேனும்

மண்ணுறு திருமணி புரையுமேனி

விண்ணுயர் புட்கொடி விறல்வெய் யோறும்

மணிமயி லுயரிய மாறா வென்றிப்

பிணிமுக வூர்தி யொண்ணெய் யோறுமேள

ஞாலங் காக்கும் கால முன்பில்

தோலா நல்லிசை நால்வருள்ளும்”126

என்பது புறநானூறு காட்டுவது.

“முக்கட் பகவ னடிதொழா தார்க்கின்னா

பொற்பனை வெள்ளையை யுள்ளா தொழுகின்னா

சக்கரத் தானை மறப்பின்னா வாங்கின்ன

சத்தியான் நாடொழா தார்க்கு”127

என்பது இன்னா நாற்பது காட்டுவது ஆகும்.

8. இந்திரன்:

பண்டைங் காலந்தொட்டே தமிழகத்தில் இந்திர வழிபாடு இருந்துள்ளமையைத் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியங்கள் மூலம் அறியலாம்.

ஐம்புலன்களையும் அடக்கியவர் வலிமைக்கு சாட்சி இந்திரனே என்பதனை,

“ஐந்து அவித்தான் ஆற்றல் அகல்விசம்பு உளர்கோமான்

இந்திரனே சாலும் கரி”128

என்று திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார்.

“வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்”129

என்னும் நூற்பாவில் வயலும் வயல் சார்ந்த மருதநிலக் கடவுளாக தேவர் தலைவன் இந்திரன் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான்.

8.1 இந்திரனுக்குக் கோயில்:

இந்திரனுக்குக் கோயில் இருந்தமை பற்றி சங்க இலக்கிய நூல்களில் ஒன்றான புறநானூற்றில்,

“வச்சிரத் தடக்கை நெடியோன் கோயிலுள்”130

என்னும் பாடலின் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

8.2 திருமுருகாற்றுப்படையில் இந்திரன்:

திருமுருகாற்றுப்படையில் இந்திரனின் சிறப்பை,

“நூற்றுப்பத்தடுக்கிய நாட்டத்து நூற்பல்

வேள்வி முற்றிய வென்றடு கொற்றத்து

ஈர் இரண்டேந்திய மருப்பின், எழில்நடை

தாழ் பெருந்தடக்கை உயர்ந்த யானை

எருத்தம் ஏறி திருக்கினார் செவ்வினும்”¹³¹

என்று குறிப்பிடுகிறது. அதாவது, ஆயிரங்கண்களைக் கொண்டவன்.நூறு என்னும் பல வேள்விகளைச் செய்தவன். பகைவர்களைக் கொன்று அழித்து வெற்றி பெறக் கூடியவன். அழகிய நடையும், நான்கு தந்தங்களை உடையவன். தொங்குகின்ற பெரிய கையை உடைய யானையின் பிடரியிலே உயர்ந்திருக்கின்ற அம்பாரியில் அமர்ந்தவன். செல்வத்தில் சிறந்தவன் என்று இந்திரனது சிறப்பை விளக்குகிறது.

8.3 ஐங்குறுநூறில் இந்திரன்:

சங்க இலக்கிய நூல்களில் ஒன்றான ஐங்குறுநூறில்,

“இந்திர விழவிற் பூவின் அன்ன”¹³²

என்னும் உவமை காணப்படுகின்றது.

9. வருணன்:

‘வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்’ தொல்காப்பியர் தனது பொருளதிகார சூத்திரத்தில் கடலும் கடல் சார்ந்த நிலமும் ஆன நெய்தல் நில மக்களின் கடவுள் வருணன் என்று சொல்லுவார். சங்கப் பாடல்களில் ‘வருணன்’ என்ற சொல்லாட்சி இடம்பெறாமல், “கடல்கெழு செல்வி” என்று கடல்தெய்வம் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

திருவள்ளுவர் கடவுள் வாழ்த்துக்கு அடுத்த அதிகாரமாக வான் சிறப்பு என்ற அதிகாரத்தில் பூசனை, தானம், தவம் என்பவற்றால் வருண பகவானை வாழ்த்துகிறார்.

“சிறப்போடு பூசனை செல்லாது வானம்

வறக்குமேல் வானோர்க்கும் ஈண்டு”¹³³

வானம் வறண்டு மழை இல்லாது போனால் இந்த உலகில் வானோர்க்கு எடுக்கும் திருவிழாவும் நடைபெறாது நாள்தோறும் செய்யும் பூஜையும் நடைபெறாது.

“கானம் தவம் இரண்டும் தங்காவிடின் உலகம்

வானம் வழங்காது எனின்”¹³⁴

மழை இல்லாது போனால் இந்த பரந்த உலகத்தில் தானம் கொடுத்தலும், தவம் செய்தலும் இல்லாமல் போகும்.

9.1 வருண வழிபாடு:

நல்வளம் பெற வேண்டியும், கொழுநர் பெற வேண்டியும், பிறை தொழுதல் மகளிர் பழக்கம் ஆகும். இதனை,

“புள்ளித் தொய்யில் பொறிட்டு சுணங்கின்

ஒள்ளிழை மகளிர் உயர்பிறை தொடும்

புல்லென் மாலை யாமிவன் ஒழிய”135

என்ற அடிகள் காட்டும் முடிவாக கடல் தெய்வத்தைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் பெரும்பாலும் வருணனையே குறிப்பிடுவதாக அமையலாம்.

9.2 ஐங்குறுநூறில் வருண வழிபாடு:

மழைக்காக மக்கள் இறைவனை வேண்டுவது இயல்பு. இவ்வேண்டல் குறவாட்டம் மிகுதியாகக் காணப்படும். குன்றக் குறவர்கள் மழை வேண்டி ஆரவாரம் செய்ததால் மழைப் பெய்ததை ஐங்குறுநூறில்,

“குன்றக் குரவன் ஆர்ப்பின் எழிலி

நுன்பல் அழிதுளி பொழியும் நாட

நெடுவரைப் படப்பை நும்மூர்க்

கடுவரல் அருவி காணினும் அழுமே”136

என்னும் பாடலின் மூலம் வருணனின் மகிமை தெரிகின்றது.

9.3 புறநானூறு பாடலில் வருண வழிபாடு:

குறவ மக்கள் மழை பொழிய மழைத் தெய்வத்திற்கு உயிர் பலியிட்டு வழிபட்டனர். மழை மிகப் பெய்ய வேண்டியும், மிகுதி மழையை நிறுத்த ‘மேகம் மேலே செல்க’ எனக் கட்டளையிட்டமையும் புறநானூறில் இடம் பெற்றதை,

“மலைவான் கொள்க! என, உயிர்பலி தூஉய்,

மாரி ஆன்று, மழைமேக்கு உயர்க எனக்

கடவுட் பேணிய குறவர் மாக்கள்”137

எனக் காண முடிகின்றது.

9.4 பட்டினப்பாலையில் வருண வழிபாடு:

பட்டினப்பாலை என்னும் நூலில் வருண வழிபாடு பற்றிய சுவையான செய்திகள் கிடைக்கின்றன.

“வெண்கூதாத்துத் தண்பூங்கோதையர்

சினைச்சுறவின் கோடு நட்டு

மனை சேர்த்திய வல்லிணங்கினான்

மடற்றாழை மலர் மலிந்தும்

பிணர்ப் பெண்ணைப் பிழிமாந்தியும்

புன்றலை இரும் பரதவர்

பனிதழை மா மகளிரொடு

பாயிரும் பனிக்கடல் வேடஞ் செல்லா

துவவு மடிந்துண்டாடியும்”¹³⁸

பரதவர்கள் சுறாமீனின் கோட்டினை மணலில் நட்டு மலர் மாலை சார்த்தி வணங்கினர். அதில் தெய்வம் ஏறியதாக நம்பினர். பவுர்ணமி நாட்களில் இதைச் செய்வர். பனங்கள்ளையும், நெற்கள்ளையும் அருந்துவர், மீனையும், இறைச்சியையும் கடவுளுக்குப் படைப்பர்.

கடலோரங்களிலிருந்து பரதவர் வலைவளம் பாட வேண்டிப் பூரணக் காலங்களில் மணலிடத்தே சுறாக்கோடு நட்டு வெண்டாளி மலரை சூடி, ஆடி வருணனை வழிபடுவர்.

“ஆரியருடைய சமயக் கொள்கைகள் தொடக்கத்தில்

நகர்களிலன்றிப் பிறவிடங்களிற் பரவியிருக்குமென்று

கொள்ள இடமில்லை.ஆரியருடைய வருண வழிபாடும்,

தமிழருடைய வருண வழிபடும் தம்முள் வேறுபாடுடையன

பூர்வகுடிமகளாகிய தமிழர்களுடைய வருணன் என்னும்

கடவுட் பெயரை ஆரியர் தம் கடவுளுக்கு இட்டு

வணங்கினார்கள் என்பது மிகவும் பொருத்தமாகிறது”¹³⁹ என்கிறது.

வேதங்களில் வருணன் அசுரன் எனப்படுதலாலும் அசுரன், திராவிடனாதலாலும் வருணன் தென்னாட்டு தீ தெய்வமேயாவன்.

9.5 பரிபாடலில் வருண வழிபாடு:

மருதநில சங்கு, சிப்பி, இறவு, நண்டுகளை நீரில் இட்டு விளையாடியதை பரிபாடல் கூறும்.

“புதுப் புனலாட முற்படும் மகளிரது செயல்

புகை, பூ, அவி ஆராதனை, அழல், பல ஏந்தி

நகைஅமர் காதலரை நாளணிக் கூட்டும்

வைகைசாலும், வையை வரவு”¹⁴⁰

என்னும் பாடல் மூலம் வருண வழிபாடு இருந்துள்ளமையைக் காண முடிகின்றது.

10.கொற்றவை:

கொற்றவை, தமிழரின் வெற்றித்தாயாகக் கருதப்பட்டதால் போருக்குப் புறப்படும் முன் கொற்றம் தரும் கொற்றவையை வழிபட்ட பின்னரே போர் நடத்திச் சென்ற செய்தியை இலக்கியமும், இலக்கணங்களும் பகருகின்றன. தொல்காப்பியர்,

“மறங்கடை கூட்டிய குடிநிலைச் சிறந்த

கொற்றவை நிலையும் அத்திணைப் புறனே” 141

என்கிறார். கொற்றவையைச் சேரர்கள் வழிபட்ட செய்தியை,

“உருகெழு மரபின் அயிரை பரைஇ”142

என்பதன் வழி அயிரை மலையில் உள்ள கொற்றவையை சேரர்கள் வழிபட்டனர் என்பதனைப் பதிற்றுப்பத்து பதிவு செய்கிறது.

“அஞ்சு வரு மரபின்

கடவுள் அயிரையின் நிலை இ”143

கொற்றவை வழிபாடு போரில் மன்னர்கள் வெற்றி கருதி வழிபட்டதாகும்.

10.1 கொற்றவைக்குப் பலியிடல்:

போர்முரசை முழக்கிப் போருக்குப் புறப்பட்டுச் செல்வது தமிழ் மன்னரின் மரபாகும். போர் முரசில் கொற்றவை உறைகிறாள் என்பது பண்டைத் தமிழரின் நம்பிக்கையாக விளங்கியது. எனவே முரசுறை தெய்வமான கொற்றவைக்குக் குருதிப்பலி கொடுத்து போரில் வெற்றிப்பெற வேண்டி வழிபட்டனர் என்பதை,

“நிறம் படு குருதி புறம்படின அல்லது

மடை எதிர்கொள்ள அஞ்சுவரு மரபின்”144

எனவும்,

“குருதி விதிர்த்த குவவுச் சோற்றுக்குன்றோடு

உருகெழு மரபின் அயிரை பரைஇ” 145

எனவும் குருதிப்பலி கொடுத்த செய்திகள் அரிசில் கிழாராலும், பெருங்குன்றூர் கிழாராலும் கூறப்பெற்றுள்ளன.

10.2 முருகனின் தாயாக கொற்றவை:

சங்க இலக்கியங்களில் இரண்டு இடங்களில் ‘கொற்றவை’ என்னும் பெயரிலேயே சுட்டப்படுகின்றன.

“வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ

என்று திருமுருகாற்றுப்படையில் குறிப்பிடப்படுகிறது. இதில் முருகனின் தாய் கொற்றவை என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

10.3 சூலி என்னும் கொற்றவை:

தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவி அவனுடைய வருகைக்காகச் சூலி என்னும் கொற்றவையை வழிபடுவதையும், இக்கொற்றவையை ‘காடுகிழாள்’ என்றும், ‘சூலி’ என்றும் இலக்கியங்கள் சுட்டும்.

“விடர்முகை யடுக்கத்து விறல்கெழு சூலிக்குத்

கடனும் பூனாம்; கைந்நூல் யாவாம்;

புள்ளும் ஓராம்; விரிச்சியும் நில்லாம்”147

என்னும் குறுந்தொகை பாடல் அடிகள், சூலாயுதத்தைக் கையிலே ஏந்தியவள் என்ற பொருளைவிட உயிர்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாகிய ‘சூலை’ (கருவை)த் தாங்கியவள் என்று குறிப்பது பொருத்தமாகும்.

10.4 கொற்றவை வணக்கம்:

வேட்டுவ சமூகத்தில் கொற்றவை வழிபாடாகிய பெண் தெய்வ வழிபாடு தொடர்ந்து நிலவி வந்திருக்கின்றது. வேட்டுவர்களின் தெய்வமாகிய கொற்றவை அரசுகள் தோற்றம் கொண்டபோது அரசர்க்குரிய வெற்றித் தெய்வமாகவும் வணங்கப்பட்டது என்பதை,

“மறங்கடை கூட்டிய துடிநிலை சிறந்த

கொற்றவை நிலையும் அகத்திணைப் புறனே”148

என்று தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது.

அகத்திணையுள் குறிஞ்சி, புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமுமாகிய செய்திகளை உள்ளடக்கியது. இத்திணைக்குரிய தெய்வம் சேயோனாகிய முருகன். ஆனால் புறத்திணையுள் கொற்றவை வழிபாடு வெட்சிக்குரியதாகச் சொல்லப்படுகிறது. வெட்சி, குறிஞ்சித் திணைக்குப் புறனாக உள்ள புறத்திணை ஆகும்.

குறிஞ்சி நிலமும் முருகனும் அகத்திணைக்குரிய முதன்மை இடத்தைப் பெறுவதற்கு முன்னர் அந்நிலத்திற்குரிய தெய்வமாகக் கொற்றவை வணங்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். வேட்டையாடுதலைத் தொழிலாக உடைய அச்சமுகச் சூழல், அரசுகளின் தோற்றத்திற்குப் பின்னர் படையெடுப்பின் அடையாளமாக ஆநிரை கவர்தலாக மாற்றம் கொள்கிறது.

எனவே, ஆநிரைகளைக் கவர்ச் செல்லும் வீரர்கள் தமக்கு வெற்றி வேண்டிக் கொற்றவையை வணங்கிச் செல்வர். இங்கே கொற்றவை வணக்கம் வெட்சிக்குரியதாக – புறத்திணையுள் முதல் திணைக்குரியதாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ள தன்மை தமிழர்களின் தாய்த்தெய்வ வழிபாட்டின் தன்மையை உணர்த்தும். கொற்றவைக்குப் பின்னரே சேயோன், மாயோன், வேந்தன், வருணன் என்னும் நிலத் தெய்வங்கள் தோற்றம் கொள்கின்றனர். அவ்வளர்ச்சிப் போக்கிற்கான காரணம் ஆராயத்தக்கது.

“ஆண்பெண் உயர்வு தாழ்வுகளுக்குக்

காரணம் பொருளாதார வாழ்க்கையின்

வளர்ச்சியே. வேட்டைக்கு (ஈட்டியைப்

பயன்படுத்துதல்) முற்கால சமுதாய

நிலையில் தாயுரிமை இருந்தது.

வேட்டை வளர்ச்சி பெற்றபோது

ஆண்களுக்குச் சமூகத்தில் உயர்வு ஏற்பட்டது”¹⁴⁹

என்பார் நா. வானமாமலை.

எனவே மனித நாகரிகத்தின் தொடக்க நிலையான வேட்டுவ நிலையில் சமூகத்தின் தலைமை பெண்ணிடம் இருந்தமையையும், அதன் பின்னரே ஆணின் தலைமைக்கு மாற்றம் ஏற்பட்டமையும் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

10.5 கொற்றவை வழிபாடு:

கிராம தெய்வங்களில் அம்மன் வழிபாடு என்பது மிகவும் புகழ்பெற்ற ஒன்று. இதன் தொடக்கக் கால வழிபாட்டு முறையே கொற்றவை வழிபாடாகும். சங்க இலக்கியங்களில் சுட்டப்படும் பெருந்தெய்வங்களில் உடனுறை தெய்வங்களாக அவர்களது மனைவியர் சுட்டப்படாத நிலையில் கொற்றவை வழிபாடு சுட்டப்பட்டுள்ளதை இங்கு எண்ணுதல் வேண்டும். கொற்றவை சிவனுடன் தொடர்புபடுத்தப்படாத நிலையில் முருகனுடன் மட்டும் தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளாள். “கொற்றவை சிறுது” என்று திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகன் கூறப்பட்டுள்ளான். எனவே கொற்றவைக்கும் சங்க கால பெருந்தெய்வங்களுக்கும் எவ்வித தொடர்பும் இல்லை. கொற்றவை பெண் தலைமைச் சமுதாயத்தின் எச்சக்கூறு ஆவாள். மேலும் உயிர்ப்பலி ஏற்பவளும் ஆவாள். அச்சம் தரக்கூடியவளும் ஆவாள். இவ்வாறு கொற்றவை அச்சம் தரக்கூடியவளாக காட்டப்படுகிறாள்.

“மடமான் பெருநிறை வைகு துயில் எழுப்பி,

மந்தி சீக்கும் அணங்குடை மூன்றில்”¹⁵⁰

கானவர் மூட்டிய தீயில் மானின் கூட்டம் தங்கி துயில் கொள்ளும், அவற்றை மந்திகள் துயில் எழுப்பும் அச்சம் தரும் தேவி வாழும் கோயில் முற்றம் என்று வருத்துகின்ற தெய்வம் காட்டப்பட்டுள்ளது. மேலும்,

“தெய்வம் சேர்ந்த பராரை வேம்பிற்

கொழுப்பா எறிந்து குருதி தூஉய்”¹⁵¹

“நாம் செல விழைந்தன மாக ஒங்குபுகழ்க்

கானமர் செல்வி அரளலின் வெண்கால்

பல்படைப் புரவி எய்திய தொல் இசை”¹⁵²

என்ற பாடலடிகளில் இடம்பெறும் செய்திகள் முறையே ‘தெய்வம் வாழும் பருத்த அடிமரத்தைக் கொண்ட வேப்ப மரத்தடியில், கவர்ந்து கொண்டு வந்த ஆக்களுள் தொழுவிய ஆவினைக் கொண்டு அதன் குருதியை மரத்தின் மேல் தெளித்து பலியிடுவதும், ‘எழிற்குன்றம் மேகங்கள் கூட்டமாக படிந்துகிடக்கும் தன்மையது புகழ் வாய்ந்த கொற்றவை அருள் கூர்ந்து அளிக்கப் பெற்றதும் என பொருள்களை உணர்த்துகின்றன. “இப்பாடல்களில் ‘தெய்வம்’, ‘கானமர்செல்வி’ என்பதற்கு பெருமழைப்புலவர் கொற்றவை என்றே உரை கூறுகின்றார்” பொ. வே. சோமசுந்தரனார். எனவே கொற்றவையும் முருகனும் மிகுதியும் தொடர்புடையவர்கள்.

அன்பின் ஐந்திணைகளுள் ஒன்றாகப் போற்றப்படுவது பாலை ஆகும். பாலை நிலத்தில் வணங்கப்படும் தெய்வம் கொற்றவை ஆகும். போருக்குச் செல்லும் முன் மறவர்கள் தனக்கு வெற்றியைத் தரும் என நம்பிப் போர் தெய்வமாக கருதப்பட்ட கொற்றவையை வணங்கினர்.

“தம் இனம் வளரவும், வாழவும்,
வழிபாட்டைத் தொடங்கிய மக்கள்,
நாகரிக வளர்ச்சியால் மற்ற இனக்
குழுவிலிருந்து தம் இனக்குழுவைக்
காப்பாற்றிக் கொள்ளவும்,சில
நேரங்களில் தம் மேலாண்மையை
உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளவும், போர்மேற்
சென்ற அந்நிலையில் உருவானதே
கொற்றவை வழிபாடாகும்”¹⁵³

என்பர் க. நெடுஞ்செழியன்.

“நாம் செல விழைந்தனர் மாக ஒங்குபுகழ்க்
கான் அமர்செல்வி அரளலின் வெண்கால்”¹⁵⁴

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் வரிகளில் ‘அமர் செல்வி’ என்பது கொற்றவை வழிபாட்டினைக் குறித்தது. மேலும், கொற்றவை வழிபாடு அக்காலச் சமுதாயத்தில் இருந்ததை மெய்ப்பிக்கின்றது.

10.6 காடுறைக் கடவுள் காளி தேவி (அல்லது) கொற்றவை:

பொருநராற்றுப்படையில் காடுறைக் கடவுளைப் பற்றிய குறிப்பும், அவற்றிற்குப் பலிதந்து வாழ்த்திப் பாடுதல் பற்றிய குறிப்பும் இடம் பெறுகின்றது. சங்ககால மக்கள் காடுகளுக்கென்று தனிக் கடவுள்களை நம்பினர் என்பது தெரிய வருகிறது. இத்தகைய காடுறை கடவுள் “காளி கூளி முதலியன” என்பார் சோமசுந்தரனார்.இதனை பொருநராற்றுப்படை கூறும் அவ்வடிகள்,

“வலைவலந் தன்ன மென்னிழல் மருங்கிற்
காடுறைக் கடவுட்கடன் கழிப்பிய”¹⁵⁵

என்கிறது. பரிசில் பெற கானகத்து வழி செல்லும் பாடினி, காடுறை தெய்வத்தின் அருளைப் பெற, காட்டகத்தே உறைந்த காளி, கூளி முதலிய தெய்வங்கள் மனம் மகிழும்படி, அவற்றிற்குச் செய்ய வேண்டிய முறைமைகளைச் செய்கிறாள்.

“பாடினி பாணிக்கு ஏற்ப நாள்தோறும்

களிறு வழங்கு அதர்க்கானத்து அல்கி”156

காளியின் வேறு பெயர்களுள் ஒன்று கொற்றவை என்பதுமாம். மேலும், ‘பெருங்காட்டுக் கொற்றி’, ‘வனதுர்க்கை’, ‘பழையோள்’, காடுகிழாள்’, போன்ற பெயர்களும் உள்ளன. கொற்றவையின் சினம்போல ஆரியரின் கோபம் என்பதைச் சிறும்பாணாற்றுப்படை,

“உரவுச் சினம் கானலும்”157

என்பது உரவானது கொற்றவையாக விளக்கப்படுகிறது.

10.7 நெடுநல்வாடையில் கொற்றவை:

தலைவியின் துயர் தீர வேண்டி தலைவனின் பாசறைத் தொழில் இனிதாக முடிவு பெற கொற்றவையை வழிபடும் செவிலித் தாயின் பண்பை,

“புலம்பொடு வழியும் நலங்கிளர் அரிவைக்கு

இன்னர் அரும்படர் தீர விறல்தந்து

இன்னே முடிக”158

என்னும் பாடல் வழி அறிய முடிகின்றது.

10.8 பெரும்பாணாற்றுப்படையில் கொற்றவை:

முல்லையும் குறிஞ்சியும் தன்னில்பில் திரிந்து பாலை நிலப்பகுதியாகத் தோன்றும் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறும் அத்தகைய பாலை நிலத்தொழில், வழிப்பறி செய்தல், வேட்டையாடுதல், நிரைகவர்தல் என்பனவாம். அங்கு வாழ்கின்ற ‘கள்வர்’ இனத்தைச் சார்ந்த மக்கள் தங்களது பலியினைக் கொற்றவைக்குச் செலுத்தி தமது துயரங்களைத் தீர்க்க வேண்டுகின்றனர்.

நெற்றியில் கண் கொண்ட பவளவாயினர், நீலகண்டம் வாய்ந்தவள், வெண்கையையுடையவள், மேருமலையை வளைத்தவள் போன்ற கருத்துக்கள் இக்காளியின் மீது உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இதனை,

“கொடுவில் எயிகை குறும்பில் சேர்ப்பின்

களர் வளர் ஈந்தின் காழ்கண்டன்ன” 159

அதோடு “தெய்வ வழிபாட்டால் எண்ணிய காரியங்களிலே எளிதில் வெற்றி பெறலாம் என்று நம்பி, வேண்டுவோர் வேண்டியவற்றை அளிக்கும் ஆற்றல் தெய்வத்திற்கு உண்டு என்று உறுதியாக நம்பினர், துன்புற்றவர்களின் துயர்களைப் போக்கும். அவர்களை இன்புற்று வாழச் செய்யும் இத்தகைய ஆற்றலும் அருளும் உடையது தெய்வம் என்று நம்பினர்” என்று சாமி.

சிதம்பரனார் தரும் கருத்தானது பண்டைத்தமிழர் சமயத்தின் மீதும், தெய்வத்தின் மீதும் சமய சம்பிரதாயங்கள் மீதும் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையினை எடுத்துரைப்பதாக அமைகின்றது.

மேலும் “மார்பில் குருதி தெளித்தாலன்றிக் கொற்றவை பலி ஏற்றுக் கொள்ளான் (பதிற்றுப்பத்து 79) என்ற நம்பிக்கை நிலை பெற்றுள்ளது. எனவே தான் கொற்றவைக்கு எளிய உணவு படைக்கும் போது கூட, அவற்றுடன் குருதி கலந்து படைக்கப்படுவதற்கு இதுவே காரணம். கொற்றவை முருகனின் தாயாகத் திருமுருகாற்றுப்படை குறிப்பிடுகிறது. பகைவரை அழிக்குமாறு கொற்றவையிடம் வீரர்கள் வேண்டி நின்றதைச் சங்க இலக்கியம் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

11.முடிவுரை:

வரலாற்றை நாம் அறியும் காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ்மக்களின் சமய நிலையைத் தொல்காப்பியத்தின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. ஆதியில் மனிதன் இயற்கையின் ஆற்றலுக்குத் தலைவணங்கினான். இயற்கையின் ஆற்றலே காலப்போக்கில் கடவுளாக மாற்றம் பெற்றது. உதாரணமாக தொடக்கக் காலத்தில் மழையாகிய மாரியை வழிபட்டனர். பின்பு முருகப்பெருமானைப் போர்கடவுளாக போற்றி வழிபட்டனர். திருமால் மானிடர்களுக்கு துன்பங்கள் நேரும் போதெல்லாம் அவதாரம் எடுத்து அவர்களை காப்பது புலப்படுகிறது. தேவர்களுக்கெல்லாம் தலைவனாக இந்திரனை வழிபட்டதையும் அறியலாம். சங்க இலக்கிய நூல்களில் ஒன்றான திருக்குறளில் வருணப் பகவானை திருவள்ளுவர் புகழ்ந்துள்ளதையும், பாலநில மக்கள் ஆநிறைகளை கவர்ந்து செல்லும் வீரர்களுக்கு வெற்றி கிடைக்க வேண்டும் என கொற்றவையை வழிபட்டனர். சங்க காலத்தில் அந்தந்த நிலத்திற்கேற்ற தெய்வத்தை வணங்கினர்.

தெய்வம் பற்றிய நம்பிக்கைகள்

அடிக்குறிப்புகள்

1. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத்திணையியல், நூற்பா : 20
2. மேலது, பொருளதிகாரம், அகத்திணையியல், நூற்பா : 5
3. தொல்காப்பியர், தொல், பொருள், கற்பியல், நூற்பா: 190
4. மதுரை கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர், புறநானூறு, பாடல் எண்:56, வரிகள்:1-10
5. கபிலர், நற்றிணை, பா.எண்: 225, வரிகள் 1 – 2
6. மாமுலனார், அகநானூறு, களிற்றியாணை நிரை, பாடல் எண்:1, பாடல் வரிகள் : 3
7. மதுரை மருதனிள நாகனார், அகம், களிற்றியாணை நிரை, பாடல் எண்:59, வரிகள்: 10 – 11
8. பொன்முடியார், புறநானூறு, பாடல் எண்:299, வரிகள்:6
9. மதுரை மருதன் இளநாகனார், புறநானூறு, பாடல் வரி : 55, வரிகள்: 19 - 21
10. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், நூற்பா :11, அடி:3
11. மதுரை கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர், திருமுருகாற்றுப்படை, பாடல் எண்:12, வரிகள்: 1– 3
12. கபிலர், கலித்தொகை, குறிஞ்சிக்கலி, பா.எண்:40, வரி : 12
13. கபிலர், கலித்தொகை, குறிஞ்சிக்கலி, பாடல் எண்:52 வரிகள்:8-9
14. கபிலர், கலித்தொகை, பாடல் எண்:49, வரிகள்:16-17
15. மேலது, பாடல் எண்:40, வரிகள்:22-23
16. நக்கீரர், திருமுருகாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள் : 161-164
17. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி – 8, பக்கம் : 448
18. கபிலர், கலித்தொகை, குறிஞ்சிக்கலி, பாடல்.எண்: 39, வரிகள்: 26–29
19. மேலது, குறிஞ்சிக்கலி, பாடல் எண்:46, வரி:16
20. மேலது, கலித்தொகை, குறிஞ்சிக்கலி, பாடல் எண்:43, வரிகள்:4-5
21. நக்கீரனார், அகம், களிற்றியாணை நிரை, பா.எண்:120, வரிகள்: 1 – 2
22. கம்பர், கம்பராமாயணம், கிட்கிந்த படலம், கார்கால படலம், பா.எண்: 41
23. கபிலர், அகம், களிற்றியாணை நிரை, பா.எண்:118, வரி: 5
24. பரணர், அகம், களிற்றியாணை நிரை, பா.எண்:181, வரிகள் : 6 – 7
25. கபிலர், புறம், பாடல் எண்:15, வரி : 19
26. எழுஉப்பன்றி நாகன் குமரனார், அகம், மணிமிடைப்பவளம், பா.எண்:138, வரிகள்:9–12
27. மதுரை கண்ணத்தனார், நற்றிணை, பா.எண்:351, அடிகள்: 1 – 4
28. பிரமசாரி, நற்றிணை, பா.எண் : 34, வரிகள் : 10 – 11

29. நல்வெள்ளியார், நற்றிணை, பா.எண்: 47, வரிகள்: 9 – 10
30. மதுரை பாலாசிரியன் சேந்தன் கொற்றனார், நற்றிணை, பாடல் எண்:322, வரிகள்:12
31. ஓளவையார், நற்றிணை, பாடல் எண்:43, வரி: 10
32. அம்மள்ளனார், நற்றிணை, பாடல் எண்:82, வரி:4
33. எருக்காட்டுர்த் தாயங்கண்ணனார்,அகம்,மணிமிடை பவளம்,பா.எண்:149, வரிகள்:15 – 19
34. நக்கீரர், திருமுருகாற்றுப்படை, பாடல் வரி:122
35. மதுரை கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர், புறம், பா.எண்:56, வரிகள்:7–8
36. மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார், அகம், மணிமிடைப் பவளம், பா.எண்:272, வரி:13–15
37. கொடிமங்கலத்து வாதாளி நற்சேந்தனார், அகம், மணிமிடைப் பவளம், பா.எண்:232, வரிகள் : 12 – 14
38. ஆவூர் முலங்கிழார்,அகம்,மணிமிடைப் பவளம்,பாடல் எண்:156, வரிகள்:13–14
39. வெறிபாடிய காமக்கண்ணனார், அகம், களிற்றியானை நிரை, பாடல் எண்:22, வரிகள்:1–2
40. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பொருள், புறத்திணையியல், நூற்பா: 60
41. கோப்பெருஞ்சோழன், குறுந்தொகை, பாடல் எண்:53, வரிகள்:3-4
42. கபிலர், ஐங்குறுநூறு, அன்னாய் வாழி பத்து, பா.எண்:245, அடிகள் : 41 – 42
43. மேலது, பாடல் எண்:248, வரிகள்:4
44. ஓளவையார், குறுந்தொகை, பா.எண்:23, வரிகள்:1-5
45. மாங்குடி மருதனார், மதுரைக்காஞ்சி, பாடல் வரிகள் : 11 – 14
46. நல்வெள்ளியார், நற்றிணை, பா.எண்: 47, வரிகள் : 8 – 10
47. கபிலர், ஐங்குறுநூறு, வளைக் குன்றக்குறவப் பத்து, பா.எண்:67, வரிகள்: 1–2
48. நல்லந்துவனார்,பரிபாடல், பா.எண்:8 வரிகள்: 102-108
49. செவ்வேள் கடுவன் இளவெயினார், பரிபாடல், பாடல் எண்:5, வரிகள்:78-81
50. மாங்குடி மருதனார், மதுரைக்காஞ்சி, பாடல் அடிகள்: 453 – 455
51. இரணியமுட்டத்து பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனார், மலைப்படுகடாம், பா.வரிகள்:82 – 83
52. நக்கீரர், திருமுருகாற்றுப்படை,பழமுதிர்சோலை, பா.வரி : 256
53. காரிகிழார்,புறநானூறு, பா.எண்: 6, அடி : 18
54. மதுரை மருதன் இளநாகனார், புறநானூறு, பா.எண்:55, வரிகள்: 1 – 5
55. மதுரை கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர், புறம், பாடல் எண்:56, வரிகள்:1 - 2
56. ஓளவையார், புறம், பா.எண்: 91, வரிகள்:5–6

57. ஆவூர் மூலங்கிழார், புறம், பா.எண்:166, வரிகள்: 1 – 2
58. நக்கீரர், திருமுருகாற்றுப்படை, பா.அடிகள்: 151 – 154
59. இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார், சிறும்பாணாற்றுப்படை, அடி : 205
60. மேலது, அடி : 98
61. கீரந்தையார்,பரிபாடல், ஐந்தாம் பத்து, பாடல் வரிகள்: 25 – 27
62. குன்றம் பூதனார், பரிபாடல், செவ்வேள், பா.எண்: 9, வரிகள்:6-7
63. மருதன் இளநாகனார், கலித்தொகை, மருதக்கலி, பா.எண்:81, வரி: 9
64. வடமவண்ணக்கண் பேரிசாத்தனார், புறம், பா.எண்:198, வரி: 9
65. K.K.Pillai, A Social History Of Tamil, Page No:483
66. நல்லந்துவனார், கலித்தொகை, கடவுள் வாழ்த்து, பா.எண்:1, வரிகள்:11-13
67. கபிலர், கலித்தொகை பாடல், நச்சினார்க்கினியர் உரை, பக்கம்:197
68. பரஞ்சோதி முனிவர், திருவிளையாடற் புராணம், திருநாட்டுச் சிறப்பு, பக்கம்:57
69. பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார், புறம், பாடல் எண்: 1, கடவுள் வாழ்த்து:1-4
70. பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி காரிகிழார், புறம், பா.எண்:6, வரிகள்:17-18
71. பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ, கலித்தொகை, பாலைக்கலி, பா.எண்:2, வரிகள்:3-5
72. நல்லந்துவனார், கலித்தொகை, நெய்தற்கலி, பா.எண்:150, வரிகள்:1-2
73. கபிலர், கலித்தொகை, குறிஞ்சிக்கலி, பா.எண்:38, வரிகள்:1-5
74. நல்லச்சுதனார், பரிபாடல், பா.எண்: 9, வரிகள்:4-6
75. கபிலர், அகநானூறு, களிற்றியாணை நிரை, சிவபிரான் கடவுள் வாழ்த்து:1, வரிகள்:11-18
76. மாங்குடி மருதனார்,மதுரைக்காஞ்சி, பா.வரி:760
77. நப்பூதனார்,முல்லைப்பாட்டு, பா.வரிகள்:17-18
78. காப்பியற்றுக் காப்பியனார், பதிற்றுப்பத்து, நான்காம் பத்து, பா.எண்:31, வரிகள்:8-9
79. மதுரைக் கண்காயனார் மகனார் நக்கீரர், புறம், பா.எண்:56, வரி: 5
80. மாறோக்கத்து நப்பசலையார், புறம், பா.எண்:174, வரி:5
81. உருத்திரங்கண்ணனார், சிறும்பாணாற்றுப்படை, அடி:30
82. நல்லெழுதியார்,புறம், பா.எண்:13, வரிகள்:46-56
83. நக்கீரர்,திருமுருகாற்றுப்படை, அடிகள்:165-166
84. காப்பியற்றுக் காப்பியனார், பதிற்றுப்பத்து, நான்காம் பத்து,பாடல் எண்:31, வரிகள்:8-9
85. நல்லெழுதியார், பரிபாடல், பாடல் எண்:13, வரி:60
86. பூதஞ்சேந்தனார்,இனியவை நாற்பது,கடவுள் வாழ்த்து:1
87. இளம் பெருவழுதியார்,பரிபாடல், பாடல் எண்:15, வரிகள்:55-61

88. ஆலம்பேரி சாத்தனார்,அகம், மணிமிடை பவளம், பா.எண்:175, வரி:14
89. ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை,பரிபாடல்,பாடல் எண்:1, வரிகள்:52-53
90. கேசவனார், பரிபாடல், பா.எண்:13, அடி:53
91. நல்லந்துவனார்,கலித்தொகை,நெய்தற்கலி,பா.எண்:127, வரி:4
92. நல்லெழுதியார், பரிபாடல், பா.எண்:13, அடி:58
93. பெரியாழ்வார்,பெரிய திருமொழி, நான்காம் பத்து, பா.எண்:10
94. கம்பர், கம்பராமாயணம், அயோத்திய காண்டம், கடவுள் வாழ்த்து, பா.எண்:1
95. இளம் பெருவழுதியார், பரிபாடல், திருமால் வணக்கம், பா.எண்:2, வரி:16-17
96. கடுவன் இளவெயினார், பரிபாடல், மூன்றாம் பாடல், வரிகள்:23-24
97. நல்லெழுதியார்,பரிபாடல்,பா.எண்:13, வரிகள்:34-37
98. கடுவன் இளவெயினார், பரிபாடல்,பா.எண்:4, வரிகள்:22-24
99. கீரந்தையார், பரிபாடல், பா.எண்:2, வரிகள்:32-33
100. கடுவன் இளவெயினார், பரிபாடல், பா.எண்:4, வரிகள்:10-21
101. கடுவன் இளவெயினார், பரிபாடல், பா.எண்:4, வரி:62
102. நல்லெழுதியார்,பரிபாடல், பா.எண்:3, வரிகள்:11-13
103. இளம் பெருவழுதியார்,பரிபாடல், பா.எண்:15, வரி:15-16
104. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், பொருட்பால், அரசியல், குறள் எண்: 610
105. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், பெரும்பாணாற்றுப்படை, அடி:29-30
106. நப்பூதனார், முல்லைப்பாட்டு, அடி:3
107. மூன்றுறையனார், பழமொழி நானூறு, பாடல் வரிகள்:183
108. நல்லதனார், திரிகடுகம், கடவுள் வாழ்த்து:1
109. விளிம்பி நாகனார், நான்மணிக்கடிகை, பாடல் எண்:2
110. கபிலர், நற்றிணை, பா.எண்:32, வரி:7
111. கடுவெளி வெயினார், அகம், நித்திலக்கோவை, பா.எண்:120, வரிகள்:111-119
112. கபிலர், நற்றிணை, பா.எண்:32, வரிகள்: 1-2
113. மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார், புறம், பா.எண்:56, வரி:12
114. கே.சீனிவாச ஐயங்கார், தமிழர் வரலாறு, ப-204
115. பி.கனகசபைபிள்ளை, 1800 ஆண்டுகளுக்கு முன் பழந்தமிழர், ப-231
116. கீரந்தையார், பரிபாடல், பா.எண்:2, வரிகள்:20-27
117. நல்லந்துவனார், கலித்தொகை, நெய்தற்கலி, பா.எண்:124, வரிகள்:1-3
118. காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார், புறம், பா.எண்:58, வரி:14

119. ஆசிரியர் பெயர் இல்லை, பரிபாடல், கடவுள் வாழ்த்து:1, வரி:5
120. சோழன் நல்லுருத்திரன், கலித்தொகை, முல்லைக்கலி, பா.எண்:5, வரிகள்:11-12
121. திருவள்ளுவர்,திருக்குறள், அறத்துப்பால்,இல்லறவியல்,குறள் எண்:231
122. மதுரை கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார், புறம், பா.எண்:56, வரிகள்:3-4
123. காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார், புறம், பா.எண்:57, வரி:2
124. காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார், புறம், பா.எண்:58, வரி:16
125. மாறோக்கத்து நப்பசலையார், புறம், பா.எண்:174, வரிகள்:1-5
126. மதுரை கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார், புறம், பா.எண்:56, வரிகள்:1-10
127. கபிலர், இன்னா நாற்பது, கடவுள் வாழ்த்து, பாடல் வரிகள்:1-4
128. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், அறத்துப்பால், இல்லறவியல், குறள் எண்:25
129. தொல்காப்பியர், தொல்,பொருள், நூற்பா:5, வரி:3
130. மதுரை கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர், புறம், பா.எண்:56, வரிகள்: 5
131. நக்கீரர், திருமுருகாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள்:155-159
132. கபிலர், ஐங்குறுநூறு, குன்றக் குறவன் பத்து, பா.எண்:11, வரி:14
133. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், அறத்துப்பால், குறள் எண்:18
134. திருவள்ளுவர்,திருக்குறள், அறத்துப்பால், குறள் எண்:19
135. இளங்கீரனார், அகம், மணிமிடைப்பவளம், பா.எண்:239, வரிகள்:8-10
136. கபிலர், ஐங்குறுநூறு, குன்றக் குறவன் பத்து, பா.எண்:251, வரிகள்:1-4
137. கபிலர், புறம், பா.எண்:143, வரிகள்:1-2
138. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், பட்டினப்பாலை, பாடல் வரிகள்:85-94
139. The Aryan God,Dravidan Indian,Page No:96
140. நல்லந்துவனார், பரிபாடல், பா.எண்:6, வரிகள்:11-14
141. தொல்காப்பியர், தொல், பொருளதிகாரம், புறத்திணையியல், நூற்பா:62
142. பெருங்குன்றார் கிழார், பதிற்றுப்பத்து, ஒன்பதாம் பத்து, பா.எண்:88, வரி:12
143. அரிசில் கிழார், பதிற்றுப்பத்து, எட்டாம் பத்து, பா.எண்:79, வரிகள்:17-18
144. அரிசில் கிழார், பதிற்றுப்பத்து, எட்டாம் பத்து, பா.எண்:79, வரிகள்:16-17
145. பெருங்குன்றார்க் கிழார், பதிற்றுப்பத்து, ஒன்பதாம் பத்து, பா.எண்:88, வரிகள்:11-12
146. நக்கீரர், திருமுருகாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள்:258-259
147. கொற்றன், குறுந்தொகை, பா.எண்:218, வரிகள்:1-3
148. தொல்காப்பியர், தொல், புறத்திணையியல், நூற்பா:62
149. நா.வானமாமலை, தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும், ப-126

150. பெருங்கோப் பெண்டு தீப்பாயக் கண்ட மதுரைப் பேராலவாயர், புறம், பா.எண்:247, வரிகள்:3-4
151. கருவூர் கந்தப்பிள்ளைச் சாத்தனார்,அகம், நித்திலக்கோவை, பா.எண்:309, வரிகள்:4-5
152. குடவாயிற் கீர்த்தனார், அகம், நித்திலக்கோவை, பா.எண்:345, வரிகள்:3-5
153. க.நெடுஞ்செழியன், தமிழரின் அடையாளங்கள், ப:1
154. குடவாயிற் கீர்த்தனார், அகம், நித்திலக்கோவை, பா.எண்:345, வரிகள்:3-5
155. முடத்தாமக் கண்ணியார்,பொருநராற்றுப்படை, அடிகள்:51-52
156. இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார்,சிறும்பாணாற்றுப்படை, அடி:113
157. இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார், சிறும்பாணாற்றுப்படை, அடி:103
158. மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர், நெடுநல்வாடை, அடிகள்:166-168
159. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்,பெரும்பாணாற்றுப்படை, அடிகள்:129-130

அலகு-2

சடங்குகள் பற்றிய நம்பிக்கைகள்

1.முன்னுரை:

மனித வாழ்க்கையில் சடங்குகள் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன.சடங்குகள் இல்லாமல் மானிட சமூக வாழ்க்கை சாத்தியமில்லை. இனக்குழு காலத்திலிருந்து மந்திரங்களும், சடங்குகளும் சமூகவயமாக்கும் வண்ணம் இருந்தது. சங்க இலக்கியங்களில் சடங்குகள் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

2. சடங்குகள் என்பதன் வரையறை:

நம்பிக்கை அடிப்படையில் தலைமுறை தலைமுறையாகச் செயல்படும் செயல்கள் சடங்குகள் எனப்படும். மக்கள் அனைவரிடமும் சடங்குகள் பல இன்றும் காணப்படுகின்றன.பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையில் வாழ்வின் எல்லா நிகழ்வுகளும் சடங்குகளுடன் பின்னிப் பிணைந்துள்ளன.சங்ககால மக்களிடம் காணப்பட்ட சடங்குகளை ஆய்வு செய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

2.1 மானிடவியல் அறிஞர் பார்வையில் சடங்குகள்:

சமூக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சடங்குகளைப் பற்றி ஆராய்ந்த டச்சு நாட்டு மானிடவியல் அறிஞரான அர்னால்டு வான் கென்னப் (**Arnold van gennap**) என்பவர் “வாழ்வியற் சடங்குகளை மிகவும் நுட்பமுடன் ஆராய்ந்து தகுதிப் பெயர்ச்சிச் சடங்குகள் என வரையறை செய்தார். ஒவ்வொரு தகுதிப் பெயர்ச்சிச் சடங்கும் மக்களை ஒரு நிலையிலிருந்து பிரித்து மறு நிலைக்கு அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது என முடிவு செய்தார்”.1 சங்ககாலத் தமிழர் பண்பாட்டிலும் பல தகுதி பெயர்ச்சி நிலைகள் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

3.களவு வாழ்க்கை:

பழந்தமிழர் வாழ்வில் களவு மணமே பரவலான வழக்காக இருந்தன.

“குவளை உண்கண் கலுழ, நின்மாட்டு

இவளும் பெரும்பே துற்றனள் ஓரும்

தாயுடை நெடுநகர்த் தமா' பாராட்டக்

காதலின் வளர்ந்த மாதர் ஆதலின்”2

என்ற அடிகளில் பெண் தம் வீட்டினரின் பாசப்பிணைப்பையும் மீறிக் காதலில் ஈடுபட்ட செய்தியை சுட்டுகிறது.

பெற்றோர் அறியாது பெண் வெளியே சென்று ஓர் ஆணுடன் களவொழுக்கத்தில் ஈடுபட முயலும்போது அவளைத் தாய் இல்லத்தில் வைத்துக் காவல் செய்யும் நடைமுறையும் இருந்தது.

“விளையாடு ஆயமொடு ஓரை ஆடாது

இளையோர் இல்லிடத்து இற்செறித்திருத்தல்

அறனும் அன்றே ஆக்கமும் தேயும்.....”3

இளம் மங்கையர் தம் தோழியர் கூட்டத்தோடு ஒரை ஆடாமல் வீட்டின் கண்ணே இற்செறிக்கப்பட்டமை அறநெறி ஆகாதே. அதனால் ஆக்கமும் தேய்ந்துபடும் எனக் கூறுவதன் மூலம் இற்செறிப்புப் பற்றி அறிய முடிகிறது.

3.1 பெண்ணிற்குரிய சடங்குகளின் படிநிலைகள் ::

“அந்தோணி குட் என்னும் மானுடவியல் அறிஞர் இன்றைய தமிழ்ப் பண்பாட்டின் நான்கு முக்கிய வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள் மூலம் பின்வரும் நிலை மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன என குறிப்பிடுகிறார். அவை

பூப்பு சடங்கு	-சிறுபெண்
திருமணச்சடங்கு	-கன்னிப் பெண்
குழந்தை பிறப்பு சடங்கு	-மனைவி,தாய்
கணவனின் இறப்புச்சடங்கு	-கைம்பெண்

என்று வகைப்படுத்துகிறார்.”4 இதன் அடிப்படையில் சங்ககாலப் பெண்களின் வாழ்வானது.

1. வெறியாட்டு சடங்கு – சிறுபெண்
2. திருமணவாழ்க்கை – கன்னிப்பெண்
3. குழந்தை பிறப்பு சடங்கு - மனைவி, தாய்
4. கணவனின் இறப்பு சடங்கு – கைம்பெண்

என்ற நிலையில் வகைப்படுத்தலாம்.

3.2 வதுவைச் சடங்கு:

வதுவை சடங்கினை வாலாய் கருத்தியல் சடங்காகக் குறிப்பிடுகிறார். ‘அந்தோணி குட் என்பவர் வதுவை சடங்குகளைத் தாய்மை சார்ந்த மங்களகரமான சடங்குகளாகப் குறிப்பிடுகிறார்’.பெண்ணின் களவு வாழ்க்கை வதுவையின் கற்பு வாழ்க்கையாகிறது. இரு வீட்டார்களாலும், ஊர்ப்பெரியவர்களாலும் தீர்மானிக்கப்பட்டது வரைதல் அன்றைய நடைமுறைப் பண்பாட்டின் சடங்குகளாக இருந்தது.

“நனைவினை நறவின்தேறல் மாந்திப்,

புனைவினை நல்லில் திருமணல் குவைஇப்,

வதுவை அமர்ந்தனர் நமரே”5

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம், பெண்வீட்டில் பரப்பப்பட்ட புதுமணலில் கூடிய பெரியவர்கள் தங்கள் மகளுடைய மணத்தை முடிவுசெய்து, மகிழ்ச்சியில் பின்னர் ‘வதுவை என்ற சடங்கினை அயர்ந்தார்கள் என்று பாடல் கூறுகிறது.

3.3 பூப்புச் சடங்கு:

‘அந்தோணிசுட் என்னும் மானுடவியல் அறிஞர் “பூப்புச் சடங்கினை தீட்டு சார்ந்த மங்களமான சடங்கு”⁶ என்று வகைப்படுத்துகிறார். “பெண் உடல் ரீதியாகக் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து கருத்தரிக்கும் தகுதியை அடைகின்ற நிலைக்கு மாறிச் செல்லுவதைக் குறிப்பது பூப்பு (puberty) என்கிறோம்”⁷ சடங்குகளைப் பற்றி சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுவதாவது,

“தோள் புதிது உண்ட பரத்தை இல் சிவப்புற

நாள் அணிந்து உவக்கும் கணங்கறை யதுவே

கேள் அணங்குற மனைக் கிளந்துள்ள கணங்கறை

கணங்கறைப் பயனும் ஊடல் உள்ளதுவே”⁸

என்ற அடிகள் மனைவி பூப்படைந்ததை, பரத்தை வீட்டிலிருக்கும் கணவனுக்கு செவ்வணி அணிந்து குறிப்பால் உணர்த்தியதைக் காணலாம். பூப்படைந்த ஈராறு நாளில் சுணங்கின் (புணர்ச்சி) முக்கியத்துவம் இங்கு உணர்த்தப்படுகிறது.

3.4 சிலம்புகழிச் சடங்கு:

மணமாகும் வரை பெண்கள் பாதங்களில் சிலம்பு அணிந்திருந்தார்கள். மணவினைத் தொடங்குவதற்கு முன்னதாகத் தாய் வீட்டில் அவளுக்கு ‘சிலம்பு கழியும் சடங்கு’ செய்தனர். சிலம்பு கழிப்புச் சடங்கிற்குப் பின்னர் ‘வதுவை நல்மணம்’ நிகழ்ந்தது. இதனை,

“நும் மனைச் சிலம்பு கழிஇ அயரினும்

எம் மனைச் வதுவை நல்மணம் கழிக எனச்

சொல்லின் எவனோ மற்றே வெண்வேல்

மைஅற விளங்கிய கழல் அடி

பொய்வல் காளையை ஈன்ற தாய்க்கே”⁹

என்ற அடிகள் கூறுவது பெண் வீட்டில் சிலம்பு கழித்தல் சடங்கு வதுவையின் போது நிகழ்த்தப்பட்டதை உணர்த்துகின்றன. சங்க காலத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட திருமண நிகழ்வு பற்றி அகநானூற்றில் “உழுந்து தலைபெய்த” எனத் தொடங்கும் 8-வது பாடலும், ‘மைப்பு அறப் புழுக்கின் நெய்க்கனி வெண்சோறு’ எனத் தொடங்கும் 136-வது பாடலும் எடுத்தியம்புகின்றன. இவ்விரு பாடல் வழி அறியலாகும் தமிழர் மணமுறை தமிழ் மரபின் பாற்பட்டதாக வைதீகச் சார்பற்றதாகக் காணப்படுகிறது. இப்பாடலின் வழி அறியப்படும் சடங்குகளாவன,

1. திருமணம் பெண்வீட்டில் நடத்தப்பட்டது.
2. நற்சகுணம் பார்த்து, திங்களும் உரோகினி விண்மீனும் சேரும் நல்ல நாளில் புள் நிமித்தம் பார்த்தும் விடியற்காலமே வதுவை தொடங்கப்பட்டது.
3. கடவுளை முதலில் வணங்கினர்.
4. மணமுரசும், மணமுழவும் முழங்கப்பட்டன.

5. மணப்பெண்ணின் உறவினர் அவளுக்கு வாகை இலையும், அருகம்புல் மொட்டும் கலந்து தொகுத்த காப்புநூலைச் சூட்டி, மணப்புடவை அணிவித்தனர்.
6. மணவினையை நிகழ்த்தும் முதிய பெண்கள் தம் உச்சியில் குடத்தையும், புது மண்பாண்டத்தையும் வைத்திருந்தார்கள்.
7. இவர்கள் மணவினைக்குரியவற்றை முன்னும், பின்னும் முறைமுறை தரத்தர புதல்வர்களைப் பெற்ற திதலை மகளிர் நால்வர் மணப்பெண்ணைச் சூழ்ந்து இருந்து சடங்குகளைச் செய்தார்கள்.

இச்சடங்குகள் பண்டையத் தமிழ் இனத்தின் மணமுறையில் இருந்த செழிப்புச் சடங்குகளை இனம் காட்டுகின்றன.

3.5 களவுக்கு முந்தைய நிலை:

பெண்கள் புகுந்த வீட்டிற்குச் செல்வதற்கு முன்பாக பெற்றோருடன் இனிமையாக வாழக்கூடிய சூழலே காலங்காலமாய் நடந்து வருகிறது. இயற்கையாக தலைவன் தலைவியாக காதல் கொண்டதை,

“யாயும் யாயும் யாராகியரோ?

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்?

செம்புல பெயனீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந்தனவே”¹⁰

என்ற குறுந்தொகை பாடலும் அழகான விளக்கத்தை தருகின்றது. இதனைப் பற்றி திருவள்ளுவரும்,

“மலரினும் மெல்லிது காமம் சிலர் அதன்

செல்வி தலைப்படு வார்”¹¹

காதல் வயப்பட்ட பெண்ணொருத்தி மிகத் தெளிவாக உறுதியாக கற்போடு அமைந்த தன் தளரா நம்பிக்கையைக் கீழ்க்கண்டவாறு வெளிப்படுத்துகிறாள்

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று

நீரினும் ஆரளவின்றே - சாரற்

கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொணடு

பெருந்தேனிழைக்கும் நாடொனாடு நட்பே.”¹²

என்ற பாடலின் இயற்கையை சுட்டிக்காட்டி, பரப்பிலும், உயரத்திலும், ஆழத்திலும் பெரிது காதல் என்பதை மிகத் திடமாக உலகுக்கு வெளிப்படுத்துகிறாள்.

3.6 வதுவை நிகழ்த்தல் சடங்கு:

பழங்காலத்தில் தலைவனே உறவினர்களுடன் சேர்ந்து தலைவியை பெண் கேட்டுப் போகும் பழக்கம் இருந்துள்ளது. இதனை,

“எந்தையும் யாயும் உணரக் காட்டி
ஒளித்த செய்தி வெளிப்படக்கிளர்ந்த பின்
மலைகெழு வெற்பன் தலைவந்து இரப்ப
நன்றுபுரி கொள்கையின் ஒன்றா கின்றே”¹³

என்ற குறுந்தொகை பாடல்வரிகள் உணர்த்துகின்றன.இதே பழக்கம் இன்றளவும் தமிழ் மக்களிடம் இருக்கிறது.

மேலும், வயது முதிர்ந்தோரைப் பெண் கேட்க அனுப்பும் செய்தி இல்லற வாழ்வில் தமிழ்மக்களின் உயர்ந்த சடங்கினை உணர்த்துகிறது. பெண் கேட்க வரும்போது எல்லாம் நன்மையாக முடிய வேண்டும் என்ற கருத்தில் ‘நன்று நன்று’ எனச் சொல்லிக்கொண்டே வருவார்கள். அவர்களை வரவேற்போரும் நீங்கள் வந்த நாள் நன்னாள் என்று சொல்லி வரவேற்பார்கள். இத்தகைய வாழ்த்தும் வரவேற்பும் அந்நிகழ்வு நிறைவேறும் என்பதற்கான அறிகுறிகளாகவே கொள்ளப்பட்டன. இதனை,

“தண்டுடைக் கையர், வெண்தலைச் சிதவலர்,
நன்று நன்று என்னும் மாக்களோடு
இன்று பெரிது என்னும், ஆங்கணது அவையே”¹⁴

என்னும் குறுந்தொகை பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.இன்றும் வயது முதிர்ந்த நல்ல அனுபவம் நிறைந்த முதியவர்களோடு பெற்றோரும் பெண்பார்க்க முதலில் செல்கிறார்கள். அப்படி அவர்கள் செல்லும்போது பல வகையான அறிகுறிகள் அல்லது நிமித்தம் பார்த்துச் செல்கின்றனர்..

4.திருமணச் சடங்குகள்:

“பொய்யும் வாழ்வும் தோன்றி பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”¹⁵

என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதால் அவர் காலத்துக்கு முன்பே கரணம் என்ற திருமணச் சடங்குகள் இருந்தன என்று அறியலாம்.பழந்தமிழரின் திருமணச் சடங்குகள் பின்வருமாறு:

“பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டோடு
உருவு நிருத்தக் காமம் வாயில்
நிறையே அருளே உண்வொடு திருவென
முறையுறக் கிளர்ந்த ஒப்பினது வகையே”¹⁶

என்று தொல்காப்பியர் கூறுதலின் ‘பொருத்தம்’ பார்க்கும் சடங்கு இருந்தது எனத் தெரிகிறது. பெண்ணுக்குப் பரிசம் அளிக்கும் முறையும் இருந்தது.

“கடுங்கண் கோசர் நியமம் ஆயினும்

உறும் எனக் கொள்குநர் அல்லர்

நறுதல் அரிவை பாசிழை விலையே”¹⁷

என்பது அகநானூறு.பரிசம் அன்று முலைவிலை,சிறுவிலை,பாசிழை விலை,பரியம் என்று அழைக்கப்பட்டது. பரியம் என்ற சொல்தான் ‘பரிசம்’என்று மருவி வழங்கப்படுகிறது.

4.1 திருமணமும், கரணமும்:

ஓர் ஆடவனும், ஓர் பெண்ணும் கணவனும்,மனைவியுமாக இல்லறம் நடத்தி இசைந்து ஒன்று சேர்வதே திருமணமாகும்.மணத்தல் கலத்தல் (அல்லது) கூடுதல் என்ற பொருளை உணர்த்தும் மணவாழ்க்கைக்கென்றே இறைவன் ஆணையும்,பெண்ணையும் படைத்திருந்தாலும் திருமணம் ஆயிரங்காலத்துப் பயிர் என்பதாலும், தெய்வத்தையும், பல பெரியோர்களையும் சாட்சியாக வைத்து மணம் செய்து கொள்கின்றனர்.

4.2 கரணம் என்பதன் பொருள்:

திருமணத்திற்குரிய ஒப்பந்தம் அல்லது தாலிகட்டும் சடங்கு கரணம் எனப்படும். கரணம் செய்கை அது ஆட்சியை பற்றிய சடங்கை உணர்த்தியற்று. கரணத்தோடு கூடிய திருமணத்தை வதுவை மணம் என்பது இலக்கிய வழக்கு. சில ஆடவர் மகளிரை மணக்கவிலையென்று பொய்யுரைத்தும், அவரைக் கைவிட்டும், அவர் வாழ்க்கையைச் சீர்குலைத்தும் வந்ததினால் மக்கள் மீது அருள்கொண்ட பெரியோர் கரணம் என்ற திருமணச்சடங்கை ஏற்படுத்தினர். மணமகன் மணமகளைத் தன் நிலையான வாழ்க்கைத் துணையாகக் கொள்வதற்காகப் பலரறிய கடவுள் முன் இடுவதே கரணமாகும்.

“திருமணம் அல்லது விவாகம் என்று சொல்லப்படுவதெல்லாம் ஒரு ஆணும், பெண்ணும் ஒருவருக்கு ஒருவர் கட்டுப்பட்டு அவர்களது வாழ்க்கையை கூட்டுப் பொறுப்பில் பலர் அறியச் செய்து கொள்ளும் காரியமே கரணம்”¹⁸. திருமண நிகழ்ச்சி குறித்துப் பேராசிரியர் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகிறார். தொல்காப்பியம் கரணம் பற்றி,

“கொடுப்போர் இன்றியம் கரணம் உண்டே

ஐயர் யாத்தனர் கரணம்

கற்பெனப்படுவது கரணமோடு புணரக்

கொளற்குரிய மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே”¹⁹

என்று கற்பியல் நூற்பாவில் கூறுகிறது.

4.3 திருமணம் செய்யும் முறை:

மணமக்கள் பெற்றோர் மற்றும் சுற்றம் சூழ மணமக்கள் வீட்டிற்கு சென்று விருந்துண்டு மணவினை நாளைக் குறித்துக்கொண்டு மீண்டும் வருவார்கள்.மிக்க இருள் நீங்கிய அதிகாலையில்

தீயகோள்கள் தன்னைவிட்டு நீங்கபெற்ற விளைந்த வெள்ளி திங்களானது தீமையில்லாத சிறப்புப் புகழுடைய ரோகினி நட்சத்திரத்துடன் சேரும் நாளை நல்ல நாளாகக் கொண்டனர். சுற்றாருக்கும் நட்பினருக்கும் அழைப்பு விடுப்பர்.குறித்த நாள் வந்ததும் பெண்வீட்டார் வாயிலிற் பந்தலிட்டு மணல் பரப்பி மாலைகளைத் தொங்கவிட்டு விளக்கேற்றி வைப்பர். நட்பும், சுற்றமும் வந்து அத்திருமணப் பந்தலில் அமருவர். இன்னிசை முழங்க குலதெய்வ வழிபாடு இன்றி ஐந்து மங்கல மகளிர் சென்று புதுக்குடங்களில் நீர் கொண்டு வந்து புதுத்தாழியில் ஊற்றி அந்நீருள் பூவையும்,நெல்லையும் இடுவர். முதுமகளிர் மணவினை செய்வர்.

சங்ககால பெண்களின் மூன்று நிலைகள்

1. திருமணத்திற்கு முந்தைய நிலை
2. திருமணத்திற்கு பிந்தைய நிலை
3. தாய்மை நிலை

எனப் பிரிக்கலாம்

4.4 மணமும், சிலம்புகழிதலும்:

சிலம்பு கழித்தல் பற்றி உ.வே.சா அவர்களுக்கு இருவேறுபட்ட கருத்து நிலவியுள்ளதனைக் குறுந்தொகை பதிப்பின் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. அவர் குறுந்தொகை பதிப்பின் நூலாராய்ச்சி என்ற பகுதியில் வழக்கங்களில் ஒன்றாகச் சிலம்பு கழிதல் நோன்பினை சுட்டும்போது “மணம் செய்த பின்னர் மகளிர் சிலம்பு கழிக்கும் ஒருவகை நோன்பு பண்டைய காலத்தில் செய்யப்பட்டுள்ளது”²⁰ என்று குறிப்பிட்ட பின்னர் நூற்பகுதியின் விளக்கவுரையில் மணம் புரிவதற்கு முன் மணமகளது காலில் பெற்றோர்களால் அணியப்பட்ட சிலம்பை நீக்குவதற்கு ஒரு சடங்கு செய்யப்படும். அது சிலம்பு கழித்தல் நோன்பு என்பர்.

மேலும், தலைவனும், தலைவியும் சிறுவயது முதல் பழகியவர்களாக இருந்தாலும் குறிப்பிட்ட பருவம் வந்த பொழுது ‘ஊழ்வினையின்’ வசத்தால் களவு வாழ்க்கை மேற்கொண்டனர் என்றே அறியப்படுகிறது.

“இவன் இவள் ஐம்பால் பற்றவும், இவள் இவன்

புந்தலை ஓரிவாங்குநள், பரியவும்

காதல் செவிலியர் தவிர்ப்பவும் தவிராது,

ஏதில் சிறு செரு உறுப மன்னோ;

நல்லை மன்றம்ம! பாலே - மெல் இயல்

துணை மலர்ப் பிணையால் அன்ன இவர்

மணம்மகிழ் இயற்கை காட்டி யோயே”²¹

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் நமக்கு விளக்குகின்றது. இத்தகைய களவு வாழ்க்கையாக குறிப்பிட்ட காலத்திற்குப் பின்பு திருமண மூலம் கற்பு வாழ்க்கையாக மாறியது.

5.கற்பு வாழ்க்கை சடங்குகள்:

களவு வாழ்வில் ஈடுபட்டு வந்த தலைவனும் தலைவியும் தங்களது பெற்றோர்களின் விருப்பத்திற்கிணங்க ஊரர்களின் வாழ்த்துரைகளோடு திருமணம் செய்து கணவனும் மனைவியுமாக இணைந்து இல்லற வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு சடங்குச் செய்து ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். இவ்வாறாக இவர்கள் நடத்தும் வாழ்க்கைக்கு கற்பு வாழ்க்கை அல்லது இல்லற வாழ்க்கை என்று பெயர்.

5.1 மகப்பேறு காலச்சடங்கு :

“குழந்தைப் பிறப்பினை தீட்டு சார்ந்த மங்களகரமான சடங்கு என்கிறார் அந்தோணிகுட்”²² பெண் கருவுயிர்த்தல், குழந்தை பெறுதல் பற்றிய செய்திகளும்,அவை தொடர்பான சடங்குகளும் சங்க இலக்கியத்தில் பாடப்பட்டுள்ளன. வீட்டில் குழந்தை பிறந்தால் குழந்தை பெற்ற பெண்ணின் தலையில் வெண்சிறுகடுகைத் தடவித் தலைமுழுக்கட்டும் நிகழ்வைச் செய்தனர். இதனை,

“திருந்து இழைமகளிர் விரிச்சி நிற்ப

வெறிஉற விரிந்த அறுவை மெல் லணைப்

புனிறு நாறு செவிலியொடு புதல்வன் தஞ்ச

ஐயவி அணிந்த நெய்யாட்டு ஈரணிப்

பசுநெய் கூர்ந்த மென்மை யாக்கைச்

சீரகேழு மடந்தை ஈர்இமை பொருந்த”²³

என்ற பாடல்கள் வழி அறிய இயலும். வீட்டில் குழந்தை பிறந்தால், பிறந்த குழந்தையைப் பெற்ற தாய் ஆகியோரைப் பேயிடமிருந்து காக்க ஐயவி பூசுதலைச் சங்ககால மக்கள் சடங்காகச் செய்தனர்.

5.2 கைம்மைச் சடங்கு:

போர்க்களத்தில் இறந்துவிட்ட வீரனின் மனைவிக்கு அக்காலச் சமூகத்தால் விதிக்கப்பட்ட கைம்மைச் சடங்குகள் அவளைப் பாலியல் வாழ்க்கைக்குத் தடை விதிப்பதாகச் செய்யப்பட்டன. இவ்வகையிலான “இறப்பு சார்ந்த சடங்கினை அந்தோணிகுட் தீட்டு சார்ந்த அமங்களமான சடங்கு என வகைப்படுத்துகிறார்”²⁴.கைம்மையில் ஒரு வழக்கமாகப் பெண்ணின் கூந்தல் மழிக்கப்பட்ட செயலை,

“விரி உளைப் பொலிந்த பரியுடை நன்மான்

வேந்தர் ஒட்டிய ஏந்துவேல் நன்னன்

கூந்தல் முரற்றியின் கொடிதே.”²⁵

என்ற பாடல்கள் மூலம் அறியலாம்.

6. வெறியாட்டு சடங்குகள்:

தமிழர் வழிபாட்டு முறையில் மிகவும் பழமையானது வெறியாட்டு என்னும் சடங்காகும். மனிதர் மேல் தெய்வம் ஏறி வருவதுண்டு என்ற நம்பிக்கையில் இருந்து உருவானதே இதுவாகும். இதனை ‘ஆவேசம்’ என்று கூறுவர். இன்றும் கோயிற் பூசாரிகள் சாமியாடி வருவதுரைத்தலைக் காணலாம். சங்ககாலத்தில், முருகனோடு தொடர்புடையதாக இவ்வெறியாடல் நிகழ்ந்தது. முருகனுக்குரிய வேலினை கையில் ஏந்தி ஆடியோன் ‘வேலன்’ எனப்பட்டான். தொல்காப்பியர் அகத்திணைக்கண்ணும், புறத்திணைக்கண்ணும் வெறியாட்டு இடம் பெறுதலைக் குறித்துள்ளார். அலராச் சத்தத்தாலும், இற்செறிப்பாலும், தலைவனைக் காணாமையாலும், தலைவனின் வரும்வழி இடையூறு அஞ்சியும் தலைவியின் மேனி வேறுபடுவாள். இவ்வேறுபாட்டை முருகன் அணங்கியதால் வந்தது என்று கருதி வெறியாட்டு எடுப்பாள். செவிலி களவியலில் தலைவி கூற்றில் ‘வெறியாட்டிடத்து வெருவின் கண்ணும்’ என்றும், தோழி கூற்றில் ‘அவள் விலங்குறினும் களம்பெறக் காட்டினும்’ என்றும், செவிலி கூற்றில் ‘ஆடிய சென்றுழி அழிவுதலை வரினும்’ என்றும் இடம் பெறும் பகுதிகள் வெறியாட்டை விளக்குகின்றன. இவ்வாறே புறத்திணையில் வெட்சித் திணையின் கண்,

தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே வெறியாட்டுப் பெருவழக்காகவிருந்தது.

“வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய் வேலின்

வெறியாட் டயர்ந்த களர்தளும்”²⁶

என்ற நூற்பா வெறியாட்டை மொழிகின்றது.

குறிஞ்சி நிலத் தெய்வமாகிய முருகவேள் வெறியாட்டில் முதன்மைத் தெய்வமாகக் கருதப்படுகின்றான். வெறியாட்டில் பலியிட்டு வணங்கப்பெறும் கடவுளும் அவனே தலைவியை வருத்தியதும், அவனே வேலேந்தி ஆடும் பூசாரியிடத்து ஏறிவருவதும் அம்முருகனே என்று மக்கள் கருதினர். இவ்வாறு முதன்மையுறும் தெய்வத்தைக் குறிஞ்சிப்பாட்டு ‘நெடுவேள்’ (174) என்றும், “பிறங்குமலை மீமிசைக் கடவுள்” என்றும் குறிக்கின்றது.

முருகவேள் ஏந்திய வேலின் ஒளியை, மின்னலுக்கு உவமையாக்கிக் கூறுதலை “சுடர்புண் சேஎய் ஒன்னார்க்கு ஏந்திய இலங்கிலை எக்கின்”²⁷ என்பதால் அறியலாம்.

6.1 வெறியாட்டு நேர்வதற்கான சூழல்:

தலைவியின் உடலில் ஏற்பட்ட பசலையும், மெலிவும் எதனால் வந்தனவோ என்று அஞ்சிய செவிலித்தாய் ‘கட்டுவிச்சி’ யின் கலங்கினால் முதியோர் எனப் பலரை வினாவுவாள். அவர்கள், தலைவியின் மெலிவிற்குக் காரணம் முருகவேள் அணங்கியதே, முருகனுக்கு வெறியாட்டு எடுப்பின் தீரும் என்பர். இத்தகைய அகப்பொருளை வ.சுப.மாணிக்கம் பார்வையில்,

“தன்மகளின் உடல் நாள்தோறும் மெலிவதைப் பார்த்து

நற்றாய் கவலைப்படுகின்றாள். உண்மையானக் காரணம்

அவளுக்குப் புலனாகவில்லை. மரபுவழிப்பட்ட தாய்

என்பதால் இம்மெலிவு முருகனால் வந்தது என்று

நினைத்து முருகப்பூசை செய்யத் தொடங்கினாள்”28 என்பார்.

தலைவியின் மேனி வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் அறியாத தாய் பலரை வினாவித் தெய்வத்தை வழிபடுகின்றாள். அப்போது தோழி அவளுக்குத் தலைவியின் காதலை எடுத்துக்கூறி அறத்தோடு நிற்கின்றாள். இதனை,

“ஒலிமென் கூந்தல்என் றோழி மேனி
விறழிலை நெகிழ்ந்த வீவருங் கடுநோய்
அகலாள் ஆங்கண் அறியுநர் வினாயும்
பரவியும் தொழுதும் விரவுமலர் தூயும்
வேறுபல் லுருவிற் கடவுட் பேணி
நறையும் விறையும் ஓச்சியும் அலவுற்று
எய்யா மையலை நீயும் வருந்துதி”29

என்ற பாடலடிகளால் உணரலாம். எனவே வெறியெடுப்பதற்கு முன்னரே வெறியால் தலைவி வருந்தாதவாறு தோழி தடுத்து அறத்தோடு நின்றாள் என்பது பெறப்படும்.

குறிஞ்சித் தலைவன் தலைவியைக் கண்டு காதல் கொள்கின்றான். ஆனால் அவள் மனங்கொடாதவள் போல் இருந்தாள். அப்போது கானவரால் விரட்டப்பெற்ற யானை தலைவியும், தோழியும் இருந்த இடம் நோக்கி வந்தது. யானைக்கு அஞ்சிய மகளிர் தலைவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். தலைவன் கைவேல் போக்கி யானையைப் புறங்கொடுத்துப் போகச் செய்தனன். அவ்வேளையில் மகளிர் தலைவனைச் சுற்றியது முருகற்கு வெறியாடும் களத்தில் சுற்றியும் கடம்ப மாலையிட்டு வைத்தது போலக் காட்சியளித்தது.

“அயர்ந்துபுறங் கொடுத்த பின்னர் நெடுவேள்
அணங்குறு மகளிர் ஆடுகளம் கடுப்பத்
திணிநிலைக் கடம்பின் திரளரை வளைஇய
துணையறை மாலையிற் கைபிணி விட்டே எம்”30

என்ற அடிகளில், வெறியாடு களத்தின் தோற்றம் உவமையாக இடம் பெற்றுள்ளது. இங்கு கடம்ப மரம் நெடுவேளாம். முருகன் நிலைபெற்ற மரம் அதனை மாலை வளைத்திருந்தது என்பது முருகவேள் போலும், தலைவனை மகளிர் சூழ, அவன் காத்தருளிய செயலுக்குக் குறிப்புபொருள் தந்து நிற்கின்றது.

இடுக்கண் யாவற்றிற்கும் முருகனே காரணம் என்று கூறுவதும் இயல்பு. மகளின் மெலிவுக்குக் காரணம் யாதென அறிய விரும்பிய தாய் ஊர் வேலினை கூம்பிட்டுக் கேட்டாள். அவன் சில சடங்குகளை இயற்றி முருகனே அவள் மெலிவுக்குக் காரணம் என்று கூறுவாள். இதுபற்றிய குறிப்புகள் பல கிடைக்கின்றன. ஐங்குறுநூற்றில் ‘வெறிப்பத்து’ என்பது ஒரு பகுதியாகும். வெறியைச் சிறப்பித்து பாடிய ஒரு புலவர் ‘வெறியாடிய களம் கண்ணியார்’ எனப்பட்டார்.

6.2 வேலன் வெறியாடல் சடங்கு:

களவொழுக்கத்தினால் ஏற்பட்ட தலைவியின் உடல் வேறுபாட்டைக் கண்ட தாய் வெறியாட்டு நடத்தினாள். தாய் தலைவியின் உடல் மெலிவிற்கு காதலென அறியாமல் முருகன் தீண்டி வருந்துவதாகக் கருதினாள். தெய்வானை அணங்கால் வந்த நோயாகக் கருதி தவறு உணர்ந்து முருகனின் பூசாரியான வேலனை அழைத்து களம் அமைத்துப் பொரி தூவி ஆடு பலி கொடுத்து நிகழ்த்தப்பெறும் சடங்கான வெறியாடல் நிகழ்த்தினாள்.

“நன்னன் நெஞ்சமொடு மயங்கி வெளியான

அன்னை தந்த முதுவாய் வேலன்”³¹

என்றும், மேலும் அகநானூறிலும்,

“அறியா வேலற் றரீஇ யன்னை

வெறியயர் வியன்களம்”³²

என்ற அடிகள் வெறியாடல் என்னும் சடங்கு பெண்ணிற்கு நிகழ்த்தப்பட்டது பற்றிக் கூறும்.

6.3 மதுரைக்காஞ்சியில் வெறியாட்டம்:

மதுரைக்காஞ்சியில் வெறியாட்டம் பற்றி பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது.இதனை,

“கார்மலர் குறிஞ்சி சூடி கடம்பின்

சீமிகு நெடுவேள் பேணி தழுஉ பிணையூஉ

மன்றுதொன்று மாட்டும் விரைஇ

வேறுவேறு கம்பலை வெறிகொர்பு மயங்கி”³³

அரிய அச்சத்தைச் செய்யும் வேலன் இடுக்கண் முருகனால் வந்ததெனக் கூறினான். தான் கூறிய அச்சொல்லின் கண்ணே கேட்போரை வளைத்துக் கொண்டு அரித்தெழும் ஓசையையுடைய இனிய வாத்தியங்கள் ஒலிக்க, கார்காலத்து மலராகிய குறிஞ்சியைச் சூடி, கடம்பணிந்த முருகனைச் செவ்வியதாகத் தன் மெய்யின் கண் நிறுத்தி வழிபடுவான். அவனோடு வழிபட்ட மகளிர் தம்முள் தழுவிக்கொள்ளுதல் மன்றுகள் தோறும் நின்று குரவையாடுவர்.

“கறிவளரும் சிலம்பிலுள்ள முருகக் கடவுளை பணிந்து அறியாமை மிக்க வேலன் தலைவியின் துயரத்திற்கு காரணம் என்றான்”³⁴ என்று ஐங்குறுநூறு பாடலில் அறிய முடிகிறது. மெல்லிய தலைவியின் தோள் நெகிழ்விற்கு முருகனே காரணம் என்று கூறிய வேலனைக் குறுந்தொகையும் கூறுகிறது.

“மென்தோள் நெகிழ்த்த செல்லல்”³⁵

என்னும் பாடல் வரிகளில் அறிய முடிகிறது. வெறியாட்டும் வேலன் வெள்ளிய பனந்தோட்டோடு கடம்ப மலரைக் கொடுத்துச் சூடிக் கொள்வான். இனிய சீர் அமைந்த தாளத்தோடு கூடி ஆடுவான் என்பதனை அகநானூற்றில்,

“வேண் போழ் கடம் பொடு சூடி, இன் சீர்

ஐது அமை பாணி அரீஇ கைபெயரா

செலவன் பெரும் பெயர் ஏந்தி வேலன்

வெறி அயர் வியன் களம் பொற்ப”36

என்னும் பாடலின் மூலம் அறியலாம். மேலும், வெறியாடும் களம் அகன்றதாகவிருந்தது. அக்களத்தின் கண் செந்நெல்லின் வெண்பொறிகள் சிதறிக்கிடந்தன என்பதனை,

“வேலன் புனைந்த வெறியயர் களந்தொறும்

செந்நெல் வான்பொறி சிதறியன்ன”37

என்னும் குறுந்தொகை பாடலின் மூலம் அறிய முடிகிறது. வெறியாடும் வேலன் கழற்காயைத் தன் மெய்யிலணிந்து கொண்டான். படிமம் அமைந்த கலத்தினை தூக்கிக் கொண்டு முருகனே தலைவியை அச்சுறுத்தியதாகக் கூறினான்.

“பொய்யா மரபின் ஊர்முது வேலன்

கழங்கு மெய்ப்படுத்து கன்னத் தூக்கி

முருகென மொழியும்”38

என்னும் வெறிக்களத்தில் புதுமணல் பரப்பினர் என்பதை,

“பெய்ம்மணல் முற்றம்”39

என்னும் வெறியாட்டின் அசைவுக்கு மயிலின் ஆட்டமும், விறலியின் ஆட்டமும் உவமைகளாகக் கூறப்பட்டுள்ள செய்தியினை,

“வாள்நகை இலங்கு எயிற்று

அமிழ்து பொதி துவர்வாய் அசைநடை விறலியர்”40

என்ற வரிகள் காட்டும்.

7.ஆடு பலியிடல்:

வெறியாடும் பொழுது ஆட்டுக்குட்டியைப் பலியிடுதல் மரபாகும். அதன் குருதியினைத் தினை அரிசியோடு சேர்த்து தூவுவர். ஆட்டின் கழுத்தை அறுப்பதோடு தினை பரப்பி வைத்து வழிபட்டனர்.

“மறிக்குரல் அறுத்துத் தினைப்பிரப்பு இரீஇச்”41

என்னும், “சிறிய தினையினை மலரொடு விரவிச் சிதறுவதும், ஆட்டுக் கிடாயினை அறுப்பதும் திருமுருகாற்றுப்படையிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. பலவாகிய வேறுபட்ட நிறமுடைய சோற்றையுடைய பலியுடன் ஆட்டுக்குட்டியைக் கொண்டு நோய்கொண்ட பெண்ணின் நறுநுதலை நீவி, முருகனை வேண்டிப் பலியாக கொடுக்கும் மரபைக் குறுந்தொகை 362 ஆம் செய்யுளில் காணலாம்.

“களம்நன் கிழைத்துக் கண்ணி சூட்டி

வளநகர் சிலம்பக் பாடி பிசெடுத்து

உருவச் செந்தினை குருதியொடு தூஉய்

முருகாற்றுப் படுத்த உருகெழு நடுநாள்”⁴²

என்று அகநானூறு கூறுகின்றது. வெறியாட்டம் மேவிய மக்களின் தோற்றப் பொலிவு முதலியவற்றைச் செய்யுட்களில் காணலாம்.

8. நடுகல் சடங்கு:

அகம், புறம் என வாழ்க்கையை பிரித்துக் கொண்ட தமிழர் புறத்தில் போர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். தொல்காப்பியம் என்ற இலக்கண நூலின் புறத்திணையியலில் நடுகற்கள் பற்றிய செய்திகள் உள்ளன. போரில் வீரமரணம் எய்தியவனுக்கு நடுகல் ஏற்படுத்தப்பட்டது. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை என்ற நூல், புறத்திணைகளை மட்டும் சொல்லும் இலக்கண நூலாகும். இந்நூல் காலத்தால் மிகவும் பிற்பட்டதாயினும் தொல்காப்பியத்தையே பெரிதும் சார்ந்துள்ளது. பெயரும், பீடும் ஒவியத்தில் எழுதிய நடுகல்லைச் சங்ககால மக்கள் வழிபட்டனர்.

8.1 நடுகல் தோற்றம்:

நடுகல் தோற்றத்தைப் பற்றி தொல்காப்பியர்,

“காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்

சீமிகு சிறப்பின் பெரும்படை வாழ்த்தலென்று

இருமுறை வகையிற் கல்லொடு பரை.”⁴³

என்பர். நடுகல்லை ஆறு பிரிவாகக் குறிப்பிடுகிறார். தொல்காப்பியர் நடுகல் என்று கூறினாரேயொழிய நடுதல் என்று குறிப்பிடவில்லை. தொல்காப்பியர் ஆநிறை அல்லது பசுக்களைத் கவர்தலைக் கூற புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆடுகளையும், எருமைகளையும் சேர்த்து கூறுகிறது. ஆடுகவர்தல் பதிற்றுப்பத்தில் வருகிறது. யானை கவர்தலை நச்சினார்க்கினியர் கூறுகிறார். ஆடு, எருமை, மாடு கவர்தல் தொடர்பாக நடுகற்களில் பல செய்திகள் உள்ளன. சில நடுகற்கள் பசுக்கள் அல்லது பசுக்களின் உருவங்கள் உள்ளன. காட்சி,கால்கோள்,நீர்ப்படை என்ற மூன்றும் கல் நடுவதற்கு முன் நிகழ்வதாகும். இம்மூன்று இலக்கியச் சான்றுகளை உரையாசிரியர்கள் கூறியுள்ளார்கள்.

8.1.1 காட்சி:

கல்கெழு சுரத்திற் சென்று கற்காண்டலும் அது கொணர்ந்து செய்வன செய்து நட்பினர்க் கற்கண்டாலும் என இருவகைப்படும். புறப்பொருள் வெண்பாமாலை காட்சியையே கற்கண்டால் என்பர்.

‘தாழி கவிப்பத் தவம்செய்வர் மண்ணாக்

வாழிய மோற்றளை மால்வரை – ஆழ்குழ்

மண்டல மாற்றா மற்பு கழோன் சீர்பொறிப்பக்

கண்டன நின்மாட்டோர் கல்’

இது கல் ஆராய்கின்றார்.காட்சி என்று நச்சினார்க்கினியர் உதாரணம் காட்டுகிறார். நடுகல்லுக்காக பெரிய மலை ஒன்றின் கல் என இவ்வெண்பாவில் கூறப்படுகிறது.

‘கல்லாய் மெற்றறிந்து காண்டற் கெளிவந்து

வல்லாண் விடலைக்கு வம்மினே –வெல்புகழர்

சீரியல் பாடல் சிதையாமல் யாம்படத்

தூரிய மெலிந்த தொட’

சாதாரண கல் கடவுளாகிய கல்லாக மாறித் தெரிகிறது.

8.1.2. கால்கோள்:

கல்லறுத்து இயற்றுவதற்கு கால்கோடலும், கல் நட்ட பின்னர் அது ஆண்டு வந்ததற்கு அடையாளமாக கால் கோடலும் என இருவகைப்படும். இதனைப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியர்,

‘வலையறை குழ்கிடக்கை மாத்தாட் பெருங்கல்

வலையறை செய்யிறை வம்மோ- வரையறை

வாரப் பெரும் புகழ் வல்வேல் விடலைக்கும்

மோராற்றாற் செய்வ துடைத்து’

என்பர்.ஒருவனைத் தெய்வமாக நிறுத்துவதற்கு இடம் கொள்ளப்பட்டமையானும் அவ்விடத்து கால் கோடலானும் கால்கோள் ஆயிற்று என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலை நூல் இதனைக் கற்கோள் நிலை என்று கூறுகிறது.

‘காப்புநூல் யாத்துக் கடிக்கழ் நீசாட்டிப்

பூப்பலி செய்து புகைகொளி இ-மீப்படந்த

காளை நடுகல் சிறப்பயர்ந்து கால்கொண்மின்

நாளை வரக்கனகவ நாள்”

இது நடுகல் கொண்டது என்று நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுகிறார்.

8.1.3. நீர்ப்படை:

கால் கொண்ட கல்லினை நீர்ப்படுத்தி தூய்மை செய்தலும் பின்னர் பெயர் எழுதி நட்டு நீராட்டுதலும் என இருவகைப்படும். தற்போது கோயில்களில் சிறப்பு அபிஷேகம் செய்யும் போது முதலில் சுவாமியை நீரால் தூய்மை செய்வர். பின் பல்வேறு அபிஷேகங்களின் போது நீரைக் கொண்டு தூய்மை செய்வது போன்று நடுகல்லிற்கு இருமுறை நீராட்டுவதாகக் குறிப்பிடலாம். இதனை கோயில் கும்பாபிஷேகம் எனலாம். குடநீராட்டாலும் நீர்ப்படையைத்

தொடர்புப்படுத்தி பார்க்கலாம். நீர்ப்படை என்பதைப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை நூல் கல் நீர்ப்படுத்தல் என்று குறிப்பிடுகிறது.

‘வாளமர் வீழ்ந்த மநவோன்க லீர்ததொழுக்கி

கேளிரடையக் கிளர்ந்தெழுந்து – நீள்வீசம்பிற்

கார்ப்படுத்த வல்லேறு போலக் கழலோன்கல்

நீர்ப்படுத்தார் கண்ணீரின் இன்று’

8.1.4. நடுகல்:

கல்லினை நடுதலும், அக்கல்லின்கண் மறவனை நடுதலும் என இருவகைபடும். இதனை புறப்பொருள் வெண்பாமாலை நூலாசிரியர் கல்நடுதல் என்கிறார்.

‘நீர்த்த துகளிற்றாய் தெய்வச் சிறப்பெய்த

நீர்ப்படுத்தற்கு நிலைக்குறித்தும் - போர்களத்து

கன்னட்டார் கல்குழ் கடத்து’

8.1.5. சீர்த்தகு சிறப்பின் பெரும்படை:

அவன் செய்த புகழைத் தகும்படி பொறித்தலும், அக்கல்லைத் தெய்வமாக்கி அதற்குப் பெருஞ்சிறப்புகளைப் படைத்தலும் என இருவகைபடும்.

‘கைவினை மாக்கள் கலுழக்கண் நோக்கிழந்த

சேய்வினை வாய்ப்பவே செய்தமைத்தார்- மொய்ப்போர்

மறவர் பிணம்பிறக்கி வாள்வாய்த்து வீழ்ந்தேன்

பிறபெயர்குழ் கல்மேல் பெரிது’

பெயர் முதலியன பொறித்தது.

8.1.6. வாழ்த்தல்:

கால்கொள்ளுங்கால் தெய்வத்திற்குப் சிறப்பு செய்து வாழ்த்தலும், பின்னர் நடப்பட்ட கல்லினைத் தெய்வமாக்கி வாழ்த்தலும் என இருவகைபடும். புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியர் இதனை கல்முறை பழிச்சல் என்கிறது.

‘ஆவாழ் குழக்கன்றுய் வித்துக் களித்தவிந்த

நீவாழ வாழிய நின்னடுக – லோவாத

விறகேட்ட நீண்டதோள் வேந்தன் பலிபொறித்த

பொற்கோட் பிமயமே போன்றது’

இது கல் வாழ்த்து ஆகும்.

“பெருங்களிற்றடியில்” என்னும் புறநானூற்றில் (263) தொழாதனை கழிதல் ஓம்புமதி என வாழ்த்தியவாறு காண்க” என நச்சினார்க்கினியார் கூறுவார்.

9. புறநானூறும், நடுகற்களும்:

புறநானூற்றில் பன்னிரண்டு பாடல்களில் நடுகல் தொடர்பான செய்திகள் வருகின்றன. வீரர்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகற்கள் மட்டுமின்றி நாடாண்ட மன்னர்களுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகற்களும் புறநானூற்றில் உள்ளன.

“நடுகற் பீலி குட்டி, நாரரி

சிறுகாலத் துருப்பவும் கொள்வன் கொல்லோ”⁴⁴

என்று பாடிய ஒளவையார்.

“கோடுயர் பிறங்குமலை கெழீஇய

நாடுடன் கொடுப்பவுங் கொள்ளா தோனே”⁴⁵

என்று பாடுகிறார்.

அதியன் வீரமிக்கவன், தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையுடன் இவன் போரிட்டான். போரில் வேல் பாய்ந்து இறந்தான் என்பதை ஒளவையார்,

“அஞ்சொல் நுண்தேர்ச்சி புலவர் நாவில்

சென்று வீழ்ந்தன்று, அவன்

அருநிறத்து இயங்கிய வேலே!”⁴⁶

என்கிறார்.

மேலும், அவன் உடல் தீயில் இடப்பட்டது. இதனை,

“எறிபுனக் குறவன் குறைய லன்ன

கரிபுற விறகின் ஈம ஒள்ளழற்,

குறுகினும் குறுகுக; குறுகாது சென்று,

விசம்புற நீளினும் நீள்க; பசங்கதிர்த்

திங்கள அன்ன வெண்குடை

ஒன்றாயிறு அன்னோன் புகழ் மாயலவே!”⁴⁷

என்று குறிப்பிடுகிறார். நடுக்கல் ஆன அதியனுக்கு நாரறி சிறுகலத்துக் கள் படையல் தந்ததை அறியலாம். நடுகல் சிற்பங்களில் பெரும்பாலும் வீரன் காலருகே கலயம் ஒன்று கட்டப்பட்டிருக்கும். கள் குடம் அல்லது மதுக்குடமாக இதனைக் கருதலாம்.

ஆவூர் மூலங்கிழார் என்ற புலவர் மல்லிநாட்டுக் காரியாதி என்பனுக்கு நடுகல் ஏற்படுத்தப்பட்டதைக் குறிப்பிடுகிறார். அப்பாடல் வருமாறு,

“பல்லா தழீஇய கல்லா வல்வில்
உழைக்குரற் கூகை அழைப்ப ஆட்டி
நாகுமுலை அன்ன நறும்பூங் கரந்தை
விரககறி யாளர் மரபிற் சூட்ட
நிரையிவண் தந்து நடுகல் ஆகிய
வெள்ள விடலை”⁴⁸

‘கரந்தைப் பூவைச் சூடி நிரையினை மீட்டு வந்த வெள்வேல் விடலை நடுகல் ஆனான்’ என்பதை இப்பாடலின் மூலம் அறிகிறோம்.

போரில் ஒரு வீரன் ஆநிரைகளைப் பகைவர்களிடமிருந்து மீட்டின் பின்பு அவனுடைய உடம்பு முழுவதும் பகைவருடைய அம்புகள் தைத்து அவன் இறந்து போனதை வடமோதங்கிழார் என்ற நல்லிசைப் புலவர் குறிப்பிடுகிறார். சந்திர கிரகணத்தின் போது நிலாவைப் பாம்பு விழுங்கிவிட அதன் வாயிலிருந்து சந்திரன் மிக அரிதின் முயன்று வெளிப்பட்டது போல, அந்த வீரன் தன் ஊர் ஆநிரைகளைப் பகை வீரரிடமிருந்து கடும்போர் புரிந்து மீட்டுத் கொண்டான். ஆயின், அவன் திருமேனி முழுவதும் பகைவீரர்கள் ஏய்த அம்புகள் தைத்துவிட்டன. அவன் உயிரானது, பாம்பு தன் தோலை உரித்தும் போய்விட்டது போல அவனுடைய உடம்பை விட்டு பிரிந்து சொர்க்கத்துக்குப் போய்விட்டது. உயிர் போய்விட்ட படியால் அவனுடைய உடம்பு அம்புகள் தைத்த இலக்குமரம் போலக் காணப்பட்டது. அவனுடைய பெயரும் (புகழும்) நடுக்கல்லில் எழுதப்பட்டு விளங்கிற்று. நடுகல், ‘மயில் பீலி சூட்டப்பட்டுச் பந்தல்’ அமைக்கப்பட்டு இருந்தது என்பதையும் வடமோதங்கிழார் குறிப்பிடுகிறார்.

“முன்னூர்ப் பூசலில் தோன்றித் தன்னூர்
நெடுநிரை தழீஇய மீளியா தளர்
விடுகணை நீத்தம் துடிபனை யாக
வென்றி தந்து, கொன்றுகோள் விடுத்து,
வையகம் புலம்ப விளைஇய பாம்பின்
வைஎயிற்று உய்ந்த மதிப்பீன் மறவர்
கையகத் றுய்ந்த கன்றுடைப் பல்லான்
நிரையொடு வந்த உரையன் ஆகி,

உரிகளை அரவம் மானத் தானே
அரிதுசொல் உலகிற் சென்றனன்; உடம்பே,
கானச் சிற்றியாற்று அருங்கரைக் காலுற்றுக்,
கம்பமொடு துளங்கிய ஆன்டொழிந் தன்றே;
உயிர்இசை வெறுப்பத் தோன்றிய பெயரே,
மடஞ்சொல் மஞ்சை அணிமயிர் சூட்டி,
இடம்பிறர் கொள்ளாச் சிறுவழிப்
படஞ்செய் பந்தர்க் கல்மிசை யதுவே”49

இலக்குக் கம்பத்தில் (இலக்கு மரம்) அம்புகள் வைத்துக் கொண்டிருப்பது போல், வீரனுடைய உடம்பில் அம்புகள் தைத்திருந்தன. செங்கம், தருமபுரி நடுகற்கள் சிலவற்றில் வீரர்களின் மேனியெங்கும் அம்புகள் தைத்திருப்பதை தற்போது காணலாம்.

புறம் 263 ஆம் பாடலில் உடன் வந்த மறவர்கள் நீங்கிய பின்னும் தனியே நின்று போரிட்டு ஆநிரை மீட்டு மாண்ட வீரனுக்குப் நடுகல் அமைக்கப்பட்டிருப்பதை குறிப்பிடுகிறது. நடுகல் வீரனை வணங்கிச் செல்லுமாறு கிணைப்பாணனுக்குப் ஒரு புலவர் உணர்த்துகிறார்.

“பல்லாத் திரள்நிரைப் பெயர்தரப்பெயர்தந்து,
கல்லா விளையர் நீங்க நீங்கான்,
வில்லுமிழ் கடுங்கணை முழக்கக்,
கொல்புனற் சிறையின் விலங்கியோன் கல்லே”50

என்றும் இளம்பொன் வணிகனார்,

“பரலுடை மருங்கிற் பதுகைக் சேர்த்தி,
மரல்வகுந்து தொடுத்த செம்பூங் கண்ணியொடு,
அணிமயிற் பீலி சூட்டிப், பெயர் பொறித்து
இனிநட் டனரே! கல்லும்”51

என்று பாடுகிறார். மயில்பீலி சூட்டப்பட்ட செய்தியுடன் பதுக்கை அமைக்கப்பட்ட செய்தியையும் இதில் காண்கிறோம். நடுகல்லினை நாள்தோறும் வணங்கி விருந்தெதிர் பெறல் வேண்டும் என்றும் தன் கணவருக்கு நாடு தரும் விழுப்பகை எய்தல் வேண்டும் என்றும் ஒரு பெண் கூறுவது போல அள்ளூர் நன்முல்லையார் பாடுகிறார்.

“ஒலிமென் கூந்தல் ஒண்ணுதல் அரிவை

நடுகல் கைதொழுது பரவும்”52

என்றும் நடுக்கல்லை, மக்கள் நீராட்டி நெய் விளக்கேற்றிப் பலியூட்டியதைப் புறநானூற்றில் உள்ள ஒரு பாடல் சுட்டுகிறது.

“இல்லடு கள்ளின் சில்குடிச் சீறார்ப்

புடைநடு கல்லின் நாட்பலி யூட்டி,

நன்னீ ராட்டி, நெய்ந்நறைக் கொளீஇய,

மங்குல் மாப்புகை மறுகுடன் கமழும்”53

முல்லைநில மக்களுக்கு நடுகல் வழிபாடு அன்றிப் பிற வழிபாடு இல்லை என்பதை ஒரு பாடல் குறிப்பிடும்போது,

“ஒன்னார்த் தெவ்வர் முன்னின்று விலங்கி

ஒளிறேந்து மருப்பிற் களிற்றெறிந்து வீழ்ந்தெனக்

நெல்லுகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே”54

என்று கூறுகிறது. யானையுடன் போரிட்டு மாண்ட ஒரு நடுகல் வீரனை இப்பாடல் கூறுகிறது. புலிக்குத்திப் பாட்டாள் கல்போல் எறிந்து வீழ்ந்தவர்களைச் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. இப்புறநானூறுப் பாடலை மாங்குடி மருதனார் பாடியுள்ளார். முல்லைநில மக்கள் சூடும் பூ, உண்ணும் உணவு நிலங்களில் வேறுபட்டாலும், வழிபடும் கடவுள் நிலையில் கல்லே பரவின் அல்லது நெல்லைச் சொரித்து வழிபடும் வேறு கடவுள் இல்லை என்கிறார்.

வல்லார் என்னும் ஊர்த்தலைவன் பண்ணன் பகைவரிடமிருந்து ஆநிரை மீட்டுத் தந்து கரந்தைப் போரில் மாண்டு போனான். அவனுக்குப் நடுகல் நட்ச்சு சிறப்பு செய்தனர். இதனை ‘முரம்பு நிலமாகிய முதிர்ந்த பறந்தலை இடத்து உயர்ந்த நிலையையுடைய வேங்கையின் ஒளி பொருந்திய கொத்தாகிய நறுமரைப்பனைத் தோட்டிற் புனைந்து கொடுத்து பல்லான்’ கோவலர் வழிபடும்படி கல்லாயினையே என்று சிறுகருந் தும்பியார் என்ற புலவர் கழிவிரக்க நிலையில் பாடுகிறார்.

“ஓங்குநிலை வேங்கை ஒள்ளினர் நறுவீப்

போந்தையந் தோட்டிற் புனைந்தனர் தொடுத்துப்

பல்லான் கோவலர் படலை சூட்டக்,

கல்லா யினையே கடுமான் தோன்றல்”55

நாடு காவல் செய்து நல்லறம் பேணி நானிலம் போற்ற வாழ்ந்த நல்லரசன் கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்து உயிர் துறந்து வீரக்கல்லாய் விளங்கியதைப் பொத்தியார் என்ற புலவர் பாடுகிறார். மானத்திற்காக வடக்கிருந்து இம்மன்னன் உயிர் நீத்தான் என்பதை,

“நனந்தலை உலக மரந்தை தூங்கக்,

கெடுவில் நல்லிசை சூடி,

நடுகல் ஆயினன் புரவலன் எனவே”56

என்று புலவர் குறிப்பிடுகிறார்.

மேலும், புறம் 223 ஆம் பாடல் கீழ்க்கண்டவாறு நடுக்கல்லை குறிப்பிடுகிறது.

“பலர்க்கு நிழலாகி உலகமீக் கூறித்,

தலைப்போ கன்மையிற் சிறுவழி மடங்கி,

நிலைபெறு நடுகல் ஆகியக் கண்ணும்,

இடங்கொடுத்த தொளிப்பே மன்ற”57

என்றும், மேலும், புறம் 314 இல்,

“முனைக்குரவம் பாகிய வெள்வேல் நெடுந்தொகை

நடுகற் பிறங்கிய உவலிடு பறந்தலை”58

என்று நடுகல் இருப்பிடம் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

ஓக்கர் மாசத்தியார் ஆநிரைப் போர் காரணமாக ஒரு பெண்ணின் தந்தையும் கணவனும் இறந்துவிட்ட பின்பும் தன்னுடைய ஒரே மகனைப் போருக்கனுப்பிய தாயைக் குறிப்பிடுகிறார். மறக்குடி மங்கையின் வீரத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக இப்பாடலைக் குறிப்பிடுவர். அப்பாடல் வருமாறு,

“கெடுக சிந்தை; கடிதிவள் துணிவே;

மூதில் மகளிர் அதல் தடுமே;

மேனாள் உற்ற செருவிற இவள்தன்னை

யானை ஏறிந்த களத்து ஒழிந்தனனே;

நெருநல் உற்ற செறுவிற்கு இவள் கொழுநன்

இன்றும் செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி,

வேல்கைக் கொடுத்து, வெளிது விரித்து உடஇப்

பாறு மயிர்க்குடுமி எண்ணெய் நீவி”59

நடுகல் எனப்படும் நினைவுக் கல்லும், கவச சின்னங்களில் ஒன்றாகும்.

10. அகநானூறுப் பாடல்களில் நடுகற்கள்:

அகநானூறு எனப்படும் நெடுந்தொகையில் நடுகல் தொடர்பான செய்திகள் 11 பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. அம்மூவனார் பாலை நிலத்து வழியினைக் கூறும்போது வில்லோர் வாழ்க்கை விழுத்தொடை மறவர், கடவுளைக் வழிபாட்டிற்கு நடுகல்லின் மேல் பீலி சூட்டி, கள்ளோடு செம்மறியைப் பலிகொடுக்கப் போவதற்குரிய வழி என்று குறிப்பிடுகிறார். அகம் (31)வது பாடலில்,

“முனையாத் தந்து முரம்பின் வீழ்ந்த

வில்லோர் வாழ்க்கை விழுத்தொடை மறவர்

வல்லாண் பதுக்கைக் கடவுட் பேண்மார்

நடுகற் பீலிசூட்டி துடிப்படுத்துத்

தோப்பி கள்ளோடு துரு உப்பலி கொடுக்கும்”⁶⁰

குடவாயிற் கீர்த்தனார் இவ்வாறு நடுகல் பதுக்கையைக் குறிப்பிடுகிறார். சவச்சின்னங்களில் ஒன்றான கல்பதுகை என்பது நாற்புறமும் ஆலுயர பலகைக் கற்களை வைத்து மேலே முடிவைப்பது, கீழேயுள்ள கற்களில் ஏதாவதுதொன்றில் வீரனுடைய உருவம் சில சமயம் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். சங்க காலத்தில் ஓவியத்தில் வரையப்பட்டிருக்கும் பல்லவர் காலம் தொடங்கி உருவத்துடன் கல்வெட்டுகளும் இப்பதுக்கை நடுகற்களில் காண்கிறோம்.

நடுகல்லுக்கு தோப்பிக்கள் கொண்டு படைக்கப்படும் (சங்ககாலம் முதல் இன்றுவரை) வழக்கம் இருந்து வருகிறது. அகநானூறு 53ஆம் பாடலின் மூலம் நடுகல்லின் நிழலில் செந்நாய் தன் துணையுடன் இருக்கும் என்ற செய்தி தெளிவாகின்றன. இந்த நடுகல் தனிக்கல்லாக ஓவியத்தில் வரையப்பட்டுக் குத்திக்கல் போல் இருந்துள்ளது. ஊரில் இல்லாமல் காட்டில் இக்கல் இருந்துள்ளது. தண்ணீரே இல்லாத கொடிய காட்டில் செந்நாய் பசியுடன் கூடிய பிணவுடன் இக்கல்லின் நிழலில் இருந்தது. நடுகல் அருகே மக்கள் நடமாட்டம் குறைவாக இருந்தது. சீத்தலைச் சாத்தனார் இதனைப் பாடியுள்ளார்.

“நீர்அற வறந்த நிரம்ப நீளிடை

வள்ளையிற்றுச் செந்நாய் வருந்துபசிப் பிணவொடு

விழுத்தொடை மறவர் வில்லிட வீழ்ந்தோர்

எழுத்துடை நடுகல் இன்னிழல் வதியும்”⁶¹

என்று அம்பினால் தொடுக்கப்பட்டு இறந்துபட்ட நடுகல் சிற்பங்களே பல்லவர் காலத்தில் மிகுதியாக உள்ளன. வீரர்கள் ஆனிரைகளை மீட்பதற்காகப் போரிட்டுள்ளனர். போர்களில் பலர் இறந்துபட்டுள்ளனர். பாலைநிலப் பகுதியில் போர் நடந்த இடங்களிலேயே நிரை நிரையாக பெயரும் பீடும் எழுதி நடுகற்களை வைத்தனர். வழிச்செல்வார் அவற்றைக் கண்டு போற்றவும், வீர உணர்வு கொள்ளவும் அவை வழிகாட்டின. நல்லமர் கடந்த நானுடை மறவராக நடுகல் வீரர்கள் விளங்கினர். நோய்பாடியார் என்ற புலவர் வழியெங்கும் நடுகற்கள் இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

“நிரம்ப நோக்கின்; நிரயம் கொண்மார்;

நெல்லி நீளிடை எல்லி மண்டி

நல்லமர் கடந்த நாணுடை மறவர்

பெயரும் பீடும் எழுதி அதர்தொறும்

பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்

நிரை கொண்டன்ன உவலிடு பதுக்கை”62

நிரைக்கொண்ட வீரன் மாண்டபின் கல்திட்டை அல்லது கல்பதுக்கை எடுத்துள்ளனர். தாயைப் பிரிந்த கன்றுகளின் கண்ணீர் துடைக்கும் பொருட்டு கவர்ந்துச் செல்லப்பட்ட ஆனிரைகளை மீட்கக் கரந்தையார் சென்றதைக் கீழ்வரும் பாடல் சுட்டுகிறது.

“விலையம்பின் விழுத்தொடை மழவர்

நடைமெலிந்து ஒழிந்த சேட்படர் கன்றின்

பெயரும் உகுநீர் துடைத்த ஆடவர்

பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்

வேலூன்று பலகை வேற்றுமுனைக் கெடுக்கும்”63

நடுக்கல்லைச் சுற்றி அரணாக வேல்கள் நடப்பட்டிருப்பதை இப்பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

மற்றொரு பாடலில் ‘செங்கணை கொடுவில் ஆடவர் நன்னிலை பொறித்த நடுகல்’ பற்றி செய்தி வருகிறது.

“விடுவாய் செங்கணைக் கொடுவில் ஆடவர்

நல்நிலை பொறித்த கல்நிலை அதர்”64

என்றும்,

“ஏறுநடை இனநிரை பெயரப் பெயராது,

செறிசுரை வெள்வேல் மழவர்த் தாங்கிய

தறுக ணாளர் நல்லிசை நிறுமார்,

பிடிமடிந் தன்னை குறும்பொறை மறுங்கின்

நட்ட போலும் நடாஅ நெடுங்கல்

அகலிடம் குயின்ற பல்பெயர் மண்ணி”65

என்றும் கூறுவாதல் இதில் நட்ட போதும் நடா நெடுங்கல்லையும் அதிலே செதுக்கப்பட்டுள்ள பல்வேறு வடிவங்களையும் புலவர் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் நடா நெடுங்கல் அகலிடம் குயின்ற என்பதனால் பல்லவர் காலம் போரில் இயல்பாய் பாறையைக் குடைந்து படிவம் இயற்றும்

வழக்கம் சங்க காலத்தில் இருந்ததென்பது உறுதியாகும். ‘பல்பெயர் என்புழி’ பெயர் என்பது பொருளாவது படிவம் என்று ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள்.’

பாலை வழியில் நடுகல்லிற்கு நாட்பலி காலைப்பலி கூட்டப் பெறுகின்ற செய்தியை எயினந்தை மகன் இளங்கீரனார் குறிப்பிடுகிறார்.

“சிலையே றட்ட கணைவீழ் வம்பலர்

உயர்பதுக்கு இவர்ந்த ததர்கொடி அதிரல்

நெடுநிலை நடுகல் நாட்பலிக் கூட்டும்

சுரனிடை விலங்கிய மரனோங்கு இயவின்”66

நெடுநிலை நடுகல், நெடுங்கல் என்ற நிலையில் நடுகற்கள் இருந்துள்ளன. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இதனையே ‘ஓங்கிய கல்’ என்று கூறுகிறது. அரச்சலூரை அடுத்துள்ள குடுமியான்பாளையம், பாகூர், பிரபு நகர் போன்ற இடங்களில் நெடுநிலை நடுகற்கள் தற்போதும் இருப்பதாக ஈரோடு இராச குறிப்பிடுகிறார். நடுகற்களில் கடுங்கண் மறவர் தங்கள் அம்புகளைத் தீட்டியதனால் பக்கங்கள் சிதைந்தும் ஓவியங்கள் மறைந்தும் இருந்தன என்றும் மருதன் இளநாகனார் குறிப்பிடுகிறார்.

“கடுங்கண் மறவர் பகழி மாய்த்தென,

மருங்குல் நுணுகிய பேளம் எதிர் நடுகல்

பெயர்பயம் படரத் தோன்றுகயல் எழுத்து

இயைபுடன் நோக்கல் செல்லாது, அசைவுடன்

ஆறுசெல் வம்பலர் விட்டனர் கழியும்”67

வீரமிக்க மறவர் பகழி (அம்பு) தீட்டியதால் நடுகல் அச்சம் தரக்கூடிய நடுக்கல்லாக மாறியது. வழிப்போக்கர்கள் ஓவியங்களை நோக்க இயலாது தோற்றனர் மருதன் இளநாகன் மற்றொரு பாடலில் உப்பு வண்டிச் சக்கரங்கள் உராய்ந்து சிதைந்து, வலிய பாறையில் உள்ள நடுகற்களில் கூரிய (கருவிகளால்) உளிகளால் பொறிக்கப்பட எழுத்துகள் (கோட்டுருவங்கள்) அழிந்த நிலையில் வழிப்போக்கர்க்கு உருவங்கள் விளங்காமல் இருந்தன என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

“மரங்கோ ஞமண்மகள் பேரும் பருதிப்

புன்றலை சிதைத்த வன்றலை நடுகற்

கூருளி குளின்ற கோடுமா யெழுத்தல்வ்

ஆறுசெல் வம்பலர் வேறுபயம் படுக்கும்”68

மழைக்காலத்தில் நடுகல்லை உதைத்த காட்டு யானையின் நகம் பெயர்ந்திருந்த நடுகல்லின் வலிமையை அறியலாம். ஆளென உழைத்ததால் தலையற்ற முண்டங்களான உருவக்கல் நடுகற்களாக இவைகள் இருந்திருக்கலாம் இதனை இரா.நாகசாமி குறிப்பிடுகிறார். இரா.பூங்குன்றன் நவகண்டம் அளித்த வீரர்களுக்குப் நடப்பட்ட கற்கள் என்கிறார்.

“அத்த நடுககல் ஆளென உதைத்தத

கான யானைக் கதுவாய் வள்ளுகிர்

இரும் பனை யிதக்கையின் ஓடியும்”69

புகழை நிறுவிப் போன கரந்தை வீரர் நடுகற்களில் இரை நிரை இக்கிடக்கும் முதுவாய்ப் பல்லி ஒலி எழுப்பும்’ என்றும் மற்றொரு பாடல் குறிப்பிடுகிறது. நடுகற்கள் நிரையாக நடப்பட்டிருந்தன.

“வில்லீண் டருஞ்சமந் ததைய நூறி

நல்லிசை நிறுத்த நாணுடை மறவர்

நிரை நிலை நடுகல் பொருந்தி இமையாது

இரை நசைஇக் கிடந்த முதுவாய் பல்லி”70

அகநானூறு பாடல்களின் மூலம் நடுகல் தொடர்பான பல செய்திகள் தெரியவருகின்றன. நடுகல் நிழலில் கொடுவில் எயினர் தங்கினர். தொல் படையால் வீழ்த்திய அடிநிணம் மந்திப் பேய்கள் ஒதுங்கின. பேய்கள் பற்றிய சிந்தனை சங்க காலத்திலேயே இருந்தது. ‘விழுத்தொடை மறவர் நாணுடை மறவர் பெயரும் பீடும் எழுதுதல்’ போன்ற தொடர்கள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இடங்களில் வருவதால் கைலாசபதி குறிப்பிடும் நாட்டார்வாய் மொழிப்பாடல்களுடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கலாம்.

11. ஐங்குறுநூறு பாடல்களில் நடுகல்:

ஐங்குறுநூற்றில் ஓதலாந்தையார் எழுத்துடை நடுகல்லைப் பெரிய யானையின் துதிக்கைக்கு உவமைப்படுத்தி உரைக்கிறார்.

“விழுத்தொடை மறவர் வில்லிடத் தொலைந்தோர்

எழுத்துடை நடுகல் அன்ன விழுப்பிணர்ப்

பெருங்கை யானை”71

என்னும் பாடலின் மூலம் அறியலாம்.

12. மலைபடுகடாம் பாடல்களில் நடுகல்:

மலைபடுகடாம் என்ற கூத்தராற்றுப் படையில் இரு இடங்களில் ஏழுவரிகளில் நடுகல் பற்றிய செய்திகள் இடம் பெறுகின்றன. நடுகல்லில் உருவங்கள் அல்லது ஓவியங்கள் இருந்ததையும் வழிபடும் கடவுளாக நடுகல் இருந்ததையும் இவ்வரிகளில் காண்கிறோம்.

“ஒன்னாக் தெவ்வர் உலைவிடத் தார்த்தென

நல்வழிக் கொடுத்த நாணுடை மறவர்

செல்லா நல்லிசை பெயரோடு நட்

கல்லேசு கவிலை என்னுமிகப் பலவே”72

என்றும்,

“செல்லுந் தேஎந்துப் பெயர்மருங் கறிபார்

கல்லெறிந் தெழுதிய நல்லிரை மராசுத்த

கடவுள் ஓங்கய காடேசு கவலை”73

பரிசு பெற்ற கூத்தன் பரிசு பெற இருக்கும் வறிய கூத்தனுக்குச் செங்கை நகருக்கு வழி கூறும் போது வழியிடை மராமரத்தின் நிழலில் தோற்றொடியவரை அகழ்பவை போல நடுகற்கள் இருக்குமென்று கூறினான்.

முதலில் புறமுதுகிட்டுப் பின்னர் அதையெண்ணி நாணித் தன்மை மாய்த்த வீரர்களுக்கும் கல் எடுக்கப்பட்டது என்று ச.வரதராசலு மலைபடுகடாம் 286 - 289 வரிகளுக்கு விளக்கம் தருகிறார் இக்கருத்து ஏற்புடையதன்று.”74

நடுகற்கள் மிகுந்த வழியில் கூத்தன் அவைக்கு விருப்பமான பாடலை இசைத்துச் செல்ல வேண்டும் (மலைபடுகடாம்)செல்லா நல்லிசை பெயரோடு என்ற வரிக்கு இரா.ஆ.கணேசநம்பி மேற்கண்டவாறு பொருள் கூறுகிறார்.

“மலைகள் நிறைந்த வழியில் நடுகற்கள் இருந்தன. இதில் கடவுளர் உறைக்கின்றனர் என்ற நம்பிக்கையைக் மேலே கண்ட மலைபடுகடாம் பாடலில் அறிய முடிகிறது.”75

13. பட்டினப்பாலை பாடல்களில் நடுகல்:

நடுகல்லுக்கு அரண் இடப்பட்ட செய்தியைப் பட்டினப்பாலை குறிப்பிடுகிறது. அதாவது கேடயத்தை அல்லது வேலியை நட்டனர் எனலாம்.

“கிடுகுநிறைந்த தெ.கூன்றி

நடுகல்லின் அரண்போல”76

என்னும் பாடல் அடிகளால் அறிய முடிகிறது.

14. திருக்குறளில் நடுகல்:

திருக்குறளில் ‘படைச்செருக்கு’ என்னும் அதிகாரத்தில் கல்லாய் நின்ற வீரரைப் பற்றிப் பேசும் நடுகல் வழக்கு இடம் பெறுகிறது என்பதை,

“என்னைமுன் நில்லன்மின் தெவ்வீர் பலரென்னை

முன்னின்று கல்நின் றவர்”77

என்னும் குறள் அடிகளால் அறிய முடிகிறது.

15. ஈமச்சடங்குகள்:

ஈமச்சடங்கு குறித்த பல்வேறு செய்திகளைப் புறநானூறு மிகுதியாக தருகிறது. சில கருத்துகள் அக இலக்கியத்துடன் காணப்படுகின்றன.

“கால்கழிக் கட்டிலிற் கிடப்பித்,

தூவெள் ளறுவை போர்ப்பித் திலதே”78

என்பதால் பிணத்தின் மீது வெள்ளை ஆடை போர்த்துதலும்,

“முலைபொலிய ஆம் உருப்பு நூநீ,

மெய்ம்மறந்து பட்ட வரையாப் பூசல்

ஒள்நுதல் மகளிர் கைம்மை கூற”79

என்பதால் உரிமையுடைய மகளிர் மாரடித்து அழுவதும்.

“ஊழின் உருப்ப எருக்குரிய மகளிர்

வாழைப் பூவின் வளைமுறி சிதற ”80

என்பதால் உரிமை மகளிர் வளையல் உடைத்தலும்.

“ஓரில் நெய்தல் கறங்க, ஓரில்

ஈர்ந்தன் முழுவின் பாணிததும்ப”81

என்பதால் சாப்பறை முழக்கப்படுதலும்,

“களளி போகிய களரியம் பறந்தலை

வெள்ளில் நிறுத்த பின்றை”82

என்பதால் பாடை கட்டுதலும்.

“இடுக ஒன்றோ! சுடுக ஒன்றோ!

படுவழிப் படுக! இப் புகழ்வெய்யோன் தலையே”83

என்பதால் பிணத்தை குழியில் இடுதலும், அழலில் (நெருப்பிலும்) எரித்தலும் இருந்தன என்பதும்.

“நெடுமாளவன்

தேவர் உலகம் எய்தினன்; ஆதலின்,

ஆன்னோற் கவிக்கும் கண்ணகல் தாழி”84

என்பதால் முதுமக்கள் தாழி இருந்தது என்பதும், சுடுகாட்டில் உணவு படைத்தலும் ஆகியன ஈமச்சடங்குகளாக அன்றைய தமிழரிடம் இருந்தன என்பதை அறியலாம்.

16. வளமைச்சடங்குகள்:

தமிழர் வாழ்வில் சடங்குகளுக்கு மிக முக்கிய இடம் இருந்து வருகின்றது அந்த சடங்குகளில் வேளாண்மை தொடர்பான சடங்குகளும் அடங்கும். போலச் செய்தல் என்ற அடிப்படையில் இயற்கையைக் கட்டுப்படுத்தலாம் என்ற நம்பிக்கையின் அடியாக இந்தச் சடங்குகள் எழுந்தன. வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமானப் பொருட்களை வாழ்வின் முக்கிய நிகழ்வுகளில் பயன்படுத்துதல் என்பதே வளச்சடங்கு ஆகும்

“உணவு சேகரிக்கும் காலம், வேட்டைக்காலம், வேட்டையும் புராதன விவசாயமும் செய்த காலம், கால்நடை வளர்ப்பு ஆகிய காலங்களில் இனக்குழு மக்கள் வாழ்க்கையில் மந்திரத்திற்குப் (magic) பெரும் பங்கிருந்தது. அவ்வினக்குழு மக்களின் பொருளாதார வாழ்க்கையை ஊக்குவிப்பதற்கு மந்திரமே பயன்பட்டது”⁸⁵ என்கிறார் கா.சுப்பிரமணியன்.

மழைவளமும், நீர்வளமும் வேண்டிச் செய்யப்பட்ட சடங்குகளையும், வேளாண் விளைபொருட்களையும் வழிபாட்டில் பயன்படுத்திய வளமைச்சடங்குகளை சங்க இலக்கியங்களில் ஓரளவு காண முடிகின்றது.

17. மழைச்சடங்கு:

மழை வேண்டிய நேரங்களில் மழைப் பெய்ய செய்வது, போதுமான சூழலில் மழையை நிறுத்தச் செய்வது இச்சடங்கின் அடிப்படை நோக்கம், இச்சடங்கு பெரும்பாலும் குறிஞ்சித் திணையில்தான் நடைபெற்றது என்பதை,

“மலைவன் கொள்கென உயர்பலி தூஉய்,

மாரி யான்று, மழைமேக்கு உயர்க! எனக்

கடவுட் பேணிய குறவர் மாக்கள்,

பெயல்கண் மாறிய உவகையர், சாரற்

புனத்தினை அயிலும் நாட”⁸⁶

மலையில் மழைவந்து சூழ வேண்டும் என்று மிகுதியான பலியைத்தூவி வழிபட்ட நிலையில் மழை மிகுதியாய் பெய்ததையும், மழை நின்று மேகங்கள் மேலே போவதாக’ எனக் கடவுளைக் வேண்டியவுடன் மழை நின்றுவிட்டதைக் கண்டு குறவர் இனமக்கள் மகிழ்ந்ததையும் இப்பாடல் காட்டுகிறது. இதைப் போல் மழை வேண்டி ஒரு பாடல் நற்றிணையில் உள்ளது.

“பணைத்த பகழிப் போக்கு நினைந்து கானவன்

அணங்கொடு நின்றது மலைவான் கொள்கென

கடவுள் ஓங்குவரை பேண்மார் வேட்டெழுந்து

கிளையோடு மகிழும் குன்ற நாடன்”⁸⁷

என்ற இப்பாடல் வேட்டையில் அம்பு தப்பிப் போனதைக் கடவுளின் கோபமே காரணம் எனக்கருதிய கானவன், கடவுளின் கோபத்தை போக்க மழை பெய்ய வேண்டியதையும், மழை பெய்ததையும் இப்பாடல் காட்டுகிறது. இவ்வாறே,

“குன்றக் குறவ னார்ப்பி னெழிலி

நுண்ப லழிதுளி பொழிவு நாடே”88

என்னும் ஐங்குறுநாறு பாடலிலும் மழை வேண்டிய வளச்சடங்கு பாடப்பட்டுள்ளது. குறவன் மழைவேண்டிக் கடவுளை வழிபட்டு ஆரவாரித்த போதும் மேகம் மழை பொழிந்த செய்தி இப்பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

“மந்திரம் என்பது யதார்த்தத்தைக் கட்டுப்படுத்துவது போன்ற பிரமையை உண்டாக்குவதாகும். மழை வேண்டுமானால் மேகம் திரள்வது போலவும், இடி இடிப்பது போலவும், துளி விடுவது போலவும் பாவனை செய்வார். தாம் விரும்பிய யதார்த்தத்தை நாடக பாணியில் நிறைவேற்றுவார். ‘பெய்’ எனக் கட்டளை கொடுப்பார். இது கூட்டு கட்டளை. இப்படிப்பட்ட கூட்டுச் செயல் நடக்க இயற்கைக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்த கூட்டுச் சமூகம் இருந்திருக்க வேண்டும் என்கிறார் தேவி பிரசாத் சட்டோ பாத்தியாயர்.”89

இவை எல்லாமே நீர் ஆதாரப் பெருக்கச் செயற்பாடுகள் நடைபெறாத குறிஞ்சியில் புன்செய் வேளாண் சமுதாயத்தில் செய்யப்பட்ட சடங்குகளாகவே உள்ளன. நீர்வள ஆதாரப் பெருக்கம், நீர்நிலை பெருக்கம், நீர்த்தடுத்துத் தேக்கி வைத்தல் போன்ற செயற்பாடுகள் நடைபெற்றாலும், மருதநிலச் சமுதாயங்களில் இவ்வகைச் சடங்குகள் நடைபெற்றமைக்குச் சங்க இலக்கியத்தில் சான்றுகள் இல்லை. மருத வேளாண் சமுதாயம் இயற்கையைத் தம் கட்டுபாட்டுக்குள் கொண்டுவந்த சமுதாயமாக வளர்ந்ததே இதற்கு காரணம்.

18. பயிர் சடங்குகள்:

ஒவ்வொரு திணைநிலைச் சமுதாயத்திற்கும் ஒரு அடிப்படையான உணவுப்பொருட்கள் உண்டு. குறிஞ்சியில் திணையும், முல்லையில் வரகும், மருதத்தில் நெல்லும் அடிப்படை உணவுப்பொருட்கள். இந்த அடிப்படை உணவுப் பொருட்கள் அந்தந்த நிலத்தின் வளமை விளைப்பொருட்கள் கருதப்படுகின்றன. ‘மென் திணை யாணர்த்து’ ‘வருந்தா யாணர்ந்த’ எனத் திணை புதுவாரியாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இது சடங்குச் சூழல்களில் இடம் பெற்றுள்ளது.

“மறிக்குரல் அறுத்து திணைப்பரப் பிரீஇச்

செல்லாற்றுக் கவலைப் பல்லியங் கறங்கத்

தோற்ற மல்லது நோய்க்கு மருந்தாகா

வேற்றுப் பெருஞ் தெய்வம் பலவுடன் வாழ்த்தி,

பேளய்க் கொளீஇயள் இவளெனப் படுதல்

நோதக் கன்றே”90

எனும் இப்பாடலில் வெறியாட்டில் திணை இடம் பெற்றதைக் காட்டுகிறது. திருமுருகாற்றுப்படையில் திணையை இரத்தத்துடன் கலந்து தூவி வழிபட்ட நிலையைக் காட்டுகிறது.

இதைப் போலவே நெல்லும் சமுதாயத்தின் வழிபாடுகளில் இடம்பெற்றுள்ளது என்பதை,

“நெல்உகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே”91

என்னும் பாடல் மருதநிலச் சமுதாயத்தில் நெல் வழிபாட்டில் இடம்பெற்றதைக் காட்டுகிறது.

“நெல்லு மலருஞ் தூஉய்க்கை தொழுது

மல்ல லாவன மாலை யயர”92

மகளிர் நெல்லையும், மலரையும் தூவி இல்லுறை தெய்வத்தை வழிபட்டதை நெடுநல்வாடை காட்டுகிறது.

“நென்னீ ரெறிந்து விரிச்சி யோர்க்கும்

செம்முது பெண்டின் சொல்லு நிரம்பா;

தூடிய பாண பாடுவல் விறலி!

என்ஆ குவிற்கொல் அளியிர்; நுமக்கும்

இவனுறை வாழ்க்கையோ அரிதே”93

எனும் இப்பாடல் சீறூர் மன்னின் நிலச் சமுதாயம் பற்றியது. இது வேந்துவிடு தொழில் நெல்லை அறிமுகப்படுத்துகிறது. இந்நிலையில் நெல்லும், நெல்லின் விளைவுக்குக் காரணமான நீரும் வழிபாட்டில் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

“செம்முது பெண்டிரொடு நெல்முன் நிறிஇ

கட்டிற் கேட்கு மாயின், வெற்பில்

நெடுவேள் அணங்கிற் றென்னுங்கொ லதுவே”94

இந்த குறிஞ்சித்திணைப்பாடல்.கட்டுரைத்தலில் (குறி சொல்லுதலில்) நெல் பயன்படுத்தப்பட்ட நிலையைக் காட்டுகிறது.

மருதநிலச் சமுதாயத்தில் வளமையின் அறிகுறியாக நெல் மணச்சடங்கில் பயன்படுத்தப்பட்டது.

“வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்

கற்பினிள் வழாஅ நற்பல வுதவிப்

பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை ஆக என

நீரொடு சொரிந்த ஈர்இதழ் அலரி

பலிருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க

வதுவை நன்மணங் கிழிந்த பின்றை”95

என்னும் இப்பாடலில் நீரும், நெல்லும் பயன்படுத்தப்பட்ட நிலை வாழ்வின் செழுமைக்கு உதவ வேண்டும் என்ற நோக்கத்தையே வெளிப்படுத்துகிறது.

19. கடற்தெய்வ வழிபாடு சடங்குகள்:

கடற்கரையில் வாழும் பரதவர்கள் முழு நிலாநாளில் மீன்பிடிக்கச் சென்றனர். மீனும் இறைச்சியும் படைத்துக் கடற்தெய்வத்தை வணங்குவார்கள். சுறாமீனின் கொம்பினை மணலில் நடுவர். அதனிடத்தே வலிய தெய்வம் ஏறியதாக நம்புவர். மலர் மாலைகளைச் சூடி, பனங்கள்ளையும், நெற்கள்ளையும் உண்டு விழாவெடுப்பர். உவாநாளில் இச்சடங்குகள் நடைபெறும் என்பதை,

“சினைச் சுறவின் கோடு நட்டு

மனைசசேர்த்திய வல்லணங்கியாள்

மடற்றாழை மலர் மலைந்தும்

பிணர்ப்பெண்ணையும் பிழிமாந்தியும்

புன்றலை யிரும் பரதவர்

பைந்தழைமா மகளிரொடு

பாயிரும் பனிக்கடல் வேட்டம் செல்லாது

உவவுமடித்து உண்டாடியும்”96

என பட்டினப்பாலை பாடலால் அறிய முடிகின்றது.

20. கந்துடைத் தெய்வம்:

அக்காலத்தில் கற்களில் தெய்வத்தை நிறுத்தி வழிபட்டனர். பொதியில் எனப்பட்ட மன்றங்களில் ஒரு மேடையில் இத்தகு கந்துகள் இருந்தன. கொண்டி மகளிர் குளிர்ந்த நீரிற் படிந்து மன்றத்தினை மெழுகுவர். அந்திக் காலத்தில் விளக்கேற்றுவர். மலரால் அணி செய்வர். இதனைப் பட்டினப்பாலையில்,

“கொண்டி மகளிர் உண்டுறை மூழ்கி

அந்தி மாட்டிய விளக்கின்

மலரணி மெலுக்கம் பலர்கொழ

வம்பலர் சேக்கும் கந்துடைப் பொதியில்”97 எனக் கூறும்.

அம்பலங்கள் பாழாயினமையால் அங்கே குடி கொண்டிருந்த தெய்வங்கள் இடம் பெயர்ந்து சென்றன. இதனை,

“கலிகெழு கடவுள் கந்தம் கைவிடப்

பலிகண் மாறிய பாழ்படு பொதியில்”98

என்பதால் அறியலாம். சுவர்களில் புற்று மண்டியிருந்தது. புதர்கள் படர்ந்திருந்தன.பாழ்பட்ட இப்பொதியில் இருந்த கடவுள் தான் தூணை விட்டுப் போயிற்று என்கிறது பாடல்.

21. திருமுருகாற்றுப்படையில் சடங்குகள்:

தாய்வழிச் சமூகம் சிதைவடைந்து ஆணின் அதிகாரம் வலுவடைந்தது சங்க காலத்தில், பெண் சமய ரீதியில் முக்கியமானவளாகக் கருதப்பட்டாள். குறவர் இனத்தைச் சார்ந்த பெண் குறிஞ்சிநிலக் கடவுளாக முருகனை ஆற்றுப்படுத்தும் வகையில் வெறியாடலை நிகழ்த்துகின்றாள்.

“மாண்தலைக் கொடியடு மண்ணி அமைவர்

நெய்யோடு ஐயவிஅப்பி அது உரைத்து

குடந்தம் பட்டு, கொழுமலர்ச் சிதறி

முரண்கொள் உருவின் இரண்டு உடன் உடஇ

செந்நெல் யாத்து வெண்பொறி சிதறி

மதவள நிலையி மாத்தாட் கொழுவிடைக்

குருதியேடு விரைய தூவெள் அரிசி

சிபலிச் செய்து பல்பரப்பி இரீஇ

சிறு பசு மஞ்சளடு நறுவிரை தெளித்து

பெருந்தண் கண்வீர் நறுநகர் வாழ்த்தி

நறும்புகை எடுத்து குறிஞ்சி பாடி

இழுமிசை அருவியாக இன் இயம் கற்ங்க

உருவப் பல்பூதீ தூஉய் வெருவரக்

குருதி செந்தினப் பரப்பி குறமகள்

முருகு இயம் நிறுத்து முரணினர் உட்க

முருகுஆற்றுப் படுத்த உருகெழு வியல் நகர்”99

தெய்வமுற்று குறவர் இனப்பெண் கோழிக் கொடியோடு பொருந்துமாறு அமைத்து நெய்யையும் வெண்சிறு கடுகையும் அப்பி வழிபாட்டு மந்திரத்தை ஒதி மலர்களைத் தூவி குனிந்து கூப்பி வணங்கினாள். அவள் இரு வேறுபட்ட வண்ணங்களுடைய ஆடைகளை அணிந்து சிவப்பு நூலினைச் கையில் காப்பாகக் கட்டி வெண் பொரியைத் தூவி வலிமையான கொழுத்த கிடாயின் குருதியுடன் பிசைந்த வெண்மையான அரிசியைச் சிறு பலியாகப் பலிப்பீடத்தில் இட்டு

மஞ்சளுடன் சந்தனத்தையும் தெளித்து வெவ்வலரி மலர் மாலையையும் பந்தலில் தொங்கவிட்டு பசியும், பிணியும், பகையும் நீங்குக என்று வாழ்த்தினாள்.

22. நீராடுதல் சடங்குகள்:

நீராடுதல் என்பது புனிதம் சார்ந்த நிலையில் சடங்காகப் பத்துபாட்டில் இடம் பெற்றுள்ளது.

“மழைகொளக் குறையாது புனல் புகமிகாது

கரைபொருது இரங்கும் மூந்நீர் போல

கொளக் கொளக் குறையாது தரத்தர மிகாது

கழுநீர் கொண்ட எழுநாள் அந்தி”¹⁰⁰

ஏழாம் நாள் அந்தியில் தீவினையைக் கழுவுவதற்குக் காரணமான புனித நீர் என்ற வரிகளானது, தண்ணீரில் குறிப்பிட்ட நாளில் நீராடினால் பாவம் தொலையும் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

23. கடல் நீராடுதல் சடங்குகள்:

பட்டினப்பாலையில் கடல் நீராடுதல் பற்றி தகவல் இடம் பெற்றுள்ளதை,

“தேறுநீர்ப் புணரியோடு யாறுதலை மணக்கும்

முலி ஓதத்து ஒலி கூடல்

தீது நீங்கக் கடல் ஆடியும்”¹⁰¹

காவேரி ஆறு கடலில் கலக்கும் இடத்தில் நீராடினால் தீவினைகள் நீங்கும் என்பது சடங்காக நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது.இயற்கையிறந்த பேராற்றல் எல்லா இயற்கை பொருட்களிலும் உறைந்துள்ளது.

24. காடுறைத் தெய்வத்திற்கும் சடங்குகள்:

தெய்வம் என்பது இயற்கையில் உறைந்துள்ளது. மரங்கள் அடர்ந்த காட்டு வழியில் செல்ல நேரிடும்போது, இன்னல் ஏற்படாதவாறு வழிபாட்டுச் சடங்கினைச் செய்துள்ளனர். காடுறைத் தெய்வத்திற்குச் செய்த சடங்கு பற்றி பொருநராற்றுப்படையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

“பாடின பாணிக்கு ஏற்ப நாள்தோறும்

களிறு வழங்கு அதர்க்காளத்து அல்கி

இலை இல் மராசுத்த எவ்வம் தாங்கி

வலைவலந் தன்ன மென்நிழல் மருங்கின்

காடுறை கடவுட்கடன் கழிப்பிய பின்றை”¹⁰²

காட்டு வழியாக செல்கின்றவர்கள், காட்டினில் உறைந்துள்ள கடவுளுக்குப் பலி தந்து, அவை மனம் மகிழ்கின்றவாறு பாடிச் சடங்குகள் செய்கின்றனர்.

25. முடிவுரை:

தமிழர் தம் வாழ்வில் சடங்குகள் முக்கிய பங்கு வகித்தன. அவற்றை முறையே பின்பற்றி வாழ்ந்து வந்தனர்.அதிலும் குறிப்பாக பெண்கள் சார்ந்த சடங்குகளை தலைமுறைகளாக பின்பற்றினர். நடுக்கல்லின் தன்மையும், வீரர்களின் வெற்றியும் இவ்வியலில் கூறுகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் ஏராளமாக சடங்குகள் சார்ந்த செய்திகள் உள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் களவு, கற்பு என்று பிரிக்கப்பட்ட நிலையில் களவு வாழ்வில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்த சடங்குகளும், கற்பு வாழ்வில் செய்து வந்த சடங்கு முறைகளும் தெற்றென தெரிகிறது. புறவாழ்வில் இறந்த வீரர்களின் வீரத்தைக் கொண்டாடுவதற்கு கல்நட்டு வழிபடும் பழக்கமும், சடங்குகளும் நிலவி வந்தன.

இயல்-2

சடங்குகள் பற்றிய நம்பிக்கைகள்

அடிக்குறிப்புகள்:

1. பக்தவத்சல பாரதி,பண்பாட்டு மானிடவியல், பக்கம்:542
2. நக்கீரனார், அகம், நித்திலக் கோவை, பா.எண்:310, வரிகள்:5-8
3. நக்கீரனார், அகம், நித்திலக் கோவை, பா.எண்:310, வரிகள்:5-8
4. செம்புல பெயனீர்,குறுந்தொகை, பாடல் எண்:40 வரிகள்:1-5
5. கயமனார், அகம், மணிமிடை பவளம், பா.எண்:221, வரிகள்:1 – 3,5
6. பக்தவத்சல பாரதி, மானிடவியல் கோட்பாடுகள், ப.எண்:302
7. ராஜ்கௌதமன், பாட்டும் தொகையும் தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும், ப.79
8. குன்றம் பூதனார், பரிபாடல், செவ்வேள், பா.எண்:9, வரிகள்:19-22
9. ஒதலாந்தையார், ஐங்குறுநூறு,மறுதரவு பத்து, பா.எண்:399, வரிகள்:1-4
10. செம்புல பெயனீர்,குறுந்தொகை, பாடல் எண்:40 வரிகள்:1-5
11. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், இன்பத்துப்பாலை, கற்பியல், குறள் எண்:1289
12. தேவ குலத்தார், குறுந்தொகை, பா.எண்:49, வரிகள்:1-4
13. உறையூர் பல்காயனார், குறுந்தொகை, பா.எண்:374, வரிகள்: 1-4
14. வெள்ளி வீதியார், குறுந்தொகை, பா.எண்:146, வரிகள்: 3-5
15. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பியல், நூற்பா:143
16. மேலது,கற்பியல்,நூற்பா:119
17. கபிலர்,அகநானூறு, களிற்றியானை நிரை, பா.எண்:181,வரி:19-21
18. பெரியார் ஈ.வெ.ரா.சிந்தனைகள், பாகம் 1, பக்கம்:184
19. தொல்காப்பியர்,தொல்,கற்பு, நூற்பா:141 – 140
20. குறுந்தொகை மூலமும் உரையும் நூலாராய்ச்சி, உ.வே.சா.பதிப்பு, பக்கம்:83
21. மோதசனார், குறுந்தொகை, பா.எண்:229, வரிகள்:11-17
22. பக்தவத்சல பாரதி, மானிடவியல் கோட்பாடுகள், ப.எண்:306
23. கோண்மா நெடுங்கொட்டனார், நற்றிணை, பா.எண்:40, வரிகள்:4-9
24. பக்தவத்சல பாரதி, மானிடவியல் கோட்பாடுகள், ப.எண்:306
25. பரணர், நற்றிணை, பா.எண்:270, வரிகள்:7-10
26. தொல்காப்பியர், தொல், பொருளதிகாரம், கற்பு, நூற்பா: 63
27. கபிலர், கலித்தொகை, குறிஞ்சிக்கலி, பா.எண்: 17, பா.வரிகள்:52-52
28. வ.சுப மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப.51
29. கபிலர், குறிஞ்சிப்பாட்டு, பா.வரிகள்:2-8
30. மேலது, பா.வரிகள்:174-177
31. ஊட்டியார், அகம், நித்திலக்கோவை, பா.எண்:288, வரிகள்:18-19
32. பேரிசாத்தனார், அகம், மணிமிடைபவளம், பா.எண்:242, வரிகள்:10-11
33. மாங்குடி மருதனார், மதுரைக்காஞ்சி, பாடல் வரிகள்:613-617
34. கபிலர், ஐங்குறுநூறு,குன்றக் குறவன் பத்து, பா.எண்:243, வரிகள்: 7 - 9
35. தீன்மதிநாகன், குறுந்தொகை, பா.எண்:111, வரிகள்:1
36. கபிலர், களிற்றியானை நிரை, அகநானூறு, பாடல் எண்:98, வரிகள்:16-19

37. கோப்பெருஞ்சோழன், குறுந்தொகை, பா.எண்:53, வரிகள்: 3 - 4
38. கபிலர், ஐங்குறுநூறு, அன்னாய் வாழி பத்து, பா.எண்:245, வரிகள்:11-13
39. மேலது பா.எண்:248, வரிகள்:11
40. காக்கைபாடினியர் நச்செள்ளையார், பதிற்றுப்பத்து, ஆறாம் பத்து, பா.எண்:51, வரிகள்: 20 - 21
41. பெருஞ்சாத்தான், குறுந்தொகை, பா.எண்:263, வரிகள்:1
42. கபிலர், அகம், களிற்றியாணை நிரை, பா.எண்:22, வரிகள்:4
43. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பியல், நூற்பா: 5
44. ஔவையார், புறம், பா.எண்:232, வரிகள்:3-4
45. மேலது, வரிகள்:5-6
46. ஔவையார், புறம், பாடல் எண்:235, வரிகள்:13-15
47. ஔவையார், புறம், பாடல் எண்:235, வரிகள்:1 - 6
48. ஆவூர் மூலங்கிழார், புறம், பா.எண்:261, வரிகள்: 11-16
49. வடமோதங்கிழார், புறம், பா.எண்:260, வரிகள்:12-28
50. ஆசிரியர் பெயர் இல்லை, புறம், பா.எண்:263, வரிகள்: 5-9
51. உறையூர் இளம்பொன் வணிகனார், புறம், பா.எண்:264, வரிகள்:1-4
52. அள்ளூர் நன்முல்லையார், புறம், பா.எண்:306, வரிகள்: 3-4
53. மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார், புறம், பா.எண்:329, வரிகள்: 1-4
54. மாங்குடி கிழார், புறம், பா.எண்:335, வரிகள்: 9 - 10 - 12
55. சோனாட்டு முகையலார்ச் சிறுகருந்தும்பியார், புறம், பா.எண்:265, வரிகள்: 2-5
56. பொத்தியார், புறம், பா.எண்:221, வரிகள்: 11-13
57. மேலது, பா.எண்:223, வரிகள் 1-4
58. ஐயூர் முடவனார், புறம், பா.எண்:314, வரிகள்: 2-3
59. ஓக்கூர் மாசாத்தியார், புறம், பா.எண்:279, வரிகள்: 1 - 5, 7 - 9
60. அம்முவனார், அகநானூறு, களிற்றியாணை நிரை, பா.எண்:67, வரிகள்: 5-9
61. சீத்தலை சாத்தனார், அகம், களிற்றியாணை நிரை, பா.எண்:53, வரிகள்: 5-6, 10-11
62. நோய்பாடியார், அகம், களிற்றியாணை நிரை, பா.எண்:67, வரிகள்:6-10
63. மதுரை மருதன் இளநாகனார், அகம், மணிமிடைபவளம், பா.எண்:131, வரிகள்:6-12
64. கொடிமங்கலத்து வாதுளி நற்சேந்தனார், மேலது, பா.எண்:179, வரிகள்: 7 - 8
65. மதுரை மருதன் இளநாகனார், மேலது, பா.எண்:269, வரிகள்:3-8
66. எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார், அகம், மணிமிடைபவளம், பா.எண்:289, வரிகள்:1-4
67. மதுரை மருதன் இளநாகனார், மேலது, பா.எண்:297, வரிகள்:6-10
68. மதுரை மருதன் இளநாகனார், அகம், நித்திலக்கோவை, பா.எண்:343, வரிகள்: 6 - 9
69. மேலது, பா.எண்:387, வரிகள்:163
70. மதுரை மருதன் இளநாகனார், அகம், நித்திலக்கோவை, பா.எண்:387, வரிகள்:13-16
71. ஓதலாந்தையார், ஐங்குறுநூறு, வரவு உரைத்த பத்து, பா.எண்:352, வரிகள்:1-3
72. இரணியமுட்டத்துப் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனார், மலைபடுகடாம், பா.வரிகள்: 386-389
73. மேலது, பா.வரிகள்:394-396
74. இரணியமுட்டத்துப் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனார், மலைபடுகடாம், பாடல் வரிகள்: 286-289

75. இரணியமுட்டத்துப் பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கௌசிகனார், மலைபடுகடாம், பாடல் வரிகள்: 345-396
76. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், பட்டினப்பாலை, வரிகள்:78-79
77. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், பொருட்பால், படைசெருக்கு, குறள் எண்:77
78. ஔவையார், புறம், பா.எண்:286, வரிகள்:4-5
79. கல்லாடனார், புறம், பா.எண்:25, வரிகள்:10-12
80. பெருஞ்சித்திரனார், புறம், பா.எண்:237, வரிகள்:10-11
81. பக்குடுக்கை நன்கணியார், புறம், பா.எண்:194, வரிகள்:1-2
82. சேரமான் கோட்டம்பலத்துத் தூஞ்சிய மாக்கோதை, புறம், பா.எண்:245, வரிகள்:3-4
83. பேரெயின் முறுவலர், புறம், பா.எண்:239, வரிகள்:20-21
84. ஐயூர் முடவனார், புறம், பா.எண்:228, வரிகள்:10-12
85. கா.சுப்பிரமணியன்,சங்க இலக்கியங்களில் வேளாண் சமுதாயம் ஆண்டு-1993, பக்கம்:36
86. கபிலர், புறநானூறு, பா.எண்:143, வரிகள்:1-5
87. ஆசிரியர் பெயர் இல்லை, நற்றிணை, பா.எண்:165, வரிகள்:2-5
88. கபிலர், ஐங்குறுநூறு, குன்றக் குரவப் பத்து, பா.எண்:251, வரிகள்:1-2
89. தேவி பிரசாத் சாட்டோ பாத்தியாயா, ஆய்வுக்கோவை 1999, பக்கம் எண்:52
90. பெருஞ்சாத்தான், குறுந்தொகை, பா.எண்:263, வரிகள்:1-6
91. மாங்குடி கிழார், புறம், பா.எண்:335, வரிகள்:12
92. மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரர், நெடுநல்வாடை, பா.வரிகள்:43-44
93. மாறோகத்து நப்பசலையார், புறம், பா.எண்:280, வரிகள்:6-10
94. குளம்பனார், நற்றிணை, பா.எண்:288, வரிகள்: 6,7,10
95. நல்லாவுர் கிழார், அகம், களிற்றியானை நிரை, பா.எண்:86, வரிகள்:12-17
96. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், பட்டினப்பாலை, பா.எண்:86-93
97. மேலது, பா.எண்: 246-249
98. மருதம் இளநாகனார், புறம், பா.எண்:52, வரிகள்:12-13
99. நக்கீரர், திருமுருகாற்றுப்படை, பா.வரிகள்:233-250
100. முடத்தாம கண்ணியார், பொருநராற்றுப்படை, பா.வரிகள்:182-186
101. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், பட்டினப்பாலை, பா.வரிகள்:97-99
102. முடத்தாம கண்ணியார், பொருநராற்றுப்படை, பா.வரிகள்: 48-52

விழாக்கள் பற்றிய நம்பிக்கைகள்

1. முன்னுரை:

“மனித சமுதாயம் பல்வேறு பிரிவுகளாக வாழ்ந்தாலும் அவை ஒன்றிணைந்து கொண்டாடுவது திருவிழாக்கள் ஆகும்”¹ என்ற இந்தக் கூற்றால் அறியலாம். ஒரு சமுதாயத்தின் நாகரிகம், பண்பாடு, நம்பிக்கைகள், வாழ்க்கை முறை முதலியவற்றை அச்சமுதாயம் கொண்டாடும் விழாக்கள் மூலம் அறிய முடியும். அச்சமுதாய வளர்ச்சியை அவர்கள் கொண்டாடும் விழாக்களின் வாயிலாகவும் அறியலாம் என்பதை இக்கட்டுரையில் காண்போம்..

2. விழா - சொற்பெருள் விளக்கம்:

விழா என்னும் சொல், அதன் சிறப்பையும், பெருமையினை கருத்தில் கொண்டு அதனை ‘திருவிழா’ என்றும், அதை நடைபெறும் பிரம்மாண்டத்தை வைத்து அதனை ‘பெருவிழா’ என்றும் அழைத்தனர். இவ்விழாக்கள் சடங்குகளில் இருந்து தோன்றின என்பர் மானுடவியலர். இருந்தபோதும் இவ்விழா தோன்றியது என்று கூறமுடியாத தொன்மையுடையது. “விழா என்னும் சொல்லுக்கு மங்கலச் சடங்கு என்று பொருள் தருகின்றது கழக அகராதி”²

“விழாக்கள் ஒரு சமுதாயத்தின் பண்பாட்டையும், பழக்க வழக்கத்தையும் இனங்கண்டு கொள்ள உதவுகின்றன என்றும், விழாக்களை இறைத் தொடர்புடையவை என்றும், இறைத் தொடர்பற்றவை என்றும் இருவகைப்படுத்தி காட்டுகிறார் க.காந்தி”³

“விழா என்பது இயற்கை சக்தியின் பாற்கொண்ட நம்பிக்கையின் காரணமாக கொண்டாடப்பட்டு வருகின்ற ஒன்று” என்கிறார் புலவர் சீ.வசந்தா.⁴

2.1 விழா வேறுபெயர்கள்:

சங்க காலத்தில் விழாவை ‘விழவு’ ‘சாறு’ என்ற வேறுபெயர்களில் அழைத்தமையை பின்வரும் சான்றுகள் மூலம் அறியலாம்.

“அழியா வாழ்வின் அஞ்சுவருமுதூர்”⁵

“சாறயர் முதூர்”⁶

‘சாறு’- என்பதற்கு ‘விழா’ என்று பொருள் உண்டு.

“பெருவிழாக் விளக்கம் போலப் படவுடன்”⁷

என்ற பாடல்வரியின் மூலம் விழா என்று அழைத்தமையைத் தெரிந்துக் கொள்ளலாம். சங்ககால மக்கள் ‘கால்கோள்’ செய்து, கொடியேற்றி பிறகு முதுார்களில் விழாக் கொண்டாடினர்.

2.2 விழாக்காலம்:

தமிழக விழாக்கள் பெரும்பாலும் வேனிற் காலத்திலேயே நடைபெற்று வந்துள்ளன. விழாவுக்குரிய காலமாக வேனிற் காலத்தைப் பழந்தமிழர் கொண்டாடிருந்தனர் என்பதை,

“.....வேனிற் நீடி

கயம்கண் அற்றகல் லோங்கு வைப்பின்

நாறு உயிர் மடப்பிடி தழீஇ வேறுநாட்டு

விழா படர் மள்ளரின் முழவு எடுத்து உயரிக்”⁸

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலில் அறியலாம்.

விழாக்களின் இயல்புக்கு ஏற்பக் காலையிலும், மாலையிலும் கொண்டாடப்படுகின்றன. புதுப்புலனாகிய நீர்விழாவைக் காலையில் சான்றோர்கள் கொண்டாடினர் என்பதை,

“முடிவு முகம் புலராக் கலிகோள் ஆங்கண்

குழாஅர்ப் பெறுந்துறை விழாவின் ஆடும்

ஈட்டு எழில் பொழிந்த ஏந்து குலவுமொய்ம்பின்”⁹

என்ற பரணரின் பாடலில் அறியலாம்.

2.3 கால்கோள்:

விழா தொடங்குவதற்கு முன்பு கால்கோள் செய்து தொடங்கினர். கொடியேற்றியும் விழா தொடங்கினர் என்பதை,

“சாறயாந் தெடுத்த உருவப் பல்கொடி”¹⁰

என்று மதுரைக்காஞ்சி கூறுகின்றது. இவ்விழாவினைப் பற்றிய செய்திகளைப் பறையறைந்து மக்களுக்குத் தெரிவித்தனர்.

2.4 விழாநாள்:

தெய்வங்களுக்குரிய விழாக்கள் பெரும்பாலும் பத்து அல்லது பதினெட்டு நாட்கள் தொடர்ந்து நிகழ்ததைக் காண முடிகிறது.தெய்வத்திடம் நன்மையினை வேண்டி நிகழ்த்தப்படும் விழாக்களை நல்ல நாளிலும், நல்ல நேரத்திலும் தொடங்கினர். பழந்தமிழரிடம் இவ்வழக்கம் தொடர்ந்து இருந்து வந்துள்ளது.கார்த்திகைத் தீபவிழா முழுமதி நாளில் கொண்டாடப்படுகின்றது. மார்கழி நோன்பாகிய நீராடல் வளர்பிறையில் தொடங்கியதை,

“ஞாயிறு காயா நளி மாரிப் பிற்குள்ளது

மாயிருந் திங்கள் மறுநிறையா திரை

வரி நுலந்தனர் விழையவு தொடங்கப்

புரி நூலந்தனர் பொலங் கலடேற்ப்ப”¹¹

என்று பரிபாடல் உணர்த்துகிறது.

பல நாட்கள் தொடர்ந்து விழாக்கள் நடந்தது என்பதை இதன் வழி அறியலாம். இக்காலத்திலும் விழாக்கள் வளர்பிறை நாட்களிலும், முழுமதி நாட்களிலும் நடைபெறுகின்றன.

2.5 விழா அறிவித்தல்:

சங்க காலத்தில் ஊர் மக்களுக்கு, விழாச் செய்தி அறிவித்தமை பற்றி,

“மணிக்ருரல் நொச்சித் தெரியல் சூடிப்

பலிகலர் கைப்பர் முதுகுயவன்

இடுபலி நறுலு மகன்றலை மன்றத்து

விழாத் தலை”¹²

என்பதன் மூலம் அறியலாம்.

2.6 நிமித்தம் பார்த்தல்:

நிமித்தம் பார்த்து விழா நடத்தும் முறை சங்க காலம் முதல் இக்காலம் வரை தமிழ் மக்களிடையே நிலவி வருகின்றது என்பதனை,

“பேரூர் கொண்ட ஆர்கலி விழவின்

செலவாம் செல்வம் என்றி அன்றுஇவன்

நல்லோர் நல்ல பல வால் தில்ல”¹³

என்ற பாடல் வரிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

நன்னிமித்தம் பார்ப்பதன் வாயிலாகத் தாங்கள் ஈடுபடும் செயல்களைக் குறைவின்றி நடத்தி முடிக்க முடிகின்றது என்று பழந்தமிழர் கருதினர்.

2.7 விழா அழைத்தல்:

நன்னிமித்தம் பார்த்து நற்பயன் கிடைத்த பின் குறிப்பிட்ட நாளில் விழா நடக்கப் போகிறது என்று விழா நாட்களை ஊர்மக்களுக்கு அறிவித்தல் விழா அறிவித்தல் ஆகும். இதனை ‘விழாக்கோள்’ எனவும் குறிப்பிடுவர். பறை அறைவோர் ஊரின் தெருவெல்லாம் சென்று பறை அறைந்து உரத்த குரலில் கூறுவர். இதனை ‘ஊர் சாற்றுதல்’ என்றும் சொல்லுவர்.

சங்கக் காலத்தில் விழா அறைவோராகக் குயவர் இருந்தமையினை,

“கண்ணி கட்டிய கதிர அன்ன

ஓண்குரல் நொச்சித் தெரியல் சூடி

யாறு கிடந்தன்ன அகல்நெடுந் தெருவில்

சாறு என நுவலும் முகவாய்குயவ”¹⁴

என்ற நற்றிணைப் பாடல் வரிகளால் அறியலாம்.

சிலப்பதிகாரத்தில் விழா அறைதல் பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளது. வச்சிரக் கோட்டத்திலிருந்து முரசை கொண்டு வந்து ஐராவதம் நிற்கும் கோட்டத்தில் யானையில் ஏற்றி விழாவின் தொடக்கத்தையும், முடிவையும் அறிவித்தமையே,

“வச்சிரக் கோட்டத்து மணங்கெழுமுரகாம்

கச்சையானைப் பீடர்த் தலையேற்றி

வால் பெண் களிற்றிரவு வயங்கிய கோட்டத்து

கால்கோள் விழாவின் கடைநிலை சாற்றி”¹⁵

என்பதால் அறியலாம். பெரும் புகழினை உடைய புகார் நகர மக்களின் விழா அறையும் முறையினை இப்பாடல் உணர்த்துகிறது.மேலும், கொடி ஏற்றினர்.

2.8 விழாவுக்குரிய காலமும், இடமும்:

விழாக்கள் பழங்காலத்தில் சிற்றூரிலும், பேரூரிலும் கொண்டாடப்பட்டதனை இலக்கியங்கள் வழி அறிய முடிகிறது. விழாவுக்குரிய காலமாக வேனிற் காலத்தைக் கருதினர் என்பதனை,

“பசும்பின் பலவின் கானம் வெம்பி,

விசம்புகண் அழகிய வேனில் நீடிக்,

கயம்கண் அற்ற கல்லோங்கு வைப்பின்

நானுயிர் மடப்பிடி தழீஇய வேறுநாட்டு,

விழவுப்படர் மள்ளரின் முழுவெடுத்து உயரிக்

களிறுஅதர் படுத்த கல்லுயிர் கவாஅன்”¹⁶

என வரும் அகநானூற்றுப் பாடல் சான்றாகிறது.

2.9 விழாக் கொண்டாட்டங்கள்:

விழாக்கள் முதார்களில் நடைபெற்றன. இவ்விழாக்களை அந்தணர் தொடங்கினர் என்பதை,

“விரி நூலாந்தணர் விழவு தொடங்க”¹⁷

என்னும் பரிபாடல் வரிகளால் அறியலாம்.

2.10 அலங்கரித்தல்:

விழா நடைபெறும் இடங்களில் புதுமணல் பரப்பி விழா கொண்டாடினர். இவ்விழாக்களைக் காண பல ஊர்களிலிருந்தும் மக்கள் திரளாக வந்தனர். அயலாருக்கும், பாணர், பொருநர் முதலியோர்க்கும் உணவு படைத்தனர். மலைநாட்டு ஊர்களில் விழாவைக் காண வந்தவர்க்கு மிடச்சோறு வரையாது வழங்கப்பட்டது எனக் குறிஞ்சிப்பாட்டு கூறுகிறது.

விழாவில் குழல், யாழ், முழவு ஆகிய இசைக் கருவிகள் முழங்கின. முழவு கண்ணுறக்கமின்றி முழங்கிக் கொண்டிருந்தது. இவற்றுக்கு ஏற்ப பாடுமகளிர் பாடினர். இத்தகைய இசை ஒலிகளைக் கேட்டு மக்கள் இன்புற்றனர்.

விழாக்களின் போது குரவைக் கூத்தும், துணங்கைக் கூத்தும் நிகழ்ந்துள்ளன. இத்தகைய கூத்துகளை ஆணும், பெண்ணும் இணைந்தும், தனித்தும் ஆடினர் என்பதனை அறியலாம்.

விழாவின் போது மக்கள் பல அணிகலன்களை அணிந்தும், பலவாறு அலங்கரித்தும் கொண்டாடினர் என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் வாயிலாக அறியலாம். விழாவிற்குச் சென்ற மகளிரின் ஒப்பனையினை,

“உடுத்தும் தொடுத்தும் பூண்டும் சொரியும்

தழையணிப் பொலிந்த ஆயமொடு துவன்றி

விழாவொடு வருதி நீயே”¹⁸

என்ற குறுந்தொகை பாடல் அடிகளால் அறிய முடிகின்றது.

பகைவர்களுக்கு அச்சத்தைத் தரக்கூடிய பழமை வாய்ந்த இவ்வூர் அழிவில்லாத விழாக்களை என்றும் கொண்டுள்ளது. விழாக்கள் பகல் பொழுதில் நடைபெற்றது. இரவு நேரத்தில் நிலவொளியில் ஆடல், பாடல் நடைபெற்றது என்பதை நற்றிணையில்,

“நிலவே நீலநிற விசம்பில் பல்கதிர் பரப்பி

கலிகெழு மறுகின,விழவு அயருமே”¹⁹

என்ற வரிகள் கூறும்.மகிழ்வுடன் விழா எடுக்கும் இந்நேரத்தில் நிலவின் ஒளியும், மத்தளத்தின் இசையும், தலைவிக்கு மிக்க காமத்தை உண்டாக்கின. தலைவன் இல்லாத விழாவில் கலந்து கொள்ளுதல் தலைவிக்குத் துயரத்தை ஏற்படுத்தியது. ஆகவே, தலைவன் தலைவி என்று கூட்டங்கூட்டமாய் திருவிழாவினைக் காண வந்திருந்தார்கள்.

2.11 சடங்கும் விழாவும்:

“மக்கள் திரளாகக் கூடிப் பழகவும் மகிழவும் விழாக்களை உருவாக்கிக் கொண்டாடினர்.விழாக்கள் அறிவூட்டுவனவாயும் சமுதாயம் மற்றும் சமயம் சார்ந்த தன்மைகளை உள்ளடக்கியதாகவும் கருதப்படுகின்றன.”²⁰ சடங்குகள் மரபுவழிபட்ட செயல்முறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமையக் காண்கிறோம்.சடங்குகள் என்பன மனிதனோடும் இனக்குழுவோடும் என்றும் விழாக்கள் மீவியற்கைக் கூறுகளோடும் சமுதாயத்தோடும் தொடர்புடையன என்றும் கூறலாம்.

3. தொல்காப்பியத்தில் ‘மங்கல விழா’:

தொல்காப்பியம் ‘மங்கலம்’ என்ற சொல்லால் விழாவைக் குறித்தது என்பதை,

“.....இகன் மதிற்

குடுமி கொண்ட மண்ணு மங்கலமும்”21

என்கின்ற இந்நூற்பா வரிகள், குடுமிகொண்ட மண்ணுமங்கலம் என்ற இவ்விழாவினைக் குறிக்கின்றது. இது வென்ற அரசன், பட்ட வேந்தன் பெயரால் முடிபுனைந்து நீராடும் நிகழ்வினைக் குறிக்கின்றது.

“சிறந்த நாளணி செற்றம் நீக்கிப்

பிறந்த நாள் வயிற் பெருமங்கலமும்”22

இந்நூற்பா, பிறந்தநாள் விழாக்கொண்டாட்டத்தை குறிக்கின்றன.புகழை எய்துவிக்கும் முடிபுனைந்து ஆடும் நீராட்டு விழாவாகக் ‘சீர்த்தி மண்ணுமங்கலம்’ என்கின்ற விழா இருந்திருக்கின்றது.

“சிறந்த சீர்த்தி மண்ணு மங்கலமும்”23

என்ற வரி இதற்குச் சான்றாக உள்ளது.

பகைவரை வென்ற வாளினைச் சுற்றமும், நாடும் வாழ்த்தும், வாள் விழாவாக ‘வாள் மங்கலம்’ என்ற இவ்விழா கொண்டாடப்பட்டிருப்பதை காணலாம்.

“மாணார்ச் சுட்டிய மண்ணுமங் கலமும்”24

என்னும் தொல்காப்பியம் எடுத்துரைக்கின்றன.

“மண்மயில் அழித்த மண்ணுமங் கலமும்”25

என்ற வரிகள், பகைவர் நாட்டில் போர் புரியுங்கால் மங்கலம் அல்லது செயல் புரிந்திருப்பதால் மங்கலமாக நீராடும் விழாவாகக் கொண்டாடினர். எனவே, தொல்காப்பியத்தில் விழா என்னும் சொல்லாட்சி இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

4.சங்க இலக்கியத்தல் ‘விழவு’ என்னும் சொல்:

‘விழவு’ என்பது பொது விழாவினைக் குறிக்கின்றது. வாழ்வின் அடிப்படை நிலைகள், உணர்வு, அறிவு என்கின்ற இருநிலைகளாகும். இவ்விரண்டும் நிலைகளுக்கும் இடைப்பட்டு, போராடாத மனித வாழ்வு இல்லை. இது உலகிலுள்ள அனைத்தும் மனித சமுதாயத்திற்கும் பொருந்தும்.நற்றிணைப் பாடல்களில் விழாவினைப் பறைசாற்றும் வண்ணம் உள்ளன.

4.1 ‘விழா’ என்னும் சொல்:

‘விழவுக்களம் கமழும் உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப’

என்னும் பாடல் வரிகளும்.

‘விழவுநாறு விளங்குஇணர் அவிழ்ந்துடன் கமழும்’

எனவும்,

‘ஆடியில் விழாவின் அழுங்கல் மூதூர்’

‘இழையணி அல்குல் விழவாடு மகளிர்’

எனவரும் பாடல் வரிகளும்,

‘விழவுக்களம் புலரா விழவுடை ஆங்கண்’

‘விழவுத்தலைக் கொண்ட பழவிறல் மூதூர்’

‘விழவும் முழ்த்தன்று முழவும் தூங்கின்று’

‘கலிகெழு மறுகின் விழவயரும்மே’

முழவு முகம் மலர்ந்து முறையின் ஆடிய

விழவொளி களத்த.....’

என்று எட்டுத்தொகை நூல்களில் முதலாவதாக இடம் பெற்ற நற்றிணையில் ‘விழவு’ என்னும் சொல் இடம் பெற்றிருப்பதைக் காண முடிகிறது

அகநானூற்றின் பல பாடல்கள் விழவினைக் கூறும்.

‘கறங்கிசை விழாவின் உறைத்தைக் குணாது

விழவுத்தலைக் கொண்ட பழவிறன் மூதூர்’

‘விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடம் பெறினும்’

‘விழவேணி மகளிர் தழையணிக் கூட்டும்’

‘கழைவளர் அடுக்கத்து இயலி ஆடு மயில்

நனவு புகு விறலியிற் றோன்றும் நாடன்’

‘விழாவயர்ந் தன்னை கொழும்பல் திற்றி’

மேலே கூறிய அகநானூற்றடிகள் யாவும் விழவு என்கின்ற பொதுவிழாவிற்குச் சான்றாக நிற்கின்றன.

உலகம் முழுவதும் ஒன்று என்ற கருத்தைக் கூறும் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் விழாவெடுத்ததாகச் செய்திகளைக் கூறுகின்றன.

‘விழாவின் நாயினும் படுகதம் பிழையாது’

‘வைகுதொழின் மடியும் மடியா விழாவின்’

‘சென்மோ பெரும் எம்விழவுடை நாட்டென்’

‘விழாவென் நாயினும் உழவர் மண்டை’

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல்களில் ‘விழவு’ என்னும் சொல் இடம் பெற்றதை அறிய முடிகின்றது.

புறத்திணை நூலான பதிற்றுப்பத்தில் உள்ள பாடல்கள் அனைத்தும் சொற்செறிவும், பொருள் செறிவும் உடையன. சேர மன்னர்களைப் பற்றிப் பாடிய நூல் இது. சேரநாட்டு மக்களின் வாழ்க்கையைக் கூறும் விழாவைக் காட்டுகின்றன.

‘விழாவறுபு அறியா முழவு இமிழ் கூதார்’

‘ரமம் ஆகிய சீர்கெழு விழாவின்’

‘ஒலித்தலை விழாவின் மலியும் யாணர்

நாடுகெழு தண்பணை.....’

‘அழிய விழாவின் இழியாத் திவவின்’

‘முழவு இமிழ் கூதார் விழவுக்காணாப் பெயரும்’

‘விழாவின் அன்னநின் கலிமகிழானே’

மேற்கூறிய பதிற்றுப்பத்து அடிகளும் விழவின் சிறப்பை உரைக்கின்றன.

‘சாறுகொள் அரங்கண் விழவுக்களை நந்தி’

என்னும் குறிஞ்சிப்பாட்டிலும் ‘விழவு’என்னும் சொல் இடம் பெற்றுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

‘பெருவிழாக் கழிந்த பேளமுதிர் மன்றத்து’

என்ற அடியில் விழா என்னும் சொல் இடம் பெற்றதைக் காட்டுகிறது.

‘ஒருசார் விழவு நின்ற வியாலங்கண்’

என்னும் பாடலின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

‘ஊர் ஊர் கொண்ட சீர்கெழு விழவுறும்’

என்று திருமுருகாற்றுப்படையில் விழா என்னும் சொல் இடம் பெறுவதைக் கூறும்.

‘விழவு’ என்பது ‘சாறு’ என்னும் சொல்லாக விழாவினைக் குறிக்க சங்க இலக்கியங்களில் பயன்பட்டு வந்ததை அறியலாம்.

‘சாறுகொள் ஊரிற் புகல்வேன் மன்ற’

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடலிலும்,

‘சாறுஎன நூலலும் முதுவாய்க்குயவ’

என்னும் நற்றிணைப் பாடலிலும்,

‘சாறுதலை கொண்டேண்’

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலிலும்,

‘சாறுபடு திருவின் நனை மகிழானே’

என்னும் பதிற்றுப்பத்து பாடலிலும்,

‘அம்சாறு புரையும் நின்றதொழில் ஒழித்து’

என்னும் பதிற்றுப்பத்திலும் ‘சாறு’ என்னும் வரிகள் குறிக்கப்பெறுகின்றன.

‘சாறுகொள் ஆங்கண் விழவுக்களம் நந்தி’

என்னும் குறிஞ்சிக்கலியிலும் காண முடிகிறது.

‘சாறு அயர் மூதூர் சென்று தொக்காங்கு’

என்று பட்டினப்பாலை பாடலிலும்,

‘சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்’

என்று திருமுருகாற்றுப் படையிலும்,

‘சாறு அயர் களித்து விறுபெறுத் தோன்றி’

என்று பொருநராற்றுப்படையிலும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

5. திருமாலின் திருவோண விழா:

திருமாலோடு தொடர்புடைய ‘விண்மீன்’ திருவோணம் விழாவாகும். இந்நாளில் கொண்டாடிய விழா ஓண விழாவாகும். இதனை,

“கணங்கொள் அவுணர் கடந்த பொலந்தார்

மாயோன் மேய ஓண நல்நாள்

கரும்பு ஆர் கண்ணிப் பெரும்புகல் மறவர்

கடுங்கட் தேறல் மகிச் சிறந்து திரிதர”²⁶

திரட்சி கொண்ட அவுணரை வென்ற பொன்னால் செய்த மாலையையுடைய கருநிறமுடைய திருமால் பிறந்த ஓணமாகிய நாள் திருவோண விழாவாகும். இந்நாளில் மறவர்கள் நீலக்கச்சையணிந்து விருந்துண்டு களித்தனர்.இவ்விழா ஆவணித் திங்களில் (ஆவணி அவிட்டம்) கொண்டாடப்பட்டது.

6. பொங்கல் விழா:

பொங்கல் விழா தைத்திங்களில் கொண்டாடும் விழாவாகும். முதற்கண் அறுவடை விழாவாகத் தொடங்கிப் பின்னர் வளத்தைக் குறித்த விழாவாக மாறியது. ஆனால், பொங்கல் விழாவினைப் பற்றி விவரம் கிடைக்கவில்லை. தைத்திங்களில் நோன்பு நோற்பதுண்டு என்று அறிகின்றோம்.தைத்திங்களில் நோன்பு இயற்றுவோர் அமர்ந்திருப்பது போல் குரங்குகள் மழையில் நனைந்து அமர்ந்திருப்பதாக நற்றிணைச் செய்யுள் குறிப்பிடுகிறது.இதனை,

“வான்பெயல் நனைந்த புறத்து நோன்பியர்

தையூண் இருக்கையில் தோன்றும் நாடான்”²⁷

என்னும் பாடல் வரிகளால் அறிய முடிகிறது.

7. பாவை விழா :

பெண்கள் தைமாதத்தில் நோன்பிருந்து ஆற்றங்கரைகளில் மணலால் ஆகிய பாவை உருவத்தைச் செய்து வழிபட்டு நீர்த்துறையில் நீராடி மகிழ்வர். இதனை ‘தைந்நீராடுதல்’என்னும் பண்டிகையாக பண்டையத் தமிழ்மக்கள் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர். இவ்விழா பற்றி சங்கப் பாடல்கள் பல கூறுகின்றன.

“தைஇ நின்ற தண்பெயல் கடைநாள்”²⁸

“வண்டற் பாவை உண்துறைத் தரீஇத்

திருநுதல் மகளிர்.....”²⁹

என்ற பாடலில், இளமகளிர் தைத்திங்களின் இறுதியில் மழைபெய்து குளிர்ச்சி மிகுந்த நாட்களில் நீர் உண்ணும் துறையில் பாவையைக் கொண்டு வந்து நீராட்டி மகிழ்ந்து பாவை விழாவினைக் கொண்டாடினர் என்ற குறிப்பு இடம் பெற்றுள்ளது.இது வண்டல் அயர்வது எனவும் சுட்டினர்.

“தைஇத் திங்கள் தண்கயம் படியும்

பெருந்தோட் குறுமகள்”³⁰

“தையின் நீராடிய தவத்தலை படுவாயோ”³¹

என்றும், மகளிர் கூட்டமாக நீராடுவர் என்பதனை,

“நறுவீ ஐம்பால் மகளிர் ஆடும்

தைஇத் தண்கயம் போலப்

பல்படிந் துண்ணும் நின் பரத்தை மார்பே”³²

என்னும் குறிப்புகளால் அறியலாம். தமக்கு வாய்க்கும் தலைவன்மார் நற்பண்புடையவராதல் வேண்டும் என வேண்டிப் பெண்கள் எடுத்த நோன்பாகும்.

8. இளவேனில் விழா:

இளவேனில் காலம் காமவேளுக்குரியதாகக் கொள்ளப்படும். வில்லவன் விழாவென்பது காமனை வேண்டிச் செய்யும் விழாவாகும். தலைவி ஊரில் காமவேள் விழா நடப்பதைக் கண்டால் கலங்குவாள் எனக் கருதிக் தலைவன் திண்டதேரேறி வந்ததாகத் தோழி குறிப்பிடுகின்றாள். இதனைக் கலித்தொகை குறிப்பிடுகின்றது.

“காமவேள் விழவாயின், கலங்குவள் பெரிதென,

ஏழு கடுந்திண்தேர் கடவி

நாம்அமர் காதலர் துணைதந்தார், விரைந்தே”³³

காமவேள் விழாவின்போது காதலர்கள் களித்து விளையாடுவர்.

“மல்கிய துருத்தியுள் மகிழ்துணைப் புணர்ந்தவன்

வில்லவன் விழவினுள், விளையாடும் பொழுதன்றோ”³⁴

காமவேள் விழாவின்போது தலைவனைப் பிரிந்த மகளிர் வருந்துவர். சில ஆடவர்கள் பரத்தையருடன் கூடியாடுவர்.

“உறலியாம் ஒளிவாட உயர்ந்தவன் விழவினுள்

விறலிழை யவரோடு விளையாடுவான் மன்றே”³⁵

காமன் காதற்கடவுளாகப் போற்றப்படுதலைப் பரிபாடலில் காணலாம்.

9. கார்த்திகை விழா:

சங்ககாலத் தமிழர்கள் கொண்டாடிய சமய விழாக்களில் குறிப்பிடத்தகுந்தது கார்த்திகைத் திருவிழாவாகும். கார்த்திகை விண்மீனை ‘அறுமீன்’ என்று நற்றிணைச் செய்யுள் ஒன்று குறிக்கின்றது. அ.து அறஞ்செய்யத்தக்க சிறப்புடையது. எனவே கார்த்திகைத் திங்களை ‘அறஞ்செய் திங்கள்’ என்றும் கூறலாம். வீடுகளும், தெருக்களும் ஒளிவிளக்குகளால் அழகுறுத்தப் பெற்றமையை அகநானூற்றுப் பாடலொன்று குறிப்பிடுகின்றது.

“மழைகால் நீங்கிய மாக விசும்பில்

குறுமுயல் மறுதிறம் கிளர, மதிநிறைந்து,

அறுமீன் சேறும் அகலிருள் நடுநாள்;

மறுகு விளக்குறுத்து, மாலை தூக்கிப்

பழவிறல் முதூர்ப் பலருடன் துவன்றிப்

விழவு உடன் அயர்”³⁶

இலவ மரத்தில் நெருக்கமாக மலர்ந்துள்ள பூக்கள் பெருவிழாவில் ஏற்றப்பட்ட விளக்குப்போல் தோன்றியதாக இன்னொரு செய்யுள் பேசுகின்றது.

“அருவி யான்ற உயர்சிமை மருங்கில்

பெருவிழா விளக்கம் போலப் பலவுடன்

இலையில மலர்ந்த இலவமொடு

நிலையுயர் பிறங்கல் மலையிறந் தோரே”³⁷

என்று அகநானூற்றுப் பாடலின் மூலம் அறிய முடிகின்றது மேலும், இதனை,

“துபாய்ஸ் என்பவர் கார்த்திகைத் தீபத்தை

தீபஒளி (feast of lambs) என்றும்,

கார்த்திகை மாதத்தில் நடைபெறும் என்றும்,

நெருப்புக்கு உரியது என்றும், உழவுத்தொழிலின்

பாற்பட்டது என்றும் கூறுகிறார்

ஹோலியும், தீபாவளியும் நெருப்புக்கும்

விளக்குக்கும் மதிப்பு அளிக்கும் தலை

சிறந்த கொண்டாட்டங்கள்”³⁸

என்ற வரிகள் காணலாம். இந்நாளின்போது கோயில்களின் முன்பு சோளத்தட்டை, பனை ஓலை போன்றவற்றைக் குவியலாகக் கட்டித் தீயிலிட்டு எரிப்பர். பின்பு, அவ்வாறு எறிந்து போன சாம்பலை எடுத்துச் சென்று தங்கள் விளைநிலங்களில் இடுவர். அவ்வாறு இட்டால் உழவுத்தொழில் நன்கு விளையும் என்ற நம்பிக்கையும் தமிழர்களிடம் காணப்பட்டது.

10. உள்ளி விழா:

கொங்குநாட்டு மக்கள் கொண்டாடுகின்ற விழாக்களுள் ஒன்று உள்ளி விழாவாகும். இதனை, நற்றிணையும், அகநானூறும் கூறும்,

“உள்ளிவிழவின் வஞ்சியும் சிறிதே”³⁹

“அம்பணை விளைந்த தேக்கட் டேறல்

வண்டுபடு கண்ணியர் மகிழும் சீறார்

எவன்கொல் வாழிதோழி கொங்கர்

மணியரை யாத்து மறுகின் ஆடும்

உள்ளி விழவின் அன்ன

அலராகின்றது பலர்வாய்ப் பட்டே”⁴⁰

என்பது கொங்கர்கள் (கொங்கு நாட்டை) சார்ந்த மக்கள் ஒலிக்கின்ற மணியினை இடையிற் கட்டிக்கொண்டு தெருவில் ஆடி மகிழ்வது உள்ளி விழா எனப்பலப்படுகிறது.

11. பங்குனி விழா:

தமிழகத்தில் கொண்டாடப்படும் விழாக்களில் முக்கியமான விழா பங்குனி விழாவாகும். இதனை,

“பங்குனி விழாவின் உறைந்தையோடு”⁴¹

என்றும்,

“வென்றெறி முரசின் விற்றபோர்ச் சோழர்

இன்கடுங் கள்ளின் உறைந்தை ஆங்கண்,

வருபுனல் நெரிதரும் இகுகரை பேரியாற்றுப்

உருவ வெண்மணல் முருகுநாறு தண்பொழிற்

பங்குனி முயக்கம் கழிந்த வழிநாள்”⁴²

பங்குனி மாதத்தில் முருகனுக்கு வேண்டிய விழாவாகக் கொண்டாடப்படுகிறது என்பதும் பெறப்படுகிறது.

12. பூந்தொடை விழா:

இது வீரர்களின் கலைப்பயிற்சித் தொடக்க விழாவாகும். மாலைகளால் இடத்தையும், வீரர்களையும் அழகுறுத்துவர். வில்லில் நாண் ஏற்றி அம்பினைக் குறிப்பார்த்து எய்யும் விழா இதுவெனக் கருதலாம்.

“வார்கழற் பொலிந்த வன்கண் மழவர்

பூந்தொடை விழாவின் தலைநாள் அன்ன

தருமணல் ஞெமரிய திருநகர் முற்றம்”⁴³

என்றும், படை பயிற்சி பெற்ற இளைய வீரர்களுக்கு நடக்கும் அரங்கேற்று விழாவாக இதனை கொண்டாடுவார்கள். மேலும், இதனை ‘மழவர் விழா’ என்றும் அழைப்பார்கள். பகைவர்களைப் (போர்க்காலத்தில் குதிரைகளை வீழ்த்துகின்ற) விரைவாக செல்லக்கூடிய குதிரைகளை விழ்த்துக்கின்ற வீரக்கழணிந்த மழவர்கள் கொண்டாடும் ‘பூந்தொடை விழா’ ஆகும். தெருக்களிலும், வீதிகளிலும், குளிர்ச்சி பொருந்திய மணல் கொட்டப்பட்டிருக்கும். பூந்தோரணங்களும், கட்டப்பெற்ற அந்நகர் திருநகர் போல் காட்சியளிக்கும் என்றும் அகநானூறு பாடல் சுட்டுகின்றது.

13. கோடியர் விழா:

ஆடும் கலைஞர்கள் ‘கோடியர்’ எனப்பட்டனர். விறலியர் மயில் போல அசைந்தாடும் தோறும் கூத்தர்கள் முழவினை முழக்கிக் கொண்டு பின்னே செல்வர். இதனை,

“..... கோடியர்

விழவுகொள் மூதூர் விறல்பின்றை

முழவன் போல”⁴⁴

என்னும் உவமை மூலம் விளக்குகின்றது.

14. வெறியாட்டு விழா:

பண்டைய நாளில் பெருவழக்காக இருந்தது வெறியாட்டு விழாவாகும். முருகனுக்காக எடுக்கப்பட்ட இவ்விழாவில் முருகவேலன் கையில் ஏந்தி ஆடுவான். இன்னிசைக் கருவிகள் முழங்கட்டும். தினை அரிசியையும், மலர்களையும் தூவுவர். ஆட்டுக்கிடாயை அறுத்துக் குருதியைச் சிந்துவர். இவ்விழாவைப் பற்றிய முழுவிரமும் திருமுருகாற்றுப்படையில் இடம் பெறுகின்றது. ஊர்தோறும் இவ்விழாவினைக் கொண்டாடினர் என்பதனை,

“சிறுதினை மலரொடு விரைஇ மறியறுத்து

வாரணக் கொடியொடு வயிற்பட நிற்பி

ஊரூர் கொண்ட சீர்கெழு விழவினும்”⁴⁵

என்னும் திருமுருகாற்றுப்படைப் பகுதியால் அறியலாம்.

காஞ்சிபுரம் சமய விழாக்கள் பெருகிய நகரமாக விளங்கிற்று. சமயப்பிரிவினர் பலரும் தத்தம் சமயக் கடவுளரை வணங்க விழாவெடுத்தனர் என்பதனைப்

“பலர் தொழ, விழவுமேம்பட்ட பழவிறல்மூதார்”⁴⁶

என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்படை மூலம் அறியலாம். விழா நடத்தும்பொழுது அதற்கெனக் கொடிகள் பல ஏற்றப்பட்டதுண்டு.

“சாறு அயர்ந்தெடுத்த உருவப் பல்கொடி”⁴⁷

வெறியாட்டின்போதும் பிற விழாக்களின்போதும் இன்னிசைக் கருவிகள் முழங்க ஆடலும், பாடலும் நிகழ்வது வழக்கமாக இருந்தது.

“வெறியாடு மகளிரோடு செறியத் தாஅய்க்

குழல்கவ யாழ்முரல

முழவதிர முரசியம்ப

விழவயரு வியலாவணத்து”⁴⁸

என்பது சான்று. இதனை மதுரைக்காஞ்சியில் இடம் பெற்றதைக் காணலாம்.

சங்க இலக்கியங்களில் சிறந்து விளங்கும் பரிபாடல் செவ்வேளின் வீரச் செயல்களைப் பற்றி முதலில் விவரித்து விட்டு ‘வெறியாட்டு’ என்னும் அச்சம் தரும் வெறியாட்டு விழா பற்றி கூறுகிறது. இதனை “வேள் விழவு” என்று கூறுகிறது.

“காஅய் கடவுள் சேஎய்!செவ்வேள்!

சால்வ தலைவ எனப் பேபேள விழவினுள்

வேலன் ஏத்தும் வெறியும் உளவே”⁴⁹

என்னும் பரிபாடல் மூலம் வெறியாட்டு பற்றி அறிய முடிகிறது.

15. துணங்கை விழா:

மகளிர் துணங்கைக் கூத்தாடும் விழா, துணங்கை விழா என்று நற்றிணையும், அகநானூறும் குறிப்பிடுவதை,

“விழவுஅயர் துணங்கை தழுஉகம் செல்ல”⁵⁰

என்று நற்றிணையிலும், மேலும்,

“முழவு இமிழ் துணங்கை தூங்கும் விழவின்”⁵¹

என்னும் அகநானூறு பாடல் அடிகள் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

16. புனல் விழா:

புனல் விழா பற்றி குறிப்புகள் சங்கப் பாடல்களில் பல்வேறு இடங்களில் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக, ஆட்டனத்தியின் புனல் விழா பல பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தமிழர்கள் நீர்நிலைகளைத் தெய்வமாகவே வழிபட்டனர். நீராடல் நிகழ்வு தெய்வீக சடங்குகளில் ஒன்றாகவும், நம்பிக்கையாகவும் உள்ளது. தமிழ் இலக்கியங்களில் நீர் விழா பல பெயர்களில் அழைக்கப்படுகிறது. அவை புனல் விழா, தீமநீர் விழா, முந்நீர் விழா, புதுப்புனல் விழா ஆகும்.

புதுப்புனல் விழாவின் முக்கிய நோக்கமாக இன்பம் நுகர்தலை நீர் விளையாட்டில் காண முடிகிறது. ஆடவர், மகளிர் இருபாலரும் நீர் விளையாட்டினை மேற்கொண்டனர். இதனை,

“தழைத்த கோதை தாரொடு பொலியப்

புணர்ந்து உடன் ஆடும்”⁵²

என்னும் அடிகளில் காணலாம். புதுநீர் விழாவில் ஆரவாரத்தைத் தம்மிடத்தே உடைய மகளிர் கூட்டம் தாம் அணிந்து உள்ள கோதையை தம் கணவர் மார்பின் மாலையுடனே அழகு பொருந்தக் கூடி நீராடுவர்.

குறிப்பாக, ஆட்டனத்தி புனல் விழாவில் கலந்து கொண்டதை,

“ஒண்பொறிப் புனைகழல் சேவடிப் புரள

கருங்கச்ச யாத்த காண்பின், அவ்வயிற்று

இரும்பொலம் பாண்டில் மணியொடு தெளிப்பப்

புனல் நயந்து ஆடு அத்தி அணிநயந்து”⁵³

என்று கூறும். மேலும்,

“நலம் பாராட்டி நடையெழிற் பொலிந்து

விழவிற செலீஇயர் வேண்டும்”54

என்ற அடிகளில், பரத்தையிடம் சென்று திரும்பி வந்த தலைவனை நோக்கி, தலைவனே! உன் தலைவியை விட மிக அழகானவள் அப்பரத்தையே, ஆதலால், நீ இனி, அட்ட வாயில் என்னும் ஊரில் அழகு பொருந்திய வயல்களின் பெரிய அழகினை ஒத்த தலைவியின் அழகினைப் பாராட்டி, அவருடன் புனல் விழாவிற்கு செல்லுதல் உனக்கு தகுதியில்லை என்று தோழி வாயில் மறுத்துக் கூறுவதால் புனல் விழா சிறப்பு தெரிகிறது.

புதுப்புனல் விழாவைப் பதிற்றுப்பத்து ‘தீம் நீர்விழவு’ என்று விளம்புகிறது. இதனை,

“நின் மலையில் பிறந்து நின்கடல் மண்டும்

மலிபுனல் நிகழ்தரும் தீம்நீர் விழவின்”55

என்னும் அடிகளில் மலையில் தோன்றிய நீரானது பின்பு கடலில் சேரும்போது புதுநீராகும் என்கிறது.

17. பூவிழவு விழா:

பூவிழவு விழா என்பது மருத நிலத்தில் மலரும் பலவகையான மலர்களைக் கொண்டு எடுக்கும் விழாவாகும் என்பதை,

“அரிகால் அவித்துப் பல பூவிழவின்”56

என்னும் பாடல் அடிகளால் அறிய முடிகின்றது.

18. மள்ளர் விழா:

போர்வீரர்கள் தத்தம் சேரியில் திருவிழாக் காலங்களில் விளையாட்டுப் போர்புரிதல் உண்டு. இதனை ‘மள்ளர் குழீஇய விழவு’ என்று அழைப்பர். இதைக் குறுந்தொகை குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

“மள்ளர் குழீஇய விழவி னானும்”57

என்னும் பாடல் வரியினால் அறியலாம்.

19. நீர் விழா:

விழவு என்பது வைகை ஆற்றில் நடைபெறும் நீர் விழாவாகும். இந்நீர் விழாவைப் பெறாததால் வானுலகம் சிறப்பிழந்தது என்று குறுந்தொகை தெரிவிக்கின்றது.

“விசம்புகழ் விட்டன்று விழவுப் புனல் ஆங்கு”58

தலைவனும், தலைவியும் திருமணம் புரிந்து, இனிதாக இல்லறத்தைத் தொடங்குகின்றனர். தலைவி இல்லறம் நடந்த வந்த பிறகு தலைவனுக்குச் செல்வம் பெருகிச் செழிப்பு உண்டாயிற்று. உடனே விழா எடுத்து மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாடினர் என்பதைப் பகிக்கிறது குறுந்தொகை,

“யாய் ஆகியளே விழவுமுத லாட்டி”59

“பெருநலக் குறுமகள் வந்தென

இனிவிழவு ஆயிற்று என்னும் இவ் வூரே”60

என்னும் பாடலின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

20. பேதை மகளிர் கொண்டாடும் விழா:

விளையாடும் பருவத்திலுள்ள பேதை மகளிர் கொண்டாடும் விழா அகநானூற்றில் இடம் பெற்றதை,

“மீன்முள் அன்ன, வெண்கால் மாமலர்

பொய்தல் மகளிர் விழவு அணிக் கூட்டும்”61

என்னும் பாடல் அடிகள் விளக்குகிறது.

21. வையைப்புதுப்புனல் விழா:

சங்க இலக்கியங்களிலே பரிபாடலில் கூறப்படும் விழாவினை அறியலாம். இலக்கியங்கள் மனித வாழ்வின் முறைகளையும், வாழுமிடங்களின் வரலாற்றையும் பதிவு செய்பவை. பரிபாடல் மதுரை மாநகரின் அமைப்பு பற்றி மிகவும் அழகாகக் கூறுகிறது.

தன்னேரில்லாப் பாண்டிய நாட்டின் தலைநகரம். தமிழர் வளர்த்த சங்கம் தழைத்த இடம். தமிழ்க் கடவுள் முருகனின் உறைவிடமாம் திருப்பெருங்குன்றத்தை அடுத்த உள்ள நான்மாடங்கள் கூடியது. நாடாள்வார் வாழும் ஊர் போன்ற பல சிறப்புப் பெற்றதாக சிறந்து விளங்குகிறது மதுரை மாநகர்.

“மாயோன் கொப்பூழ் மலர்ந்த தாமரைப்

பூவொடு புரையும், சீர்ஊர்; பூவின்

இதழகத்து அனைய தெருவம்; இதழகத்து

அரும்பொகுட்டு அனைத்தே, அண்ணல் கோயில்;”62

நகரின் நடுவில் கோயிலும் கோயிலின் நாற்புறமும் தெருக்களும் அமைந்துள்ளன. இவ்வமைப்பு தாமரைக் பூவின் அமைப்பு போலிருக்கின்றது என்று பரிபாடல் கூறுகிறது.

அழகிய மாநகரில் கார்காலத்தே பெய்த பெருமழையின் நீர் வரவால் வையைப் புதுப்புனல் வெள்ளம் எல்லை காணாது விரைந்தோடியது.நாள்தோறும் அது வளரும் வளர்மதியைப் போல் வெள்ளம் நாளுக்குநாள் பெருகி பொங்கி வரும் மாண்பினைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில் மக்கள் திளைத்தனர்.

பாண்டிய நாட்டில் இப்புதுப்புனல் விழா ஆவணித் திங்கள் முழுநிலாக் கூடிய அவிட்ட நாளில் ஆவணி அவிட்டத்தில் நடைபெற்றதெனப் பரிபாடல் விளக்குகிறது.எட்டுப் பாக்களூள் மூன்று பாக்களைப் பாடியருளிய நல்லந்துவனார் என்னும் நல்லிசைப் புலவர் வையைப் புதுப்புனல் விழா நாளைத் திறம்பெறக் குறிப்பிடுகின்றார்.

புதுப்புனல் வெள்ளத்தில் பொன்னைய இளமகளிர் ஆடப் புகுந்தனர். ஒருவரையொருவர் துரத்திப் புனலை முகர்ந்து எறிந்து விளையாடினர். அவர்தம் கண்கள் அப்புனலை ஏற்று அமைந்தன. அம்மகளிருள் ஒருத்தி அச்செயலுக்குத் தோற்றுக் கண்களைக் கையால் மறைத்தாள். உடனே அவள்மேல் நீரை வீசி வெற்றியால் இறுமாந்த மகள் தன் கழுத்தில் அணிந்த அவளது பொன்னணியினால் அணிசெய்த மென்தோளைக் கட்டச் சிறையாகப் பிடித்தாள். அங்ஙனம் சிறைப்பட்டாளுக்குப் பரிந்து ஒருத்தி அவளுடைய கட்டை நீக்குவதற்குப் பாய்ந்தாள். அவளுடைய கண்ணொளியால் செந்நிறத்தையுடைய வெள்ள நீர் தன் நிறமிழந்த கருமையாயிற்று

“புரிந்த தகையினான் யாறு ஆடுவாருள்

துரந்து புனல் தூவ, தூமலர்க் கண்கள்,

அமைந்தன, ஆங்கண் அவருள் ஒருத்தி

கை புதைஇய வளை

ஏக்கழுத்து நாணான் கரும்பின் அணைமென்தோள்

போக்கிச் சிறைப்பிடித்தாள், ஓர்பொன்அம் கொம்பு

பரிந்து அவளைக் கைப்பிணை நீக்குவாள் பாய்வாள்;

இரும்புச் வடிவத்து மைவிளங்கும் கண்ஒளியால்

செம்மைப் புதுப்புனல் சென்று, இருளாயிற்றே”63

என்று புதுப்புனலில் மகளிரின் நீர் விளையாட்டுப் செய்திகளை மையோடக் கோவனார் பரிபாடலில் சித்தரித்துக் காட்டியுள்ளார்.

அங்ஙனம் சென்றவருள்ளே, அரும்பனைய இளம் பருவத்தினர், அன்றலர்ந்த நறுமலர் அனையர்: கருமயிருக்கிடையே நரை விரும்பிய நடுப்பருவத்தினர், முழுநரையுடைய முதியவர், கற்புடை மகளிர், காதற் பரத்தையர், அவர்தம் பாங்கியரும், பணிமகளிரும் ஆகிய அனைவரும் பெருந்திரளாகப் பெயர்ந்ததால், இடமின்றி அடிமேல் அடி வைத்துச் சென்றனர். அங்ஙனம் சென்ற மக்களின் மென்னடை, இசைவல்லர், முழக்கும் தாளத்துடன் பொருந்திய இன்னியங்களின் விளம்பி நடையாகிய மென்னடை போன்று விளங்கிற்று.

“அதிர்குரல் வித்தகர் ஆக்கிய தாள

விதிகூட்டிய இய மென்நடைப் போலப்

பதிஎதிர் சென்று பருஉக்கரைக் நண்ணி”64

என்று சுவையாகக் கரும்பிள்ளைப் பூதனார் கூறுகிறார்.

புதுப் புனலாட விரைந்து மைந்தரும், மகளிரும் சென்றதை இவர்கள் பெருந்தவம் புரிந்தார் என்று கண்டவர் வியந்து கூறுமாறு வையைக் கரையில் வந்து நிறைந்தனர்.

“ஏர்அணி இலக்கு எயிற்று இன்றா கையவர்

சீர்அணி வையைக்கு அணிகொல்லோ? வையைதன்

நிர்அணி நீத்தம் இவர்க்குஅணிகொல்? எனத்

தேருநர் தேருங்கால் தேர்தற்கு அரிதுகாண்”65

கரையில் அணிவகுத்த மகளிரால் வையை அழகுற்றதோ, அன்றி வையையின் புதுவெள்ளத்தின் கொள்ளைகொள் அழகால் அம்மகளிர் அழகுற்றனரோ என்று மயங்கும் அளவிற்குக் காட்சி இருந்தது என்று புலவர் மொழிகிறார். மதுரை வாழ் மக்களுடன் பாண்டிய மன்னன் வையையில் நீராடிய சிறப்பை ஒரு புலவர் நயம்படச் சித்தரிக்கின்றார். ஆயிரம் கண்களையுடைய இந்திரன் ஆகாய கங்கையாற்றில் தேவர்குலத்துடன் நீராடியது போலப் பாண்டியன் கூடல் மாநகரத்து மக்களுடன் கூடிக் களித்து, வையையில் நீராடி மகிழ்ந்தான் என்கிறார் அப்புலவர்.

“வெருவரு கொல்யாணை வீங்குதோள் மாறன்,

உருகெழு கூட லவரோடு, வையை

வருபுனல் ஆடிய தம்மை பொருவுங்கால்

அந்தர வான்யாற்று இயையா ஆயிரம் கண்ணினான்,

இந்திரன் ஆடும் தகைத்து”⁶⁶

என்னும் பாடலின் மூலம் தெள்ளத் தெளிவாக எடுத்து கூறியுள்ளார்.

22. தைநீராடல் விழா:

இங்ஙனம் மார்கழித்திங்கள் மதிநிறைந்த ஆதிரை நன்னாளில் கன்னியர் தொடங்கிய நோன்பைத் தைத்திங்கள் பூசைநாள் வரையில் நோற்பர். ஆதலின் இதை ‘தை நீராடல் விழா’ என்று குறிப்பிடுகின்றனர் புலவர்.

“ஞாயிறுகாயா நளிமாரிப் பிங்குளத்து

மாஇருந் திங்கள் மறுநிறை ஆதிரை

விரிநூல் அந்தணர் விழவு தொடங்கப்

புரிநூல் அந்தணர் பொலம் கலம் ஏற்ப

வெம்பா தாக வியன் நில வரைப்பு! என

ஆம்பா ஆடலின் ஆய்தொடிக் கன்னியர்

முனித்துறை முதல்வியர் முறைமை காட்ட”⁶⁷

தை நீராடி நோன்பு நோற்றனர் என்று தமிழ்ப் பெரும் புலவர் நல்லந்துவனார் சொல்லியருளினார். இங்ஙனம் தைநீராடும் மகளிர் தாயார் பக்கம் நிற்க இந்நோன்பைக் கொண்டு வழிபாடியற்றுதற்கு முன்னால் நெருப்பில் நின்று நெடுந்தவம் புரிந்தவரோ என்று வியந்தார் புலவர்.

“தீளிப் பாலும் செறிதவம்முன் பற்றியோ,

தாய்அருகா நின்று தவத்தைந் நீராடுதல்?

நீ உரைத்தி, வையை நதி!”68

தைநீராடுகின்ற அயலர் வையை நீரை வாழ்த்தினர். சிறுமியராதலின் தாம் ஆடுதற்கேற்பக் குறைவாகத் தெரிந்து அத்தீம்புனலை

“நீதக்காய் தைநீர் நிறம் தெளிந்தாய்”69

என்று போற்றினார்.

23. மார்கழி நீராடல் விழா:

நம் தமிழ்நாட்டில் பண்டைய நாள் தொட்டுக் கன்னிப்பெண்கள் மழைவளங் குறித்தும், மாண்புடைய கணவரை அடைதற் பொருட்டும் மார்கழித் திங்கள் வைகைக் கரையில் நீராடிப் பராசக்தியை வழிபட்டுப் பாவை நோன்பு நோற்றார் எனப் பரிபாடல் பறை சாற்றுகின்றது.

மார்கழி மாதத்தில் நீராடும் மகளிர் ஐந்து வயது முதல் பன்னிரண்டு வயது வரையுள்ள கண்ணிப்பெண்களே இவர்கள், மார்கழித் திங்கள் திருவாதிரை நாளுக்குப் பத்துநாட்கள் முன்பு தொடங்கி திருவாதிரை நாளில் நோன்பை முடிப்பர். இப்பத்து நாட்களிலும் பேதையரும், பெதும்பையரும், மங்கையருமாகிய இளம்பெண்கள் கதிரவன் உதயமாவதற்கு முன்னர் வைகறையில் துயிலெழுந்து தம் தோழியருடன் ஆற்றை அடைவர். ஆற்றில் நீராடிப் தூய நுண்மணலால் சக்தியாகிய பார்வதியின் படிவத்தைச் சமைத்து வழிபட்டு வரம் வேண்டுவர்.

“வெம்ப தாக வியன் நில வரைப்பு என”70

என்று பரிபாடல் மகளிர் வரம் வேண்டியதாகக் கூறும். இம்மார்கழி நீராடலை ‘அம்பா ஆடல்’ என்று குறித்தது.

முன்பணிப் பருவம் வந்தது. கதிரவன் வெம்மையைச் செய்யாத கடைமாரியுடையது. மார்கழித்திங்கள் அம்மாதத்துத் திங்கள் நிறைந்த திருவாதிரை நாளில் ஆகமங்கள் உணர்ந்த அந்தணர் ஆதிரைக்குத் தெய்வமாகிய சிவனுக்கு விழா எடுப்பர். அந்நன்னாளில் அந்தணர் பொன்னைத் தானமாகப் பெறுவர். முதுமகளிர் நோன்பு நோற்கும் முறைமையை முன்னின்று வழி காட்டக் கன்னியர் வையை நீர் படிந்து பாவை நோன்பாற்றினர். அன்று நோன்பை முடித்த மொய் குழற் கன்னியர், கரைக்கண் உறையும் அந்தணர் வேதநெறியால் வளர்க்கும் செந்தழல் அருகே சென்று குளிர் காய்வர். அதன்கண் தம் ஈர ஆடையை உலர்த்துவர். யாம் சிறந்த காதலரைச் சேரும் வீறு பெருக என வேண்டி நின்றனர் சிலர். பூவில் தேனுண்ட வண்டு, அப்புவை நீங்குதல் போல, எம்மால் விரும்பப்படும் கணவர் எம்மைவிட்டு நீங்காமல், விரும்பிக் காப்பராக’ என வேண்டினர் சிலர். எம் கணவரும் யாமும் கிழவர், கிழவியர் என்று சொல்லப்படாமல் நிலைத்த

இளமையைப் பெற்றுச் செல்வத்தோடும் செழுங்கிளையோடும் நிலை பெறுக' என வேண்டினர் சிலர். இங்ஙனம் மணற் பாவையை வழிபட்ட மகளிர் வரம் வேண்டி நின்ற செயலைக்,

“கழுத்தமை கைவாங்காக் காதலர்ப் புல்ல

விழுத்தகை பெறுகென வேண்டுதும்' என்மாரும்,

பூவிழ் அரியின் புலம்பப்போகாது

யாழ்வீழ்வார் ஏமம் எய்துக, என்மாரும்!

கிழவர், கிழவியர், என்னாது ஏழ்காறும்

மழநன்று மல்லற்கேள் மன்னுக! என்மாரும்”⁷¹

என்கின்ற இவ்வடிகள் மூலம் புலவர் புலப்படுத்தினார்.

24. பிறந்தநாள் விழா:

பண்டைத் தமிழகத்தில் மன்னர்களே தமது பிறந்தநாளைக் கொண்டாடியதாக இலக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன. இதனைத் தொல்காப்பியம் முதன்முதலில் சுட்டியுள்ளது. தொல்காப்பியர் பாடாண்திணைத் துறையில்,

“சிறந்த நாளினிற் செற்றம் நீக்கிப்

பிறந்த நாளவயின் பெருமங் கலமும்”⁷²

எனப் பிறந்தநாளைப் ‘பெருமங்கலம்’ என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகிறார். நன்னின் பிறந்தநாளை அவனது மக்கள் கொண்டாடிய செய்தியினை மதுரைக்காஞ்சியில்,

“மன்றுதோரும் நின்ற குரவை சேரிதொறும்

உரையும் பாட்டும் ஆட்டும் விரைஇ

வேறுவேறு கம்பலை வெறுகொள்பு மயங்கிப்

பேரிசை நன்னன் பெறும்பெயர் நன்னாள்

சேறிவிழவின் ஆர்பெழுது தாங்கு”⁷³

எனத் தெரிவிக்கின்றது. மாங்குடி மருதனார் இதனைப் பெறும் பெயர் நன்னாள் எனச் சுட்டுகின்றார். இவ்விழாவில் சேரிமக்கள் குரவையும் புனைந்துரைகளும், பாட்டுகளும்,

பலவகைபட்ட கூத்துகளும் நிகழ்த்தியதாக அறியலாம். மேற்கூறிய சான்றிலிருந்து மன்னனின் பிறந்தநாளை மக்கள் கொண்டாடிய நிலை வெளிப்படுகின்றது. சேரன் செங்குட்டுவன் தன் பிறந்தநாளைக் கொண்டாடியமை சிலம்பில் காட்டப்படுவது கொண்டு,

“வடதிசை மன்னர் மன்னெயின் துருக்கிக்

கவடி வித்திய கழுதையே ருழவன்

குடவன் கோமான் வந்தா னாளைப்

படுநுகம் பூனால் பகடே மன்னர்

அடித்தளை நீக்குப் வெள்ளணி யாமெனும்

தொடுப்பே ருழவ ரோதைப் பாணியும்”⁷⁴

என்பதால், பிறந்தநாளை மன்னன் கொண்டாடும் வழக்கம் புலனாகின்றது. இவற்றிலிருந்து மன்னனின் பிறந்தநாளை அவனும், அவனது குடிமக்களும் கொண்டாடியமை தெரியவருகின்றது.

பிறந்தநாளை வெள்ளணி நாளெனக் குறிக்கும் வழக்கு, சிலப்பதிகாரத்தில் தான் முதன் முதலில் பயின்று வருகின்றது. பிறந்தநாளை வெள்ளணி நாளெனக் குறிப்பதற்குரிய காரணத்தை நச்சினார்க்கினியர், “மங்கல வண்ணமாகிய வெள்ளணியும் அணிந்த எவ்வுயிர்கண்ணும் அருளே நிகழ்தலின் அதனை வெள்ளெணி என்க” எனக் குறித்துள்ளார். இக்கருத்தின் அடிப்படையில் மற்றொருவர் ‘பிறந்தநாள் விழாவன்று வெண்ணிற ஆடை உடுத்தி வெண்கோலம் கொள்வர். இக்காரணத்தில் தான் பிறந்தநாள் விழா வெள்ளணி, வெள்ளணிநாள், வெள்ளணி விழா எனப்பட்டது. உறவினர் இறந்தகாலத்து தம் துக்கத்தை அறிவிக்கும் முகத்தான் கருப்பு ஆடையை அணிவது தமிழர் மரபாகச் சங்க நூல்கள் வாயிலாக அறியலாம்” என்பர் வி.சிவசாமி’ இங்கு கருப்பு உடையைப் பற்றிக் கூறிய கருத்து இலக்கிய சான்றின் அடிப்படையில் இடம் பெற்றதாகத் தெரியவில்லை.

சிலப்பதிகாரத்தில் சேரன் செங்குட்டுவனின் பிறந்தநாள் விழாவின்று மாடுகள் உறுதலையொழிந்து நின்ற நிலை சுட்டப்பட்டுள்ளது.மற்றும் அக்காலத்தில் அஞ்சாது பகைவரை வென்ற மறவர்களுக்கு மன்னன் பரிசளித்த செய்தியும் குறிக்கப்படுகின்றது.மணிமேகலையின் சாத்தனார் மன்னனின் பிறந்தநாளை,

“புவிகா வலன்றன் புண்ணிய நன்னாட்

சிவிறியுங் கொம்புஞ் சிதறுவிரை நீரும்

புண்ணிய நன்னாள் எனப் போற்றுவதைக் காண்கிறோம். இந்நிலை அக்காலச் சமுதாயத்தில் மன்னன் பெற்றிருந்த சிறப்பினை அறிவிப்பாக உள்ளது. மேற்காட்டிய சான்றுகளிலிருந்து மன்னர்கள் தங்களது பிறந்தநாளினைக் கொண்டாடும் வழக்கத்தினைக் கொண்டிருந்தனர் என்பது தெரிய வருகின்றது.

25. முருகன் விழா:

தெய்வத்தோடு தொடர்புடைய விழாக்கள் நிகழ்ந்தன. தமிழக்கடவுளான முருகனுக்கு எடுக்கப்பட்ட விழாவும் வேதகாலத் தெய்வங்களான இந்திரன், காமன் ஆகியோருக்கு எடுக்கப்பட்ட விழாக்களும் குறிப்பிடத்தக்கவனாக காணப்படுகின்றன. இதனை எட்டுத்தொகை நூல்களின் ஒன்றான கலித்தொகையிலும், பத்துப்பாட்டில் ஒன்றான திருமுருகாற்றுப்படையிலும் காணலாம்.

“நீலநிரைப்போ துறுகாற் குலைவனபோற்

சாலகத் தொல்கிய கண்ணர் உயிர்சீர்த்தி

ஆலமர் செல்வன் அணிசால் மகன்விழாக்

கால்கோளென் றூக்கிக் கதுமென தூக்கி”76

குன்றுதோறுறையும் குறிஞ்சிக்கடவுளான முருகன் ஆலமர் செல்வனின் மகனாகக் காட்டப்படுகின்றான். இதைப் போன்று திருமுருகாற்றுப்படையிலும்,

“சிறுதிணை மலரொடு விரைஇ மறியறுத்து

வாரணக் கொடியொடு வயிற்பட நிறீஇ

ஊரூர் கொண்ட சீர்கெழு விழவினும்

ஆர்வல ரேத்த மேவரு நிலையினும்”77

முருகனைக் குன்றுத்தோறுறையும் கடவுளாகக் காண முடிகின்றது. பெண்களின் காமநோய்க்குக் காரணமாக முருகன் அணங்கியதாகக் கருதி வெறியாட்டு நிகழ்வித்துப் பரவும் நிலையினை அகப்பாடல்களில் காணலாம். இதனினும் வேறுபட்ட வழிபாட்டு நிலையினைத் திருமுருகாற்றுப்படையில் நக்கீரர் சுட்டிச் செல்கின்றார். இங்கு அவனுக்கு ஊர்மக்கள் இணைந்து விழாவெடுத்ததாகத் தெரிகின்றது. அத்துடன் இங்கு அவன் ஆறுமுகக் கடவுளான

கார்த்திக்கேயனுடன் தொடர்புப்படுத்தப்படுவதையும் புராண மரபுகள் புனையப்பெற்று அச்சந்தரும் தோற்ற நிலையில் காட்டப்படுவதையுமே இலக்கியச் சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன.

26. இந்திர விழா:

“இந்திர விழா என்பது இந்திரனைக் குறித்துச் செய்யப்படும் விழாவாகும். இந்திரன் வேதகால கடவுளரில் சிறப்புமிக்கவன். வாயுமண்டல நிகழ்ச்சிகளுக்கு அடிப்படையாகக் கருதப்படுவான். வேதகாலத்தில் இவன் வலிமை மிகுந்த முதன்மைக் கடவுளாகக் கருதப்பட்டதனை வேதங்களில் முதலான ரிக்வேதப் பாடல்களில் புகழப்படுவது கொண்டு அறியலாமென்பா”⁷⁸. “பழந்தமிழர் வாழ்வியலில் வேதகால எண்ணங்களும், செயல்முறைகளும் கலந்துள்ளன என்பது உண்மையே. எனினும் அவை தமிழர் வாழ்வில் செல்வாக்குப் பெற்ற நிலையினைப் பரிபாடல், கலித்தொகை மற்றும் திருமுருகாற்றுப்படைகளிலேயே காண முடிகின்றது. வேதகாலத்தில் சிறப்பாக குறிக்கப்பட்ட இந்திரன், இதிகாசங்கள் தோன்றிய காலத்தில் இரண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டதாகச் சுட்டுவர்”⁷⁹ அவ்வாறு இரண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட காலக்கட்டத்தில் இந்திரன் தமிழர் வாழ்வில் சிறப்புப் பெற்றிருக்காமென்று எண்ண இடமுண்டு.

சங்க இலக்கியத்தில் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் ஒன்றிலேதான் முதன்முதலில் இந்திரவிழாவினைப் பற்றிய குறிப்பினை,

“இந்திர விழவிற் பூவின் அன்ன

புறலைப் பேடை வரிநிழ லகவும்”⁸⁰

எனக் காண்கிறோம். அதுவும் உவமை நிலையில் இந்திரவிழாவில் மலர்களை மிகுதியாக பயன்படுத்தினர் என்ற குறிப்பே காணக் கிடக்கின்றது. பின்னர் பதிற்றுப்பத்தில்,

“கால மன்றியும் கரும்பறுக் தொழியாது

அரிகால் அவித்துப் பலழ விழவின்

தேம்பாய் மருதம் முதல்படக் கொன்று

வெண்தலைச் செம்புனல் பரந்துவாய் மிகுக்கும்

பலகூழ் பதப்பர் பரிய வெள்ளத்துச்

சிறைகொள் பூசலிற் புகன்ற ஆயம்

முழவிமிழ் மூதூர் விழவுக் காணுஉப் பெயரும்

‘பலபூ விழா’ எனக் குறிப்புக் காணப்படுகிறது இதற்கு முன்னர் சுட்டப்பட்ட இந்திர விழாவிற்கும் மலரைப் பயன்படுத்திய நிலையில் ஒற்றுமை காணமுடிகிறது. அத்துடன் மருதநிலத்தில் கொண்டாடப்பட்டதனையே மேற்கூட்டிய இரு பாடல்களும் தெரிவிக்கின்றன. எனவே இந்திரவிழா மருதநில மக்கள் கொண்டாடிய விழா எனக் கருதலாம். மேற்கூறிய கூற்றினை உறுதி செய்யும் நிலையில் தொல்காப்பியத்தில் அவன் மருதநிலக் கடவுளாகக் காட்டப்படுகிறான். மேலும், உழவுத்தொழில் புரிந்து வாழும் மருதநில மக்கள் இந்திரனை மழைக்கடவுள் என்ற நிலையிலேயே வழிபட்டிருக்க வேண்டுமென்பதைத் தொல்காப்பியர்,

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்

சேயோன் மேய வைரை உலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்

வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்

முல்லை குறிஞ்சி மருதம் தெய்தல் எனச்

சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே”82

நானிலத்திற்கும் நிலத்தின் சிறப்பு அடிப்படையில் தெய்வம் சுட்டியமை கொண்டு உறுதி செய்யலாம்.

27. காமன் விழா:

வேதகாலக் கடவுளான காமன் மாயோனின் மகனாகத் கருதப்படுகிறான். இவனை அழகின் தேவன் என்றும், உயிர்களுக்குக் காமத்தை உண்டாக்கும் தெய்வமென்றும் புராணங்கள் சுட்டுகின்றன. இவனைக் காமவேள், மன்மதன், வேனிலான் எனவும் அழைப்பர். மகளிரே இவனை வழிபட்டு வேண்டுவர். சிறந்த கணவனைத் தனக்குத் தர வேண்டும் எனவும், தன் கணவன் தம்மிடத்தே அன்புடன் பிரியாமலிருக்க வேண்டுமெனவும், காமனைப் பெண்கள் வேண்டி வழிபட்டு வருகின்றனர். வேனிலான் என அழைப்பது இளவேனிற் காலத்தில் இவனுக்கு விழா எடுப்பதாலேயேதான் எனலாம். காமன் விழா என்பது ஆடவரும், மகளிரும் இன்பமாகப் பொழுதுபோக்கும் ஓர் இன்பவிழாவே காமனைப் பற்றியக் குறிப்புகளைக் கலித்தொகை, பரிபாடல் மற்றும் இரட்டைக் காப்பியங்களிலேயே காணமுடிகின்றது. காமனைக், காமவேள் என்றும்,

“நாமில்லா புலம்பாயின், நடுக்கஞ்செய் பொழுதாயின்,

காமவேள் விழாவாயிற், கலங்குவள் பெரிதென”83

காமனை ‘உயர்ந்தவன்’ என்பதை,

“உறலியாம் ஒளிவாட உயர்ந்தவன் விழவினுள்

விறலிழை யவரோடு விளையாடு வான்மன்னோ”84

என்றும், காமனை வில்லவன்.

“மல்கிய துருத்தியுள் மகிழ்துணைப் புணர்ந்தவர்

வில்லவன் விழவினுள் விளையாடும் பொழுதன்றோ”85

எனக் கலித்தொகை பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. காமன் விழாவை உயர்ந்தவன் விழா, வில்லவன் விழா முதலிய பெயர்களில் கொண்டாடுவதையும், அவ்விழா இளவேனிற் காலத்தில் நடைபெற்றது என்று கா.மு பாபுஜி கூறுகின்றார்.”86

28. திருப்பரங்குன்ற விழா:

முருகன் குன்றில் உறையும் கடவுளாகச் சுட்டப்படுகின்றார். நக்கீரர் தாம் பாடிய திருமுருகாற்றுப்படையில் முருகக்கடவுள் உறையும் இடங்களை ‘ஆறுபடை வீடுகள்’ என்று காட்டும் பொழுது திருப்பரங்குன்றம் முதல் இடத்தை பெறுகின்றது. ஆறுபடை வீடுகளும் நமது உடலிலுள்ள ஆறு ஆதாரங்களின் விளக்க இடங்கள் என்பர். திருப்பரங்குன்றம் மூலதாரமாக முதல் இடத்தைப் பெற்றுள்ளது.

திருப்பரங்குன்றம் இயற்கை எழில் சூழ்ந்துள்ள சிற்றூரில் மலையின் அடிவாரத்தில் ஊரின் நடுவே குன்றே கோவிலாக மதுரை மாநகரிலிருந்து தென்மேற்கில் 5 கல் தொலைவில் அமைந்துள்ளது. அத்திருப்பரங்குன்றக் காட்சியினை மாங்குடி மருதனார் கூறும்போது தேவ உலக மக்களையும், பூவுலக மக்களையும் இன்பம் அடையச் செய்ததனை,

“தளிமழை பொழியும் தன் பரங்குன்றில்

கலிகொள் தம்மை ஒளிகொள் ஆயம்”87

என்று கூறுவர். மழைத்துளியையுடைய மேகங்கள் தங்கியுள்ள குளிர்ந்த திருப்பரங்குன்றத்தில் விழா எடுப்பதனால் எழும் இனிய ஓசையானது, ஆகாயத்தில் சென்று முழங்கி அப்பகுதிகளில் வாழ்பவர்க்கு இனிமை தருவனவாய் ஒலித்தன என்று சுட்டுகிறார்.

29. ஆடிப்பெருக்கு விழா:

தமிழர்கள் நீர்நிலைகளைத் தெய்வமாகவே வழிபட்டனர். நீராடல் நிகழ்வு தெய்வீக சடங்குகளில் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டது. தமிழ் இலக்கியங்களில் இதனை ஆடிப்பெருக்கு விழா எனக் கூறும். ஆடிப்பெருக்கு விழாவின் முக்கிய நோக்கமாக இன்பம் நுகர்தல் நீர்விளையாட்டில் காண முடிகிறது. ஆடவர், மகளிர் இருபாலரும் நீர் விளையாட்டினை மேற்கொண்டனர். இதனை,

“தழைத்த கோதை தாரொடு பொலியப்

புணர்ந்த உடன் ஆகும்”⁸⁸

என்னும் அடிகளில் புதுநீர் ஆரவாரத்தைத் தம்மிடத்தே உடைய மகளிர் கூட்டம் தாம் அணிந்துள்ள கோதையைத் தம் கணவர் மார்பின் மாலையுடனே அழகு பொருந்தக் கூடி நீராடுவர்.

ஆற்றில் புதுநீர் வருகையை வரவேற்கும் முகத்தான் மகிழ்ச்சி பெருக நீரை வழிபடுவது புதுநீர் விழாவின் நோக்கமாகும். இதனை ஆடிப்பெருக்காக இன்றும் வழிபட்டு விழா எடுக்கின்றனர்.

30. மதுரை கோயில் விழா:

மதுரைக்கு நான்மாடக்கூடல் என்ற பெயரும் உண்டு. “மாடம் பிறங்கிய மலி புகழ்க் கூடல்”⁸⁹ என்னும் அடிகள் சுட்டுகின்றது. திருஆலவாய், திருநள்ளாறு, திருமுடங்கை, திருநடுவூர் என்ற நான்கு மாடங்கள் கூடலின் இப்பெயர் பெற்றது. இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த மதுரையின் பல்வேறு தெய்வங்களுக்கு உள்ள பல்வேறு கோயில்களிலும் அழகிய கொடிகள் கட்டப்பெற்ற விழாவினை மதுரைக்காஞ்சியில்,

“சாறு அயர்ந்து எடுத்த பல்கொடி”⁹⁰

விழா எடுத்தச் செய்தி இங்கு தெரிகிறது.

31. ஏழாம்நாள் அந்தி விழா:

திருவிழாக் காட்சியின் ஏழாம் நாளில் தீர்த்த நீரில் ஆடும் ஒலியானது, நான் மாடங்கள் மலிந்த புகழொடு விளங்கும் நகரின் அகன்ற இடத்தையுடைய நாளங்காடியில் எழும் ஆரவார ஒலி போல ஒலி எழுந்தது. இதனைப் பின்வரும் அடிகள் சுட்டுகின்றது.

“கழுநீர் கொண்ட எழு நாள் அந்தி

ஆடு துவன்று விழாவின் நாடு அர்த்தன்றே”⁹¹

இந்த ஏழாம் நாள் அந்திவிழா மக்களின் தீவினையைக் கழுவுவதற்காக நடத்தப்படும் சடங்குமுறைகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்றது.

32. சிவபெருமான் கோயில்விழா:

சங்க காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வழங்கப்பட்டு வந்த தெய்வங்கள், இவை இவை என்பதை அறிய மதுரைக்காஞ்சி துணைபுரிகின்றது. தெய்வங்களைப் பற்றிய வரலாறுகளையும், தெய்வங்களுக்குப் பலியிட்டு வணங்குகின்ற விழாக்களையும் எடுத்துரைக்கின்றது.

“நீரும் நிலனும் தீயும் வளியும்

மாக விசும்போடு ஐந்து உடன் இயற்றிய

மழுநாள் நெடியோன் தலைவன் ஆக”92

என்னும் பாடலில் நீர், நிலம், தீ, காற்று, வான் ஆகிய ஐம்பெரும் பூதமும் கலந்த உலகைப் படைத்தவன் மழுவாளையுடைய சிவபெருமான். அப்பெருமானை முதல்வனாகக் கொண்டுள்ள மாயோன், முருகன் முதலிய தெய்வங்களுக்குப் பலி கொடுப்பதற்காக அந்திக்காலத்தில் விழா நிகழ்த்தப்படுகின்றது. அவ்விழாவில் இறைவனுக்குப் பிடித்த இசைக்கருவிகள் முழங்கப்படுகின்ற செய்தியையும் மாங்குடி மருதனார் கூறுகிறார்.

33. நன்னன் பிறந்தநாள் விழா:

இன்று தமிழர்கள் கொண்டாடும் பிறந்தநாள் விழா மேலைநாட்டின் நாகரிகத்தால் வந்தது. ஆனால் செவ்வியல் இலக்கியமான மதுரைக்காஞ்சியில் குறுநில மன்னனாகக் கருதப்படும் நன்னனுக்கு பிறந்தநாள் விழா கொண்டாடியதை அறிய முடிகிறது.

“ பேர் இசை நன்னன் பெரும் பெயர் நன்னாள்”93

நன்னனின் பிறந்தநாள் விழாவின்போது ஊரில் ஏற்படும் ஆரவார ஒலிபோல மதுரை நகரத்தில் எழும் ஆரவார ஒலி இருந்ததாக ஆசிரியர் உவமித்து ஒரு வரலாற்று நிகழ்வினைப் பதிவு செய்துள்ளார். நன்னனின் பிறந்தநாள் விழாக்களும், முடிகூட்டும் விழாக்களும் ஆண்டுதோறும் கொண்டாடப்பட்டதென அறிகிறோம். வெள்ளணி விழாவென்பது மன்னனின் முடிகூட்டும் விழாவாகும். ‘சிறந்த சீர்த்தி மண்ணு மங்கலம்’ என்பது மன்னனின் பிறந்தநாள் விழாவாகும். இவ்விழா நாளில் சிறையிருந்தோர் விடுதலை செய்யப்பட்டமையைச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகின்றது.

34. முழவு விழா:

முழவு என்பது இசைகருவிகளில் ஒன்றாகும். விழாக்காலங்களில் மேளம் அடித்து சிறுவர்கள் முதல் பெரியவர்கள் வரை ஆடுவார்கள். முழவுக் கருவி விலங்குகளின் தோலினால் செய்யப்பட்டதும், வட்டமாகவோ, சதுரமாகவோ இறுக்கிக் கட்டப்பட்டிருக்கும். நெருப்பில் குடு பறக்கக் காட்டி அடிப்பார்கள். இதனை நற்றிணையில்,

“முழவு கண் புலரா விழவு ஆங்கண்”⁹⁴

என்று சிறுவர்கள் பனைமடலில் செய்யப்பட்ட குதிரையை வீதியில் இழுத்து வருகின்றார்கள். இவ்விளையாட்டு செயலுக்கு முழவு அடித்து ஆடியும், பாடியும் வருகின்றார்கள். திருவிழாக்களின் போது அடிக்கின்ற மேளத்திற்கு ஏற்ப ஆட்டம் ஆடுவார்கள். அவ்வாட்டத்தைப் பார்க்க மக்கள் கூட்டங்கூட்டமாய் அலைமோதுவார்கள். முழவுவிழா என்பது தனியாக நடைபெறக்கூடியது இல்லை. விழாக்காலங்களில் முழவு இசைக்கப்படும். இந்நிகழ்வானது பெரும்பாலும் இரவு நேரத்தில்தான் நடைபெறும்.

35. வேங்கட விழா:

திருமாலுக்கு விழா எடுக்கப்பட்டது பற்றி அகநானூற்றுப் பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளது. “விழவுடை விழுச்சீர் வேங்கடன்”⁹⁵ திருவேங்கடத்தில் திருமாலுக்கு விழாவானது சிறப்பாக நடைபெற்றமையை இது சுட்டுகிறது. திருமாலைப் பற்றிக் கூறுகிறபொழுது நால்வகை யுகங்களைப் பற்றி பரிபாடல் கூறுகிறது. அவை,

“நால்வகை ஊழி என் நவிறும் சிறப்பினை”⁹⁶

என்பதால் இதன் மூலம் திருமால் தெய்வம் வணங்குதல் சிறப்புற விளங்கியிருந்தது என்பது தெளிவாகிறது.

36. உழவர் திருநாள் விழா:

தை மாதம் மூன்றாம் நாள் உழவர் திருநாளான அன்று சீறிப்பாயும் காளைகளை அலங்காரம் செய்து வாலிபர்கள் காளையை அடக்கும் விழா சிறப்பானது. அப்போது பறை அடித்து மாடு திறக்கின்றனர். மகளிர் முறைமாமன்கள் மீது மஞ்சள் நீரை ஊற்றுவதும் வழக்கமாக உள்ளது.

தமிழர் திருநாளான பொங்கல் நன்னாளைப் பாடிய பாரதி,

“ஏரோட்டம் இருதோல் -ஒரு

நீர் போற்றும் திருநாள்

ஆரோடும் உண்ணும் நெல்

அறுவடை செய் பெருநாள்

மாடுகளும் கன்றுகளும்

வாழியவே என்று

பாடுகின்ற நன்னாள்! கொண்

டாடுகின்ற பொன்னாள்”97

என்று புலப்படுத்துகிறார். இத்திருநாள் காவிரிச் சமவெளியில் மிகச் சிறப்புடன் கொண்டாடப்படுகிறது. உழவர் திருநாள் இளம் காளையர்கள் தங்களது வீரத்தைக் காட்டும் நாளாக இருந்தது. கண்ணதாசன் காளையை அடக்குதலைப் பாடியபோது,

“அண்ணாச்சி வேட்டிக்கட்டும் ஆம்பளையா நீங்க

யாராச்சும் ரோசமிருந்தா மாட்டுப்பக்கம் போங்க

தங்கத்தால் நெத்திப்பொட்டு கொம்புக்கு கட்டியிக்கு

சிங்கப்பூர் சரிகைப்பட்டு செவலைக்குச் சுத்தியிருக்கு”98

என பாடினார். இப்பாடல் முரட்டுக்காளையை அடக்க வீரமான ஆண்மகனை அழைப்பதாக உள்ளது.

தைதிங்களில் நோன்பு இயற்றுவார் அமர்ந்திருப்பது போல் குரங்குகள் மழையில் நனைந்து அமர்ந்திருப்பதாக,

“வான்பெயல் நனைந்த புறந்த நோன்பியர்

தையூன் இருகையில் தோன்றும் நாடன்”99

என்று நற்றிணையில் ஆசிரியர் பாடியுள்ளார்.

37. சிவபொருமான் நடமாடும் விழா:

முன்பனிப் பருவம் வந்தது. கதிரவன் வெம்மையைச் செய்யாத தடை மாரியுடையது மார்கழித்திங்கள், அம்மாதத்துத் திங்கள் நிறைந்த திருவாதிரை நாளில் ஆகமங்களை உணர்ந்த அந்தணர், ஆதிரைக்கு தெய்வமாகிய சிவனுக்கு விழா எடுப்பர். இவ்வாதிரைத் திருவிழாவினைத்

தான் “ஆதிரை நாள் காணாதே போதியோ பூம் பாவாய”100 என்று உளங்கனிந்து பாடினார் ஞானசம்பந்தர். பரிபாடலில் ஆசிரியர் நல்லந்துவனாரும் எடுத்து இயம்புகிறார்.

“ஞாயிறு காயா நளிமாரிப் பிங்குளத்து

மாயிருந் திங்கள் மறுநிறை ஆதிரை

விரிநூல் அந்தணர் விழவு தொடங்க”101

என்றும், பதிறுப்பத்தில் கடவுள் வாழ்த்துப் பாவில்,

“... ..குறங்குஅறைந்து

வெண்மணி ஆர்க்கும் விழவினன்”102

எனவும் பாடப்பெற்றுள்ளது.

38. வாள் விழா:

பத்துப்பத்துப் பாடல்களாக, சேரமன்னர்களைப் பற்றிப் பாடிய பதிறுப்பத்து என்னும் புறப்பாடல் போர்க்கண் வாளைச் சுழற்றுகின்ற விழாவினை ‘வாள் விழவு’ என்கின்றது. இதனை,

“தார்ப்புரிந்த அன்ன வாளுடை விழவிற்

போர்படு மள்ளர்.....”103

என்று கூறும்.

39. போர் ஊர் விழா:

“கல்லென் பேரூர் விழவுடை ஆங்கண்”106 என்னும் இப்புறநானூற்றுப் பாடல், சங்க காலத்தில் மக்கள் போர் செய்வதற்கு விழா எடுத்தனர் என்றும், ‘போர் ஊர் விழா’ என்றும் அழைப்பர் என்றும் கூறுகின்றது.

40. திருமண விழா :

திருமண விழாவை ‘நன்மாண் விழவு’ என்று அக்காலத்தில் அழைத்திருக்கின்றனர். அதற்கு அகநானூறு சான்றாக நிற்கின்றது.

“நான்மாண் விழவில் தகரம் மண்ணி”105

என்னும் பாடல் வரிகளால் அறிய முடிகிறது.

41. முடிவுரை:

சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் விழாக்கள் குறிப்பிட்ட இடத்தினைப் பெற்றிருந்தது. மக்கள் வாழ்நாளில் விழாக்களுக்குப் முக்கியத்துவம் அளித்திருந்தனர். எல்லாரும் ஒன்றுகூடி மனம் மகிழும் மன்றமாக திருவிழாக்களைப் போற்றிக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர் எனலாம். சமய விழாக்கள் பெரும்பான்மையாக இருந்தனவென்றும், இவ்விழாக்களின் போது பாட்டும், கூத்தும், விருந்துக்களும் நிறைந்தது. மக்களை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தின என்றும் தெள்ளத்தெளிவாக உணரலாம்.

இயல்-3

விழாக்கள் பற்றி நம்பிக்கைகள்

அடிக்குறிப்பு:

1. முனைவர்.சக்திவேல்.சு.நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, ப.145
2. கழக அகராதி, ப.14
3. முனைவர்.காந்தி.கா., தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும், நம்பிக்கைகளும், ப.22
4. முனைவர்.வசந்தா.சீ, காப்பிங்களில் பழக்கவழக்கங்களும், நம்பிக்கைகளும், ப.162
5. மாமூலனார்,அகநானூறு,களிற்றியானை நிரை,பா.எண்:115, வரி:1
6. பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி, அகம், களிற்றியானை நிரை, பா.எண்:109, வரி:14
7. மதுரை கள்ளிற் கடையத்தன் வெண்ணகனார், அகம், மணிமிடை பவளம், பா.எண்:170, வரி:11
8. கயமனார், அகநானூறு, மணிமிடை பவளம், பா.எண்:189, வரிகள்:2-5
9. பரணர், அகம், மணிமிடை பவளம், பா.எண்:222, வரிகள்:4-9
10. மாங்குடி மருதனார், மதுரைக்காஞ்சி, பா.எண்: 366
11. ஆசிரியர் நல்லந்துவனார்,பரிபாடல்,வையை, பா.எண்:11, வரிகள்:76-79
12. கயமனார், நற்றிணை,பாலை, பா.எண்:293, வரிகள்:1-4
13. மதுரை கடையத்தார் மகனார் வெண்ணாகன், குறுந்தொகை, பா.எண்:223, வரிகள்:1-3
14. கூடலூர் பல்கண்ணனார், நற்றிணை, பா.எண்:200, வரிகள்:1-4
15. இளங்கோவடிகள், சிலப்பதிகாரம், இந்திர விழவு எடுத்த காதை, பா.எண்:5, வரிகள்:141-144
16. கயமனார், அகநானூறு, மணிமிடை பவளம், பா.எண்:189, வரி:1-6
17. கீரந்தையார், பரிபாடல், திருமால் வணக்கம், பா.எண்:2, வரி:9
18. தூங்கலேரி, குறுந்தொகை, நெய்தல், பா.எண்:295, வரி:1-3
19. வெள்ளிவீதியார், நற்றிணை, பா.எண்:348, வரிகள்:1-4
20. Burrow T, Emeneau – Encyclopaedia Britannica vol:9, feast and festival, page:125
21. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், களவியல், நூற்பா:1014
22. மேலது, நூற்பா: 1017
23. தொல்காப்பியர்,தொல்காப்பியம், பொருள், கற்பியல், நூற்பா:1027
24. மேலது, களவியல், நூற்பா:1029
25. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பியல், நூற்பா:1031
26. மாங்குடி மருதனார், மதுரைக்காஞ்சி, பா.வரிகள்:590-593

27. ஆசிரியர் பெயர் இல்லை, நற்றிணை, பா.எண்:22, வரிகள்:6-7
28. மதுரை மருதனிளநாகனார், அகம், மணிமிடை பவளம், பா.எண்:269, வரி:14
29. மேலது, வரிகள்:19-20
30. பூதன் தேவனார், நற்றிணை, பா.எண்:80, வரிகள்:7-8
31. கபிலர், கலித்தொகை, குறிஞ்சிக்கலி, பா.எண்:59, வரி:13
32. ஓரம்போகியார், ஐங்குறுநூறு, மருதத்திணை, புலவி விராய பத்து, பா.எண்:84, வரிகள்:3-5
33. பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ, கலித்தொகை, பாலைக்கலி, பா.எண்:27, வரிகள்:24-27
34. மேலது, பா.எண்:35, வரிகள்:13-14
35. பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ, கலித்தொகை, பாலைக்கலி, பா.எண்:30, வரிகள்:13-14
36. நக்கீரர், அகநானூறு, மணிமிடை பவளம், பா.எண்:141, வரிகள்:6-11
37. பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ, அகநானூறு, பா.எண்:185, வரிகள்: 10-14
38. Chocke William, Religion and Folklore of northan india 1925, page 342
39. ஆசிரியர் பெயர் இல்லை, நற்றிணை, பாடல் எண்:234, வரிகள்:9
40. மதுரை மருதனிளநாகனார், அகநானூறு, நித்திலக்கோவை, பா.எண்:368, வரிகள்:13-19
41. ஆசிரியர் பெயர் இல்லை, நற்றிணை, பா.எண்:234, வரி:8
42. உறையூர் முதுகத்தனார், அகநானூறு, மணிமிடைபவளம், பா.எண்:137, வரிகள்:5-9
43. மாமூலனார், அகம், மணிமிடைபவளம், பா.எண்:187, வரிகள்:7-9
44. அஞ்சியத்தை மகள் நாகையார், அகம், நித்திலக்கோவை, பா.எண்:352, வரிகள்:5-6
45. நக்கீரர், திருமுருகாற்றுப்படை, பா.வரிகள்: 218-220
46. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், பெரும்பாணாற்றுப்படை, பா.வரி:211
47. மாங்குடி மருதனார், மதுரைக்காஞ்சி, பா.வரிகள்:386
48. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், பட்டினப்பாலை, பாடல் வரிகள்:155-158
49. கடுவன் இளவெயினனார், பரிபாடல், செவ்வேள், பா.எண்:5, வரி:13-15
50. மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ, நற்றிணை, பா.எண்:50, வரி:3
51. பாலைக் கொட்டிலர், அகநானூறு, நித்திலக்கோவை, பா.எண்:336, வரி:16
52. மாங்குடி மருதனார், மதுரைக்காஞ்சி, பா.வரிகள்:265-266
53. பரணர், அகநானூறு, நித்திலக்கோவை, பா.எண்:376, வரி:7-8
54. மேலது, பாடல் எண்:326, வரிகள்:7-8
55. பரணர், பதிற்றுப்பத்து, ஐந்தாம் பத்து, பாடல் எண்:48, வரிகள்:13-14
56. பாலைக் கௌதமனார், பதிற்றுப்பத்து, மூன்றாம் பத்து, பா.எண்: 30, வரி: 15
57. ஆதிமந்தியார், குறுந்தொகை, பாடல் எண்:31, வரி:1

58. நல்வழுநியார், பரிபாடல், வையை, பா.எண்:377, வரி:3
59. ஓரம்போகியார், குறுந்தொகை, பாடல் எண்:10, வரி:1
60. தூங்கலேரி, குறுந்தொகை, பா.எண்:295, வரி:5-6
61. பாண்டியன் காணப் பேரெயில் தந்த உக்கிர பெருவழுதி, அகநானூறு, களிற்றியானை நிரை, பா.எண்:26, வரிகள்:2-3
62. இருந்தையூர்ச் செல்வன், கடவுள் வாழ்த்து, பரிபாடல்-திரட்டு, பா.எண்:8, வரிகள்:1-4
63. வையை மையோடக் கோவனார், பரிபாடல், வையை, பா.எண்:7, வரிகள்:51-59
64. வையை கரும்பிள்ளைப் பூதனார், பரிபாடல், பா.எண்:10, வரிகள்:24-26
65. ஆசிரியர் பெயர் இல்லை, பரிபாடல், பா.எண்:22, வரிகள்:31-34
66. ஆசிரியர் பெயர் இல்லை, கடவுள் வாழ்த்து, பரிபாடல்-திரட்டு, வையை, பாடல் எண்: 2, வரிகள்:90-96
67. ஆசிரியர் நல்லந்துவனார், பரிபாடல், வையை, பா.எண்:11, வரிகள்:76-83
68. மேலது, பா.எண்:11,வரிகள்: 90-92
69. ஆசிரியர் நல்லந்துவனார், பரிபாடல், வையை, பா.எண்: 11, வரிகள்:115
70. மேலது, பா.எண்:11, வரிகள்:80
71. ஆசிரியர் நல்லந்துவனார், பரிபாடல், வையை, பா.எண்:11,வரிகள்:116-121
72. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், புறத்திணையியல், நூற்பா:88, வரி 7-8
73. மாங்குடி மருதனார், மதுரைக்காஞ்சி, பா.வரிகள்:615-619
74. இளங்கோவடிகள், சிலப்பதிகாரம், பா.எண்:27, வரிகள்:225-230
75. சீத்தலை சாத்தனார், மணிமேகலை, பா.எண்:20, வரிகள்:9-11
76. கபிலர், கலித்தொகை, குறிஞ்சிக்கலி, பா.எண்:83, வரிகள்:12-15
77. நக்கீரர், திருமுருகாற்றுப்படை, பா.வரிகள்:218-221
78. ஆய்வுக்கோவை மா.செண்பகம், இந்து சமயத்தில் சில திராவிடக் கூறுகள் ஆய்வுக் கோவை- பக்கம்-119
79. John Dowson, A Classical Dictionary of Hindu Muthorogy religion; page:5
80. மருதம் ஓரம்போகியார், ஐங்குறுநூறு, தோழிக்கூற்றுப் பத்து, பாடல் எண்:62, வரிகள்:1-2
81. பாலைக் கௌதமனார், பதிற்றுப்பத்து, இரண்டாம் பத்து, பாடல் எண்:30, வரிகள்:14-21
82. தொல்காப்பியர்,தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், அகத்திணையியல், நூற்பா:5
83. பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ, கலித்தொகை, பாலைக்கலி, பா.எண்:27, வரிகள்:23-24
84. மேலது, பா.எண்:30, வரிகள்:13-14
85. பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ, கலித்தொகை, பாலைக்கலி, பா.எண்:35, வரிகள்:13-14

86. கா.மு.பாபுஜி, சிலப்பதிகாரத்தில் விழாக்கள், பக்கம்:51
87. மாங்குடி மருதனார், மதுரைக்காஞ்சி, பாடல் வரிகள்:263-264
88. மேலது, பா.வரிகள்:265-266
89. மாங்குடி மருதனார், மதுரைக்காஞ்சி, பா.வரி:429
90. மேலது, பா.வரி:366
91. மாங்குடி மருதனார், மதுரைக்காஞ்சி, பா.வரிகள்:427-428
92. மேலது, பா.வரிகள்:453-455
93. மாங்குடி மருதனார், மதுரைக்காஞ்சி, பா.வரி:618
94. குண்டு கட பாலியதனார், நற்றிணை, பா.எண்:220, வரி:6
95. மாமூலனார், அகநானூறு, களிற்றியானை நிரை, பா.எண்:61,வரிகள்:13
96. கீரந்தையார், பரிபாடல், திருமால் வணக்கம், பா.எண்:3, வரி:80
97. பாரதிதாசன் கவிதைகள், தேனருவி, ப:25
98. கண்ணதாசன் பாடல்கள் வரிகள்: 101-104
99. ஆசிரியர் பெயர் இல்லை, நற்றிணை, பா.எண்: 187, வரி:1
- 100.திருஞானசம்பந்தர், முதலாம் திருமுறை, பா.எண்:187, வரிகள்:1
101. ஆசிரியர் நல்லந்துவனார், பரிபாடல், வையை, பா.எண்:11, வரிகள்:76-78
- 102.பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார், கடவுள் வாழ்த்து, பதிற்றுப்பத்து, பா.வரிகள்:5-6
- 103.பரணர், பதிற்றுப்பத்து, ஆறாம் பத்து, பாடல் எண்: 66, வரிகள்:13-14
- 104.பெருங்கோழி நாய்கன் மகள் நக்கண்ணையார், புறநானூறு, பா.எண்:84, வரி:4
- 105.குடவாயிற் கீர்த்தனார், அகம், நித்திலக்கோவை, பா.எண்:385, வரி:6

பண்பாடு பற்றிய நம்பிக்கைகள்

1.முன்னுரை:

சங்க இலக்கியங்கள் தமிழ் இலக்கியம் பேழையாகும். கருத்து வளமும், கற்பனைச் சிறப்பும் பெற்ற சிறந்தப் பாடல்களைக் கொண்டவை. தமிழருடைய வாழ்வியலை விளக்கி நிற்பன. அக்கால மக்கள் பின்பற்றிய சிறந்தப் பண்புகளைப் படிப்பவர் மனதில் நிலைத்து நிற்கச் செய்கின்றது. ஒரு நாட்டின் சிறப்பு அங்கு வாழும் மக்களின் வாழ்க்கை நிலையைப் பொறுத்தே அமைகின்றது. மனிதனை மனிதனாக அடையாளம் காட்டுவது பண்பு. அப்பண்பு சமூகத்திற்கு எவ்வளவு அடித்தளமாக அமைகிறது என்பதனை இவ்வியலில் எடுத்துரைக்கப்படுகிறது.

2.பண்பாடு என்பதன் பொருள்:

பண்பாடென்னும் சொல்லினை ஆங்கிலத்தில் 'culture' என்று சுட்டுவர்.அதற்கு பண்பாடு என்பது பொருள். இச்சொல்லை முதன்முதலில் ஆண்ட பெருமை டி.கே.சிதம்பரநாத முதலியாருக்கே உரியது. மனிதனை விலங்கினின்று வேறுபடுத்துவது பண்பாடு ஆகும். இப்பண்பாடு காலத்திற்கு காலம், நாட்டுக்கு நாடு, இனத்திற்கு இனம் வேறுபடும், கரடு முரடான நிலப்பகுதியை வேளாண்மைக்கு ஏற்ற நிலமாக மாற்றுவது பண்படுத்துதல் எனப்படும். இதைப் போன்று மனது உள்ளத்தையும் தீய எண்ணங்களில் இருந்து விலக்கி உயர்ந்த எண்ணங்களுக்கும், வாழ்க்கை முறைக்கும் ஏற்ப மனதைப் பயன்படுத்துதல் பண்பாடு ஆகும்.

“பண்பெனப் படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல்”1

என்று கலித்தொகை கூறும்.

“மக்கப்பண்பு என்பது உலக ஒழுக்கம் அறிந்து அதற்கேற்ப ஒழுகுதல் ஆகும். பண்பாடென்பது மனித சமுதாயத்தின் ஒரு அங்கம் என்ற நிலையில் அறிவு, நம்பிக்கை, அறவாழ்க்கை, சட்டம், பழக்கவழக்கங்கள் முதலியன பற்றி பெற்ற ஒரு வாழ்க்கை முறையாகும்”2. ஒருவன் தன் குணநலன்களை நிரப்புவதிலும், தன்னைச் சார்ந்த சமுதாயத்தின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதிலும் அதிக ஆவல் கொண்டு இருக்கும் நிலையும் பண்பாடு என்று கூறப்படும்.

உள்ளம் செம்மையானதாகத் தூய்மையானதாக இருந்தால்தான் உயர்வான சிந்தனைத் தோன்றும். இதனைப் பாரதியார்,

“உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி உண்டாபின் வாக்கினிலே

ஒளியுண்டாகும்” 3

என்றார். ஆகவே பண்பாடு என்பது அகவளர்ச்சியின் புறத்தோற்றமேயாகும். நல்ல பாட்டுக்கு இயைந்த இசைபோலப் பார்வையுள்ள மக்களின் கண்களுக்கு இனிய காட்சிபோல நன்மக்களுக்கு இயைந்தது மனிதப் பண்பாகும். மனிதனுக்குப் பண்பு என்று ஒன்று மிக இன்றியமையாதது இல்லையேல் விலங்கு என்று கூறுவர்.

இலக்கணச் செறிவும், இலக்கியச் செம்மையும் வாய்ந்த மொழி தமிழ்மொழி. அது திருந்திய மொழி உயர்தனிச் செம்மொழி என்று போற்றப்படும் சிறப்புடைய மொழி. இத்தமிழ்மொழி பேசும் தமிழரின் பண்பாடு மிகவும் பழமை வாய்ந்தது. பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள்

நற்பண்புகள் வாய்ந்த சான்றோர் உள்ளமையால் உலகம் நிலைப்பெற்றுள்ளது என்ற கருத்தை எடுத்துரைக்கிறது. இதனைப் புறநானூறு,

“உண்டா லம்ம, இவ்வுலகம் இந்திரர்;
அமிழ்தம் இளைவ தாயினும், இனிது எனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே; முனிவிலர்;
துஞ்சலும் இலர்; பிறர் அஞ்சுவது அஞ்சிப்,
புகழ் எனின் உயிருங் கொடுக்குவர்; பழியெனின்,
உலகுடன் பெறினும், கொள்ளலர்; அயர்விலர்;
அன்ன மாட்சி அனைய ராகித்,
தமக்கென முயலா நோன்தாள்,
பிறர்க்கு என முயலுநர் உண்மையான்.
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையானே”⁴

என்ற பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

“பண்பாடு என்னும் சொல்லாட்சி பண்டைய தமிழிலக்கியங்களில் காணபெறவில்லை. ஆயின் ‘பண்பு’ என்ற சொல்லும் ‘பாடு’ என்ற சொல்லும் தமிழ் இலக்கியங்களில் பயின்று வந்துள்ளன. பண்பு என்னும் சொல் நல்லியல்பு எனப் பொருள்படும். பாடு என்னும் சொல்லிற்கு சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் பேரகராதி முப்பத்து மூன்று பொருள்களைத் தருகின்றது. அவற்றுள் முறைமை, செல்வி, பயன், உலக வழக்கம், குணம் என்னும் பொருள்கள் பண்பாட்டுடன் தொடர்புடையன”⁵ என்கிறது.

பண்பாடு என்னும் சொல் வழக்கு அண்மைக் காலத்து எனினும் அச்சொல் குறிக்கும் பொருள்கள் பழந்தமிழ்ப் பாடல்களில் பல்கி வந்துள்ளன.

“நயனும் நண்பும் நானும் நன்குடைமையும்

பயனும் பண்பும் பாடறிந்த தொழுகலும்” ⁶

என்ற நற்றிணைப் பாடல் வரிகள், யாருடனும் பழகும் உறவையும் பிறரிடம் சென்று யாசிக்கும் தன்மையில் நாணமும், கொடைத்தன்மையும் உள்ளத்தை அடக்கம் வன்மையும், உலக இயல்பும் அறிந்து நடத்தலையும் என இவை அனைத்தையும் பண்பாடு எனும் சொல் வழக்கில் இலக்கியங்கள் வழங்கின.

2.1 நாகரிகமும், பண்பாடும்:

அகவளர்ச்சியின் உயர்ந்த எண்ணங்கள் சிறந்த பழக்கவழக்கங்கள் இவையே பண்பாடாகும். சங்கச் சான்றோர் இவற்றை நாகரிகம் என்ற சொல்லால் குறிப்பிட்டுள்ளனர். தமிழில் மிகப் பழங்காலந்தொட்டே பண்பாடு, நாகரிகம் ஆகிய இருசொற்களும் இலக்கியத்திலும், வாழ்விலும் இடம்பெற்று வருகின்றன. இவ்விரு சொற்களும் ஒன்றுக்கொன்றுத் தொடர்புடையவை,

இணையானதை ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்களைப் போன்றவை. சங்க காலத்தில் நாகரிகம் என்ற சொல் நற்பண்பினைக் குறித்தது.

நம்மோடு நன்றாக பழகியவர்கள் கொடுப்பது நஞ்சாயினும் அதை உண்பது பண்பாடாகக் காணப்படுகின்றது. இப்பண்பாட்டை நாகரிகம் என்ற பொருளாலேயே கையாளப்பட்டதை,

“முந்தை யிருந்து நட்போர் கொடுப்பின்

நஞ்சும் உண்பர் நனிநாகரிகர்”7

என்ற நற்றிணைப் பாடல் வரிகள் எடுத்துக்காட்டுகிறது.இதனைத் திருவள்ளுவர்,

“பெயக்கண்டும் நஞ்சுண் டமைவர் நயத்தக்க

நாகரிகம் வேண்டு பவர்”8

எனும் குறளின் விளக்கிக் காட்டுகிறார்

2.2 பண்பாடு என்னும் சொல் விளக்கம்:

பண்பாடு என்னும் சொல்லுக்கு திருக்குறளில்,

“பண்புடையார் பட்டுண்டு உலகம் அஃதின்றேல்

மண்புக்கு மாய்வது மன்”9

என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

3.இல்லறப் பண்பாடு:

சங்ககால அகவாழ்வு களவு, கற்பு என இரண்டாகப் பகுக்கப்பட்டிருந்தது. ஒத்த தலைவனும்,தலைவியும் உள்ளம் கலந்து ஒன்றுகூடி வாழும் வாழ்க்கை களவு வாழ்க்கை என்றும், திருமணத்தின் வழி அமைகின்ற வாழ்க்கை கற்பு வாழ்க்கை என்றும் வழங்கப்பட்டது. இக்கட்டுப்பாடு வாழ்க்கையே இல்லறம் ஆகும். சங்ககாலத் தமிழர்கள் குடும்ப வாழ்வில் சிறந்து விளங்கினர். அதனால் தான் குடும்ப வாழ்க்கைக்கு இல்லறம் என பெயரிட்டனர்.

“அறன் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை அஃதும்

பிறன்பழிப்ப தில்லாயின் நன்று” 10

எனத் திருவள்ளுவர் இல்வாழ்க்கைப் பற்றி எடுத்துக் கூறுகின்றார். கற்பில் பண்பாடு என்பது கணவன் மனைவியைப் பாதுகாத்தல், மனைவி கணவனையே உயிராக எண்ணுதல், கணவன் தவறு செய்தால் அவனை வெறுக்காது அன்பு வழியில் திருத்துதல், குடும்ப வறுமையைப் பிறர் அறியாமல் நடத்துதல் போன்ற பலப் பண்புகள் கற்பு வகையில் காணப்படுகிறது. இல்லிலிருந்து அறம் பல புரிந்தும் இல்வாழ்வின் முடிந்த பயனாக அறத்தை போற்றியும் வாழ்ந்தனர். அக வாழ்க்கையில் தலைவன் தலைவி இருவரும் அன்பு உடையவராகவும், அறம் புரிவோராகவும் விளங்கினர். இதனை,

“காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை

ஏமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி

அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்

சிறந்தது பயிற்றல் இறந்தன் பயனே”11

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா உணர்த்துகின்றது. மனம் ஒத்த அன்பே இல்வாழ்வின் தலையாய பண்பு என்று கருதினர். உயிர்க் கலந்து ஒன்றி பழமையான நட்புடனும் குற்றமற்ற அன்பினால் ஒன்றுபட்ட உள்ளமுடனும் தலைவனும் தலைவியும் வாழ்ந்தனர். தலைவனும் தலைவியுடன் உடலும் உயிரும்போல இயைந்த அன்புடன் விளங்கிய திறத்தினை,

“யாக்கைக்கு உயிரியைந்த தன்ன நட்பின் அவ்வுயிர்

வாழ்தல் அன்ன காதல்

சாதல் அன்ன பிரிவறியோளோ”12

என்று அகநானூறு காட்டுகின்றது.

3.1. கற்பு நெறி:

மகளிர்குரிய பண்புகளுள் முதன்மையாக இடம் பெறுவது கற்பென்னும் பண்பாகும். கற்பு என்பது இல்லறத்தாருக்குரிய ஒரு கட்டுப்பாடாகும். இக்கட்டுப்பாடே கற்பு நெறியாகும். தனிமனித அறங்களை வரையறை செய்யும் கலித்தொகை,

“நிறைவெனப் படுவது மறைபிறர் அறியாமை”13

எனச் சுட்டுகிறது. சொல்லாலும், செயலாலும் மறைக்கப்பட்ட வேண்டியவற்றை பிறருக்குப் புலப்படுத்தாமல் காப்பதே நிலையாகும். ஆண்மகனோ அல்லது பெண்மகனோ இல்லறத்தில் ஆன்றோர் வகுத்த நெறியில் வாழ்ந்து வருவதே கற்புநெறி எனப்படும். கற்புடைய மகளிர் பிற தெய்வங்களை தொழுதல் இல்லை. கணவனையே தெய்வமாக மதித்து ஒழுகினர். பிற தெய்வங்களைத் தொழுதல் கற்பிற்கு இழுக்கு எனக் கருதினர்.

உடன்போக்குச் சென்ற இருவரும் வரைவு கண்டதை இந்நிலைபேறு அடையும் அன்பு நிலையைதான் பெற்றோரும் போற்றினர்.

“கயலேர் உண்கண் கனங்குழை, இவைநின்

எயிறேர் பொழுதின் எய்தருவோம் எனிக்

கண் அகன் விசம்பின் மதிஎன உணர்ந்தநின்

நன்னுதல் நீவிச் சென்றோர்நல் நசை

வாய்த்துவரல் வாரா அளவை அத்த”14

என்று நற்றிணைப் பாடல் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

3.2 வாழ்வியல் முறையில் கற்பு

கணவன், மனைவி இருவரும் இல்லத்தில் இருந்து இல்லறப் பண்புகளை நிகழ்த்தும் முறைமையே சங்க காலத்தில் இருந்துள்ளது.

“அறவோர்க்கு அளித்தலும் அந்தணர் ஓம்பலும்

துறவோர்க்கு எதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்

விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்ன”¹⁵

எனும் சிலப்பதிகார அடிகள் மூலம் அறநெறி அவர்களுக்கு உணவளித்தல், அந்தணர்களை பேணுதல், துறவியர் எதிர்கொண்டு உபசரித்தல் நம் முன்னோர்கள் சிறந்த நிலையை போல வரும் விருந்தினை எதிர் ஏற்று உபசரித்தல் போன்ற இல்லறப் பண்புகளை தன் கணவனைப் பிரிந்து விட்டதால் இறந்துவிட்டதாக கண் கூறுகின்றாள்.

தலைவனைப் பிரிந்தால் இவ்வில்லறப் பண்புகளை இழந்தவிடும் தலைவியின் நிலையை,

“கல்லெனக் கவின்பெற்ற விழவு ஆற்றுப் படுத்தபின்

புல்லென்ற களம்போலப் புலம்புகொண்டு, அமைவாளா?

ஓர்இரா வைகலுள், தாமரைப் பொய்கையுள்

நீர்நீத்த மலர்போல, நீநீப்பின், வாழ்வாளோ”¹⁶

எனும் கலித்தொகை வரிகள் களமும் பூவும் பின்னர் விழாவாலும் நீராலும் பழையபொலிவு பெறும். அதுபோல அல்லாது நீ பிறிந்ததாலே தலைவிக்குக் கையறு நிகழும் என்று தோழி கூறுவதன் மூலம் இல்லறத்தில் தலைவனும் தலைவியும் பிரியறிதலைக் கூறுகிறது.

3.3 விருந்து உணர்த்தும் பண்பாடு:

தமிழர் கண்ட இல்லறக் கடமையானது விருந்தோம்பல். நடுயாமத்து விருந்து வந்தாலும் உவந்து விருந்து படைப்பர். தலைவனை விருந்தோர் பெற்றதை தலைவன் வரவு கண்ட அக்கம் பக்கத்தோர் மொழிவராயினர். தலைவனது வண்டியை ஒட்டிக் கொண்டு வந்த பாகன்,

“வரைமருள் மார்பின் அளிப்பனன் முயங்கி மனைக்கொண்டு

புக்கணள் நெடுந்தகை விருந்தோர் பொற்றனள் திருந்திழையோனே”¹⁷

எனும் அகநானூற்றுப் பாடல் வரிகள், வீட்டின் முன் வண்டியை நிறுத்திய பாகனை, தலைவன் தன் தோளால் அவனை அழைத்து கொண்டு வீட்டுக்குள் புகுந்தான். தலைவி நல்லதொரு விருந்து பெற்றாள் என்பார்.

செல்விருந்தோம்பி வருவிருந்து காத்திருத்தல், அக்கால மக்களின் பண்பாடுகளில் ஒன்றாகும். இரவின் கண் வந்த விருந்தினர் உண்ண வேண்டிய நெய்யை அளாவவிட்டு கொழுவிய திசையைச் சமைத்தால் தலைவி எனவும், தலைவனிடம் ஊடல் கொண்ட தலைவி இனிய முகத்தளாய் இருக்க விருந்து வர வேண்டும் என தலைவன் வேண்டிதல் கூறப்படுகிறது.

“சிறுதாழ் செறுத்த மெல்விரல் சேர்ப்ப

வாழை ஈர்ந்தடி வல்லிதின் வகைகிப்
 புகையுண்டு அமர்த்த கண்ணள் தகைபெறப்
 பிறைநுதழ் பொறித்த சிறுநுண் தகைபெறப்
 அம்முல் தலையிற் றுடையினன் நம்புலஞ்
 எமக்கே வருகதில் விருந்தே சிவப்பு அன்று
 சிறிய முள் ளெயிறு தோன்ற
 முறுவல் கொண்ட முகங்காண் தம்மே”18

நற்றிணைப் பாடல் தமிழர் பண்பாட்டில் விருந்து உபசரிக்கப்பட்டது என்பதனை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

3.4 பகுத்துண்ணல் :

பார்போற்றும் சிறந்த அரங்கினுள் ஒன்று பகிர்ந்துண்ணல் “பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்பல் நாலோர் தொகுத்த அறங்களும் தலையாய தாகும்” 24 கிடைத்தற்கரியப் பொருளாயினும் பிறர் தனித்துண்ணல் தகுதியுடைய செயலாகாது. இந்திரர்க்குரிய அமிழ்தமே கிடைத்தாலும் சான்றோர் தனித்துண்ணுதலை செய்யார். பிறரோடு பகிர்ந்துண்டு வாழ்வதற்கென்றே பலவற்றையும் தொடக்கம் முயற்று இருப்பதாலே ஆண்மை எனக் கருதிச் சங்க தமிழர் வாழ்ந்தனர். இவ்வாறு வாழ்ந்த தலைவனின் நிலையை நற்றிணை,

“செந்நீர் பொதுவினைச் செம்மல் மூதார்த்
 தமதுசெய் வாழ்க்கையின், இனிய உண்டோ”19

பாடல் விளக்குகின்றது.

3.5.நன்றியறிதல் :

பிறர் செய்த நன்மையை மறவாது வாழும் பண்பே நன்றியறிதலாகும்.

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
 செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு” 20

எனும் திருக்குறள் நன்றியறிதல் பற்றி குறிப்பிடுகிறது. நன்றி மறப்பது நன்றன்று என்பர் திருவள்ளுவர். தன் துன்பத்தில் உதவிய ஒருவற்கு உதவாத செய்ந்நன்றி மறந்தானின் செல்வம் தானாகவே அழியும். அக்குற்றமானது நரகத்தின்கண் செலுத்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை நிலவியது.

“கடும்பரிப் புரவி நெடுந்தேர் அஞ்சி
 நல்லிசை நிறுத்த நயவரு பனுவல்
 தொல்லிசை நிறீகய உரைசால் பாண்மகள்
 எண்ணுமுறை நிறுத்த பண்ணி னுள்ளும்

புதுவது பனைந்த திறத்தினும்

வதுவை நானும் இனியனால் எமக்கே” 21

எனும் அகநானூற்றுப் பாடல் வரிகள், தலைவிக்குத் திருமணம் புரிந்த சிலநாள் கழித்து தலைவியைக் காண தோழி செல்கின்றாள். அவளைக் கண்டதும் தலைவி மகிழ்ந்து அவளை வரவேற்று இவ்வாறு தான் சிறப்புடன் வாழ்வதற்குத் துணைபுரிந்த தோழிக்கு நன்றியினை தெரிவிக்கிறாள்.

“முன்னோன்று தமக்காற்றி முயன்றவர் இறுதிக்கண்

பின்னோன்று பெயர்த்தாற்றும் பீடுடையாளர்”22

எனும் கலித்தொகை பாடல் வரிகள் எடுத்துக்காட்டுகிறது. இவ்வாறாக சங்ககால மக்கள் நன்றிக்கடனை போற்றி வாழ்ந்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது

3.6 அறிவும், ஒழுக்கமும் :

ஒழுக்கமுடைய வாழ்வே உயர்ந்த வாழ்வு என்பது பண்டைத் தமிழரின் கொள்கை. அறிவும், ஒழுக்கமும் உடைய சான்றோர்களின் ஒழுகலாறுகளே, தொல்காப்பியர் காட்டும் வாழ்க்கை நெறி,

“வழக்கெனப் படுவ துயர்ந்தோர் மேற்றை

நிகழ்ச்சி யவர்கட் டாகலான”23

எனும் நூற்பா ஒழுக்கமுடைய வாழ்வே சிறந்த வாழ்வு என்பதனை தெளிவுறுத்துகிறது. தலைவியிடம் சிறந்ததொரு பண்பு உண்டு. தலைவனின் ஆண்மையிலும் அழகிலும் எவ்வளவு தான் ஈடுபாடு இருந்தாலும் தலைவி தன் உணர்வுகளை வெளிப்படையாக சொல்லுதல் இல்லை. தலைவியின் வேட்கை, புதுகலத்துப் பெய்த நீர்புறத்துப் பொசிந்து காட்டுமாறு போலும் உணர்வினை உடைத்தென்று கூறுவர். காதல் உணர்வுகளில் தலைவனும் தலைவியும் ஒரு நிகரானவர்.

3.7 ஊரார் பழித்துப் பேசா பண்பு:

தலைவி, தலைவனைப் பிரிந்து வாழ நேரிட்டால் அவ்வாழ்க்கை பிறர்பழிக்கும் வகையில் அமைந்துவிடும். எனவே, உன்னைப் பிரியவிட்டு, அவர்களுக்கு நகை பொருளாக்கி விட்ட நான் இனி ஊனும் உண்ணேன் உயிரும் வாழேன் என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் ஊரார் பழித்துப் பேசாமல் வாழவேண்டும் என்ற பண்பினை,

“நகுதக்கன்றுஇவ் அழங்கல் ஊர்க்கே

இனியான் உண்ணாலும் உண்ணேன் வாழளும் வாழேன்”24

கலித்தொகைப் பாடலில் காணலாம்.

“வசையொழிய வாழ்வாரே வாழ்வார் இசையொழிய

வாழ்வாரே வாழா தவர்”25

தம்மாட்டு வசைமொழிகள் உண்டாகாமல் வாழ்பவரே உயிர் வாழ்பவராக கருதப்படுவர் என்று திருவள்ளுவர் கூறுவது ஏற்புடையதாக அமைந்துள்ளது.

3.8 தலைவியின் துயரை தன் துயராக கருதுதல்:

சங்க காலப் புலவர்கள் தாங்கள் கூறக்கருதும் கருத்தினை அ.ஃ.றிணை உயிர்கள் மேல் ஏற்றி கூறுவர். காடு நெருப்புப் போல் சுடும் காலத்தில், துடிபோலும் வடிவினை உடைய கால்களைக் கொண்ட யானைக்கன்று கலக்கிச் சேறாக்கிய சிறிது நீரையும் காதற்பிடிக்கு முன்னே ஊட்டி, பிறகே தான் உண்ணும் களிறு என்றும், வெய்யில் வெப்பத்தால் தளர்ந்து வருந்தும் பெண் புறாவுக்கு தன் மெல்லிய சிறகை விரித்து நிழல் அளித்து துயர் தீர்க்கும் ஆண்புறா என்றும், நிழல் இல்லாமையால் துன்புறும் மடப்பம் மிக்க பெண்மானுக்கு அதன் மீது வெயில் விழாதவாறு தன் உடல் நிழல் கொடுக்கும் ஆண்மான் என்றும், அ.ஃ.றிணை உயிர்களின் வாழ்க்கை வழியே கணவன் மனைவியைக் காக்கும் சிறந்த பண்பினை காட்டுகிறது. மேலும், தலைவியின் துயர் அதன் கருத்தும் பண்பும் கலித்தொகையில்,

“எண்ணிய நாள்வரை இறவாது காதலர்

பண்ணிய மாவின் புகுந்தார்

கண்ணுறு பூசல் கைகளை தாங்கே”26

எனச் சுட்டுகிறது. கண்ணுக்கேற்ற துயரை கைகள் விரைந்து சென்று களையும் அது போன்ற பொருளிட்டச் சென்ற பொழுது திரும்புவதாக சொல்லிச் சென்ற காலத்திற்கு முன்பே தலைவன் வந்து விடுவதால் தலைவியின் வருத்தம் களையப்படுகிறது

3.9 மன்னிக்கும் மனித பண்பு:

தவறு செய்தல் மனிதனின் குணம் என்றால் அதை மன்னித்தல் தெய்வத்தின் குணம் எனக் கூறப்படுகிறது. ஒருவர் பொறை இருவர் நட்பு என்பது பண்பு. கணவனது பரத்தமைக்காக மனைவி அவனை வெறுத்து ஒதுக்கி பிற எண்ணம் தன் நெஞ்சில் புகவிடாள். அவன் திருந்தும் அளவு நன்னயஞ் செய்வாள்.

“வாழி ஆதன்! வாலி ஆவினி

பால்பல ஊறுக பகடு பல சிறக்க

எனவேட் டோளே யாயே யாமே

வித்திய உழவர் நெல்லோடு பெயரும்

பூக்களும் ஊரன் தன்மனை

வாழ்க்கை பொலிக எனவேட் மேமே”27

எனும் ஐங்குறுநாறு பாடல் தலைவன் புற ஒழுக்கத்தில் திரிந்தபோது தலைவி மிக பெருமையோடு இல்லறச் சிந்தனை உடையவளாக இருந்தால் எனவும், தலைவன் அறிவு வந்து மனை வாழ்க்கைக்கு திரும்ப வேண்டும் எனத் தொழுதனர். தலைவனும் தன் போக்கு தகாது என்று தெரிந்து திருந்தி தலைவியோடு என்றும் நீங்காதிருந்தான்.

3.10 காதலும், அறமும்:

காட்டுப்பசு தன் வயிறாரத் தின்பதற்கு எதையும் பெற இயலாமையால் தனக்கு உணவாதாக மரலைத் திண்ணுமாறு மழை வறண்டு போன, மலைகள் உயர்ந்து தோன்றும் கொடிய காட்டு வழியில் செல்வோர் மீது ஆறலை கள்வர் எய்த அம்பு உடல் தளர்ந்து நீருற்றி போவதால் வறண்டு போகும் நாவிற்கு தண்ணீர் பெற முடியாததால் தனியாத தாகத்தை அடைய அவர் அழுது சிந்தும் கண்ணீர் அவினா வறட்சியைத் தணிக்கும் கொடுமையான காட்டுவழியில் நான் செல்கிறேன் என்று கூறி என்னை விட்டு பிரிய நினைக்கிறீர்.

செல்லும் வழியில் நமக்கு நேரும் துன்பத்தை போக்கும் துணையாக அல்லது உடனிருந்து துன்பத்தை அனுபவிக்கும் துணையாகவோ கருதி போகும் என்னையும் கொண்டு செல்ல நினைப்பதை அல்லாத எனக்கு இன்பம் தரக்கூடியது வேறு உண்டோ. எனவே என்னையும் உடன் கொண்டு செல்லல் என்று துன்பத்திலும் தலைவி தலைவனோடு அன்புக்கு வாழவேண்டுமென்ற சிறந்த பண்பாட்டைக் கலித்தொகை,

“தண்ணீர் பெற தடுமாற்றம் அருந்துயரம்

கண்ணீர் நினைக்கும் கடுமைய காடு என்றால்

என் நீர் அறியாதீர் போல இவை கூறல்

நின் நீர் அல்ல நெடுந்தகாய் எம்மையும்

அன்பு அறச் சூழாதே அற்றிவே நும்மோடு

துன்பம் துணையாக நாடின,அது அல்லது

இன்பமும் உண்டோ எமக்கு”28

பாடல்வரிகள் தலைவியின் எல்லையற்ற அன்பை புலப்படுத்தும்.

“துன்பத்திற் துயாரோ துணையாவார் தாமுடைய

நெஞ்சந் துணையால் வழி”29

என்று வள்ளுவர் கூற்றின் வழி தலைவன் தலைவி உள்ளம் அறியலாம்.

தலைவனோடு திருமணம் புரிந்து இல்லறம் நடத்தி மீண்டும் நம் இல்லறத்திற்கு வந்தபோது அவளுடையத் தோழி தலைவனுடைய ஊர் நன்னீர் இல்லாத ஊர் ஆயிற்றே. அந்நீரை எவ்வாறு பருகினால் என்று கேட்டதற்கு அவள் பதில் கூறும் விதமாக ஐங்குறுநூறுப் பாடல்,

“அன்னாய் வாழி வேண் டன்னைநம் படைப்பைத்

தேன்மயங்கு பாலினு மினிய வலர்நாட்

டுவலைக் கூவற் கிழ்

மானுண் டெஞ்சிய கலிழி நீரை”30

என்கிறது. தலைவி தலைவனுடைய நாட்டின் கண்ணுள்ள தலையுதிர்த்த மூடப்பட்ட நீர்நிலைகளின் அடிப்பகுதியிலே உளதாகிய விலங்கினங்கள் உண்ணப்பட்டு எஞ்சிக் கலங்கிய நீர், நமது தோட்டத்தில் வண்டுகளால் இயற்றப்பட்ட தேன் கலந்த பாலினும் இனிய சுவை உடையதாக உள்ளது என்று தலைவன் ஊரின் பெருமையாக எடுத்துக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. தந்தை வீட்டுத் தேனினும், பாலினும் இனியது தலைவன் நாட்டுக் கலிழி நீரே என்று கருதுவதன் மூலம் அவளுடைய காதல் மாண்பும், அறமாண்பும் இங்கு ஒருங்கே சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

3.11 நம்பி வந்தவரை காத்தல் :

தன்னை அடைக்கலமாக அடைந்தாரைக் காத்தல் சாற்பும், செம்மையும் கொண்ட சான்றோரின் செயல் ஆகும். புணர்ந்தாரைப் பிரியாமையே இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்ற, தன்னைக் காப்பாக அடைந்த தலைவியைப் பிரியாது வாழ்தல் வேண்டும் என்பதை இவ்வறம் அறிவுறுத்துக்கின்றது. பொருள் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட தலைவனின் குறிப்பறிந்த தோழி உலகியல் நெறியுணர்த்தி அவனை விலக்குகிறாள். பொருளீட்டி வாழ விரும்புவோர் தம்மை அடைக்கலம் அடைந்தாரைக் காக்க வேண்டும் என்பது அறநெறி. இந்த அறநெறியைத் தலைவர் மறந்தனரோ என்று தோழி அறமுரைக்கின்றார். இதனைக் குறுந்தொகை,

“இன்னா செயினும் இனிதுதலை அளிப்பினும்,

நின்வரைப் பினள், என் தோழி”³¹

என்று தலைவியை ஒம்படுத்துகின்றாள். மேலும், இளமையில் உள்ள அன்பு முதுமையிலும் தொடர்ந்து வருதல் வேண்டும்.

“பொன்னேர் மேனி மணியின் தாழ்ந்த

நன்னெடுங் கூந்தல் நரையொடு முடிப்பினும்

நீத்தல் ஓம்புமதி - பூக்கேழ் ஊர்”³²

எனும் நற்றிணைப் பாடல் வரிகள் பொன் போன்ற மேனி தாழ்ந்தாலும் நல்ல நெடிய கூந்தல் நரையோடினாலும், இவள் முதுமையடைந்தாள் எனக் கருதி இவளை விட்டுப் பிரியாது பாதுகாப்பாயாக என்று தன்னை நம்பி வந்தோரை பாதுகாத்தல் வேண்டும் எனக் கூறுகிறது.

3.12 பதினாறு பேறுகள்:

மக்கள் வளர்ச்சியே பண்பாட்டின் வளர்ச்சி, எனவே பழியில்லாத மக்களாக மக்களை வளர்க்க வேண்டும். இத்தகைய மக்களால் தாம் பின்னர் வரும் பிறவிகள் அனைத்தும் பழியில்லாமல் வளரும். இதனை,

“எழுபிறப்புத் தீயவை தீண்டாய் பழிபிறங்காய்

பண்புடை மக்கள் பெறின்”³³

என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார்.

‘பதினாறும் பெற்று பெருவாழ்வு வாழ்க’ என வாழ்த்துவது மரபு. இதற்கு மக்கட்செல்வம் பதினாறு பெற்று பெருவாழ்வு வாழ்க எனப் பொருள் கொள்வாரும் உண்டு. பேறு என்பது மக்கட்

செல்வத்தை மட்டும் குறிப்பது அன்று வாழ்வில் பெற வேண்டிய, பெறக்கூடிய சிறப்பான அனைத்து தகுதிகளையும் குறிப்பிடுவதாகும். பதினாறு பேறுகளாவன வீரம், புகழ், கல்வி, வெற்றி, மக்கட்பேறு, துணிவு, செல்வம், மிகுந்த தானியம், சுகம், இன்பம், அறிவு, அழகு புதிது புதிதாக ஏற்படக் கூடிய சிறப்புகள், அறவுணர்வுடைய கவிபிறப்பு, நோயற்ற வாழ்வு, நீண்ட வயது ஆகியவை ஆகும். இவற்றுள் சிறந்த பேறாக மதிக்கத்தக்கது மக்கட்பேறாகும். இல்லற வாழ்விற்கு அணியாக விளங்குவது ஆகும். இம்மை வாழ்வதில் இசையோடு விளங்குவதற்கும், மறுமை வாழ்வு மறுவின்று எய்துதற்கும் காரணமாக மக்கட்பேறு நிலவியது.

“இம்மை உலகத்து திசையோடு விளங்கி

மறுமை யுலகமும் மறுவின் எய்துப்

செறுநரும் விழையுஞ் செயிர்தீர் காட்சிச்

சிறுவர்ப் பயந்த செம்ம லோர்”³⁴

அகநானூற்றுப் பாடல் கூறுகிறது.

4.புறநானூற்றில் விருந்தோம்பல் பண்பாடு:

தமிழர்களுக்கே உரித்தான தலைசிறந்த பண்புகளுள் ஒன்று விருந்தோம்புதல். வீட்டிற்கு வரும் விருந்தினரை முகமலர்ச்சியுடன் அகமகிழ்ந்து வரவேற்று வயிறரா உணவு படைத்து மகிழும் உயர் பண்புடையவர்கள் தமிழர்கள். பலநாள் பலரோடு செல்லினும் முதல் நாளிலே எத்தகைய அன்போடும் விருப்போடும் மகிழ்ந்து வரவேற்றானோ அத்தகைய விருப்புடன் உயர் பண்பினன் அதியன் நெடுமானஞ்சி என்பதை,

“ஒருநாள் செல்லல்; இருநாள் செல்லம்;

பன்னாள் பயின்று, பலரோடு செல்லினும்

தலைநாள் போன்ற விருப்பினன் மாதோ;”³⁵

என ஔவையார் புகழ்ந்துரைக்கிறார்.

5.சிறும்பாணற்றுப்படையில் விருந்தோம்பல் :

சிறும்பாணற்றுப்படையில் விருந்தோம்பல் செய்திகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. விறலியின் விருந்தோம்பல், பரதவர், எயினர், உழவர் ஆகியோரது விருந்தோம்பல் பண்பும், அவர்களின் உயர்ந்த குணங்கள் யாவும் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளது பின்வருமாறு காணப்படுகின்றன. விருந்து என்பது பண்டைக் காலத்தில் உறவினர் அல்லாத ஒருவர், மற்றொருவர் இல்லத்திற்குச் சென்று உண்டு, உறங்கி இளைப்பாறிச் செல்வதாக இருந்தது. இதனை அதீத நன்மை என்று குறிப்பிட்டனர். இன்று உறவினர்களை இச்சொல் குறிப்பதை நாம் அறியலாம்.

5.1 விறலியின் வருத்தம் போக்கிய வண்மைச் சிறப்பு :

நத்தத்தனார், இந்நூலில் வறுமையிலும் வளமை மாறாத பண்புகளைக் கூறும் பொழுது,

“ஒல்குபசி உழந்த ஒடுங்குநண் மருங்குல்

வளைக்கை கிணைமகள் வள்உகிர்க் குறைந்த

குப்பை வேளை உப்பு,லி வெந்ததை

மடவோர் காட்சி ராணி, கடை அடைத்து ,

இரும்பேர் ஒக்கலோடு ஒருங்குடன் மிசையும்

அழிபசி வருத்தம் விட....”36

என்னும் பாடல் வரிகளில், விறலியின் வறுமையைப் புனிற்றுநாய் குரைத்தலை உடைய அடுக்களை புல்லென் அட்டில் எனும் சொற்களால் அரிசி முதலிய பண்டங்களும் கருவிகளும் இன்றி வெறுமனே கிடைப்பதை அறிய வைக்கிறார். மேலும் அடுதல் (சமைத்தல்) தொழில் நிகழ்ப்பெறாத நல்குரவைக் குறிப்பாக உணர்த்துகிறார். இத்தகைய நிலையில், இளைத்த உடலை உடைய நுண்மருங்குல் கிணைமகள் கடும்பசிக்கு ஆற்றாது, குப்பையிலிருந்த வேளைக்கீரையை நகத்தால் கிள்ளி வந்தாள். சுவை பயத்தற்கு இடும் உப்பும் இல்லாத வறுமை, உப்பின்றி அட்டிலே பக்குவம் செய்து கீரையை புறங்கூறுவோர் காணுவதை நாணித் தலைவாயிற் கதவை அடைத்து எம் சுற்றத்தோடு பகிர்ந்து உண்டோம் எனும் கூற்று இல்லறத்திற்கு இயன்ற கடமையினின்று வழுவாத சால்புடைமையை உணர்த்தியது இப்பாடல் வரிகளின் மூலம் நம் தமிழின் பண்பாடு இதனால் புலப்படுகிறது

5.2 பரதவரின் விருந்தோம்பல் :

எயிற்பட்டினம் எனும் ஊரில் உள்ள பரதவர் இன மக்கள், தங்கள் வீடுகளுக்கு வரும் விருந்தினர்களுக்கு விருந்தோம்பல் செய்யும் செய்தியை ஆசிரியர்,

“..... பட்டினம் படரின்

ஒங்குநிலை ஒட்டகம் துயில்மடிந் தன்ன

விங்குதிரை கொணர்ந்த விரைமா விறகின

கரும்புகைச் செந்தி மாட்டி, பெருந்தோள்,

மதயேக்கமுறும் திருமுகத்து,

நுதிவேல் நோக்கின், நுளைமகள் அரித்த

பழமபடு தேறல் பரதவர் மடுப்ப

கிளைமலர்ப் படப்பைக் கிடங்கில் கோமான்”37

எனும் வரிகளில் ஒட்டகம் உறங்கிக் கிடந்தால் போன்ற கடல் கொணர்ந்து ஒதுக்கிய அகில் மர விறகால் தீயினை எரித்து, பெருந்தோளையும், மதிமுகத்தையும், வேல்நோக்கையும் உடைய தலைமகள் காய்ச்சி அரித்த தேறலைப் பரதவர் உண்ணக் கொடுப்பர். நீங்களும் மகிழ்ந்து கிடங்கிற் கோமானைப் பாடி குழலோசையின் தாளத்திற்கு ஏற்ப ஆடிய நும் விறலியரோடு உலர்ந்த குழல் மீன் சூட்டையும் பெற்று உண்டு மகிழ்வீர்கள் என்ற செய்தியினை உணர்த்துகிறது.

5.3 எயினின் விருந்தோம்பல்:

வேலூர் எனும் ஊரில் உள்ள எயினர்கள் புதிதாக தம் இல்லத்திற்கு வரும் விருந்தினர்களுக்கு எயற்றியர் எனும் மகளிர் சமைத்த இனிய புளிங்கறி இட்ட சோற்றினை, ஆண்மானினது சூட்டிறைச்சியுடன் பாணர்கள் பசி தணியுமாறு நிரம்பக் கொடுப்பர் என்பதை,

“..... வேலூர் எய்தினர்

.....

எயற்றியர் அட்ட இன்புளி வெஞ்சொறு,

தேமா மேனிச் சில்வளை ஆயமொடு

ஆமான் சூட்டின் அமைவரப் பெறுகுவீர்”³⁸

எனும் தொடர்களால் இம்மக்களின் விருந்தோம்பல் பண்பாட்டினைக் கூறியுள்ளார்.

5.4 உழவரின் விருந்தோம்பல்:

மருதநில மக்கள் வாழும் ஆழர் என்னும் ஊரில் உழத்தியர்கள் கிழ்வருமாறு விருந்தோம்புகின்றனர்.

“..... ஆழர் எய்தின்

.....

வலம்பட நடக்கும் வலிபுணர் எருத்தின்

உரன்கெழு நோன்பகட்டு உழவர் தங்கை

பிடிக்கை னேன் பின்னுவீழ் சிறுபுறத்து

தொடிக்கை மகடு மகமுறை தடுப்ப

இருங்காழ் உலகை இரும்புகழும் தேய்த்த

அமைப்பு மாண் அரிசி அமலை வெண்சோறு,

சுவைத்தாள் அலவன் கலவையொடு பெறுவீர்”³⁹

எனும் இப்பாடல் வரிகளில் உழத்தியர் தன் மக்களால் பாணரை முறையாக தடுத்து, அமலை வெண்சோற்றினை, நண்டினது கலவையோடு உண்ணத் தருவார் என ஆசிரியர் தனது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

5.5 நல்லியக்கோடனின் விருந்தோம்பல்:

நல்லியக்கோடன் பாணர்களையும் (விருந்தினர்களையும்) எதிர்க்கொண்டு அழைப்பான். விருந்தினர்களுக்கும், ஏனையோர்களுக்கும் மூங்கிலின் உட்பட்டையை உரித்ததை ஒத்த தூய ஆடையினை உடுக்கச் செய்வான். மான உணர்ச்சி மிக்க பரிசிலன் மனத்தை மகிழ்விக்க முதலில் அவனது ஆடையை அகற்றி நல்லாடை நல்கினான். இதனையே பொருநராற்றுப்படை கூறும்பொழுது,

“கொட்டைக் கரைய பட்டுடை நல்கி”⁴⁰

என்று கூறுகிறது. நல்லியக்கோடன் ஆடை கொடுத்த பின்னர் பாம்பின் நஞ்சேறி மயங்கினாற் போன்று களிப்பு நல்கும் தேறல் பருகத் தருவான். ஏன் எனில் உள்ளத்தில் களிப்பை ஏற்ற இது தரப்பட்டது. இதனை அகநானூறும், புறநானூறும்,

“பாம்புக் கடுப்பன்ன தோப்பி”⁴¹

“அரவு வெருண்டன்னதேறல்”⁴²

என்று கூறுகிறது.

நல்லியக்கோடன் விருந்தோம்பும் முறையை ஆசிரியர் கூறும்பொழுது,

“காளி யுட்டிய கவர்களைத் தூணிப்

.....

பனுவயின் வழாசப் பல்வேறு அடிசில்

வாள்நிற விசம்பின் கோள்மின் சுழ்ந்த

இளங்கதிர் ஞாயிறு எள்ளும் தோற்றத்து

விளங்கு பொற்கலத்தில் விரும்புவன பேணி

ஆனா விருப்பின் தான் நின்று ஊட்டி”⁴³

எனும் வரிகளில் தன் கணை ஒன்றினால் கண்ட வனத்தைத் தீக்கிரையாக்கிய அருச்சுனனின் தமையன் ஆகிய வீமன் எழுதி அருளிய மடைநூல் விதி தப்பாதவாறு சமைத்த பல்வேறு சுவையுடைய அடிசிலை இளஞாயிற்றை இகழும் தோற்றமுடைய பொன்னால் இயன்ற உண்கலத்தில், நீவிர்(விருந்தினர்) விரும்புவனவற்றை அளித்து, அவனே மிகுந்த விருப்பத்துடன் தானே முன்நின்று பாணர்களை உண்ணச் செய்வான் என்று நல்லியக்கோடனின் விருந்தோம்பல் பண்பினைக் கூறியுள்ளார்.

6.நெடுநல்வாடையில் பண்பாடு:

6.1. விளக்கேற்றுதல்:

பெண்டிர் பிச்சிப் பூவின் அரும்புகள் மலர்வதைக் கொண்டு மாலைநேரம் என்பதை அறிந்து இரும்பினால் செய்யப்பட்ட விளக்கில் நெய் இட்டு ஈரமான திரியில் விளக்கினை ஏற்றி இதனைத் தெய்வமாக நினைத்து நெல் மலர்தூவி கைகளால் வணங்கும் வழக்கத்தைக் கொண்டவர்களாக இருந்திருக்கின்றனர் என்பதனை,

“அவ்இதழ் அவிழ்பதம் கமழஇ பொழுது அறிந்து

நேல்லும் மலரும் தூட்ய, கை தொழுது,”⁴⁴

என்னும் பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. இதே கருத்தைச் சிலப்பதிகாரத்தில்,

“கொடியிடையார் அகன்ற மனையிட மெங்கும்

கதிரோன் மறைந்த மாலைக் காலத்தே அரும்பு

புரி நெகிழ்ந்த முல்லையினது ஒளி மலரை

நெல்லோடு, தூவி,இல்லுரை தெய்வத்தை வணங்கி”⁴⁵

எனவும் காண முடிகிறது. இதில் சங்ககாலப் பெண்கள் விளக்கினைத் தெய்வமாக வணங்கியதை அறிய முடிகிறது.

6.2.வாணிகம்:

கத்தூரி முதலிய நறுமணம் பொருள்களை அம்மியில் அரைத்தனர். ஆனால், வடநாட்டிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட சந்தனம் அரைக்கும் வெண்ணிறமான வட்டக்கல்லும், தென்னாட்டில் விளையும் குளிர்ந்த சந்தனக் கட்டைகளும் குளிர்காலத்தில் பயன்படுத்தப்படாமல் கிடந்தன. இதனை,

“கொள்உறழ் நறுங்கல், பலகூட்டுமறுக,

வடவர் தந்த வான்கேழ் வட்டம்

தென்புல் மருங்கில் சாந்தொடு துறப்ப”46

என்று நக்கீரர் குறிப்பிடுகிறார்.

அரசமாதேவி தங்கியிருக்கும் அந்தப்புரத்தில் யவன நாட்டிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட வேலைப் பாடமைந்த பாவை விளக்குகள் இரவு நேரத்தில் எரிந்தன என்பதனை,

“யவனர் இயற்றிய வினைமான் பாவை

கைஎந்து ஐ அகல் நிறைய நெய் சொரிந்து

பருஉத்திரி கொளீஇய குருஉத்தலை நிமிர்ளி”47

என்றும் இவ்வடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதே செய்தியை,

“கைவயிற் கொண்ட நெய்அகல் சொரியும்

யவனப் பாவை அணிவிளக்கு அழல்”48

என்றும் அடிகளிலும் காண முடிகிறது. மேலும்,

“பாவை விளக்கின் கருஉச்சுடர் அகழ்”49

என்று முல்லைப்பாட்டுப் பாடலின் மூலம் காண முடிகிறது.

சங்க காலத்தில் வாணிகம் செய்த பழந்தமிழர்கள் வடநாடோடும், தென்னாடோடும் தொடர்பு கொண்டு இருந்திருக்கின்றனர். மேலும், யவனர்கள் தமிழகத்திற்கும் பாவை விளக்குகள் அளித்துள்ளனர் என்பதையும் அறிய முடிகின்றது. மேலும், அரசியின் கட்டிலுக்கு மேல் பகுதியில் மெல்லிய படுக்கை விரிக்கப்பட்டது. இதனை,

“இணைஅணை மேம்படப் பாய், அணை இட்டு,

காடிகொண்ட கழுவுறு கலிங்கத்துத்

தோடு அமை தூமடி, விரிந்த சேக்கை”50 என்றும்,

இதனை மதுரைக்காஞ்சியிலும்,

“சோறு அமைவுள்ள நீர் உடைக் கலிங்கம்”51

என்றும் குறிப்பிடுகிறது. கலிங்க நாட்டில் உள்ள மெல்லிய ஆடைகள் தமிழகத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டன என்பதனையும் அறிய முடிகின்றது.

6.3 தச்சுத்தொழில்:

கைத்தொழில் வல்லமையுடைய தச்சனின் கூர்உளியால் அரசமாதேவி படுத்துறங்கும் கட்டிலின் கால்கள் செய்யப்பட்டது என்பதனை,

“சீரும், செம்மையும் ஒப்ப, வல்லோன்

கூர் உளக் குயின்ற”⁵²

என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

6.4.ஆநிறைகளை மேய்த்தல்:

கோவலர்கள் குளிரின் தன்மையால் தன்னுடைய ஆநிறைகளை மேட்டு நிலத்திற்கு ஓட்டிச் சென்றார்கள். இதனை,

“ஆர்கலி முனைஇய கொடுங்கோல் கோவலர்

ஏறுடை இனநிறை வேறுபுலம் பரப்பிப்

புலம்பெயர் புலம்பொடு கலங்கிக் கோடல்”⁵³ என்றும்,

மேலும்,

“பல் ஆன் கோவலர் கல்லாது ஊதும்

சிறுவெதிர்ந் தீங்குமுற் புலம்புகொள் தெள்விளி”⁵⁴

என்ற பாடல்வழி கோவலர்கள் ஆடு மேய்க்கும் தொழிலை மேற்கொண்டுள்ளனர் என்பதை அறியலாம்.

6.5 போர்த்தொழில்:

எல்லோரும் உறங்க யாமப் பொழுதிலும் அரசன் துயில் கொள்ளாமல், போர்க்களத்தில் விழுப்புண்பட்ட வீரர்களுக்கு ஆறுதல் கூறுகையில், தனது வலக்கையை வீரர்களின் தோள்மீது வைத்து முகம் மலர்ந்து நோக்கினான். இதனை,

“நன்னென் யாமத்தும் பள்ளிக் கொள்ளான்

சிலரொடு திரிதரும் வேந்தன்

பலரொடு முரணிய பாசறைத் தொழிலே”⁵⁵

என்று புலவர் பாடியுள்ளார்.

6.6. பெண்களின் நிலை:

குளிரின் மிகுதியால் பெண்கள் கூந்தலுக்கு சந்தன விறகில் நெருப்பை உண்டாக்கி அதில் அகில் கட்டை, கண்டசருக்கையும் சேர்ந்த நறுமணப் புகையில் கூந்தலை உலர்த்தினர். நெருப்பை உண்டாக்கிக் குளிர் காய்ந்தனர். யாழின் நரம்புகள் நிலைகுலைய ஆடல் மகளிர் மார்புகளில் தடவிச் சூடேற்றினர்.

“ஆடல் மகளிர் பாடல் கொள்ப் புணர்மார்

கோம்மை வருமுலை வெம்மையில் தடை”⁵⁶

என்கிறது பாடல் வரிகள். தம் தலைவனைப் பிரிந்து அரசி, மகளிர் வருத்தமுற்றனர். நரைத்த முடிகளைக் கொண்ட முதுமகளிர் அரசியின் துயரைப் போக்குவதற்கு முயன்று கதைகளைக் கூறி விரைவில் உன் கணவர் வந்து விடுவார் என்று ஆறுதல் கூறினார். அரசி கண்களின் ஓரத்தில் கசியும் கண்ணீரைத் தன் மெல்லிய விரல்களால் துடைத்து கிழே தெளித்தாள். இதனை,

“செவ்விரல் கடைக்கண் சேர்த்தி, சில தெறியா”⁵⁷

என்னும் பாடல் அடிகள் குறிப்பிடுகின்றது. இல்லுறை மகளிருக்குத் தலைவன் பாதுகாவலன் என்பதையும் தலைவி, தலைவன் மீது எவ்வளவு அன்பு வைத்து இருக்கிறாள் என்பதையும் பாடல் அடிகளில் நக்கிரனார் அழகாகச் சித்தரித்துள்ளார்.

7.இலக்கியங்களில் இறப்புப் பற்றிய பண்பாடு:

7.1.பாடை கட்டல்:

இன்று போலவே சங்கநாளில் இறந்தார் உடலைப் படையிற் கிடத்திச் சுடுகாட்டுக்கு எடுத்துச் சென்றனர். அப்பாடையினைக் “கால்வழி கட்டில்” எனவும் கூறினர். கள்ளிச் செடிகள் மண்டிய களரியம் சுடுகாடு அமைந்த இடமாகும். அக்காட்டில் படையை இறக்கி வைத்தனர்.

“கள்ளி போகிய களரியம் பறந்தலை

வெள்ளில் நிறுத்த பின்றை” 58

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் வழி மூலம் அறிய முடிகின்றது. ‘வெள்ளில்’ என்னும் சொல் படையைக் குறிக்கிறது.

“கள்ளி யேய்ந்த முள்ளியம் புறங்காட்டு

வெள்ளியம் போகிய வியலு ளாங்கண்”⁵⁹

என்பதும் காணலாம்.

7.2. வெள்ளறுவை போர்த்தல்:

பிணத்தின் மீது கோடித்துணி போர்த்தும் மரபு இன்றுவரை உண்டு. அக்காலத்தில் வீரர்கள் இறந்தபோது தூய வெள்ளாடை போர்த்தினார்கள். இதனை,

“.....என் சிறுவனைக்

கால்வழி கட்டிலிற்த் கிடப்பித்

தூவெள் ளறுவை போர்ப்பித் திலதே”⁶⁰

என்ற வரிகளில் காணலாம்.

7.3. மாரடித்துப் புலம்பல்:

இறந்து பட்டோரின் உரிமை மகளிரும், பிற பெண்டிரும் தம்முடைய கைவளையல்கள் சிதறுமாறு தம் மார்பகங்களில் அறைந்து புலம்பிப் பூசலிட்டழுவதும் அன்றைய மரபாக இருந்தது.

“முலைபொலி ஆம் உருப்ப நூறி

மெய்ம்மறந்து பட்ட வரையாப் பூசல்

ஒண்ணுதல் மகளிர்”⁶¹

என்றும், இளவெளிமான் என்னும் வள்ளல் மாய்ந்த போது அவன் மகளிர் மாரடித்துப் புலம்பியதை,

“ஊழின் உருப்பை வெருக்கிய மகளிர்

வாழைப் பூவின் வளைமுறி சிதற”⁶²

என்பதால் அறியத்தகும்.

7.4. சாப்பறை முழக்கம்:

இறந்தார் வீட்டில் முழங்கும் பறைக்கு நெய்தல் பறையென்றே பெயர் வழங்கிற்று. பக்குடுக்கை நன்கணியாரென்னும் புலவர் ஓர் இல்லத்தில் மணமுழவும் இன்னொரு இல்லத்தில் சாப்பறையும் முழங்குமாறு உலகைப் படைத்தவனைப் பண்பிலாளன் என்று பேசுகின்றார்.

“ஓரில் நெய்தல் கறங்க வோரில்

ஈந்தண் முழவின் பாணி ததும்ப”⁶³

என்னும் பாடல்வழி அறிய முடிகின்றது.

7.5. தாழியிற்கவித்தல்:

இடுதல், சுடுதல் என்னும் இரண்டு மரபுகளும் அன்று ஒன்றுசேர இருந்துள்ளன. தாழிகள் இன்று வெறும் குழிகளில் புதைத்தனராவெனத் தெரியவில்லை. தாழியிடுதலைக் கவித்தல் என்கின்றனர்.

“.....நெடுமாவளவன்

தேவர் உலகம் எய்தினன் அகலின்

வனைதல் வேட்டனை யாயின் எனையதூம் உம்

இருநிலம் திகிரியாப் பெருமலை

மண்ணா வனைதல் ஒல்லுமோ நினைக்கே”⁶⁴

என்பதாலும், வெளிமான் இறந்தபோது புலவர் பாடிய பாடலின்,

“கவிசெந் தாழிக் குவிபுறத் திருந்த

செவிசெஞ் சேவலும் பொருவலும் வெரீஇ”⁶⁵

என்னும் பகுதியாலும், பிற சான்றுகளாலும் இதனை அறியலாம்.

7.6. ஈமப்பெருங்காடு:

பிணஞ்சுடும் சுடுகாடு ஈமப் பெருங்காடு என்றும், முதுகாடு என்றும் அழைக்கப்பட்டது. அது கள்ளியும், முள்ளியும் மண்டிய இடத்தில் அமைந்திருந்தது. ஊருக்கு வெளியே இருந்தமையால் புறங்காடு என்னும் பெயர் பெற்றது. இப்பெருங்காட்டில் பேய்கள் ஆடுவதாகவும் நம்பியுள்ளனர். ஆந்தைகளும், கழுகுகளும் அங்கு வட்டமிடும் என்றும், பிணஞ்சுடும் விறகடுக்கினை ஈமம், ஈமவிறகு (புறம் 231,246). சுடுகாட்டில் பகல் நேரத்தில் கூடக் கூகை கூவும் என்றும், பேய்மகளிர் ஆண்டிருப்பர் என்றும் கூறியுள்ளார் (புறம்356). சுடுகாட்டில் நன்கு காய்ந்த கரிய கோடுகளை அடுக்கிச் சிதையமைத்தனர்.

“எறிபுனக் குறவன் குறையல் அன்ன

கரிபுற விறகின் ஈம ஒள்அழல்”66

என்றும்,

“பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட்டு ஈமர்”67

என்றும்,

“கள்ளி போகிய களரியம் பறந்தலை

வெள்ளிடை பொத்திய விளைவிறகு ஈமத்து

ஒள்ளழல் பள்ளிப் பாயல் சேர்த்தி”68

என்றும், பிணத்தைச் சுடும் கடமை புலையனுக்குரியதாக இருந்துள்ளது.

“..... கள்ளொடு

புல்லகத் திட்ட சில்வீழ் வல்சி

புலைய னேவப் புலமே லமர்ந்துண்டு

அழல் வாய்ப் புக்க பின்னும்

பலர் வாய்த் திராஅர் பகுத்துண் டோரே”69

என்னும் பாடலின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

7.7. வாள்போழ்ந் தடக்கல்:

மன்னர் குடியிற் பிறந்தவர்கள் போரில் அன்றி நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தால், வீரர்கள் செல்லும் வீரசுவர்க்கம் கிட்டாது என்றும் நம்பியதால் அத்தகையோரும் அந்தப் பேற்றினைப் பெறுவான் வேண்டி, அவர் உடம்பை தருப்பைப் புல்லில் கிடத்தி அந்தணர்களைக் கொண்டு சில சில சடங்குகளைச் செய்வித்து வாளால் கீறிப் புதைப்பர். இதனை,

“நோய்ப்பால் விளிந்த யாக்கை தழீஇக்

காதல் மறந்தவர் தீதுமருங் கறுமார்

அறம்புரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர்

திறம்புரி பசும்புல் பரப்பினர் கிடப்பி

மறம்கந் தாக நல்லமர் வீழ்ந்த

நீள்கழல் மறவர் செல்வழிச் செல்கென

வாள்போழிந் தடக்கலும் உய்ந்தனர்”70

என்னும் ஒளவையார் பாட்டாலும்,

“குழவி இறப்பினும், ஊன்றடி பிறப்பினும்,

அஆன் அன்று வானிறற்பார்”71

என்றும் கணைக்காலிரும் பொறையின் செய்யுளாலும் அறியலாம்.

7.8 கைம்மை நோன்பும்,தீப்பாய்தலும்:

கணவனை இழந்த பெண்கள் கைம்மைக் கோலம் கொண்டு நோன்பு இயற்றி வரும் பிறவியிலும் தம் கணவனைக்கூட முயன்றனர். அவர்கள் தம் கூந்தலைக் கொய்தனர். குறுந்தொடிகளை நீக்கினர். பிற அணிகலன்களையும் ஒழித்தனர். அல்லியரிசிபினை உணவாகக் கொண்டனர். இதனை,

“கூந்தல் கொய்து, குறுந்தொடி நீக்கி

அல்லி யுணவின் மனைவியோடு இனியே,

புல்லென் றனையால் - வளங்கெழு திருநகர்”72

என்றும்,

“..... எழாநெற்

பைங்கழை பொதிகளைந் தன்ன விளர்ப்பின்,

வளையில், வறுங்கை”73

வெளிமான் இறந்தபோது அவன் மகளிர் தொடிகழித்தனர்.

சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தான் மாய்ந்தபோது அவனுடைய உரிமைப் பெண்டிர் இழை களைந்து நின்ற காட்சி இடையர்கள் தம் கால்நடைகள் உண்பதற்காகப் பூவொடு உதிருமாறு கொய்து கட்டிழந்த வேங்கை மரம் போல் பொலிவுற்றிருந்ததாகக் கருங்குழலாதனார் பாடினார்.

“பெருவறம் கூர்ந்த வேனிற் காலைப்

பசித்த வாய்த்துப் பயனிரை தருமார்

கொய்துகட் டழித்த வேங்கையின்

மெல்லியல் மகளிரும் இழைகளைத் தனரே”74

என்னும் பாடல்வழி அறியலாம்.

7.9. தீப்பாய்தல்:

அழுகிய நிலையில் பெண்டிர் உடன்கட்டை ஏறியுள்ளனர். பூதபாண்டியன் இறந்தபோது அவன் மனைவி தீப்பாய்ந்தாள். அவள் தீப்பாய்வதனைச் சான்றோர் தடுத்தனர். அவர்களைப் பார்த்து அவள் பேசுவதாக அமைந்த பாடல் நெஞ்சை உருக்கவல்லதாகும். வெறும் உயிர் ஆசைக்காகக் கைம்மைக்கோலம் பூண்டு வாழும் உயர் பெண்டிர் போலத் தன்னை நினைக்க வேண்டாம் என்று கூறி,

“பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட் டமம்,

நுமக்கரி தாகுக தில்ல எமக்கெம்

பெருந்தொட் கணவன் மாய்ந்தென அரும்பற

வள்ளிதழீ அவிழ்ந்த தாமரை

நள்ளிரும் பொய்கையும், நீயுமோ ரற்றே”75

என்றாள். தன் கணவன் சிறிதுநேரம் பிரிந்திருப்பினும் இன்னுயிர் நடுங்கும் தன்மையாளகிய அவள் நீர் ஒழுகும் கூந்தல் தன் பின்புறம் தாழப் பெருங்காடு நோக்கித் தெருமந்தோடியது கண்டு மதுரைப் பேராலவாயர் வருந்திப் பாடுகிறார்.

7.10 தென்புலத்தார் கடன்:

இறந்துபட்டவர்கட்கு அவர்களுடைய மைந்தர் செய்யும் ஒரு கடமையே தென்புலத்தார் கடன் என்பது. இதனை பிதிர்கடன் என்பர் வடநூலார். பிண்டோதக் கிரியை என்றும் கூறுவர். வடவர் வடதிசையைப் புண்ணியத்திசை என்றும், தென்திசையை கூற்றுவன் திசை என்றும் கூறியுள்ளனர். இறந்தோர் தென்திசைக் கண்ணதோர் தனியுலகில் ஆவி வடிவில் இருப்பதாகக் நம்பினர். தென்னவர்கள் தென்புல வாழ்நர் என்பர். இது வடவர் தொடர்பால் ஏற்பட்ட ஒன்றாகத் தோணுகிறது. சங்க நூல்களும், திருக்குறளும், பிற்கால நூல்களும் இக்கடமை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன.

திருவள்ளுவர் இல்லறத்தாரின் கடமைகளைக் கூறும்போது,

“தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றாங்கு

ஐம்புலத்தாறு ஒம்பல் தலை”76

என்கிறார். இக்கடன் ஆண்மக்கட்கே உரியதாகும். எனவே ஆண்மக்களைப் பெறாதவரை மலடர்களாகவே கருதினர் வடவர். இந்த உலகத்தில் புகழ்பெறவும், மறுமைப் பயனை அடையவும் உதவுவார். ஆண்மக்களே என்ற கருத்தைச் சங்க நாளில் நிலவியது.

“இம்மை யுலகத்து இசையோடு விளங்கி

மறுமை பயனும் மறுஇன்று எய்துப்

செறுநரும் விழையும் செயிர்தீர் காட்சிச்

சிறுவர்ப் பயந்த செம்மலோர் எனப்
பல்லோர் கூறிய பழமொழி எல்லாம்

வாயே ஆகுதல் வாய்த்தனம் தோழி”77

என்னும் செய்யுள் பகுதி இதற்குச் சான்றாகும்.

போர்க்காலத்தில் போரின் கொடுமையிலிருந்து காப்பாற்றப்பட வேண்டியவர்களாகப் புறம் 9 ஆம் பாட்டுக் குறிப்பிடுவோருள் “தென்புல வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும் பொன்போல் புதல்வற் பெறாதோரும் அடங்குவர்”77. கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்த போது தாமும் உடன் வடக்கிருக்க விரும்பிய பொத்தியாரை ‘புதல்வன் பிறந்த பின் வா’ வெனப் பணித்தான் அம்மன்னன். புதல்வன் பிறந்த பிறகு அவன் நடுகல்லைக் கண்டு புலம்பிப் பாடிய பாடல் புறத்திலுள்ளது.

“புகழ்சால் புதல்வன் பிறந்தபின் வாவென

என்னிவண் ஒழித்த அன்பிலாள்”78

என்று புலம்புதலைக் காண்கிறோம்.

8.அந்தணர் பண்பாடு:

8.1. ஐயரது:

மணப்பருவம் வந்தபின் ஆணும், பெண்ணும் தாமாகக் கூடி வாழ்ந்த முதற்காலத்தில் மணக்கவில்லை என்று பொய் சொல்லியும், மணந்ததாக ஒப்புக்கொண்ட விடத்தும் கைவிட்டும், ஆடவர் பெண்டிற்குத் தீங்குச் செய்து வந்ததால், அவை பெரும்பாலும் நேராவண்ணம், பலர்க்கு முன் உறுதிக்கூறி மணமகன் மணமகனை மணக்குமாறு, மக்கள் மீது அன்பும் அருளும் கொண்ட பெரியோர் கரணம் என்னும் திருமணச் சடங்கை ஏற்படுத்தினர்.

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”79

அறியாமை எல்லாத் தீமைக்கும் அடிப்படையான அதனை அகற்றும் பொருட்டுப் பல துறைகளில் முதலாலை முனிவர் அருளிச் செய்தனர்.

“வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்

முனைவன் கண்டது முதலால் ஆகும்”80

என்னும் இலக்கண நூல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

இறைவனிடத்தில் அடிகளார் சிற்றின்பத்தை வேண்டுவதிலும் பேரின்பத்தை வேண்டுவதே சிறந்ததென்பதை,

“..... யா அம் இரப்பவை

பொருளும் பொன்னும் போகமும் அல்ல நின்பால்

அருளும் அன்பும் அறனும் மூன்றும்

உருளினர்க் கடம்பின் ஒலிதா ரோயே”81

என்னும் பரிபாடல் அடிகள் உணர்த்தும் காரைக்கால் அம்மையார் வேண்டியதும் அதுவே,

“தம்மை இகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற்

றெம்மை இகழ்ந்த வினைப்பயத்தால் உம்மை

எரிவாய் நிரயத்து வீழ்வார்கொல் என்று

பரிவதூஉம் சான்றோர் கடன்”82

என்பதும் அந்தணர் பண்பாட்டை உணர்த்தும்.

“அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்கும்

செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்”83

என்று அந்தணர் சிறப்பியல்புகளாகக் கூறப்படும் அருளுடைமை, மூலன் என்னும் இடையன் காட்டில் இறந்தபின் அவன் மந்தை மாடுகள் கதறியதை கண்டு இரங்கி, திருமூலர் அவன் உடம்பிற் புகுந்து அவற்றை வீடுகட்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தமையால் அறியப்படும்.

9.எளியோர் சால்பு:

புலவர், ஆசிரியர், பூசாரியார், கணியர், ஓதுவார், கணக்கர் எனப் பல்வேறு பெயர் பெற்றுக் கல்வித் தொழில் புரியும் இல்லறம் வகுப்பார் பார்ப்பார் ஆவார். நூல்களைப் பார்ப்பவர் பார்ப்பார், அல்லது பார்ப்பனர், பார்ப்பனர் என்னும் சொல் பிராமணன் என்னும் சொல் இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றதை,

“யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்;

தீதும் நன்றும் பிற்தர வாரா;

நோதலும் தணிதலும் அவற்றோ ரன்ன;

சாதலும் புதுவது அன்றே; வாழ்தல்

இனிதென மகிழ்ந்தன்றும் இலமே; முனிவின்,

இன்னா தென்றலும் இலமே;

.....

நீர்வழி படுஉம் புனைபோல் ஆருயிர்
முறைவழி படுஉம் என்பது திறவோர்
காட்சியின் தெளிந்தனம் ஆகலின், மாட்சியின்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே;
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே”84

இது “இது எந்தவூரும் சொந்தவூர்; எல்லாரும் உறவினர்; ஒருவரின் இன்ப துன்பத்திற்கு அவரே கரணியம்; வாழ்விலும் தாழ்விலும் ஒத்திருக்க வேண்டும்; எல்லாம் ஊழால் நடப்பதால் பெரியோர் சிறியோர் என்னும் வேறுபாடு காட்டக்கூடாது” என்ற சிறந்த பண்பாட்டுக் கருத்துக்களைக் கணியன் பூங்குன்றனார் தெரிவித்து ஊழ் வினைப்பயனென்றும், இறைவன் ஏற்பாடென்றும் இயற்கையென்றும் மூவேறு வகையிற் கொள்வர்.

“மண்கெழு தானை ஒண்பூண் வேந்தர்
வேண்குடைச் செல்வம் வியத்தலோ இலமே
ஏம்மால் வியக்கப் படுஉ மோரே
இடுமுட் படப்பை மறிமேய்ந் தொழிந்த
குறுநறு முஞ்ஞைக் கொழுங்கண் குற்றட்கு
புன்புல வரகின் சொன்றியொடு பெறுஉம்
சீறார் மன்னர் ஆயினும் எவ்வயின்
பாடறிந் தொழுகும் பண்பி னோரே
மிகப்பே ரெவ்வம் உறினும் எனைத்தும்
உணர்ச்சி இல்லோர் உடைமை உள்ளோம்
நல்லறி வுடையோர் நல்குரவு
உள்ளுதும் பெருமயாம் உவந்துநனி பெரிதே”85

இது ‘நாற்பெரும்படைப் பெருநாட்டு வேந்தராயினும் பண்பில்லாநை மதியோம்; சிற்றார் மன்னராயினும் பண்புடையாநை மதிப்போம்; அறிவிலிகள் செல்வத்தை நினையோம்; அறிவுடையார் வறுமையையே நினையோம்’ என்று மாடலன் மதுரைக் குமரனார் பாடியது.

“ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்; அதன்எதிர்,
ஈயென் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று
கொள்ளெனக் கொடுத்தல் உயர்ந்தன்று, அதன்எதிர்
தெண்ணீர்ப் பரப்பின் இமிழ்த்திரைப் பெருங்கடல்

உண்ணார் ஆகுப, நீர்வேட் டோரே;
ஆவும் மாவும் சென்றுணக் கலங்கிச்,
சேற்றொடு பட்ட சிறுமைத் தாயினும்
உள்ளீர் மருங்கின் அதர்பல வாகும்;
புள்ளும் பொழுதும் பழித்தல் அல்லதை
உன்னிச் சென்றோர்ப் பழியிலர், அதனால்
புலவேன் வாழியர், ஓரி! விசும்பின்
கருவி வானம் போல
வரையாது சுரக்கும் வள்ளியோய்! நின்னே”86

இது ‘இரத்தல் இழிவானது; ஈயாமை அதனினும் இழிவானது; கொடுத்தல் உயர்ந்தது; கொடுத்ததை வாங்காமை அதனினும் உயர்ந்தது; தண்ணீர் குடிக்க விரும்பியவர் பெரிய கடலுக்குச் செல்லார்; சிறிய ஊற்றிற்கே செல்வர்; நீ குறுநில மன்னனாயிருந்தாலும் கொடையாளி என்று வந்தேன். நீ கொடை கொடுக்காவிட்டாலும் நான் உன்னை வெறுக்கமாட்டேன்; அது நான் புறப்பட்டு வந்த வேளையின் குற்றமேயன்றி உன் குற்றமென்று என்று கழைதின் யானையார் வல்வில் ஓரியிடம் கூறியது.

“முற்றிய திருவின் மூவர் ஆயினும்,

பெட்டின் நீதல் யாம்வேண் டலமே”87

இது ‘நிறைந்த செல்வத்தையுடைய மூவேந்தர் தரினும் எம்மிடம் ஆர்வமின்றித் தருவதை யாம் விரும்பவில்லை’ என்று பெருந்தலைச் சாத்தனார் கடிய நெடுவேட்டுவனிடம் கூறியது.

“குன்றும் மலையும் பலபின் னொழிய

வந்தனென், பரிசில் கொண்டனென் செலற்கென,

நின்ற என்நயந் தருளி ஈதுகொண்டு

ஈங்கனஞ் செல்க, தான் என என்னை

யாங்கறிந் தனனொ தாங்கருங் காவலன்?

காணாது ஈத்த இப்பொருட் கியானோர்

வாணிகப் பரிசிலன் அல்லேன்; பேணித்

திணையனைத் தாயினும், இனிதவர்

துணையள வறிந்து, நல்கினர் விடினே”88

இது, பெருஞ்சித்திரனார் அதியமான் நெடுமானஞ்சியிடம் பரிசில் பெறச் சென்றபோது அவன் அவரைக் காணாமலே பரிசு கொடுத்தனுப்ப, அதை அவர் வாங்காது, பல குன்றுகளையும், மலைகளையும் கடந்து பரிசில் பெற வந்த என் மீது அன்பு கொண்டு இப்பொருளைக் கொண்டு செல்க என்று சொல்வதற்கு, அவன் என்னை எப்படி அறிந்தான்? என்னைக் காணாமற் கொடுத்த பரிசிலைப் பெறுவதற்கு நான் ஒரு வணிகப் பரிசிலன் அல்லேன் திணையளவாயினும் என் தகுதியறிந்து மதித்துக் கொடுத்தால் நான் பெறுவேன்' என்று கூறியது.

“சான்றோர் புகழு முன்னர் நானுப”89

என்பது, அறிஞர் புகழ்ச்சியை விரும்பாமையைத் தெரிவிக்கும்.

“புல்லா வெழுத்திற் பொருளில் வனுங்கோட்டி

கல்லா வொருவன் உரைப்பவுங் கண்ணோடி

நல்லார் வருந்தியுங் கேட்பரே மற்றவன்

பல்லாருங் நாணல் பரிந்து”90

என்னும் நாலடிச் செய்யுள், கல்லாத ஒருவன் ஓர் அவையில் பொருளற்றவுரை நிகழ்த்தினாலும், அவன் பலர் முன் வெட்கப்படுவதற்கு இரங்கி, வருத்தத்தோடும் அறிஞர் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் பண்பாட்டைத் தெரிவிக்கின்றது.

சோழன் நலங்கிள்ளியிடமிருந்து உறையூர் புகுந்த இளந்தத்தன் என்னும் புலவனை, காரியாற்றுத் துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி ஒற்றனாக வந்தானென்று கொல்லப்புகும் போது, கோவூர்க் கிழார்,

“வள்ளியோர்ப் படர்ந்து, புள்ளின் போகி”91

என்னும் பாட்டைப் பாடி, அப்புலவனைத் தப்பிவித்தார்.

சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், மலையமானின் இரு குழந்தைகளை யானை மிதித்துக் கொல்லும்படி இடப்புகுந்தபோதும், கோவூர் கிழாரே “நீயே, புறவின் அல்லல் அன்றியும்”89 என்னும் பாட்டைப் பாடி, அக்குழந்தைகளைத் தப்பிவித்தான்.

அக்காலத்துப் புலவர் அரசரையடுத்து அரசியல் தவறுகளை எடுத்துக்காட்டி, அவற்றைத் திருத்தவும், வரியெனும் திட்டங்களை வகுத்துக் கொடுத்து அவற்றை நிறைவேற்றவும் அறிவுரை கூறி வந்தனர் என்பதனை,

“காய்நெல் லறுத்துக் கவளம் கொளினே

மாநிறை வில்லதும் பன்நாட்டு ஆகும்

நூறுசெறு வாயினும், தமிழ்துப்புக்கு உணினே,

வாய்புகு வதனினும் கால்பெரிது கெடுக்கும்,

கோடி யாத்து, நாடுபெரிது நந்தும்,

மெல்லியன் கிழவன் ஆகி வைகலும்

வரிசை யறியாக் கல்லென் சுற்றமொடு,

பரிவுதப எடுக்கும் பிண்டம் நச்சின்,

யானை புக்க புலம்போலத்,

தானும் உண்ணான், உலகமும் கெடுமே!”92

என்ற அடிகள் காட்டும்.

இது பிசிராந்தையார் பாண்டிய அறிவுடைய நம்பிக்குக் கூறிய அறிவுரை, இதன் பொருள் ‘விளைந்த நெல்லையறுத்து யானைக்குக் கவளங் கொடுத்தால், ஒருமாவிற்குக் குறைந்த நிலமும் பல நாளைக்கு வரும் நூறுசெய் அளவு நன்செயனாலும் யானைத் தானே தின்னும்படி விட்டுவிட்டால் அதன் வாய்க்குள் புகுவதை விட அதிகம் அதன் கால்பட்டுச் சேதமாகும். அறிவுடைய அரசன் நல்ல வழியில் வரிதண்டினால், அவன் நாடு கோடிப் பொருளைத் தொகுத்துக் கொடுத்துத் தானும் மிகத் தழைக்கும் அவன் அறிவுக்கெட்டு நாள்தோறும் தகுதியறியாத வீண் ஆரவாரக் கூட்டத்தோடு கூடி, வலிந்து கவரும் பெரும் பொருள்திரளை விரும்பினால், யானை புகுந்த நன்செய் போலத் தானும் உண்ணான்; நாடும் கெடும் என்பது தெளிவாகிறது.

10.அரசர் பண்பாடு:

பண்டைத் தமிழரசர் தம்மை ஆளும் தலைவர் எனக் கருதாது, காக்கும் தந்தையர் போன்றே கருதினர். அதனால் காவலர் என்றும், புலவலர் என்றும் பெயர் பெற்றனர்.

அரசனாலும், அரசியல் அதிகாரிகளாலும், பகைவராலும், கள்வர், கொள்ளைக்காரராலும், காட்டு விலங்காலும் நேரக் கூடிய ஐவகைத் துன்பமாகிய வெயிலினின்றும் குடிகளைக் காத்து, இன்பமாகிய நிழலைத் தருபவன் என்னும் கருத்திலேயே, குடை அரசர் சின்னங்களுள் ஒன்றாகக் கொள்ளப்பட்டது.

“ஞாயிறு சுமந்த கோடுதிரள் கொண்மு

மாக விசும்பின் நடுவுநின் றாங்குக்

காண்பொர விளங்கும்நின்! விண்பொரு வியன்குடை

வெயில்மறைக் கொண்டன்றோ! அன்றே, வருந்திய

குடிமறைப் பதுவே, கூர்வேல் வளவ”93

என்று, வெள்ளைக்குடி நாகனார் பாடலில் இடம் பெற்றுள்ளது. வெண்மதி போன்ற தன்மையையும், குற்றமற்ற தூய்மையையும் குறிக்க, அரசன் குடை வெண்பாட்டினால் செய்யப்பட்டு வெண்கொற்றக்குடை எனப்பட்டது. கொற்றம் வெற்றி, அரசாட்சி நிழல் என்றும், அரசாட்சிக்குட்பட்ட நாடு குடை நிழல் என்றும் பெயர் பெற்றன.

“உறுதுப் பஞ்சா துடல்சின்னம் செருக்கிச்

சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை”94

என்பது, பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் வஞ்சினம் என்பதை,

“பல்குடை நிழலும் தங்குடைக்கீழ்க் காண்பர்

அல்குடை நீழ் லவர்” 95

என்றார் திருவள்ளுவர்.

அரசன் முறை (நீதி) தவறி ஆண்டால் அவன் நாட்டில் மழை பெய்யாதென்றும், அரசனும், குடிகளும் உயிரும் உடம்பும் போல நெருங்கிய தொடர்புடையர் என்றும் இரு கருத்துக்கள் அக்காலத்து மக்கள் உள்ளத்தில் வேருன்றியிருந்தன.

“இயல்புளிக் கோலோச்சும் மன்னவன் நாட்ட

பெயலும் விளையுளும் தொக்கு” 96

“முறைகொடி மன்னவன் செய்யின் உறைகொடி

ஓல்லாது வானம் பெயல்” 97

“மாரி பெய்ப்பினும் வாரி குன்றியினும்

இயற்கை யல்லன செயற்கையில் தோன்றினும்,

காவலர்ப் பழிக்கும் இக் கண்ணகன்” 98

நடுநிலையாகக் இருந்து குடிமக்களின் வழக்குகளைத் தீர்த்து தீர்ப்பு வழங்கும் முறை பொருட்டு வழக்குகளின் உண்மை காண்பதற்கு மாறுவேடம் பூண்டு நகர் முழுவதும் சுற்றிப் பொதுமக்கள் சொல்மொழி கவனித்து அறிவதும், வழக்கிழந்தவர் தம்மிடம் முறையிட அரண்மனை வாயிலில் ஆராய்ச்சி மணி கட்டி வைப்பதும், தெய்வச்சான்று வாயிலாய்த் தம் கூற்றை மெய்ப்பிப்பாரை ஊக்குவிப்பதும், எவ்வகையிலும் துப்பு துலங்காத வழக்கின் உண்மையை அறிவிக்குமாறு இறைவனை வேண்டுவதும் பண்டைத் தமிழர் கையாண்ட வழிகளாகும்.

போர்வினையில் முதலிருந்து முடிவுரை பல்வேறு அறங்கள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன. வேற்று நாட்டைக் கொடுங்கோல் அரசர் ஆட்சியினின்று விடுவிக்கச் செய்யும் அறப்போராயினும், மண்ணாசையாற் பிறநாட்டின் மேற் படையெடுத்துச் சென்று தாக்கும் மறப்போராயினும், வேற்று நாட்டு முல்லை நிலத்திலுள்ளனவும், தீங்கற்றனவும், தீங்கு செய்யத்தாகதனவுமான ஆவின் மந்தைகளை, போரிற் சேதமுறாதபடி தப்புவித்தற்கு, போர் தொடங்கும் அரசன் தன் படையை ஏவிக் களவாகக் கவர்ந்து கொண்டுவரச் செய்து காப்பது வழக்கம்.

“வேந்துவிடு முனைஞர் வேற்றுப்புலக் களவின்

ஆதஞ் தோம்பல் மேவற்று ஆகும்” 99

என்று தொல்காப்பியம் வெட்சித் திணையிலக்கணம் கூறுவதைக் காணலாம்.

குறித்த காலத்தில் போர் தொடங்குமுன் அக்கம் பக்கத்துள்ள தனிப்பட்ட ஆக்களையும், அவைப்போல அமைந்த இயல்புள்ள அறிஞரையும், பெண்டிரையும், நோயாளிகளையும், பிள்ளைப்

பெறாத மகளிரையும் அவ்விடத்தே விட்டு அகன்று பாதுகாப்பான இடத்திற் சேர்ந்து கொள்ளுமாறு முன்னறிவிப்பது மரபாகும்.

“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மக்களும்,

பெண்டிரும், பிணியிடை யீரும் பேணித்

தென்புலம் வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும்

பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்

எம்அம்பு கடிவிடுதும், நும்அரண் சேர்மின் என

அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை, மறத்தின்”100

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் செய்யுளில் காண்கிறோம்.

முத்தமிழ் வேந்தருள்ளும் பாண்டியன் செங்கோற்குச் சிறந்தவன் என்றும், அவன் நாடு தீங்கற்றதென்றும், நாற்றிசையும் பேரும் புகழும் பரவியிருந்தது.

“மன்பதை காக்கும் நீள்குடிச் சிறந்த

தென்புலங் காவலின் ஓரீஇப் பிறர்

வன்புலங் காவலின் மாறியான் பிறக்கே”101

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலின் மூலம் நன்கு உணர முடிகின்றது.

11.வணிகர் பண்பாடு:

அக்காலத்து வாணிகர்,

“வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்

பிறவும் தம்போற் செயின்”102

என்னும் நெறியைக் கடைப்பிடித்து, நடுநிலை பூண்டு நல்லுள்ளத்தினராய்ப் பிறர் பொருளையும் தமதுபோற் பேணி தாம் கொள்ளும் சரக்கையும், தாம் கொண்ட விலைக்குக் குறையக் கொடாது, குற்றத்துக்கு அஞ்சி உண்மையான விலைச் சொல்லிப் பல்வேறு நாட்டு அரும்பொருள்களை விற்பு பேராசையின்றி நேர்மையாக பெரும் பொருளீட்டிப் பல்வேறு அறஞ்செய்து வாழ்ந்து வந்தனர்.

“நெடுநுகத்து பகல்போல

நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினோர்

வடுவஞ்சிவ வாய்மொழிந்து

தமவவும் பிறவும் ஒப்ப நாடிக்

கொள்வதா஁ம் மிகைகொளாது, கொடுப்பதா஁ம் குறைகொடாது

பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும்

தொல்கொண்டித் துவன்றிருக்கை”103

என்றும்,

“அறநெறி பிழையா தாற்றின் ஒழுகி

.....

சிறந்த தேஎத்துப் பண்ணியம் பகர்நரும்”104

என அறநெறியிற் பொருளீட்டுதலே அக்கால வாணிகர் குறிக்கோள் என்பது, ‘மூன்றின் பகுதி’ என்னும் துறையில் (தொல்.அகத்.41) அறியப்படும். மூன்றின் பகுதியாவது, அறத்தாற் பொருளீட்டி அப்பொருளால் இன்பம் நுகர்வோன் எனல் ஆகும்.

மாநகர் கடைக்கு அருகில், எப்பொருள் அங்கு விற்கும் என மக்கள் மயங்காதபடி, ஒவ்வொரு வகைக் கடைக்கும், ஒவ்வொரு வகையான கொடி கட்டப்பட்டிருந்தது.

“களளின் களிநவில் கொடி”105

வெளிநாட்டு வணிகரும் இம்முறையைக் கையாண்டனர்.

“பண்ணியம் அட்டியும் பசும்பதம் கொடுத்தும்

புண்ணியம் முட்டாத் தண்ணிழல் வாழ்க்கை”106

என்று, பட்டினப்பாலை பொதுப்படக் கூறுவதினின்று, அறவைச் சோறு அளிக்கும் ஊட்டுப்புரை அமைத்தல், வெளியூரார் தங்கச் சத்திரம், சாவடி போன்றவைக் கட்டுதல், வழிப்போக்கர்க்குச் சோலையொடு கூடிய குளம் வெட்டுதல் முதலிய அறங்கள் அக்காலத்துப் பெருவணிகராற் செய்யப்பட்டிருந்திருக்கும் என உய்த்துணரலாம்.

“கருமமும் உள்படாப் போகமுந் துவ்வாத்

தருமமும் தக்கார்க்கே செய்யா-ஒருநிலையே

முட்டின்றி மூன்றும் முடியுமேல் அ.தென்ப

பட்டினம் பெற்ற கலம்”107

என்னும் நாலடியார் பாடல் மூலம் உணரலாம்.

12.வேளாளர் பண்பாடு:

வேளாளர் உழுதுண்பாரும், உழுவித்துண்பாரும் என இருவகையர். முன்னவர் சிறுநிலக்கிழார், பின்னவர் பெருநிழக்கிழார்,

வேளாளின் சிறந்த பண்பு விருந்தோம்பல். அதனாலேயே உழவன் வேளாளன் எனப் பெயர் பெற்றான். உழவுத் தொழிலும் வேளாண்மை எனப்பெற்றது.

“வேளாளன் என்பான் விருந்திருக்க வுண்ணாதான்”108

விருந்தென்றது உறவினரும் நண்பருமன்றிப் புதிதாய் வருபவரை வரவேற்று உபசரிப்பதாகும்.

“உரன்கெழு நோன்பகட்கு உழவன் தங்கை

தொடிக்கை மகடுட மகமுறை தடுப்ப”109

என்றது புதியோரையே சாரும்.

“செட்டிமக்கள் வாசல்வழிச் செல்லோமே செக்காரப்

பொட்டிமக்கள் வாசல்வழிப் போகோமே – முட்டிபுகும்

பார்ப்பர் அகத்தையொட்டிப் பாரோமே எந்நாளும்

காப்பாரே வேளாளர் காண்”110

என்று கம்பர் வேளாளின் விருந்தோம்பலைப் பாடியதும் இதுபற்றியே எனலாம்.

“புறஞ்சிறை மாக்கட் கறங்குறித் தகத்தோர்

புய்த்தேறி கரும்பின் விடுகழை தாமரைப்

பூம்போது சிதைய வீழ்ந்தென”111

என்னும் புறப்பாட்டிகள், ‘கரும்புத் தின்னக் கைக்கலியோ?’ என்னும் பழமொழியைத் தோற்றுவித்த காவிரிப்பூம்பட்டினத்து வேளாளன் செயலை நினைவுறுத்தும்.

பிராமணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் நால்வகுப்பாருள்ளும், வேளாளனே அச்சத் தொழிற்குச் சிறந்தவன் என்று குலோத்துங்கச் சோழனிடம் ஒளவையார் கூறியதும், வேளாளின் வேளாண்மை பற்றியே,

“நூலெனிலே கோல்சாயும் நுந்தமரேல் வெஞ்சமரம்

கோலெனிலோ ஆங்கே குடிசாயும் - நாலாவான்

மந்திரியும் ஆவான் வழிக்குத் துணையாவான்

அந்த அரசே அரசு”112

“உழுவார் உலகத்தார்க்கு காணிய. தாற்றாது

எழுவாரை யெல்லாம் பொறுத்து”113

என்பதும் பண்பாடு குறித்ததேயாகும்.

“வித்தும் இடல்வேண்டுங் கொல்லோ விருந்தோம்பி

மிச்சில் மிசைவான் புலம்”114

என்னுங் குறள் வேளாளரின் விருந்தோம்பல் சிறப்பைக் குறிப்பால் உணர்த்தும்.

13.பிறவகுப்பார் பண்பாடு:

“உறுவரும் சிறுவரும் ஊழ்மா றுய்க்கும்

அறத்துறை யம்பியின் மான”115

என்று நன்னாகனார் கூறுவதால், ஓடக்கூலி கொடுக்க இயலாத எளியோரையும், இரப்போரையும் இலவசமாக ஆறுகடத்தும் அறவோடங்களும் அக்காலத்தில் இருந்தமை நன்கு அறியப்படும்.

13.1 கள்வர் பண்பாடு:

பாலைநிலத்தில் வாழ்ந்த கள்வர், மறவர், எயினர், வேட்டுவர் முதலிய வகுப்பினர் ஒருணவும் விளையாத கடுங் கோடைக்காலத்தில் வழிப்பறியையும், கொள்ளையையும், களவையும் மேற்கொள்ள நேர்ந்தது. அங்ஙனம் நேரினும், பண்பாட்டைக் கைவிடவில்லை. தெய்வ வணக்கம்,எளியோர் பொருளைக் கவராமே, புலவரையும், முனிவரையும் போற்றல், விருந்தோம்பல், அரசப்பற்று, ஈகையாரைக் காத்தல் ஆகிய நற்கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்தனர்.

“கொடுவில் எயினக் குறும்பிற் சேப்பின்

குளர்வளர் ஈந்தின் காழ்கண் டன்ன

கவல்விளை நெல்லின் செவ்வவிழ்ச் சொன்றி

ஞமலி தந்த மனவுச்சூல் உடும்பின்

வுறைகால் யாத்தது வயின்தொறும் பெறுகுவீ”116

என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்படைப் பகுதி எயினரின் விருந்தோம்பற் பண்பை உணர்த்தும்.

13.2 பெண்டிர் பண்பாடு:

உயர்குடிப் பெண்டிர் கொண்டிருந்த கற்புக் குணங்களுள், நாணமும், பயிர்ப்பும் பண்பாட்டுக் குணங்களாகும். கணவன் பெயர் சொல்லாமை, அவன் சொல்லைத் தட்டாமை, அவன் குற்றத்தை மறைத்தல், பின்னுண்டல், பின்தாங்கி முன்னெழுதல், விருந்து மிகவரினும் சலியாமை, கணவனில்லாக் காலத்து தன்னை அணிசெய்யாமை, அவன் இறப்பின் உடன்கட்டையேறல் அல்லது வேறுவகையில் உயிர் துறத்தல், அவனுக்குப்பின் உயிர்வாழ நேரின் மறுமணம் செய்யாமை ஆகியவை கற்புடைய மனைவியாரின் பண்பாட்டுக் குணங்களாகும்.

மறக்குல மகளிர் மறப்பண்பு, தன்மானம், அரசப்பற்று, நாட்டுப்பற்று முதலிய பண்பாட்டுக் குணங்களை உடையவராயிருந்தனர்.

14.சங்க இலக்கியங்களில் ‘ஐயவி’யின் பண்பாடு:

வெண்கடுகைப் பழந்தமிழர் ‘ஐயவி’ எனச் சுட்டப்படுகிறது. பத்துப்பாட்டும், எட்டுத்தொகையுமான பழந்தமிழ் நூல்களில் ‘ஐயவி’ பதினான்கு இடங்களில் பயின்று வருகிறது. சிலம்பிலும், மணிமேகலையிலும் கூட மூன்று இடங்களில் ‘ஐயவி’ எனும் வெண்கடுகு சுட்டப்படுகிறது. வெண்கடுகு எனப்படும் ஐயவி மதிலில் உள்ள போர்க்கருவி என்பதனைச் சுட்டும் முறைமையும் பழந்தமிழில் உள்ளன.

‘பூனா ஐயவி’(பதிற்றுப்பத்து 16:14) ‘ஐயவி துலாம்’(சிலம்பு 15:20) என மயிற்பொறியைப் பழந்தமிழ் நூல்கள் வேறுபடுத்திப் பதிவு செய்கின்றன. வெண்சிறு கடுகின் செடி நீண்ட தாளினை உடையது போல ‘என்ற அறிவியலாளர் குறிப்பினை அரண் செய்வது போல ‘நெடுகால் ஐயவி’ (மதுரைக்காஞ்சி:28) என மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகிறது. வெண்கடுகு மலர்களின் வெண்மை நிறத்தை ‘ஐயவி அன்ன சிறுவீ ஞாழல்’ (குறுந்தொகை 50:1) எனக் குறுந்தொகை குறிப்பிடுகிறது.

“தொய்யாது வித்திய களர்படு துடவை

ஐயவி அமன்ற வெண்காற் செறுவின்

ஐமயென விரிந்தன” 117

என்ற மலைபடுகடாமின் பாடல் வரிகளால் காண முடிகிறது. போரில் புண்பட்டு வீடு திரும்பும் வீரனைக் காக்கும் காப்புப் பொருளாக வெண்கடுகினை பழந்தமிழர் பயன்படுத்தியதை,

“வேம்புசினை ஒடிப்பவும், காஞ்சிப் பாடவும்

நெய்யுடைக் கையர் ஐயவி புகைப்பவும்,

எல்லா மனையும் கல்லென் றவ்வே” 118

புறநானூறு பாடல் மூலம் சுட்டுகிறது.

இளஞ்சிறார்களைப் பேய் அணுகாதிருக்கும் பொருட்டு ஐயவியாகிய வெண்சிறு கடுகினைத் தலையில் அப்பும் பழக்கம் இருந்தமையை மணிமேகலை பல இடங்களில் குறிப்பிடுகிறது. ‘ஐயவி அப்பிய நெய்யணி முச்சி’ (மணிமேகலை 31:341) ‘குதலைச் செவ்வாய் குறுநடைப் புதல்வர்க்குக் காவற் பெண்டிர் கடிப்பகை எறிந்து’ (மணிமேகலை 7:57-58) எனவும் மணிமேகலை குறிப்பிடுகிறது.

பதினெண் சித்தர்களின் மூலிகை மருத்துவ அகராதியில் வெண்கடுகு குஷ்டம், பக்கநோய், பாலாகிரசம், பூதம், பைசாசம் விஷக்கடிகளும் தீர்ப் பயன்படுத்தப்படும் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.குழந்தைகளைப் பெற்ற இளமகளிர் ஐயவியாகிய வெண்கடுகினைப் பயன்படுத்தியமையை நற்றிணைக் குறிப்பிடுவதை,

“ஐயவி நறுஞ்நெய் பூசி

குளித்த தூய்மையான உடம்போடு

பிள்ளை பெற்ற மகளிர் உறங்கினர்” 119

என்ற அடிகளால் அறியலாம்.

“அரவாய்க் கடிப்பகை ஐயவிக் கடிப்பகை

விரவிய மகளிரேந்திய தூமத்துப்

புகல்வரைப் பயத்த புனிதனுதீர் கயக்கம்

தீர்வினை மகளிர் குளனோடு அரவமும்”120

என வரும் மணிமேகலைக் குறிப்பு, மகளிரான பிள்ளைப்பேறு பெற்ற பெண்கள் ஐயவியை அரைத்து பூசிப் பயன்படுத்தியதை விவரிக்கிறது.

15.மானமே உயிரினும் பெரிது:

முதுகுடி தமிழ்ச் சான்றோர்களின் மானமே உயிரினும் பெரிதாக எண்ணினர். மயிர் நீப்பின் உயிர் வாழாக் கவரிமான் போன்று மானத்தைக் காக்க உயிர் துறந்த சான்றோர்களைக் காண முடிகிறது. சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன் போர்புரியும் போது மார்பில் பட்ட அம்பானது புறமுதுகு வழியே வர அதனை,

“புறப்புண் நாணி மறந்தகை மன்னன்

வாள் வடக்கு இருந்தன்ன” 121

என இவ்வாறு புறப்புண்பட்டோர் நாணி வடக்கிருந்து உயிர் துறந்து மானம் காத்தனர் என்பது தெளிவாகிறது.

16.ஈதலறத்தின் பண்பாடு:

அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற உறுதிப்பொருள்கள் நான்கினுள் இன்பம் அகமாகவும், புறமாகவும் அமைகிறது. அவற்றினுள் ஈதலறமே சிறந்து விளங்குகிறது.

செல்வம் தனக்கு என்று எண்ணாது, பிறர்க்கும் தந்து மகிழ வேண்டும் என்பதையும், இப்பிறவியில் செய்த வினைகள் மறுபிறவிக்கும் ஆகும் என்பதை உணர்ந்து எதிர்வரும் பலன் கருதாது அறம் செய்ய வேண்டும். இதற்குச் சான்றாகப் புறநானூற்றில்,

“இம்மை செய்வது மறுமைக்கும் ஆம் எனும்

அறவிலை வணிகன் ஆஅய் அலன்;

பிறரும் சான்றோர் சென்ற நெறியென

ஆங்கு பட்டன்று அவன்கை வண்மையே” 122

என்பதால் அறிய முடிகிறது.

16.1 கல்வி:

செல்வத்தில் சிறந்த செல்வம் கல்வி செல்வம் தான். அக்கல்வியின் சிறப்பினை,

“ஈன்று புறந்தருதல் என் தலைக்கடனே;

களிறு எறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே” 123

என்ற பாடல் எடுத்தியம்புகிறது.

17.புலவர்களின் அறிவுரை:

பாண்டியன் கருங்கை ஒள்வாள் பெரும்பெயர் வழதியிடம் உன்னை நாடி வருபவர்களது உள்ளக் குறிப்பை அவர் முகத்தாலேயே அறிந்து வறுமை தீர்க்கும் திறமை உமக்கு இருத்தலால் நிலம் தன் இயல்பில் மாறினாலும் உன் சொல்லில் இருந்தும், குணத்தில் இருந்து மாறி விடாதே என்பதை,

“கருங்கை ஒள்வாள் பெரும்பெயர் வழதி!

நிலம் பெயரினும், நின்சொல் பெயரல்” 124

என்கிறார் இரும்பிடர்தலையார் என்ற புலவர். சோழன் நலங்கிள்ளிக்கும், நெடுங்கிள்ளிக்கும் ஏற்பட்ட போரை கோவூர்க்கிழார்,

“ஒருவீர் தோற்பினும், தோற்பதும் குடியே

இருவீர் வேறல் இயற்கையும் அன்றே” 125

என்று எடுத்துக் கூறியுள்ளார்.

18.கொடைப்பண்பு:

பகைவரோடு போரிட்டுப் பெறும் செல்வத்தையும், பொன் மாலையும் உடைய அதியமான் உயர்ந்த மலைப்பிளவின் மரத்தில் இருந்து சிறிய இலையையுடைய நெல்லிக்கனியை ஒளவைக்குக் கொடுத்து சாவா வாழ்வு கொடை அளிக்கின்றன. இதனை,

“சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது

ஆதல் நின் அகத்து அடக்கிச்

சாதல் நீங்க எமக்கு ஈத்தனையே” 126

என்கிறார் ஒளவையார்.

19.மகளிர் தோற்றமும், தெய்வ வழிபாடும்:

தொடர்மழை மற்றும் மேகமூட்டம் காரணமாகப் பொழுதினை அறிய இயலவில்லை. மக்கள் மலர்கள் மலர்வதைக் கண்டு பண்டைக் காலத்தில் பொழுதினை அறிந்தனர். ‘பொழுது அறிவிப்பதால் மலரும் பருவத்தில் உள்ள அரும்பிற்கும் போது’ என்ற பெயர் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்பது உ.வே.சா வின் குறிப்புரையாகும்.

“வெள்ளி வள்ளி வீங்குஇறைப் பணைத்தாள்

மெத்தென் சாயல் முத்துஉறழ் முறுவல்

புங்குழைக்கு அமர்ந்த ஏந்துஎழில் மழைக்கண்

என்ற பாடல் அடிகள் மகளிர் எப்படி மாலைநேரத்தை அறிந்து கொண்டு மாலைப்பொழுதில் மகளிர் பொலிவுடன் காணப்பட்டனர் என்பதை உணர்த்துகின்றன. வெண்ணிறச் சங்கினால் செய்யப்பட்ட வளையல்களை அணிந்திருந்தனர். ஐம்பொறிகளாலும் உணரப்படும் மென்தன்மை சாயலை உடையவராக இருந்தனர். முத்தினை ஒத்த பல்லினை உடையவர்கள். மகளிர் காதில் அழகுக்கு ஏற்றவாறு மகரக்குழை அணிந்திருந்தனர். அழகிய கண்களையும் இயல்பாகிய மடமைக் குணத்தையும் பெற்றிருந்தனர். இம்மகளிர் அனைவரும் செம்முல்லை அரும்புகளை அழகிய பூந்தட்டுகளில் வைத்திருந்தனர்.

20.வான்நூல் அறிவு:

நம் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் வான்நூல் புலமையில் தலைசிறந்து விளங்கினர் என்பதை,

“வசையில் புகழ்வயங்கும் வெண்மீன்

திசைதிரிந்து தெற்கேகினும்”128

என்னும் அடிகளால் அறியலாம். இதனால் வெள்ளியென்னும் கோள் தான் நிறற்றுகூரிய வடதிசையில் நில்லாமல் தென்திசைக்கண் சென்றால் நாட்டில் மழையின்றிப் பஞ்சம் உண்டாகும் என்னும் உண்மையை தமிழர்கள் உணர்ந்திருந்தனர் என்பது விளங்கும்.

21.முடிவுரை:

உலகப் பண்பாடுகளில் மிக உயர்ந்தது எனக் கருதப்படுவது தமிழர் பண்பாடு. தலைவி இல்லறத்தின் மூலம் கற்பொடு வாழ்ந்து அதன் மூலம் விருந்தினை புகுத்துண்டு வாழ்ந்ததையும், பிறர் தன்னை பழித்துப் பேசுவதையும், தலைவனின் துயரை தன் துயராகத் நினைத்து வருத்தப்படும் தலைவியின் பண்பினையும், தன்னை அடைக்கலமாக வந்தோரையும் பாதுகாக்கும் சான்றோர்களின் பண்பையும், சிறும்பாணாற்றுப்படையில் விருந்தோம்பல்(விறலியர், பாணர், பரதவர், நல்லியக்கோடனின்) பண்பாட்டு முறைமையும், இறந்தவர்க்கு முறையாகச் செய்யும் பண்பாட்டு நிகழ்வையும், கணவன் இறந்தப் பின்பும் பெண்கள் பின்பற்றும் கைம்மை நோன்பும் இன்றுவரை சங்க இலக்கியங்களில் கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது. பண்டைய காலத்தில் அரசாட்சி செய்த மன்னர்கள் நேர்மை தவறாது ஆட்சி செய்த பண்பாட்டையும், தாங்கள் செய்யும் விற்பனைத் தொழிலில் நேர்மையை வணிகர்கள் பின்பற்றிய விதத்தினையும் காண முடிகிறது. போர்க்களத்தில் அடிபட்டு வீழ்ந்து கிடக்கும் விரர்களுக்கு கடுகினை (ஐயவி) மருந்தாக பயன்பட்டதையும் சங்க நூல்களில் இடம் பெறுகிறது. மகளிர் மழைக்காலத்தில் கடைபிடிக்கும் தெய்வ வழிபாடும் அத்தெய்வத்திற்கு விளக்கேற்றும் பண்பாட்டும் முறையும் காணக் கிடைக்கிறது. பண்டையத் தமிழர்கள் மழைக் காலத்தில் நேரத்தை அறியும் அளவுக்கு அறிவியலில் புலமை பெற்று விளங்கினர்.

பண்பாடு பற்றிய நம்பிக்கைகள்

அடிக்குறிப்புகள்:

1. நல்லந்துவனார், கலித்தொகை, நெய்தற்கலி, பாடல் எண்: 133, வரி: 8
2. கலைக்களஞ்சியம், பக்கம் எண்: 690
3. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள், ப:158
4. கடலூர் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி, புறநானூறு, பா.எண்: 182, வரிகள்:1-8
5. வ.முத்துலட்சுமி, பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள், ப. 2
6. ஆசிரியர் பெயர் இல்லை, நற்றிணை, பாடல் எண்:160, வரிகள்:1-2 .
7. மேலது, நற்றிணை, பா.எண்:355, வரிகள்:6-7
8. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், பொருட்பால், அரசியல், குறள் எண்:580
9. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், பொருட்பால், குடியியல், குறள் எண்:996
10. மேலது, அறத்துப்பால், இல்லறவியல், கு.எண்: 49
11. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பியல், நூற்பா:199
12. கபிலர், அகநானூறு, களிற்றியானை நிரை, பா.எண்: 78, வரிகள்: 1 - 4
13. நல்லந்துவனார், கலித்தொகை, நெய்தற்கலி, பா.எண்:133, வரி: 13
14. இடைக்காடனார், நற்றிணை, பாடல் எண்:316, வரிகள்: 3- 7
15. இளங்கோவடிகள், சிலப்பதிகாரம், ஆய்ச்சியர் குரவை, பா.எண்:75, அடிகள்: 7-9
16. பாலைப்பாடிய பெருங்கடுங்கோ, கலித்தொகை, பாலைக்கலி, பா.எண்:5, வரிகள்:10 - 15
17. கபிலர், அகம், மணிமிடைபவளம், பா.எண்: 86, வரிகள்: 4-8
18. மாங்குடி கிழார், நற்றிணை, பா.எண்:119, வரிகள்: 4-12
19. நெய்தல் நத்தத்தனார், நற்றிணை, பாடல் எண்: 130, வரிகள்: 4-5
20. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், அறத்துப்பால், இல்லறவியல், கு.எண்: 110
21. கபிலர், அகம், நித்திலக்கோவை பா.எண்:87, வரிகள்: 7-11
22. பாலைப்பாடிய பெருங்கடுங்கோ, கலித்தொகை, பாலைக்கலி, பா.எண்:23, வரிகள்:4-9
23. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பியல், நூற்பா:27
24. பாலைப்பாடிய பெருங்கடுங்கோ, கலித்தொகை, பாலைக்கலி, பா.எண்: 23, வரிகள்: 5-6
25. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், அறத்துப்பால், இல்லறவியல், கு.எண்: 240
26. மருதன் இளநாகனார், கலித்தொகை, முல்லைக்கலி, பா.எண்: 112, வரிகள்: 35 - 41
27. ஓதலாந்தையார், ஐங்குறுநூறு, வரவுரைத்தப்பத்து, பா.எண்: 36, வரிகள்: 1-4
28. நல்லந்துவனார், கலித்தொகை, நெய்தற்கலி, பா.எண்: 133, வரிகள்: 5-9
29. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், இன்பத்துப்பால், கற்பியல், கு.எண்: 1299
30. கபிலர், ஐங்குறுநூறு, ஐந்தாம் பத்து, குன்றக்குறவப் பத்து, பா.எண்: 9, வரிகள்: 11-14
31. அம்முவன், குறுந்தொகை, பா.எண்: 397, வரிகள்: 6-7
32. ஆசிரியர் பெயர் இல்லை, நற்றிணை, பா.எண்:10, வரிகள்: 2-4
33. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், அறத்துப்பால், இல்லறவியல், கு.எண்:62
34. இடைக்காடனார், அகம், களிற்றியானை நிரை, பா.எண்: 166, வரிகள்: 1-4
35. ஓளவையார், புறநானூறு, பா.எண்: 101, வரிகள்: 1-3
36. இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார், சிறும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரிகள்: 135- 140
37. மேலது, பா.வரிகள்: 153- 159
38. இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார், சிறும்பாணாற்றுப்படை, பா.வரிகள்: 173 - 177
39. மேலது, சிறும்பாணாற்றுப்படை, பா.வரிகள்: 188 - 195
40. முடத்தாமக்கண்ணியர், பொருநர் ஆற்றுப்படை, பாடல் வரி:155

41. கபிலர், அகம், நித்திலக்கோவை, பா.எண்:378, வரி: 5
42. புறத்திணை நன்னாகனார், புறநானூறு, பா.எண்: 36, வரி: 14
43. இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார், சிறும்பாணாற்றுப்படை, பா.வரிகள்: 238 – 245
44. மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார், நெடுநல்வாடை, பாடல் வரிகள்: 41-44
45. இளங்கோவடிகள், சிலப்பதிகாரம், அடைக்கலக் காதை, பா.எண்: 9, வரிகள்: 1- 2
46. மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார், நெடுநல்வாடை, பா.வரிகள்: 50 – 52
47. மேலது, பா.வரிகள்: 101 – 103
48. கொங்குவேளிர், பெருங்கதை, உஞ்சைக் காண்டம், பாடல் எண்: 1, வரிகள்: 47 – 48
49. நப்பூதனார், முல்லைப்பாட்டு, பா.வரி: 85
50. இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார், நெடுநல்வாடை, பா.வரிகள்: 133 – 135
51. மாங்குடி மருதனார், மதுரைக்காஞ்சி, பா.வரி: 72
52. இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார், நெடுநல்வாடை, பா.வரிகள்: 119 – 120
53. மேலது, பா.வரிகள்: 3 – 5
54. எயினந்தை மகனார் இளங்கீரனார், அகம், நித்திலக்கோவை, பா.எண்: 399, வரிகள் 11 – 12
55. இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார், நெடுநல்வாடை, பா.வரிகள்: 186 -188
56. மேலது, பா.வரிகள்: 67 – 69
57. இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார், நெடுநல்வாடை, பா.வரிகள்: 165
58. சேரமான் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்காதை, புறநானூறு, பா.எண்: 245, வரிகள்: 3 - 5
59. ஐயாதிச் சிறுவெண்டரையார், புறம், பா.எண்: 363, வரிகள்: 10 – 11
60. ஔவையார், புறம், பா.எண்: 286, வரிகள்: 3 – 5
61. கல்லாடனார், புறநானூறு, பா.எண்: 25, வரிகள்: 10 – 12
62. பெருஞ்சித்திரனார், புறம், பா.எண்: 237, வரிகள்: 10 – 11
63. பக்குடுக்கை நன்கணியார், புறம், பா.எண்: 194, வரிகள்: 1 – 2
64. ஐயூர் முடவனார், புறம், பா.எண்: 228, வரிகள்: 10 – 15
65. கழாத்தலையார், புறம், பா.எண்: 287, வரிகள்: 3 – 4
66. ஔவையார், புறம், பா.எண்: 231, வரிகள்: 1 – 2
67. சேரமான் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்காதை, புறம், பா.எண்: 246, வரி: 11
68. சேரமான் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்காதை, புறம், பாடல் எண்: 245, வரிகள்: 3 – 5
69. சங்க வருணர் என்னும் நாகரியர், புறம், பா.எண்: 360, வரிகள்: 17 – 21
70. ஔவையார், புறம், பா.எண்: 93, வரிகள்: 5 – 11
71. சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை, புறம், பா.எண்: 74, வரிகள்: 1 – 2
72. தாயங்கண்ணியார், புறநானூறு, பா.எண்: 250, வரிகள்: 4 – 6
73. குளம்பாதாயனார், புறம், பா.எண்: 253, வரிகள்: 3 – 5
74. கருங்குழல் ஆதனார், புறம், பா.எண்: 224, வரிகள்: 13 – 14, 16 - 17
75. பூதப்பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு, புறம், பா.எண்: 246, வரிகள்: 11 – 15
76. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், அறத்துப்பால், இல்லறவியல், குறள் எண்: 43
77. செல்லூர் கோசிகன் கண்ணனார், அகநானூறு, களிற்றியானை நிரை, பா.எண்: 66, வரிகள்:1-6
78. பொத்தியார், புறநானூறு, பாடல் எண்: 222, வரிகள்: 3 – 4
79. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், கற்பியல், நூற்பா: 4
80. மேலது, மரபியல், நூற்பா: 95
81. செவ்வேள் கடுவன் இளவெயினார், புறநானூறு, பாடல் எண்: 5, வரிகள்: 78 - 81
82. சமண முனிவர்கள், நாலடியார், பாடல் எண்: 58, வரிகள்: 1 – 4
83. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், அறத்துப்பால், பாயிரம், குறள் எண்: 30
84. கணியன் பூங்குன்றன், புறம், பா.எண்: 192, வரிகள்: 1 – 13
85. கானாட்டு எறிச்சலூர் மாடலன் மதுரைக்குமரனார், புறம், பா.எண்: 197, வரிகள்: 7 – 18
86. கழைதின் யனையார், புறம், பா.எண்: 204, வரிகள்: 1 – 14

87. பெருந்தலைச் சாத்தனார், புறம், பாடல் எண்: 205, வரிகள்: 1 – 2
88. பெருஞ்சித்திரனார், புறம், பா.எண்:208, வரிகள்: 1 – 9
89. கிடங்கில் குலபதி நக்கண்ணன், குறுந்தொகை, பாடல் எண்: 252, வரிகள்: 5
90. சமண முனிவர்கள், நாலடியார், பா.எண்: 155, வரிகள்: 1 – 4
91. கோவூர்கிழார், புறநானூறு, பாடல் எண்: 47, வரி: 1
92. பிசிராந்தையார், புறம், பா. எண்: 184, வரிகள்: 1 – 11
93. வெள்ளைக்குடி நாகனார், புறம், பா.எண்: 35, வரிகள்: 17 – 20
94. பாண்டியன் தலையாலங்கானத்து செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், புறம், பா.எண்:72,வரிகள்:6-12
95. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், பொருட்பால், குடியியல், குறள் எண்: 1034
96. மேலது, பொருட்பால், அரசியல், கு.எண்: 545
97. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், பொருட்பால், அரசியல், குறள் எண்: 559
98. வெள்ளைக்குடி நாகனார், புறநானூறு, பாடல் எண்: 35, வரிகள்: 27 – 29
99. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், புறத்திணையியல், நூற்பா: 2
- 100.நெட்டிமையார், புறநானூறு, பாடல் எண்: 9, வரிகள்: 1 – 6
- 101.ஒல்லையூர் தந்த பூதபாண்டியன், புறம், பா.எண்:71, வரிகள்: 17 – 19
- 102.திருவள்ளுவர், திருக்குறள், அறத்துப்பால், இல்லறவியல், குறள் எண்: 120
- 103.கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், பட்டினப்பாலை, பாடல் அடிகள்: 206 – 211
- 104.மாங்குடி மருதனார், மதுரைக்காஞ்சி, பாடல் அடிகள்: 500 – 506
- 105.மேலது, பாடல் அடி: 372
- 106.கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், பட்டினப்பாலை, பா.அடிகள்: 203 – 206
- 107.சமண முனிவர்கள், நாலடியார், பா.எண்: 250, வரிகள்: 1 – 4
- 108.நல்லாதனார், திரிகடுகம், பாடல் எண்: 112, வரி: 112
- 109.நத்தத்தனார், சிறும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் அடிகள்: 190 – 192
- 110.கம்பர், கம்பராமாயணம், ஆரண்ய காண்டம், பாடல் அடிகள்: 112 – 115
- 111.உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார், புறநானூறு, பாடல் எண்: 28, வரிகள்: 11 – 13
- 112.தனிப்பாடல் திரட்டு, பாடல் எண்:11, வரிகள்: 1 – 4
- 113.திருவள்ளுவர், திருக்குறள், பொருட்பால், குடியியல், குறள் எண்: 1032
- 114.மேலது, அறத்துப்பால், இல்லறவியல், கு.எண்: 85
- 115.புறத்திணை நன்னாகனார், புறநானூறு, பாடல் எண்: 381, வரிகள்: 23 – 24
- 116.கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் அடிகள்: 129 – 133
- 117.இரணியமுட்டத்து பெருங்குன்றார்ப் பெருங்கௌசிகனார், மலைபடுகடாம், பா.அடிகள்:122- 124
- 118.வெள்ளை மாளர், புறநானூறு, பாடல் எண்: 296, வரிகள்: 1 – 3
- 119.கோண்மா நெடுங்கோட்டனார், நற்றிணை, பாடல் எண்: 40, வரிகள்: 7 - 9
- 120.சீத்தலைச் சாத்தனார், மணிமேகலை, பா.எண்: 7, வரிகள்: 73 – 76
- 121.கழாஅத் தலையார், புறநானூறு, பா.எண்:65, வரிகள்: 10– 11
- 122.உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார், புறம், பா.எண்: 134, வரிகள்: 1 – 4
- 123.பொன்முடியார், புறம், பா.எண்: 312, வரிகள்: 1 – 2
- 124.இரும்பிடர்த்தலையார், புறம், பா.எண்: 3, வரிகள்: 13 – 14
- 125.கோவூர்க்கிழார், புறம், பாடல் எண்: 45, வரிகள்: 5 – 6
- 126.ஒளவையார், புறம், பாடல் எண்: 69, வரிகள்: 4 – 7
- 127.மதுரைக் கணக்கயனார் மகனார் நக்கீரர், நெடுநல்வாடை, பாடல் அடிகள்: 35 – 40
- 128.கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், பட்டினப்பாலை, பா.எண்: 11, வரிகள்:23 -24

கலாச்சாரம் பற்றிய நம்பிக்கைகள்

1. முன்னுரை:

கலாச்சாரம் என்பதன் பொருள் கலை+ஆசாரம்= கலாச்சாரம் என்பதாகும். கலாச்சாரம் என்ற சொல் வடமொழிச்சொல். அதற்கு நிகரான தமிழ்ச்சொல் ‘பண்பாடு’ என்பதாகும். இவ்விரண்டின் வளர்ச்சிகளையும் முறையே பண்பாடு, நாகரிகம் என்னும் சொற்கள் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். அதாவது பண்பாடு அகவளர்ச்சியையும், கலாச்சாரம் புறவளர்ச்சியையும் குறிக்கும் என்பதாகும்.

2. கலாச்சாரம் என்ற சொல் உருவான விதம்:

“கலாச்சாரம் என்பது ஆங்கிலச் சொல்லான ‘Civization’ என்பதும் நகர்ப்புறத்துத் திருந்திய வாழ்வையே குறிக்கிறதென்பதனை அறிஞர் பாவணர் அவர்கள் விளக்கியுள்ளார்கள்”.¹ இலத்தின் மொழியிலும் Civitas என்பது அல்லது City State என்று பொருள்படும். Civis-Citizen: Civilis’ என்னும் இலத்தின் சொல் ஆங்கிலத்தில் ‘Civilize’ என்றாயிற்று. எனவே, நகரமே கலாச்சாரத்தின் பிறப்பிடம் என்று தெரிகிறது.

‘கலாச்சாரம்’ என்னும் சொல் இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றதை,

‘பாழி யன்ன கடியுடை வியனகர்’

‘முரசுகெழு செல்வன் நகர்’

‘முக்கட்செல்வன் நகர்’

‘அணிநகர் முன்னி னானே’

‘நன்னகர் விழையக் கூடி’

இதைப்போன்றே திருக்குறளில் திருவள்ளுவரும் நாகரிகத்தினைப் பதிவிட்டுச் சென்றுள்ளார் என்பதை,

“பெயக்கண்டும் நஞ்சுண் டமைவர் நயத்தக்க

நாகரிகம் வேண்டு பவர்”²

என்றார். மேலும், நற்றிணைச் செய்யுள் ஒன்றும், “முந்தை இருந்து நட்போர் கொடுப்பின் நஞ்சும் உண்பர் நனி நாகரிகர்”³ என்றிதனையே கூறியுள்ளது.

3. களவும், கற்பும்:

சங்க நூல்கள் அகத்திணையைக் களவு, கற்பு என இருவகையாகக் காண்கின்றது. ஊரறியாத வகையில் தலைவனும் தலைவியும் கூடி இன்புறுவது களவெனப்பட்டது. தமரறிய — ஊரறிய திருமணம் செய்து கொண்டு வாழும் வாழ்வு கற்பு வாழ்வெனப்பட்டது.

“கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புணரக்

கொளற்குரிய மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்

கொடைக்குரிய மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே”4

என்றார் தொல்காப்பியர். எனவே களவு, கற்பாக முடிய விழைந்தனர்.

4. அலர்:

ஓத்த வயதுடைய தலைவனும், தலைவியும் உறவு கொண்டொழுகுதலைச் சமூகம் எதிர்த்துப் பழி தூற்றியதற்கான சான்றுகள் பலவுண்டு. ஒரு தலைவி தன்னுடைய களவினை அன்னை அறிந்தால் ஊரில் அவள் வாழ்தலே அரியதாகும் என்று வருந்துகிறாள்.

“தண்பெரும் பரப்பின் ஒண்பதம் நோக்கி

அந்தண் அரில்வலை யுணக்கும் துறைவனோடு

அலரே, அன்னை அறியின் இவனுறை வாழ்க்கை

அரியவாகும் நமக்கெனக் கூறின்

கொண்டுஞ் செல்வர்கொல் தோழி”5

தலைவியொருவள் களவில் ஈடுபட்டாளாக, ஊர்ப் பெண்டிர் அவள் அன்னையைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கி, மூக்கில் விரல் வைத்து அலர் தூற்றினர். அதுகண்ட தாய் தன் மகளைச் சிறுகோல் கொண்டு அலைத்தாள். இதனை,

“சிலரும் பலரும் கடைக்கண் நோக்கி

மூக்கின் உச்சிச் சுட்டுவிரல் சேர்த்தி

மறுகிற் பெண்டிர் அம்பல் தூற்றச்

சிறுகோல் வலந்தனன் அன்னை அலைப்ப

அலந்தனென் வாழி தோழி”6

என்னும் நற்றிணைப் பாடல்களின் வழியாக அறிய முடிகிறது.

5. இற்செறிப்பு:

பேதைப் பருவப் பெண்களைப் பெற்றோர் இச்செறித்தல் பற்றிப் பாடல்கள் பேசுகின்றன. ஒரு தாய் வெளியிற் செல்லும் தன் மகளைப் பார்த்து அவள் பருவமெய்தல் பெண்ணென்பதை நினைவுறுத்தி இல்லத்திலேயே இருக்குமாறு பணிக்கிறாள்.

“முலைமுகம் செய்தன; முள்ளெயிறு இலங்கின;

தலைமுடி சான்ற தண்டழை உடையை;

அலமரல் ஆயமொடு யாங்கனும் படாஅல்;

மூப்புடை முதுபதி தாக்கு அணங்கு உடைய

காப்பும் பூண்டின்; கடையும் போகலை;

பேதை அல்லை பேதையங் குறுமகள்!

பெதும்பைப் பருவத்து ஒதுங்கினை”7

என்று இற்செறிப்பு ஏற்படுத்தியதை அகநானூறு பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

மகள் களவில் ஈடுபட்டதை அறிந்த தாய் அவளை அருங்கடிப்படுத்துகின்றாள் என்பதை குறுந்தொகை கூறுகிறது.

“பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல,

வரையா நிரையத்துச் செலீஇயரோ, அன்னை!

ஒருநாள், நகைமுக விருந்தினன் வந்தெனப்

பகைமுக ஊரின், துஞ்சலோ இலளே!”8

என்பதால் தன் தலைவனைக் காணத் தடை விதிக்கும் தாயைத் தலைவி நொந்து கொண்டு சபிக்கின்றாள்.

6. உடன்போக்கு:

பெற்றோர் அறியின் களவுக்குத் தடையேற்படும் என்றஞ்சிய தலைவன் தலைவியர் உடன்போக்கில் ஈடுபட்டனர். அப்போது பெற்றோர் அவர்களைத் தேடிச் சென்றதாகப் பாடல்கள் கூறுகின்றன. தலைவன் தன்னூரில் அவளை மணந்து கொண்டதாக அறிகின்றோம். ஒரு தாய் தன் மகள் உடன்போக்கில் ஈடுபட்டபின் பின்வருமாறு வருந்துகின்றாள்.

“தற்புரந் தெடுத்த ஏற்றுறந் துள்ளாள்

ஊரும் சேரியும் ஓராங்கு அலரெழக்

காடும் கானமும் அவனொடு துணிந்து

நாடும் தேயமும் நனிபல இறந்த

சிறுவெண் கண்ணி”9

எனவரும் அகநானூற்றுப் பாடலிலும், அதனைத் தொடர்ந்து,

மகள் உடன்போக்கில் ஈடுபடும் முன்பே தெரிந்திருந்தால் அவளை முன்பே இல்லிற் செறித்திருக்கலாமே என வருந்தும் தாயையும் காண முடிகிறது என்பதை,

“கூழையும் குறுநெறி கொண்டன முலையும்

சூழி மென்முகம் செப்புடன் எதிரின

பெண்துணை சான்றனள் இவளெனப் பன்மாண்

கண்துணை யாக நோக்கி எருறையும்

அயிர்த் தன்னுறு மன்னே நெஞ்சம் பெயர்த்தும்

அறியாமையிற் செறியேன் யானே”10

என்றும் அகநானூறு பாடலின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

களவொழுக்கத்தில் இடையூறு மிகுந்தமையால் தலைவன் தலைவியை அவளது பெற்றோரும், தோழியும், சுற்றத்தாரும் அறியாதவாறு உடன்போக்கில் அழைத்துக் கொண்டு சென்றான். அப்படிச் சென்றவன் சிலநாள் கழித்து மீண்டும் ஊர்க்கு வருகிறான். ஊருக்கு வந்தபோது தோழி அவனை எதிர்ப்பட்டு நடந்தவற்றை எல்லாம் கேட்டறிகிறாள். அப்போது தலைவன் தோழிக்குத் தாம் பாலை நிலத்தில் உடன்போக்காகச் சென்றனர்.

மூதறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கம் குறிப்பிடுவது போல், “படி கடவா இளமங்கை பிறந்த வீட்டைத் துறந்து பெற்றோரை மறந்து முன்பின் அறியா ஆடவனைக் காதற் கொழுநன் என நம்பிக் கரடுமுரடான வழியில் உடன்போக்குத் துணிந்தபோது, அகவிலக்கியம் புதினம் போலும் சாயலையும் விறுவிறுப்பையும் பெறுகின்றது. கற்பவருக்கும் உணர்ச்சி கூர்மையை விளைவிக்கின்றது” 12 என்பது இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

ஐங்குறுநூறில் பாலைத் திணைக்குரிய பாடல்களில், மகட்போகிய வழித் தாயிரங்கு பத்து ‘உடன்போக்கின் கண் இடைச்சுரத்து உரைத்த பத்து’ ‘மறுதரவுப்பத்து’ என்று அமைந்த முப்பது பாடல்களில் மேற்கூட்டிய செய்திகள் முழுமையாய் இடம்பெற்று இருத்தலைக் காணலாம்.

தன் வளர்ப்பு மகளாகிய தலைவி உடன்போக்கில் சென்றுவிட்டாள் எனக் கேள்விப்படுகிறாள். ஒரு செவிலித்தாய், கேள்விப்பட்டவுடன் வருத்தம் ஏற்படுகிறது. தலைவியின் களவுறவை தோழி அறிந்தும் அது குறித்து தனக்கு முன்னமே தெரிவிக்கவில்லையே என்று வருந்துவதோடு தெரிவித்திருந்தால் உடன்போக்கைத் தடுத்துத் தன்னில்லதிலேயே அவர்கள் திருமணத்தை நிகழ்த்தியிருக்கலாம் என எண்ணுகிறாள்.

மேலும், மகள் செல்லும் வழி, மலைகள் சூழ்ந்த ஒற்றையடி பாதையாகும். மனிதர்கள் குறைந்த, விலங்குகள் நிறைந்த தனிமை கொண்ட அச்சிறுநூரில் தன் மகளையும் அவள் துணைவனையும் விருந்தாக ஏற்று உபசரிப்போர் இருத்தல் அரிது என்பதால் மகள் செல்லும் அவ்வுருக்கு அவளுக்கு முன்னரேயே தான் சென்று அவளை வரவேற்க விரும்புவதையும், அதன் மூலம் அவள் உறவைத் தான் அங்கீகரித்ததையும் பாடல் கூறுகிறது.

“

... தீவாய்

அலர் வினை மேவல் அம்பல் பெண்டிர்,

இன்னள் இளையளநின் மகள் எனப் பல்நாள்

எனக்குவந்து உரைப்பவும், தனக்கு உரைப்பு அறியேன்,

நாணுவாள் இவளென நனிகரந்து உறையும்

யானிவ் வறுமனை யொழிய, தானே

... ..

... இளையோன் முன்னுறப்
 பன்மலை யருஞ்சுரம் போகிய தனக்கியான்

 புல்லென் மாமலைப் புலம்புகொள் சீறூர்ச்
 செல்விருந்தாற்றி

 மனைகெழு பெண்டியான் ஆடுக”16

என்ற வரிகளில் அத்தாய் உரைப்பது அவளின் அன்பை முழுமையாகக் காட்டுகிறது.

உடன்போக்கில் தான் விரும்பும் தலைவனுடன் சென்றுவிட்ட தன் மகளைத் தாய் பழிக்காததை மேற்கூறிய பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது. நற்றாய் அத்தலைவனின் தாயைப் பழிக்கிறாள். இவ்வூரில் என் மகளுடன் விளையாடிய அவள் தோழியரைக் காணும் போதெல்லாம் நான் அடையும் வேதனையைப் போல காளை போன்ற அந்த ஆண்மகனைப் பெற்ற அவன் தாயும் நடுங்கித் துன்புறுவாளாக என்ற பொருளில்,

“இடுபலி நுவலும் அகன்றலை மன்றத்து
 விழவுத்தலைக் கொண்ட பழவிறல் மூதார்ப்
 பெருவிதுப்பு உறுக மாதோ

 வன்கண் காளையை ஈன்றதாயே”17

எனவரும் பாடல் கூறுகிறது.

வேறோரிடத்தில், பிரிந்து போன மகளை ஒரு செவிலித்தாய் தேடிச் செல்கிறாள்.

“காலே பரிதப் பினவே; கண்ணே
 நோக்கி நோக்கி வாள்இழந் தனவே;
 அகல்இரு விசம்பின் மீனினும்
 பலரே மன்ற, இவ் உலகத்து பிறரே”18

எனத் தன் மகளைத் தேடித் தேடி தன் கால்கள் ஓய்ந்து போனதையும் கண்கள் ஒளியிழந்து விட்டதையும் சொல்லி அவள் புலம்புவதில் வேறொரு செய்தியும் பெறப்படுகிறது. என்னவெனில், உடன்போக்கில் சென்ற தன் மகளையும், அவள் துணைவனையும் அவள் தேடிப் போவதைச் சொல்லும் மேற்கண்ட பாடலில் வழியில் அதுபோல எண்ணிறந்த தலைவன் தலைவியை அவள் கண்டதும் சொல்லப்படுகிறது. அதனால், அவர் நடுவே தன் மகளைக் காண இயலாமல் அவள் தவித்ததும் பெறப்படுகிறது.

7. அறத்தொடு நின்றல்:

தலைவி காதலில் ஈடுபட்டதால் மேனியில் வாட்டமும், போக்கில் மாற்றம் தோன்றும்போது அதுயாதால் உற்றதென அறியாத தாய் வேலனைக் கூவி வெறியாடுகிறாள். அவன் முருகனால் வந்த தீங்கெனக் கூறுகிறார். அப்போது தலைவியின் காதலை வெளிப்படுத்த வேண்டிய கடமை தோழியினுடையது. அதனை அறத்தொடு நின்றல் என்பர். தோழி அறத்தொடு நிற்கும் சூழல்களைக் கூறவந்த தொல்காப்பியர் வேற்று வரவையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

“அறத்தொடு நிற்கும் காலத் தன்றி

அறத்தியல் மரபிலள் தோழி என்ப”²⁰

என்னும் தொல்காப்பியத்தின் வழி அறியக் காணலாம். அறத்தொடு நிற்பதால் நாணத்திற்கு இழுக்கு வரும் அந்நாண் இழுக்குக்கு உரியவள் தலைவி கற்பின் பொருட்டு நாணக்குறைவு வரின்னும் வருக என்று துணிய வேண்டியவள் அவள் அத்துணியை அறிந்த பின்னரே, தோழி அறத்தொடு நின்றலை மேற்கொள்ள வேண்டும். நச்சினார்க்கினியர் கூறுவது போல, “நொதுமலர் வரைவு, வெறியாட்டு எடுத்தல் முதலான அரிய பெரிய தொல்லை காத்தன்றித் தலைவி நாண் விட்டு அறத்தொடு நிற்பதை விரும்பாள்”²¹ என்ற வ.சுப. மாணிக்கனார் கருத்து தொல்காப்பியத்திற்கு விளக்கம் சேர்ப்பதாகக் காணலாம்.

8. தலைவிக்கு உதவும் தோழியின் மதிநுட்பம்:

நொதுமலர் வரைவின்போது தோழி செவிலியிடம் அறத்தொடு நிற்கின்றாள். குறவன், அகழ்ந்த குழியில் கிழங்கு முற்றாமை கண்டு, பின்னொரு நாளில் அகழ்ந்த வழிக் கிழங்கினோடு, மணியையும் பெறுவான். இளமையில் தலைவியின் கூந்தலை நீவிய தலைவன், அறிவு முதிர்ந்த அளவில் அவளுடன் இல்லறம் நிகழ்த்த உரிமையுடையவன் என்ற குறிப்பினை உணர்த்துவதாகும். தலைவி, அறியாப் பருவத்தில் தன் கூந்தலைத் தீண்டியவனையே எண்ணிக் கற்புப் போற்றி வாழ்தலைச் சுட்டிக் காட்டுவதை,

“இன்றுயாண் டையனோ தோழி! குன்றத்துப்

பழங்குழி அகழ்ந்த கானவன் கிழங்கினோடு,

கண்அகன் தூமணி, பெறுஉம் நாடன்,

அறிவுகாழ்க் கொள்ளும் அளவை, செறிதொடி!

எம்மில் வருகுவை நீ எனப்

பொம்மல் ஓதி நீவி யோனே?”²⁵

எனக் காணலாம். குறுந்தொகை 52 ஆம் பாடலில் வரைவு மலிவு கேட்ட தலைமகளுக்குத் தோழி, முன்னாளில் தான் அறத்தொடு நின்ற காரணத்தாலே, தற்போது உனக்குத் தலைவனோடு திருமண ஏற்பாடு நடக்கும் சூழல் உருவாகி இருக்கிறது. முன்னைய நாளில் நீயுற்ற பயத்தையும் கவலையையும் நான் நன்கு அறிவேன் என்ற கருத்தினைப் புலப்படுத்துவதாக உள்ளது. இப்பாடலில், தலைவிக்கு உதவும் தோழியின் ஆர்வமும் அக்கறையும் வெளிப்படக் காணலாம்.

இதேபோல் காப்பு மிகுதியால் துயருற்ற தலைவியைக் கண்டு ஆறுதல் கூறிய நிலையில் தோழி தானே அறத்தொடு நிற்கப் பெற்றாள். அவ்வேளையில், களவு குறித்துப் பொய்மொழி

கூறுவதால் பயன் ஒன்றும் இல்லை என்பதை அறிந்த தோழி, நயமாக எடுத்துக் கூறித் தாய்க்கு அறத்தொடு நின்றதாக அமைகிறது குறுந்தொகை 259 ஆம் பாடலில் காணமுடிகிறது. இப்பாடலில் காப்பு மிகுதியால் தலைவி, தன்னுடைய காமத்தை வெளிக்காட்டாது பொறுத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். உயிரினும் சிறந்தது நாண் ஆதலின், நாணிகளைக் கொல்லுதல் உயிரினைக் கொல்லுதலாம். தலைவியின் உடல்நலம் கெடுவதைக் காணப்பொறாதவள் தோழியாதலின் அவள் அறத்தொடு நிலையை மேற்கொண்டாள்.

9. ஏறுதழுவுதல்:

தொல்காப்பியத்தில் ஏறுதழுவுதல் குறித்த செய்தி இல்லை. ஆனால் நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், களவியலின் முதல் நூற்பாவிற்கு எழுதிய உரையில் ‘அசுரம்’ என்னும் திணைமுறையை குறிப்பிடும்போது,

“அசுரமாவது கொல்லேறு கோடல், திரிபின்றி

பெய்தல் வில்லேற்று முதலியன செய்து

கோடல்”26

எனவும்,

“முளகயவிழ் கோதையை முள்ளெயிற் றுரிவையிற் தகைநலங் கருதுங்

தருக்கினி குளிரெனின் இவையிவை செய்தாற் கெளியின்மற நிவளெனத்

தொகைநிலை யுரைத்த பின்றைப் பகைவலித் தன்னவை யாற்றிய அளவையில்

தொல்நிலை அசுரத் துணிந்த வாறே” 27

எனவும் ஏறுதழுவுதல் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

9.1 முல்லைக்கலிப் பாடல்களில் ‘ஏறுதழுவுதல்’

9.1.1 ஏறுதழுவுதலும் மணவாழ்க்கை அமையும் முறை:

ஆயர்குல இளைஞன் ஒருவன் மணந்து கொள்ள வேண்டுமாயின் அம்மங்கைக்குரிய ஏற்றினை அவன் அடக்கியே ஆக வேண்டும் என்ற வரைமுறையை சங்க கால ஆயர் குல மரபாகக் கொண்டிருந்தனர். ஆயர்குல மங்கையரும் ஏறுகளைத் தழுவிடக்கும் வீரனையே மணக்க விரும்பினர் என்பதை,

“கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வாளை மறுமையும்

புல்லாளே ஆய மகள்”28

என்னும் முல்லைக்கலிப் பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. ஏறுகளைத் தழுவிடக்கிய தம்குல இளைஞர்களிடம் தம் மங்கையர்க்கு விலையாகப் பொருள் எதுவும் வேண்டாது பெற்றோர் மணஞ்செய்து கொடுத்தனர் என்பதை,

“விலைவேண்டார் எம்மினத்து ஆயர்மகளீர்

கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம்வீழ்வார் மார்பின்

முலையிடைப் போலப் புகின்”29

எனவரும் பாடல்களிலும், ஆயர்கள் தங்கள் பெண்களை மணக்கப்போகும் ஆடவரின் திறனை வீரத்தின் அடிப்படையில் மதிப்பிடக் கைக்கொண்ட வீரவிளையாட்டாகவே இது காட்டப்படுகின்றது. இவ்வீர விளையாட்டில் பறையறைதலும், குரவையாடுதலும் நிகழ்த்தியதாக அறிகின்றோம். ஆயர் வாழ்வில் ஏறுகோடல் சிறப்பாகக் கருதப்பட்டதனை,

“பகலிடக் கண்ணியன் பைதற் குழலன்

சுவல்மிசைக் கோலசைத்த கையன் அயலது

கொல்லேறு சாட இருந்தார்க்கு எம் பல்லிருங்

கூந்தல் அதணை கொடுப்பேம் யாம்”30

என்ற கலித்தொகைப் பாடலடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. இதனை எதிரொலிக்கும் நிலையில்,

“மல்லன் மழவிடை பூர்த்தாற் குரியளிடம்

முல்லையம் பூங்குழல் தான்”31

என இளங்கோவடிகள் காட்டிச் செல்வார்

9.1.2 இளைஞர்கள் ஏழுதழுவும் காட்சி:

ஆயர்குல இளைஞர்கள் சினமிக்க ஏறுகளைத் தழுவியடக்க வீர உணர்ச்சியுடன் பாய்ந்து செல்கின்றனர். தம்மைத் தழுவியடக்கப் பாய்ந்து வரும் இளைஞர்களைக் கண்ட ஏறுகளும் (காளைகளும்) அவர்களை நோக்கிப் பாய்ந்து செல்கின்றன. இக்கடும் போர்க்காட்சியை,

“எழுந்தது துகள்;

ஏற்றனர் மார்பு;

கவிழ்ந்த மருப்பு;

கலங்கினர் பலர்”32

என்கிறது.

ஓர் இளைஞன் கருமையும் செம்மையும் கலந்த நிறமுடைய ஏறு ஒன்றினை அடக்கும் நோக்குடன் அதன் மீது பாய்ந்தான். அவனை அந்த ஏறு (காளை) கூர்மையான கொம்புகளால் குத்திக் கிழித்துத் தூக்கி அலைக்கழித்தன. இச்செய்தியை,

“மேற்பாட்டு உலண்டின் நிறனொக்கும் புன்குருக்கண்

நோக்கஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாக்குத்திக்

கோட்டிடைக் கொண்டு, குலைப்பதன் தோற்றம் காண்”

33

எனக்காட்டும்.

மற்றொரு இளைஞன் வெள்ளைச் சுழியை நெற்றியிலே கொண்ட கருமைநிற ஏற்றைத் (காளையை) தழுவியடக்க முற்பட்டான். அவனை அந்த ஏறு கீழே வீழ்த்தித் தன் இரு கொம்புகளாலும் குத்தி அவன் குடலைச் சரியச் செய்தது. இதனை,

“சுடர்விரிந் தன்ன கரிநெற்றிக் காரி

விடர்இயம் கண்ணிப் பொதுவனைச் சாடிக்

குடர்சொரியக் குத்தி குலைப்பதன் தோற்றம்காண்” 34

என வரும் பாடல் அடிகளாலும், மேலும்,

“செவிமறை நேர்மின்னும் நுண்பொறி வெள்ளைக்

கதன் அஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாடி,

நுதி நுணைக் கோட்டால் குலைப்பதன் தோற்றம் காண்”35

ஏறுகளால் குத்தித் துளைக்கப்பட்ட ஆயரின் உடல்களிலிருந்து வழிந்த குருதி அவர்தம் கைகளிலே வடிந்து ஏறுகளைத் தழுவ முடியாதவாறு வழுக்கியமையால் அவர்தம் கரங்களை மண் கொண்டு தேய்த்துப் புலர்ச் செய்து பின்னர் ஏறுகளின் மீது பாய்ந்து அடக்கிய செயல் கடலில் செல்லும் பரதவர் கட்டுமரங்களில் ஏறிச் செல்வது போல் காணப்பெற்றது.

“தொட்டதும், புண்வார் குருதியாற் கைபிசைந்து மெய்திமிரித்

தங்கார் பொதுவர் கடதுட் பரதவர்

அம்பியூர்ந் தாங்கூர்ந்தா ரேது” 36

எனவரும் கலித்தொகைப் பாடல்களிலும் ஏறுதழுவல்களைக் காண முடிகின்றது. இங்குக் கூறப்படும் ஏறுதழுவதல் முல்லைத்திணையின் பாற்படும் களவொழுக்கம் கற்புவாழ்விற்கு வழியமைப்பதனையே முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. மேற்கூறிய “ஏறுதழுவதல் போன்றதொரு மணவினைமுறை நீலகிரியில் வாழும் தோதுவர்களிடம் பண்டு வழக்கில் இருந்ததாக ‘மலைவாழ் மக்கள் மாண்பு’ என்ற நூலின் ஆசிரியர் குறித்துள்ளார்” 37 காளைப் போர் (Bull fight) மேனாடுகளில் வீரத்தின் அறிகுறியாக நடந்து வருவதனைத் தெரிவிக்கின்றது.38

10. மடலேறுதல்:

இன்று ‘சல்லிக்கட்டு’ என்ற பெயரில் நடைபெறும் காளையடக்கும் வீரவிளையாட்டுப் போட்டி ஒரு பழமையான விளையாட்டு. வீரத்தைத் தெரிவிக்க ஏழுதழுவதல் என்ற நிகழ்வு நடந்த அதே காலகட்டத்தில், ஒரு வித்தியாசமான, குதிரை ஏற்றம் ஒன்றும் நடந்து வந்துள்ளது.

10.1 மடல் என்பதன் பொருள்:

மடல் என்பது கடிதம் என்பதைக் குறிக்கும். தாழை மடல், வாழை மடல், செவி மடல் என்றெல்லாம் வருகிறது. பொதுவாக இலை போன்ற மெல்லிய பகுதியை இது குறிக்கிறது. மடல்

என்பது அக இலக்கியங்களுள் ஒன்றாகும். ஆனால் மடல் என்பது பனங்கருக்கு என்பதனைக் குறிக்கிறது.

பொதுவாக இலையையும், கிளையையும் சேர்த்துப் பிடித்திருக்கும் உறுப்பை காம்பு என்கிறோம். பனை மரத்தில் ஓலையைப் பனைமரக் கொண்டையோடு சேர்த்துப் பிடித்திருக்கும் பகுதியை மட்டை என்பார்கள். இந்த மட்டை முழுக்கவும் பசிய நாறால் மூடப்பட்டிருக்கும். அந்த மட்டையின் ஓரமாய் இருபக்கமும் கூரிய இரம்பத்தின் பல் போன்று நெடிதமைந்திருக்கும், கருத்த பகுதிக்குக் கருக்கு என்று பெயர். எனவே தான் மடலால் செய்த குதிரையில் ஏறி ஊர்ந்து வருதலால் மடல் ஊர்தல் என்று பெயரிட்டுள்ளனர்.

10.2 தொல்காப்பியத்தில் மடலூர்தல்:

மடலேறும் பழக்கம் ஆடவர் மட்டுமே மேற்கொண்டிருந்த ஒன்று. மகளிர் மேற்கொள்ளும் பழக்கம் இல்லை என்பதனை,

“எத்திணை மருங்கினும் மகடுஉ மடல்மேல்

பொற்புடை நெறிமை இன்மையான” 39

(மடலேறுதல் என்பது மகளிர்க்கு இல்லை. ஆடவனே மடலேறுவேன் என்று அச்சுறுத்தும், மடலேறவும் முயல்வான். மகளிர்க்கு அது சிறப்புடையதொன்று அன்று என்பதால், எத்திணையிலும் அது பெருந்திணையேயாயினும் ஒரு பெண் மடலேறுதல் என்பதில்லை — என்பார் தமிழண்ணல்)

“கடலன்ன காமம் உழந்தும் மடல்ஏறாப்

பெண்ணின் பெரும்தக்கது இல்”40

என்ற குறள் தொல்காப்பியரின் கருத்தை அரண் செய்கிறது. ஆயினும், பிற்காலத்தில் பெண்களும் இப்பழக்கத்தை மேற்கொண்டனர்.

10.3 மடலேற்றல் பற்றிய வரையறை:

“தனிஇடந் தொருத்தியைக்

கண்ட பினந்த வொண்டொடி யெய்தலு

மற்றவன் வடிவை யுற்றகிழி எழுதிக்

காமம் கவற்றக் கரும்பனை மடன்மா

ஏறுவர் ஆடவர் என்றனர் புலவர்”46

என்றும் பன்னிரு பாட்டியல் வாயிலாக மடலேறுதல் பற்றி அறிய முடிகிறது.

10.4 மடலேற்றமும், அதன் காரணமும்:

தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தோழி கூற்றில் அமைந்த பாடல்கள் இதை உணர்த்துகின்றன. தலைவன் - தலைவி சந்திப்பு முன்போல் நிகழ்தற்கு உதவ மறுக்கிறாள். தலைவன் பலவகையில் முயன்றும் அவள் இரங்கவில்லையெனில் மடலேறுவான் எனத் தோழியை

அச்சுறுத்துவான். களவு வாழ்வுக்கு இடையூறாகத் தோழி இருக்கின்றாள் என்று கருதும்போதே தலைவன் மடலேற்றம் பற்றிக் குறிப்பான். தோழியை வற்புறுத்துவதற்கு மடல் கூறுவதன்றித் தலைவியை வற்புறுத்துவதற்கன்று எனக் களவுக்காலத்தில் தலைவன் மடலேறுதல் என்னும் காரணத்தை வ.சுப.மாணிக்கனார் குறிப்பிடுகிறார்.”47

10.5 ஐந்திணை மடலேற்றம்:

களவு மேற்கொண்ட தலைவியை எத்தகைய இடர் வந்தாலும் தோழியும், பெற்றோரும் தடையாக இருந்தாலும் வரைந்து கொள்வதற்குரிய இறுதி முயற்சியாக தலைவன் மேற்கொள்வது மடலேற்றமாகும். மடலேறுவேன் எனக் கூறிய அளவில் நிற்பது ஐந்திணை எனக் குறிப்பிடுகிறார் வ.சுப. மாணிக்கனார். தலைவன் மடலேற எண்ணுவதைத் தோழி கேட்குமாறு,

“மடலே காமம் தந்தது; அலரே

மிடைபூ எருக்கின அலர்தந் தன்றே”48

எனக் கூறுகின்றான். தலைவன் தன் நிலையை முழுமையாகக் கூறுவதன் வாயிலாகத் தோழியின் உதவி கிடைக்குமென எண்ணுகின்றான். இதற்கு உரையாசிரியர் பின்னத்தூர் நாராயணசாமி காமம் காழ்க் கொண்டமையால் மடலேறுதலும் வரைபாய்தலுமின்றிப் பிறிதொன்று செய்யக் கிடந்தில்லையென என்பர்.

10.6 கைக்கிளை சார்ந்த மடலேற்றம்:

கைக்கிளை என்பது ஒருதலைக் காமம் என்பர். தலைவன், தலைவி மீது கொண்ட காதலைப் புரிந்து கொள்ளும் வயதும் பக்குவமும் வரப்பெறாதவளாக இருக்கும்போது, அவள் தன்மீது காதல் கொண்டதாக நினைத்து தனக்குத் தானே சொல்லி இன்பம் அடைவது கைக்கிளை எனப்படும். இதனை,

“காமஞ் சாலா விளமை யோள்வயின்

ஏமஞ்சாலா இடும்பை எய்தி”49

புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே, எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. தலைவனின் விருப்பக் குறிப்பினை, அறியும் தன்மை வாய்க்கப் பெறாதவளை ஒரு தலையாக எண்ணி வருந்துகின்றான். அவ்வேளையில் மடலேறுவேன் எனத் தலைவன் கூறுவதும் உண்டு. சான்றாக,

“உளனாவென் னுயிரையுண் டுயவுநோய் கைம்மிக

இளமையான் உணராதாய் நின்தவ நில்லானும்”50

எனவரும் பாடலைச் சுட்டலாம். இதற்கு உரைவகுக்கும் நச்சினார்க்கினியர், வருத்தத்தினையுடைய காமநோய் கைம்மிகும்படியாக யான்சிறிது உயிருடனே இருக்கும் படி என் உயிரை வாங்கிக்கொண்டு நின் இளமைப் பருவத்தை அறியாமல் போகின்றதே எனத் தலைவன் கூறுவதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இதிலிருந்து தலைவி தலைவனைப் புரிந்து கொள்ளும் வயதுடையவள் அல்லள் என்பது பெறப்படும் இப்பாடலின் தொடர்ச்சியில் தலைவன்,

“மறுத்த இவ்வூர் மன்றத்து மடலேறி

நிறுக்குவென் போல்வல் யான் நீபடு பழியே” 51

என கூறுகின்றான். நான் வருந்துவதை விட்டு விட்டு இவ்வூரின் கண்ணே மடலையேறி உனக்கு பழியை உண்டாக்கி விடுவேன் எனத் தலைவியை அச்சுறுத்துகின்றான் தலைவன். அன்பைப் பெறாத போதும் அதனைப் புரிந்து கொள்ளும் நிலையில் அவள் இல்லாதபோதும் மடலேற்றம் வெறும் அச்சுறுத்தலாகவே அமையும்.

தலைவனைப் புரிந்து கொள்ளுவதற்குரிய நிலையைத் தலைவி அடைந்தவுடன், தலைவனின் காதலை ஏற்று கைக்கிளையை, ஐந்திணைக்கு உரியதாக்கலாம். எனவே கைக்கிளை என்பது ஐந்திணைக் களவினை அடைவதின் முதற்படியாக உள்ளது. இதில் மடலேற்றம் என்பது தலைவன் தன்னை தலைவி புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்கான முயற்சியாகவே அமைகிறது எனலாம்.

10.7 பெருந்திணை மடலேற்றம்:

பல்வேறு வகையில் தலைவியைப் பெறும் முயற்சியில் ஈடுபடும் தலைவன் இறுதியாக மடலேறத் துணிகின்றான்.

”ஆணிப்பூளை ஆவிரை, எறுக்கோடு, பிணித்துயாத்து

மல்லல்ஊர் மருகின்கண் இவட்பாடும், இ.:தொத்தான்”⁵²

எனும் கலித்தொகைப் பாடலடிகள் தலைவன் மடலேறித் தலைவியை வரைந்து கொண்டமையைக் குறிப்பிடுகிறது.

தலைவன் மடலேற்றம் அறத்தன்மை உடையது என்பார் வ.சுப. மாணிக்கனார். பெருந்திணை என்பது பொருந்தாக் காமம் அல்லவென்று அவர் கீழ்வருமாறு விவரிக்கிறார். “இற்செறிக்கப்பட்ட காதலியைத் தன் பெருமுயற்சியால் இல்லக்கிழத்தி ஆக்கினான், கற்பியற்படுத்தினான். அப்பெரு முயற்சிக்கு அவன் நாண் விட வேண்டியதாயிற்று. காதற்றொடர்பை மடலேறி ஊருக்கு அறிவிக்க வேண்டியதாயிற்று. இவையெல்லாம் மிகுசெயல் அல்லவா? ஆதலின் பெருந்திணையாயிற்று என்பார் வ.சுப. மாணிக்கனார்.”⁵³

10.8 தொல்காப்பியனார் அகத்திணையியலில் மடலேறுதல்:

“ஏறிய மடற்றிய மிளமை தீர்திறந்

தேறுத லொழிந்த காமத்து மிகுதிறம்

மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇச்

செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே”⁵⁴

என்றொரு நூற்பாவினைத் தந்துள்ளார். இந்நூற்பா பெருந்திணை இலக்கணம் கூறுகின்றது. இதில் மடலேறுதல் பெருந்திணைக்குரிய செய்தி என்பது புலனாகிறது.

10.9 மடலேறுவதற்கான காரணங்கள்:

(1) தலைவன் தோழியிடம் தலைவியைச் சேர்த்து வைக்க வேண்டுகிறான். தோழி மறுத்துரைக்கிறாள். அப்போது மடலூர்ந்தாவது, தலைவியை அடைதல்.

(2) தன் நெஞ்சுக்குத் தலைவன் கூறுதல்.

10.10 மடலேறத்துணிந்த தலைவன்:

தோழியர் கூட்டத்தோடு இணைந்து இருக்கின்றாள் தலைவி, தலைவியைக் கண்ட தலைவன் அவளை வரைதல் செய்ய எண்ணுகிறான். தன் விருப்பத்தைத் தலைவியிடம் தெரிவிக்கின்றான். அவளோ தோழி தான் அறத்தோடு நிற்க இயலும் என்று நினைக்கின்றாள். எனவே, இத்தகைய குறிப்பினை உணர்ந்த தலைவன் தானே தோழியிடம் தலைவியைத் தன்னுடன் சேர்த்து வைக்க வேண்டுகிறான். அதற்கு மறுக்கின்றாள் தோழி,

“அமிழ்துபொதி செந்நா அஞ்ச வந்த

வார்ந்து இலங்கு வைஎயிற்றுச் சின்மொழி அரிவையைப்

பெறுகதில் அம்ம, யானே! பெற்றாங்கு

அறிகதில் அம்ம இவ்வூரே! மறுகில்

நல்லோள் கணவன் இவன்எனப்

பல்லோர் கூற,யாஅம் நாணுகம் சிறிதே!”⁵⁵

என்ற பாடலில் மடன்மா கூறும் இடனுமாருண்டே என்பதால் தோழி குறை மறுக்கிறாள். தலைவன் தான் மடலேறுவேன் என்று கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

அமிழ்தத்தை விட இனிமையான சிவந்த நாவானது அச்சம் கொள்ளும் படி நேராக முளைத்துத் திகழும் கூர்மையான பற்களையும், சில சொற்களையும் உடைய தலைவியை நான் மடல்மா ஏறிப்பெறுவேன். பெற்ற பின்பு இந்த ஊரிலுள்ள வீதியில் வாழும் மக்கள் பலர் இந்த நல்லாளின் கணவன் இவன் என்று என்னைச் சுட்டிக் கூறுவர். அதனைக் கேட்டு நானும் நாணம் கொள்வேன் என்று தலைவன் கூறுகிறான். தலைவன் தனது நாணப்பண்பை விட்டுவிட்டு மடலூர்ந்தாவது தலைவியை அடைவேன் என்பதால் தலைவனின் பண்பு நலன் புலனாகிறது.

10.11 இணைக்கும் பாலம் மடலூர்தல்:

தலைவன் தலைவி மீது கொண்ட அன்பின் காரணமாக மடலேறத் துணிகிறான் என்பதை,

“மாஎன மடலும் ஊர்ப்ப! பூஎனக்

குவிமுகிழ் எருக்கங் கண்ணியும் குடுப;

மறுகின் ஆர்க்கவும் படுப;

பிறிதும் ஆடுப - காமம் காழ்க் கொளினே”⁵⁶

இப்பாடல் வாயிலாக அறிகின்றோம். தோழியிடம் கூட்டவும் வேண்டி நிற்கின்றான் தலைவன். தோழி மறுக்கிறாள். அப்பொழுது அன்பு மிகுதியால் (காமநோய்) பனைமடலையும் குதிரை என்று எண்ணிக்கொண்டு அரும்பை உடைய எருக்கம் பூவையும் அடையாளமாகத் தலையில் சூடிக்கொள்வர். வீதியில் தம்மைக் காண்போர் ஆரவாரம் செய்யும்படி செய்வர். தான் எண்ணிய செயல் முற்றுப் பெறவில்லையாயின், இறப்பதற்குரிய செயலையும் செய்வர். எனவே, தலைவியை இணைத்து வைக்காவிட்டால், மடலூர்ந்தாவது தலைவியைக் பெறுவேன் என்று தலைவன் உணர்த்துகிறான்.

10.12 குறிப்பால் உணர்த்தும் தலைவன்:

தலைவியோடு தன்னைச் சேர்த்து வைக்கத் தோழியிடம் தன் குறைகூறி வேண்டுகிறான் தலைவன். உடன்படாதபொழுது மடலேறுவேன். அதனால் தலைவியை பலரும் தூற்றுவர். அவளைப் பிரிந்து அதனைச் செய்ய இடம் தரமாட்டேன். எனவே, அத்தகையதொரு துன்பத்தை எமக்கு நல்கிவிடாதே என்று குறிப்பால் உணர்த்துவதை,

“காலையும், பகலும், கையறு மாலையும்,

ஊர்துஞ்சு யாமமும், விடியலும் என்றுஇப்

பொழுது இடைதெரியின், பொய்யே காமம்;

மாஎன மடலொடு மறுகில் தோன்றித்

தெற்றெனத் தூற்றலும் பழியே;

வாழ்தலும் பழியே – பிரிவுதலை வரினே!”57

எனக் கூறும். காலைப்பொழுதும், உச்சிப்பொழுதும் பிரிந்தவர்கள் செயலற்று இருப்பதற்கான காரணமான மாலைப்பொழுதும் ஊரின் துயில்கின்ற இடை இரவும், விடியற்காலமும் என்ற இச்சிறுபொழுதுகளின் சிறப்பு ஒருவரால் அறியப்படுமானால் அவர் கொண்ட அன்பு உண்மையானதன்று. பிரிவு நேரிட்டால் பனைமடலால் செய்த குதிரை உருவத்தின் மீதும் ஊர்ந்து, தெருவில் வருகை தரும்போது, இவளால் இவன் இச்செயலைச் செய்தான் என்று பலரும், என் செயலால் தலைவியைத் தூற்றுவதற்கு நான் சிறிதும் இடம் தரமாட்டேன். அவ்வாறு செய்யாமல் அவளைப் பிரிந்து உயிரோடு வாழ்ந்திருந்தாலும் அது எனக்குப் பழியை உண்டாக்கும். எனவே, பழிநேராமல் நீ வழி செய்ய வேண்டும் என்று தலைவன் வேண்டுகிறான்.

10.13 மடலேறும் உபாயம் அறிந்தேன்:

தோழியிடம் நீ தலைவியோடு என்னைச் சேர்த்து வைக்காமல் குறைவைத்து விட்டால் அவளை மடலேறி மணப்பேன் என்று சபதமிடுகிறான் தலைவன்.

“பொன்தேர் ஆவிரைப் புதுமலர் மிடைந்த

பல்நூல் மாலைப் பனைபடு கலிகாப்

பூண்மணி கறங்க ஏறி, நாண்அட்டு,

அழிபடர் உளநோய் வழிவழி சிறப்ப,

இன்னன் செய்தது இதுஎன, முன்றின்று

அவள்பழி துவலும், இவ்ஊர்;

ஆங்குஉணர்ந் தமையின், ஈங்கு ஏகுமார் உளேனே?”58

பொன்போன்ற ஆவிரையின் புதிய மலர்களை நெருக்கிக் கட்டிய பல நூல்களை உடைய மாலைகளை அணிந்து பனங்கருக்கால் உண்டாக்கப்பட்ட மனச்செருக்கு கொண்ட குதிரையை அதன் கழுத்தில் பூட்டிய மணிகள் ஒலிக்கும் படி ஊர்ந்து, நாண்பண்பை தொலைத்து,

தலைவியின் எண்ணமே மென்மேலும் மிகுதியாக, இவளாலே உண்டாக்கப்பட்டதே இக்காமநோய் என்று நான் கூறுவேன். இதனைக் காணும் ஊரார்கள் தலைவியைப் பழித்துப் பேசுவர். நான் இந்த வழியை அறிவேன். எனவே, நான் இவ்விடத்தை விட்டு அகன்று செல்கின்றேன் என்று தலைவன் தலைவியை அடையும் உபாயமாக மடலேறுவதைக் கூறுகின்றேன்.

10.14 தனக்குத்தானே கூறிக்கொள்ளும் தலைவன் (உளவியல்):

தலைவியோடு தலைவனை இணைத்து வைக்கத் தோழி மறுக்கின்றாள். அதனால், நான் மடலேறுவேன் என்று தன் நெஞ்சை நோக்கித் தலைவன் கூறுவதாக,

“விழுத்தலைப் பெண்ணே விளையல் மாமடல்

மணிஅணி பெருந்தார் மரபிற் பூட்டி,

வெள்ளன்பு அணிந்து, பிறர்எள்ளத் தோன்றி,

ஒருநாள் மருங்கில் பெருநாண் நீங்கித்,

தெருவின் இயலவும் தருவது கொல்லோ

கவிழ்கவின் அசைநடைப் பேதை

மெலிந்திலள், நாம்விடற்கு அமைந்த தூதே?”⁵⁹

என்று அமைந்துள்ள இப்பாடல், நெஞ்சே! அழகு மிகுதியாகத் திகழும் அசைகின்ற நடையை உடைய தலைவி நம் மீது உள்ளம் கொள்கிறாள். அத்தகைய தலைவியிடம் தூதுவிடுவது என்பது மடலூர்வதாகும். சிறந்த உச்சியை உடைய பனையிடம் முதிர்ந்த தன்மை கொண்ட பெரிய மடலால் செய்த குதிரைக்கு மணிகள் அணிந்த பெரிய மாலையை முறைப்படி அணிவித்து, நாம் வெண்மையான எலும்புகளை மாலையாக அணிந்து கொண்டு, பிறர் இகழும்படி அம்மடல் குதிரை மேல் ஏறி, ஒருநாள் நமது நாணத்தை விட்டுத் தெருவில் செல்வதே சிறந்த வழியாகும் என்று துணியும் தலைவனைக் கூறுகிறது.

பெறற்கரிய தலைவியினைக் காணும் தலைவன் தன் கருத்தை இழக்கின்றான். அவளைக் கண்ட பொழுதிலேயே பள்ளத்தில் பாயும் வெள்ளம் போல தன் நெஞ்சம் அவள் பின்சென்ற பான்மையினைத் தன் பாங்கனுக்கு எடுத்துரைக்கின்றான். பெரிய மலையினிடத்து விழும் அருவி, பாறைகளின் வெடிப்புக்களில் ஒலிக்கும் பல மலரையுடைய சாரலில் அமைந்த சிற்றூரில் உள்ள குறவனுடைய பெருந்தோள் சிறுமகளினது நீரைப்போன்ற மென்மை தீயையொத்த என் வலியைக் கெடச் செய்தது’ என்று நெஞ்சம் சேரக் குறிப்பிடுவான்.

“மால்வரை யிழீதருந் தூவெள் ளருவி

கண்முகைத் ததும்பும் பன்மலர்ச் சாரற்

சிறுகுடிக் குறவன் பெருந்தோட் குறுமகள்

நீரோ ரன்ன சாயல்

தீயோ ரன்னஎன் உரன்அவித் தன்றே”⁶⁰

தலைவி மேல் தலைவன் கொண்ட காமம் மிகுகின்றது. காமம் மிகக் காமத்திற்கும், நாணத்திற்கும் மனத்துக்குள்ளேயே ஒரு போராட்டம் நிகழ்கின்றது.

“அளிதோ தானே - நாணே நம்மோடு

நனிநீடு உழந்தன்று மன்னே; யினியே,

தாங்கு மளவைத் தாங்கிக்

காமம் நெரிதரக் நெரிதரக் கைநில் லாதே!” 61

நாணம் மிகுந்த தலைவன் இப்பொழுது காமத்தின் பொறுக்கலாற்றாமையால் நாணம் நலிகின்ற கட்டத்தை அடைகின்றான்.

“கெளவை யாஞ்சிற, காம மெய்க்கும்;

எள்ளற விடினே; யுள்ளது நாணே;”62

காமத்தால் நாண் அழியத் தலைப்படுகின்றது.

“மிகுபெயல், உப்புச்சிறை நில்லா வெள்ளம் போல

நாணுவரை நில்லாக் காம நண்ணி”63

“காமங் கைம்மிகச் சிறத்தலி னாணிழத்து”64

மேற்காணும் குறிப்புகளையெல்லாம் காமத்து ஆற்றலினையும், அதனால் நாணம் அழிகின்ற பான்மையினையும் புலப்படுத்துகின்றது.

‘மா’ என மதித்து மடல் ஊர்ந்து ஆங்கு மதில் என மதித்து வெண்தேர் ஏறி என்ற குறிப்பினை மோசிகீரனார் என்னும் புலவர் நற்றிணையில் பாடுகிறார். மடல் பாடிய மாதங்கீரனார் என்னும் புலவர் நற்றிணையில் ஒரு பாடலும் (377), குறுந்தொகையில் ஒரு பாடலும் (182) மடலேறுதல் பற்றிச் சிறப்பாகப் பாடியுள்ளார்.

“மடல்மா ஊர்ந்து மாலைசூடிக்

கண்ணகன் வைப்பின் நாடும் ஊரும்

ஒண்ணுதல் அரிவை நலம் பாராட்டி

பண்ணல் மேவலம் ஆகி அரிதூற்று

அதுபிணி ஆக, விளியலாம் கொல்லே”65

குறுந்தொகைப் பாட்டும் தலைவன் கூற்றாக அமைந்துள்ளது. தோழியால் குறை மறுக்கப்பட்ட தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்கு உரைத்தது என்ற துறை அமைந்த அப்பாடலின் கருத்து வருமாறு; நெஞ்சே! அழகு ஒழுக விளங்கும் அசைந்த நடையை உடைய தலைவி நம்மாட்டு நெஞ்சம் நெகிழ்ந்திலள்! நாம் அத்தலைவியினிடத்து விடுகற்கமைந்த தூது சிறந்த உச்சியினையுடைய பனையின்கண் முதிர் தலையுடைய பெரிய மடலால் செய்த குதிரைக்கு மணிகளமைந்த பெரிய மாலையை முறைமையோடு அணிந்து நாம் வெள்ளிய எலும்பை அணிந்து

கொண்டு பிறர் இகழும் படி அம்மடல்மாவின் மேல் தோன்றி ஒரு நாளில் பெரிய நாணத்தை விட்டுவிட்டுத் தெருவின்கண் செல்லவும் தகுவதோ? என்பதாகும். குறுந்தொகைப் பாடலில்,

“விழுத்தலைப் பெண்ணே விளையன் மாமடல்

மணியணி பெருந்தார் மரபிற் பூட்டி,

வெள்ளன்பு அணிந்து, பிறர் எள்ளத் தோன்றி

ஒருநாள் மருங்கிற் பெருநாண் நீங்கி,

தெருவின் இயலவுந் தருவது கொல்லோ -

கவிழ்ந்தவின் அசைநடைப் பேதை

மெலிந்திலள்; நாணம்விடற் அமைந்த தூதே” 66

என்று கூறலாம்.

மடலேறுதல் பற்றி நல்ல விளக்கம் அமைந்த இவ்விரு பாடல்களையும் பாடிய சிறப்பினால் இப்பாடல்களைப் பாடிய புலவர் ‘மடல் பாடிய’ என்ற சிறப்பொடு ‘மடல் பாடிய மாதங்கீரனார்’ என்று அழைக்கப்பெற்றார்.

தலைவிமேல் காமுற்ற தலைவன், தலைவியின் அழகு உருவத்தினை ஒரு கிழியில் எழுதிக் கொண்டு அதைத் தன் கையில் தாங்கிப் பிடித்து, தன்னைத் துன்புறுத்தியவள் இன்னாள் என்பதைப் பலரும் அறிந்து கொள்ள மடல்மா ஊர்ந்து மறுகிற் செல்வான்.

“..... அரிவையைப்

பெறுகதில் அம்ம, யானே! பெற்றாங்கு

அறிகதில் அம்மஇவ் வுரே! மறுகில்

நல்லோள் கணவன் இவள் எனப்

பல்லோர் கூறி, யாம் நாணுகஞ் சிறிதே”67

இந்தக் கருத்து ‘கற்றறிந்தார் ஏத்துங் கலி’ யிலும் இடம் பெற்றுள்ளது. அதில் காமநோய் என்று கபிலர் பாடிய பாடல் ஒன்று உள்ளது. இதனை,

“ஒறுப்பின்யான் ஒறுப்பது நுமரையான் மற்றிந்நோய்

பொறுக்களம் வரைத்தன்றிப் பெரிதாயிற் பொலங்குழாய்

மறுத்திவ்வூர் மன்றத்து மடலேறி

நிறுக்கவென் போல்வல்யான் நீபடு பழியே”68

என்கிறது.மடலேறுதல் குறித்துக் குறுந்தொகையின் உரையில் டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதய்யர் அவர்கள் விளக்கம் தந்துள்ளார். காமம் மிக்க தலைவன் பணைமடலால் குதிரை போல் ஓர்

உருவம் பூட்டித் தன் உருவத்தையும் தலைவி உருவத்தையும் ஒரு படத்தில் எழுதிக் கையிலேந்தி அதன்மேல் யாவரும் அறிய ஊர்ந்து வருதலை மடலேறுதலென்பர். அங்ஙனம் அவன் வருவதைக் கண்ட ஊரினர் படம் முதலியவற்றால், இன்னவளுக்கும் இவனுக்கும் நட்பு உண்டு என்பதை அறிந்து அதனை வெளிப்படக் கூறிப் பழிப்பர். அதுகேட்டு தமர் மணம் புரிவிப்பர். மடலேறும் தலைவன் நீறு, எருக்கமாலை, ஆவிரம்பூமாலை, முதலியவற்றை அணிந்து வருதல் வழக்கமென்று தெரிகின்றது.

இக்கூற்றின் விளக்கமாக சில குறுந்தொகைப் பாடல்களும், சில கலித்தொகைப் பாடல்களும் மடலூர்தலைப் பற்றிய விளக்கங்களை நயமுறத் தருகின்றன. அப்பாடல்கள் வருமாறு:

“பொன்நா ஆவிரைப் புதுமலர் மிடைந்த

பூண்மேனி கறங்க வேறி நாண் அட்டு,

அழிபடர் உள்நோய் வழிவழி சிறப்ப,

இன்னள் செய்து இதுவென முன்னின்று

அவள்பழி துவலும் இவ்வூர்;

ஆங்குணர்ந் தமையின் ஈங்கு ஏகுமார் உளேனே”⁶⁹

என்றும்,

“மணிப்பீலி சூட்டிய நூலொடு மற்றை

அணிப்பூளை ஆவிரை எருக்கொடு பிணித்தியாத்து

மல்லலூர் மறுகின்கண் இவட்பாடும் இ.தொக்தொன்

எல்லீருங் கேட்பீமின் என்று”⁷⁰

“அணியலங் காவிரைப் பூவோடு எருக்கின்

பிணையல் அம்கண்ணி மிலைந்து, மணியார்ப்ப

ஓங்கியருங் பெண்ணே மடலூர்ந்தென் எவ்வ நோய்

தாங்குதல் தேற்றா இடும்பைக்கு உயிர்ப்பாக

வீங்கிழை மாதர் திறத்தொன்று நீங்காது

பாடுவேன் பாய்மா நிறுத்து”⁷¹

“புனவரை யிட்ட வயங்குதார்ப் பீலி,

பிடியமை நூலொடு பெய்ம்மணி கட்டி,

அடர்பொன் அவிரேய்க்கும் ஆவிரங்கண்ணி;

நெடியோன் மகன்நயந்து தந்தாங்கு அணைய

வடிய வடிந்த வனப்பின் என் நெஞ்சம்”72

மேற்கூறிய பாடல்களின் மூலம் மடலூர்தலின் சிறப்பினை அறிய முடிகின்றது.

சான்றீர்! வாழ்வீராக; ஓரிடத்து ‘வெற்றியினையுடைய குதிரையின் மேலேயிருந்து போர்த்தொழிலை நடத்துவேனாகிய என்னை அம்மாவல்லதா மடன்மாவிலே ஏறி அக்காலத்தேயன்றி மன்றின்கண்ணே தன்னை உள்ளுவித்தவள் என்றும்,’ ‘உலகத்தையெல்லாம் பாதுகாத்தலை முயலும் உள்ளத்தை உடையேனாகிய என்னை ஒருவர்பால் ஒன்றை இரத்தலை முயலும் இன்னாதாகிய வருத்தத்தைச் செய்தவர்’ என்றும் வழுவின் சொற்கள் சொல்லாத படி தெள்ளிய நாவினாலே வார்த்தை சொல்ல வல்லார் முன்னே சொல்லுதல் வல்லேனாகிய என்னைப் பிறர் முன்னே ஒன்றையும் கல்லாத தன்மையனாகக் காட்டியவர்’ என்றும் தலைவன் குறிப்பிடுகின்றான்.

“அடன் மாமேல் ஆற்றுவேன் என்னை மடன்மாமேல்

மன்றம் படர்வித் தவள்; வாழிச் சான்றீர்!

புரவு ஊக்கும் உள்ளத்தேன் என்னை இரவு ஊக்கும்

இன்னா இடும்பை செய்தாள்; அம்ம சான்றீர்

வல்லார்முற் சொல்வல்லேன்’ என்னைப் பிறர் முன்னர்க்

கல்லாமை காட்டியவள்; வாழி சான்றீர்”73

இவ்வாறு சொல்லி அவ்வூரிடத்து மறுகின் கண்ணே கண்டார் வருந்த மடன்மாவை ஏறிப்பாட, திருந்தின இழையினை உடையாளைத் தான் பெறுதற்குப் பொருந்தின வார்த்தைகளைத் தான் கூறக்கேட்டுப் பகைவர் போர்த்தொழிலை வல்ல பாண்டியனுக்கு அஞ்சி அரிய திறை கொடுக்குமாறு போலத் தமர் குடிப்பமுதாம் என்று அஞ்சி, தலைவியை அவ்விடத்தே கொடுத்தார்.

“வருந்தமா ஊர்ந்து, மறுகின் கண் பாடத்

திருந்திழைக் கொத்த கிளவிகேட்டு, ஆங்கே,

பொருந்தாதார் போர்வல் வழுதிக்கு அருந்திறை

போலக் கொடுத்தார் தமர்”74

இதனால் பிற்காலத்தில் மடலேறுகின்ற மரபு இருந்தது என்பது புலனாகின்றது.

10.15 திருக்குறளின் காமத்துப்பாலில் மடலேறுதல்:

திருவள்ளுவர் காமத்துப்பாலின் ‘நாணுத்துறவுரைத்தல்’ என்ற அதிகாரத்தில் ஆறு பாடல்களில் ‘மடலேறுதல்’ குறித்துப் பாடியுள்ளார்.

“காமம் உழந்து வருந்தினார்க்கு ஏமம்

மடல்லலது இல்லை வலி”75

‘காமத்தால் துன்புற்று காதலியின் காதலைப் பெறாமல் வருந்தியவர்க்குக் காவலான மடலூர்தலல்லாமல் வலிமையான துணை வேறொன்றும் இல்லை’ என்றும்,

“நோனா உடம்பும் உயிரும் மடலேறும்

நாணினை நீக்கி நிறுத்து”76

‘காதலியின் பிரிவாலாகிய துன்பத்தைப் பொறுக்காத என் உடம்பும் உயிரும் நாணத்தைத் துறந்து மடலூரத் துணிந்தன’ என்றும்,

“நானொடு நல்லாண்மை பண்டுடையேன் இன்றுடையேன்

காமுற்றார் ஏறும் மடல்”77

‘நாணமும் நல்ல ஆண்மையும் முன்பு பெற்றிருந்தேன்’, காதலியைப் பிரிந்து வருந்துகின்ற இப்போது காமம் மிக்கவர் ஏறும் மடலையே பெற்றுள்ளேன் என்றும்,

“தொடலைக் குறுந்தொடி தந்தாள் மடலொடு

மாலை உழக்குந் துயர்”78

‘மடலேறுதலோடு மாலைக்காலத்தில் வருந்தும் துயரத்தை மாலைபோல் தொடர்ந்த சிறு வளையணிந்த காதலி எனக்குத் தந்தாள்’ என்றும்,

“மடலூர்தல் யாமத்தும் உள்ளுவேன் மன்ற

படல்ஒல்லா பேதைக்கென் கண்”79

‘மடலேறுதலைப் பற்றி நள்ளிரவிலும் உறுதியாக நினைக்கின்றேன்; காதலியின் பிரிவின் காரணமான என் கண்கள் உறங்காமலிருக்கின்றன என்றும், கடல் போன்ற காமநோயால் வருந்தியும் துன்பத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டு மடலேறாமலிருக்கும் பெண்பிறப்பைப் போல் பெருமையுடைய பிறவி இல்லை’ என்று தலைவன் கூற்றாகவும், தன் கூற்றாகவும் திருக்குறளில் திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.

11. இலக்கியங்கள் காட்டும் வரைவு கடாதல்:

பண்டைத் தமிழகத்தில் கற்பு மணமே நடைபெற்று வந்தது. ஆணும், பெண்ணும் ஒருவரை ஒருவர் களவு பூண்டு மணம் புரிந்து கொண்டனர். இருவர் உள்ளத்திலும், தோன்றும் அன்பு என்னும் உணர்வு அவர்களை ஒன்றாக இணைந்தது.

11.1 களவு மணம்:

களவில் ஈடுபட்ட இருவர் எக்காலத்திலும் பிரியாமல் ஒன்றுபட்டு வாழவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தவே களவுக்கு காரணம் ஊழ்வினை என்கிறார் தொல்காப்பியர் இதனை,

“வெளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதல் என்று

என்பது விளக்கும் மணந்து கொள்ளும் முறைமையைக் களவு புணர்ச்சி வெளிப்பட்ட பின் மணந்து கொள்ளுதல், களவுப் புணர்ச்சி வெளிப்படுவதற்கு முன்பே மணந்து கொள்ளுதல் எனக் களவில் இருவகை உண்டென்பர் தொல்காப்பியர்.

11.2 குறுந்தொகையில் வரைவு கடாதல்:

தலைவன் தலைவியரின் உள்ள உணர்வுகளை அவர்கள் மனதில் நிகழும் காதல் நெகிழ்வுகளைப் படிப்பவர் மனதில் நெஞ்சில் ஓவியமாகப் பதியும் வண்ணம் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். அவற்றில் சிலவற்றைக் கீழே காணலாம்.

11.3 அழகுநலம் பாராட்டல்:

தலைவன் தலைவியின் கூடல் நிகழ்ச்சியின் போது தலைவன் அழகுநலம் பாராட்டல் சிறப்பாகப் பேசப்படுகிறது. தலைவன் புணர்ச்சிக் கூட்டம் பின் தலைவியின் கூந்தலைப் புகழ்ந்து கூறியது இப்பாடல்,

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சறைத் தும்பி!

காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ,

பயிலியது கெழிஇய நட்பின், மயிலியல்

செறிஎயிற்று அரிவை கூந்தலின்

நறியவும் உளவோ, நீ அறியும் பூவே!”81

பலவண்ண மலர்களில் தேனையே ஆராய்ந்து உண்ணும் வாழ்க்கையை உடைய வண்டே நீ அறிந்த மலர்களில் எம் தலைவியின் கூந்தலைப் போன்ற மணமுடைய மலரினைக் கண்டதுண்டோ என்று தலைவிமேல் கொண்ட அன்பால் வண்டிடம் விளக்கம் கேட்பதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

11.4 அன்பின் மாண்பு:

தெய்வத்தால் கூட்டம் நிகழ்ந்தது. அக்கூட்டம் நெஞ்சம் கலந்து அமைந்ததை,

“யாயும் ஞாயும் யார் ஆகியரோ?

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளீர்?

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்?

செம்புலப் பெயல்நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே”82

என்கிறது. உறவினரல்லாத ஒருவனும் ஒருத்தியும் களவு புணர்ச்சியால் கருத்தொருமித்து, செந்நிலத்திலே செய்யக்கூடிய மழைநீர் அந்நிலத்தின் தன்மையைப் பெற்றுத் திகழ்வதுபோல் ஒன்றி விடுகின்றனர் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

11.5 காதல் மிகுதி:

காதல் நோயுற்ற ஒருவன் தன் நிலையை மற்றவர் அறியாவண்ணம் மறைக்காமல் காதல்படுத்தும் பாட்டைத் தன் தோழனுக்கு விளக்குவதாய் அமைந்தது ஒரு பாடல்.

“இடிக்கும் கேளீர்! நும்குறை ஆகம்

நிறுக்கல் ஆற்றினோ நன்றுமன் தில்ல;

ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கில்

கையில் ஊமன் கண்ணின் காக்கும்

வெண்ணெய் உணங்கல் போலப்

பரந்தன்று, இந்நோய்; நோன்றுகொளற்கு அரிதே!”⁸³

வெய்யிலில் காய்கின்ற கற்பாறையிலே கையில்லாத ஊமை ஒருவன் கண்ணால் மட்டும் பாதுகாக்க முயலும் வெண்ணெய் உருண்டைப் போல இந்நோய் என் உள்ளம் முழுவதும் பரவிவிட்டது. இதனை என்னால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை என்று தெரிவிக்கின்றனர்.

11.6 கலங்கும் நெஞ்சம்:

தலைவன் மீது தலைவி கொண்டிருக்கும் அன்பானது பிரிவுக் காலத்தில் அதிகமாகும் முன்பு ஒருமுறை மாமரத்தில் வாழும் தெய்வத்தின் முன்னிலையில் உன்னை விட்டுப் பிரியேன் என்று தெய்வச் சான்றாகச் சூளுரைத்திருந்தான். அவன் வெளியூர் செல்ல நேர்ந்தது. திரும்பி வர நாள் ஆயின. பிரிவினால் வருந்திய தலைவிக்குத் தலைவன் அன்று தெய்வம் சான்றாக அளித்த உறுதிமொழி நினைவுக்கு வந்தது. சொன்ன உறுதி தவறி நடந்தால் அந்தத் தெய்வமே வருத்துமே என்று எண்ணிக் கலங்கினாள். தலைவன் தனக்கொரு கொடுமையும் செய்யவில்லை என்றும் கூறி தலைவனைத் தெய்வம் வருத்தலாகாது என வேண்டுகிறாள். தலைவன் மீது தலைவி கொண்டிருக்கும் மாறா அன்பிற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் அப்பாடல்,

“மன்ற மராஅத்த வேளமுதிர் கடவுள்

கொடியோர்த் தொறாஉம” என்ப; யாவதும்

கொடியர் அல்லரளம் குன்றுகெழு நாடர்;

பசையி பசந்தன்று, நுதலே;

ஞெகிழ் ஞெகிழ்ந்தன்று, தடமென் தோளே!”⁸⁴

தன்னால் தன் தலைவனுக்குத் துன்பம் ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என்று எண்ணும் தலைவியின் உள்ளத்தை ஒவியமாக்கிக் காட்டுகின்றது கபிலரின் இப்பாடல்.

11.7 காதலின் உயர்வு:

சிறைப்புறமாக நிற்கும் தலைவன் கேட்கும் வண்ணம், தலைவியை மணம் புரியாது காலம் கடத்தும் தலைவனைப் பழித்துரைக்கின்றாள் தோழி. அப்பொழுது தலைவி தான் தலைவனுடன் கொண்டிருக்கும் நட்பினை விளக்குகிறாள். அந்த நட்பானது (காதல்) இவ்வுலகைக் காட்டிலும்

பெரியதாகவும், வானத்தை விட உயர்ந்ததாகவும், கடல் நீரை காட்டிலும் ஆழமானதாகவும் தலைவன் மீது தான் கொண்டுள்ள பற்றினைத் தோழிக்கு விளக்குவதாக அமைந்த பாடல்,

“நிலத்தினும் பெரிதே; வானினும் உயர்ந்தன்று;

நீரினும் ஆரளவு இன்றே – சாரல்

கருங்கோல் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு,

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே!”⁸⁵

இப்பாடலில் கருமையான காம்புகளை உடைய சிறிய குறிஞ்சிப் பூக்களின் அரிதின் முயன்று தேடிய பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடன் என்பதால் அவன்மேல் கொண்ட காதல் சிறிது சிறிதாக பெருகி இன்று வரையறை செய்ய முடியாத அளவிற்கு பெருகிவிட்டது.

11.8 தொடரும் காதல்:

தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து பரத்தையர்போல ஈடுபாடு கொண்டிருந்து விட்டு மீண்டும் தலைவியிடம் வாயில் வேண்டுகிறான். தலைவியின் கோபமோ தலைவனைக் கண்டதும் சூரியனைக் கண்ட பனிபோல் மறைந்தது. அதனால் தலைவன் செய்த குற்றத்தை மறந்து மன்னித்து விடுகின்றான். பண்டைத் தமிழ்குடிப் பெண்களின் பாராட்டத்தக்க பண்புகளில் ஒன்றாக இது திகழ்கின்றது என்பதை அம்முவனார் என்ற புலவர்,

“அணிற்பல் அன்னகொங்கு முதிர் முண்டகத்து

மணிக்கேழ் அன்ன மாநீர்ச் சேர்ப்ப!

இம்மை மாறி மறுமை ஆயினும்,

நீ ஆகியர் என் கணவனை;

யான் ஆகியர் நின் நெஞ்சநேர் பவளே!”⁸⁶

என்ற பாடல் வரிகள் தலைவி தலைவன் மீது கொண்ட அன்பு அடுத்த பிறவியிலும் இவனே தனக்குக் கணவனாகவும், அவன் மனதிற்குப் பிடித்த தலைவியாகத் தானே இருக்க வேண்டும் என்பதை அழகாகப் புலப்படுத்துகிறான்.

12. பொருத்தம் பார்த்தல்:

பொருத்தம் பார்த்தல் பண்டும் இருந்தது. தொல்காப்பியச் சூத்திரம் இதற்குச் சான்றாகவுள்ளது. ‘பிறப்பே குடிமை’ எனத் தொடங்கும் சூத்திரம். பிறப்பு என்பது ஈண்டுக் குலத்தைக் குறித்தது எனலாம். குடிக்கு ஏற்ற ஒழுகலாறும், வயதும், தோற்றமும், நோக்கப்பட்டன எனலாம். இவை அனைத்தும் பொருந்தியிருப்ப நோக்கினர். எல்லாப் பொருத்தங்களும் உடையவர் தெய்வத்தால் எதிர்பட்டு களவு கொண்டனர் என்பது தெரிகிறது.

13. பரிசுமளித்தல்:

பெண்ணுக்கு மணமகன் பரிசுமளிக்கும் வழக்கம் தொன்றுதொட்டு தமிழரிடையே நிலவியது. அன்று முலை விலை, சிறுவளை விலை, பரியம் என்று அறியப்பட்டது. பாசிழை விலையென்றும் பெயர் உண்டு.

“இரும்பிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர்
கடுங்கண் கோசர் நியமம் ஆயினும்
உறும் எனக் கொள்குநர் அல்லர்
நறுநுதல் அரிவை பாசிலை விலையே” 87

என்று அகநானூறு பாடலிலும்,

“..... தண்டுறை ஊரன்
சிறுவளை விலையெனப் பெருந்தோர் பண்ணிளம்
முன்கடை நிரீஇச் சென்றிசி னோனே” 88

என்று நற்றிணை பாடலிலும்,

“முழங்கு கடல் முழவின் முசிறி யன்ன
நலஞ்சால் விழுப்பொருள் பணிந்து கொடுப்பினும்
புரையர் அல்லோர் வரையலாள் இவளென” 89

என்னும் புறநானூறு சான்றுகளால் இதனை நன்குணரலாம்.

14. மலரணிதல்:

வரைவு கடாவுவதற்கு முன்பு பெண்கள் மலர் சூடுதல் வழக்கில்லை என்றும் கூந்தலில் தலைவன் மலர் சூட்டுதல் ஒருவகைத் திருமணக் கரணமாகுமென்றும் டாக்டர் வ.சுப. மாணிக்கனார் அவர்கள் தம் தமிழ்க் காதலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். ஆனால் இக்கருத்து ஏற்புடையதன்று என்பது பல பாடல்களால் அறியப்படுகின்றது.

ஒரு தலைவி தன்னுடைய தாய் தன் கூந்தலை வகுத்து மலர் சூட்டுவதை மறுக்கிறாள். அத்தகையவர் தலைவன் சூடிய முல்லை பூவை முடித்துச் சடை தாழ அவனுடன் சென்றாள்.

“பொலந்தொடி தெளிர்ப்ப வீசிச் சேவடிச்
சிலம்புநக இயலிச் சென்ற என் மகட்கே -
சாந்துளர் வணர்குரல் வாரி, வகை வகுத்து
யான்போது துணைப்பத், தகரம் மண்ணாள்” 90

தலைவனைக் களவுக் காலத்துக் கண்டு பேசும் தோழி,

“... மலர்களைக் குவலைத்
தேம்பாய் ஒண்பூ நறும்பல அடைச்சிய
கூந்தல் மெல்லனை துஞ்சிப் பொழுதுபடக்” 91

என இரவில் வருமாறு கூறுகின்றாள்.

கபிலருடைய குறிஞ்சிப்பாட்டில் தலைவியும் தோழியும் பலவகையான மலர்களைப் பறித்துத் தலையில் சூடிக் கொண்டதாகப் பாடுகின்றார்.

“பல்வே றுருவின் வனப்பமை கோதையெம்

மெல்லிரு முச்சிக் கவின்பெறக் கட்டி” 92

இச்சான்றுகளால் பெண்கள் மலர் சூடுதல் வழக்கமே என்று உணரலாம்.

15. பண்டைத்தமிழரின் பெருமித வாழ்க்கை கலாச்சாரம்:

பண்டைத் தமிழர் பீடுடன் வாழ்ந்தனர் என்பது சங்க நூல்களால் அறியக்கிடக்கும் உண்மையாகும். பெருமிதம் என்பது,

“கல்வி தறுகண் இசைமை கொடையெனச்

சொல்லப் பட்ட பெருமித நான்கே”93

என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின்படி, கல்வி, தறுகண், புகழ், கொடை என்னும் நான்கு பற்றி வீரம் பிறக்கும் என்பது அறியலாம். வீரத்தினைப் பெருமிதம் என்று கூறியதன் காரணம் யாதெனில், எல்லாரொடும் ஒப்ப நில்லாது பேரெல்லையாக நிற்கும் பெருமிதம் எனப்படும் என்பார் பேராசிரியர். எனவே, வீரம் மிக்க ஒருவன் மற்றவர்களைப் பார்க்கிலும் சிறந்து விளங்குவான் என்பது பெறப்படுகின்றது. கல்வி என்பது தவம் முதலிய வித்தை. தறுகண் என்பது அஞ்சத்தக்கன கண்ட இடத்து அஞ்சாமை. இசைமை என்பது இன்பமும் பொருளும் மிக்க பயப்பினும் பழியொடு வருவன செய்யாமை, கொடை என்பது உயிரும் உடம்பும் உறுப்பும் முதலாகிய எல்லாப் பொருள்களும் கொடுத்தல்’ என்று விளக்கியுள்ளார் பேராசிரியர். பண்டைத் தமிழர் இங்கு கூறப்பட்ட நான்கிலும் சிறந்து விளங்கினர் என்பதற்கு இலக்கியச் சான்றுகள் உள்ளன.

15.1 பண்டைத்தமிழரின் பெருமித வாழ்க்கை கலாச்சாரம் ‘கல்வி’

தலைவன் ஒருவன் கல்வியிற் சிறந்து விளங்கினான். அவன் கல்வி மிக்க அறிஞர்களின் அவைகளில் சிறக்கப் பேசும் வன்மை பெற்றிருந்தான். தலைவன் ஒரு தலைவியைக் காதலித்தான். ஆனால், அவள் இவனிடத்தே அன்பு செலுத்தாமையால் தலைவன் மடல் ஏறி உயிர் துறக்கக் கருதினான். அப்போது அவன் சான்றோர்களைப் பார்த்து சான்றீர்! கற்றவர் முன்னர்ச் சிறக்கப் பேசும் என்னைப் பிறர் முன்னே ஒன்றையும் கல்லாத தன்மையனாகக் காட்டிவிட்டாள் தலைவி என்ற கருத்துப்பட,

“வல்லார்முற் சொல்வல்லேன் என்னைப் பிறர்முன்னர்க்

கல்லாமை காட்டியவள்; வாழி - சான்றீர்” 94

எனக் கூறினான்.

15.2 பண்டைத்தமிழரின் பெருமித வாழ்க்கை கலாச்சாரம் 'வீரம்'

தறுகண் என்பது அஞ்சத்தக்கன கண்ட இடத்து அஞ்சாமையாகி வீரம். பண்டைத் தமிழர் தம் மக்கள் வீரமக்களாக வாழவேண்டுமென்று விரும்பினர். எனவே, தாய் தன் மகனுக்குப் பால் ஊட்டுங்கால் வீரத்தினையும் குழைத்து ஊட்டினாள். பொன்முடியார் என்ற புலவர் தன் மகனிடம் கூறுவார் போன்று மகனைப் பெற்றெடுத்தல் தாயின் தலையாய கடன் என்றும், அவனைச் சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தையின் கடன் என்றும், வேலைக் கூர்மையாக்கிக் கொடுத்தல் கொல்லனின் கடன் என்றும், அவனுக்கு நல்லொழுக்கம் நல்குதல் வேந்தர்க்குக் கடன் என்றும், ஆனால், போரில் அஞ்சாது நின்று பகை மன்னரின் களிற்றினைக் கொன்று மீளுதல் காளையாகிய அவனுடைய கடன் என்றும் கூறுகின்றார். இதனை,

“ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக் கடன்;

சான்றோ னாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே,

வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே;

நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே;

ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக்,

களிறுஎறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே”⁹⁵

என்ற புறநானூற்றுச் செய்யுள் விளக்குகிறது. தன் மகன் ஆண்மையுடன் விளங்குதல் வேண்டும் என்பதே தாயின் குறிக்கோளாக விளங்கியது. ஆதலால், தம் புதல்வர் போர்க்களம் புகுந்து, அரும்போர் புரிந்து இறந்துபட்டனராயினும் அதற்காக ஒரு தாய் கொக்கின் வெண்மையான இறகினைப் போன்று வெள்ளிய நரைத்த கூந்தலை உடையவள். இவளது மகன் மிகவும் இளையவன். அவன் தன் மீது எதிர்த்து வந்த களிற்றினைக் கொன்று தானும் இறந்தான். இச்செய்தியினைக் கேட்ட அம்முதியவள் தன் மகனின் வீரச் செய்கைக்கு மகிழ்ந்து அவனைப் பெற்ற நாளினும் பெரிதும் மகிழ்ந்தாள். ஒரு தாயின் இத்தகைய வீரத்தினைக் கண்ட பூங்கண் உத்திரையார் என்ற பெண்பாற் புலவர் அத்தாயின் வீரத்தினைப் பாராட்டினர். இதனைக் கீழ்க்காணும் புறநானூறு,

“மீன் உண் கொக்கின் தூவி அன்ன

வால்நரைக் கூந்தல் முதியோள் சிறுவன்

களிறு எறிந்து பட்டனன் என்னும் உவகை

ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதே”⁹⁶

என்கிறது.

ஒரு தமிழ்த்தாய் தன் மகன் தன் தலைவனைப் போன்று அழகுடன் விளங்குதல் கண்டு மகிழ்ந்து அவனுக்குச் சில அறிவுரைகளில் கூறுகின்றாள். “மகனே! நீ அழகால் நின் தந்தையை ஒத்திருப்பது கண்டு யான் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். ஆனால் நீ உன் தந்தையைப் போல் போரில் பகைவரை வென்று வெற்றியைப் பெறுதல் வேண்டும். மேலும், துலாக்கோல் போன்று, நீ நடுநிலையினின்று பிறழ்தல் கூடாது. அதுவே, என் ஆசை என்ற கருத்தினையுடைய கீழ்க்காணும் கலித்தொகைச் செய்யுளில்,

“செம்மால் வனப்பெல்லாம் நுந்தையை யொப்பினும், நுந்தை
நிலைப்பாலுள் ஒத்த குறியென்வாய்க் கேட்டொத்தி
கன்னிய தெவ்வர்க் கடந்து களங்கொள்ளும்
வென்றிமாட் டொத்தி பெரும!மற்று ஒவ்வாதி!
பால்கொளல் இன்றிப் பகல்போல் முறைக்கு ஒல்காக்
கோல்செம்மை யொத்தி பெரும”97

பண்டைத் தமிழர் தம் பெண்களை வீரம், புகழ் அறிவு முதலிய நலன்களில் சிறந்தவர்க்கே மணம் செய்து கொடுத்தனர். ஆண்மை அற்றவர் மிக்க பொருள் படைத்த அரசரேயாயினும் அத்தந்தையர் தம் மகளிரை அன்னார்க்கு மணம் செய்து கொடுக்க மறுத்தனர். அதுவுமன்றி, ஆண்மை அற்றவரைப் பண்டைத் தமிழ்ப் பெண்கள் மணம் செய்து கொள்ள மறுத்தனர் என்பதை,

“நலஞ்சால் விழுப்பொருள் பணிந்துவந்து கொடுப்பினும்
புரையர் அல்லோர் வரையவள் இவள்ளனத்
தந்தையும் கொடா அன்”98

என்ற பாடலடிகள் பரணர் வாக்கால் அறியலாம்.

15.3 பண்டைத்தமிழரின் பெருமித வாழ்க்கை கலாச்சாரம் ‘இசைமை’

இசைமை என்பது இன்பமும், பொருளும் மிகப் பயப்பினும் பழியொடு வருவனச் செய்யாமை எனவே, தமிழர் வீரம் மிக்கு விளங்கினராயினும் அன்னார் ஆற்றிய போர் அறப்போரன்றி மறப்போர் அன்று. போர் நடக்கும் காலத்தில் அஞ்சி முதுகுகாட்டிச் செல்பவர். நடுங்கும் உள்ளம் உடையவர் தலைமயிர் குலைந்தோர், படைக்கலம் இழந்தோர், போரில் புண்பட்டோர், தம்மினும் இளையோர் ஆகிய இவர்கள் மீது பண்டைத் தமிழ் வீரர் அம்பினைச் செலுத்தார். தமிழ் வீரர் ‘மறன் இழுக்கா மானம்’ என்பது வீரத்தின் வழுவாப் பெருமை என்பதாகும்.

“அறன் இழுக்காது அல்லவைநீக்கி மறன்இழுக்கா
மானம் உடையது அரசு”99

என்ற திருக்குறளுக்கு விளக்கவுரை எழுதப்போந்த பரிமேலழகர் ‘மறன் இழுக்கா மானம்’ என்பது இன்னது என்பது சொல்லலாம் என்பர்.

வீரர் அல்லாதார் மேலும், முதுகிட்டார் மேலும், மூத்தோர் இளையோர் மேலும் செல்லுதல் படைமடம் எனப்படும். பேகனது வீரச் சிறப்பினைப் பாராட்டப் புகுந்த பரணர்,

“கடாஅ யானைக் கழற்கால் பேகன்
கொடைமடம் படுதல் அல்லது,

என அவனது வீரத்தினைப் புகழ்ந்தார்.

பண்டைத் தமிழர் வீரத்தோடன்றி மானத்தோடும் விளங்கினர். ‘மானம் என்பது தன் நிலையில் தாழாமையும், தெய்வத்தான் தாழ்வு வந்துழி உயிர் வாழாமையுமாம்’ என்பர் பரிமேலழகர். சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை என்பான் சோழன் செங்கணானோடு போர் புரிந்து தோல்வியடைந்து சிறையில் கிடந்தான். ஒருமுறை சிறைக் காவலரைத் தண்ணீர் தரும்படி கேட்க, அவர்கள் உடனே அவனுக்குத் தண்ணீர் கொடுக்காமல் சிறிதுகாலம் தாழ்த்திப் பின்னர்க் கொண்டு வந்தனர். சேரமான் மானமிக்கவனாதலின் அத்தண்ணீரைப் பருகாது, குழவி இறப்பினும் (புறம் - 74) என்ற பாட்டின் மூலம் தன் கருத்தினைத் தெரிவித்து இறந்தான். இதனால் பண்டைத் தமிழர் உயிரினும் மானத்தினைச் சிறந்ததாகக் கருதினர் என்பது வெள்ளிடை மலைப்போல் விளங்குகின்றது. தன் உயிர் போனாலும் ஒருவன் தன் குடிபிறப்பிற்குப் பொருந்தாத மானங்கெட வரும் செயல்களைச் செய்தல் முறையன்று என்பதனைத் திருவள்ளுவர்,

“இன்றி அமையாச் சிறப்பின ஆயினும்

குன்ற வருப விடல்”101

இக்குறளுக்கு விளக்கவுரை எழுதிய பரிமேலழகர், இறப்ப வருவழி இளிவந்தன செய்தாயினும் உய்க என்னும் வடநூல் முறைமையை மறுத்து உடம்பினது நிலையின்மையும் மனத்தினது நிலைமையுடைமையையும் தூக்கி அவை செய்யற்க என்பதாம் எனக் கூறியுள்ளனர்.

தமிழரின் மானத்தின் மாண்பிற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியவன் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன் என்ற மாட்சிமை மிக்க மன்னன், ஒருகால் அவன் வெண்ணல் என்ற இடத்தில் சோழன் கரிகால்வளவனோடு போர் புரிந்தான். சோழன் செலுத்திய ஒரு அம்பு சேரமான் மார்பிற் பட்டு முதுகின் புறத்தே ஊடுருவிச் சென்றதால் சேரனது முதுகில் பெரும்புண் உண்டாயிற்று. போர் வீரர் தமது மார்பிலும், முகத்திலும் பெற்ற புண்ணையே விழுப்புண் எனக்கொண்டு மகிழ்ந்தனர். எனவே, சேரமான் தான் முதுகில் புண் பெற்றமைக்கு நாணங் கொண்டு வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தான். இதனை கழாத் தலையார் என்ற புலவர்,

“தன்போல வேந்தன் முன்புகுறித் தெறிந்த

புறப்புண் நாணி, மறத்தகை மன்னன்

வாள்வடகஞ் இருந்தனன் ஈங்கு

நாள்போற் கழியல, ஞாயிற்றுப் பகலே”102

எனப்பாடி சேரமானின் மானத்தின் மாண்பினைப் பாராட்டியுள்ளார்.

பெருமிதத்துடன் வாழ விரும்பும் ஒருவன் சான்றோர் பழிக்கும் வினைகளைச் செய்தல் கூடாது. ஒருவன் தன் தாய் வறுமையினால் பசித்து வருந்தும் பெரிய துன்பத்தைக் கண்டானாயினும் அவன் அத்துன்பத்தைப் போக்குதற்குச் சான்றோர் பழிக்கும் செயல்களைச் செய்தல் கூடாது என்பதை விளக்க வந்த வள்ளுவர்,

“ஈன்றாள் பசிகாண்பாள் ஆயினும் செய்யற்க

சான்றோர் பழிக்கும் வினை”103

என திருவள்ளுவர் பாடியுள்ளார். எனவே நமது செயல்கள் தூய்மை உடையனவாக விளங்குதல் வேண்டும். இரவுக்குறி வந்த தலைமகனை எதிர்ப்பட்டுத் தோழி இராக்காலத்தினால் வருந்திங்குகளை அவனுக்கு நினைவூட்டித் தலைவியை மணந்துகொள்ள வேண்டினாள். இதனைக் கீழ்க்காணும் அகநானூற்று வரிகளால்,

“கழியக் காதலர் ஆயினும், சான்றோர்

பழியொடு வருஉம் இன்பம் வெஃகார்

வரையின், எவனோ? - வான்தோய் வெற்ப”104

தோழி, தலைவனை நோக்கி, வாளை அளவும் மலையையுடைய தலைவனே! சான்றோராவார் மிகக் காதல்கொண்டாராக ஆயினும் பழியுடன் கூடிவரும் இன்பத்தினை விரும்பார். எனவே, நீ தலைவியை வரைந்து கொள்ளின் குறை ஒன்றும் நேரிடாது’ எனக்கூறித் தலைவியை மணந்துகொள்ள வேண்டினாள்.

15.4 பண்டைத் தமிழரின் பெருமித வாழ்க்கை கலாச்சாரம் ‘கொடை’

கொடை என்பது உயிரும் உடம்பும் உறுப்பும் முதலாகிய எல்லாம் பொருளும் கொடுத்தல். தமக்கென வாழாது பிறர்க்குரியராக விளங்கினார். திருவள்ளுவர்,

“அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்

என்பும் உரியர் பிறர்க்கு”105

எனக் கூறினார். இதனால் அன்புடையார் பிறருக்கு எலும்பையும் கொடுக்க உரியராவர் என்பது பெறப்படும்.

“தன்னகம் புக்க குறுநடைப் புறவின்

தபுதி யஞ்சிச் சீரை புக்க

வரையா ஈகை உரவோன் மருக”106

என்ற புறநானூற்றுச் செய்யுளில் சிபிசக்கரவர்த்தியின் செயற்கரிய செய்கை குறிக்கப்பட்டுள்ளது. சிபி என்ற சோழமன்னன் ஒரு புறாவிற்கு அடைக்கலம் கொடுப்பதற்குத் தன் தசையரிந்து தராசில் வைத்து அது ஒரு புறா எடைக்கீடாகாமையால் தானே தராசுத் தட்டில் ஏறினான் என்பது பாரதத்தில் கூறப்படும் செய்தியாகும்.

16. புனலாடல் கலாச்சாரம்:

“உலகம் ஓர் நிறையாய்த்தான் ஓர் நிறையாய்

புலவர் புலக்கோலால் தூக்க — உலகனைத்தும்

தான்வாட வாடாத தன்மைத்தே தென்னவர்

நான்மாடா கூடல்நகர்”107

புலவர் பெருமக்களின் புலமையைத் தராசாகக் கொண்டால் உலகையே ஒரு தட்டில் வைத்தாலும், மதுரை மாநகரை ஏந்தியுள்ள தட்டு இறங்கியே நிற்கும். அத்தகைய பெருமை பெற்றது மதுரை மாநகர்.

வையை பற்றிய பாடல்களில் புதுவெள்ளம் பெருக்கெடுத்து வருவதும், அதில் மகளிரும் மைந்தரும் நீராடும் நிறமும், காதற்பரத்தையும் பிறரும் நீராடலும், தலைவன் தான் தவறிழைக்கவில்லை என்று குளுரைத்தலும் வேறு பிற காதற்காட்சிகளும் பரிபாடலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

“களளொடு காமம் கலந்து, கரைவாங்கும்

வெள்ளம் தரும், இப் புனல்,”108

நீரில் ஆடும் பொருட்டு மகளிர் தம் மேகலையை இறுகக் கட்டினர். வண்ண நீரை வீசும் கருவிகளையும், பனி நீர் கலந்த சந்தனத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு குதிரை மீதும் பெண்யானை மீதும், எருது பூட்டிய வண்டியின் மீதும், பல்லக்கின் மீதும் ஏறினர்.

“புனல் மண்டி ஆடல் புரிவான் சனம் மண்டித்

தாளித நொய் நூல் சரணத்தரி மேகலை

எனப்படுகால் இறுகிறுகத் தால் இட்டு

நெய்த்தோர் நிற அரக்கின் நீரெக்கி யாவையும்

முத்துநீர்க் சாந்து அடைந்த முஉய்த்தலும்

புக அரும் பொங்கு உள்ளம் புனள் இயல் மாவும்

மிகவரினும் மீது இனிய வேழப் பிணவும்

அனைவரும் பாண்டியரும் அத்திரியும்”109

சங்ககால மகளிர் குதிரையேற்றமும், யானையேற்றமும் செய்யுமளவுக்கு உடல்திறன் படைத்திருந்தனர் என்பது இதன்வழி புலனாகிறது.

“யார்? யார்?

முதியர், இளையர், முகைப் பருவத்தர்

வதிமண வம்பலர் வாய் அவிழ்ந் தன்னார்

இருதிற் மாந்தரும், இன்னினி இயோரும்

விரிவு நரையோடும், வெறு நரையோடும்

புதுவித மாதர், பரத்தையர்; பாங்கர்;

அதிர்குரல் வித்தகர் ஆக்கிய தாள

விதிகூட்டிய இயமென்னடை போலப்

பதிஎதிர் சென்று பருஉக்கரை நண்ணி”110

இவர்கள் நீராடப்போவது, தாளகதியில் அமைந்த மென்னடை போல பல வயதினரும், பல தரப்பினரும், ஒருங்கே செல்லுவது இசைக்கருவிகள் ஒன்றிற்கொன்று வேறுபாடு உடையதெனினும் தாள கதியால் இணைந்து பாடலில் எல்லாம் மென்னடையாற் செல்வது போன்று எதிர் செல்கின்றவர்களும் உண்மை, வெண்மை, இடைமையாகிய பண்பு வேறுபாடு உடையரேனும் நெருக்கத்தால் எல்லாரும் மென்மையாய் சேர்ந்து நீராடுகிறார்கள் என்று பரிமேலழகர் உரை விளம்புகிறது.

17. கோலம் - ஒரு விளக்கம்:

கோலம் என்பதற்கு அலங்கரிப்பு, அழகு, உருவம் நப்பனை, தொய்யல், சாயல், மா, கற்பொடி முதலியவற்றால் இடும் கோலம் எனத் தமிழ்ப் பேரகராதி பல பொருட்களைத் தருகிறது. கோலம் இடும் வழக்கம் இந்தியாவில் எல்லாப் பகுதிகளிலும் தொன்றுதொட்டு வந்துள்ளதொரு எழிற்கலைச் செயல். பொழுது புலரும் முன்னும், பொழுது விழும் முன்னும் கோலமிடுதல் வழக்கம். சிறப்பாகக் கோயில்களில் திருவிழாக்களிலும், பொங்கல், நவராத்திரி போன்ற பண்டிகைகளிலும் திருமணம் முதலிய நற்செயல்கள் நிகழும் காலங்களிலும் இல்லங்களின் உட்புறத்திலும் தெருக்களிலும் கோலமிடுவர்.

கோலமிடுதலின் மூலம் பெண்களின் உள்ளத்தில் எழும் கலையுணர்ச்சி வெளியாகிறது என்று கலைக்களஞ்சியம் கோலக் கலை பற்றித் தெளிவாக விளக்குகிறது.

17.1 சங்க இலக்கியங்களில் அலங்காரம், ஒப்பனை:

சங்க இலக்கியங்களில் ‘கோலம்’ என்ற சொல் சில இடங்களில் இடம் பெறுகிறது. ஆனால் இல்லத்தில் அகத்தும், புறத்தும் இடும் கோலம் பற்றிய செய்தி இல்லையென்றே கூற வேண்டும்.

“கேழல் திகழ்வரக் கோலமொடு பெயரிய”111

“மாலையும் சாந்து மதழு மிழைகளும்

கோலங் கொள நீர்க்குக் கூட்டுவர்”112

“கொற்றவை கோலங்கொண்டு ஓர் பெண்”113

“கோலம் செய் மருப்பினால்”114

எனவரும் பாடல் அடிகளால் இடம்பெறும் கோலம் எனுஞ் சொல் தோற்றம், வேடம், அழகு என்னும் பொருட்களையே தந்து நிற்கின்றது.

“பைஞ்சோறு மெழுகிய படிவ நன்னகர்”¹¹⁵

எனச் சாணத்தால் மெழுகப்பட்ட இல்லங்கள் பற்றியும், ‘புதுக் கலத்தன்ன செவ்வாய்ச் சிற்றில்’ எனச் செம்மண் பூசப்பட்ட இல்லம் பற்றியும் பேசுகின்ற சங்க இலக்கியம் கோலமிடுதல் பற்றி எங்கும் குறிப்பிடவில்லை.

18. முடிவுரை:

தெய்வத்தால் நிகழும் இயற்கைப் புணர்ச்சி இடந்தலைப்பாடு பகற்குறி, இரவுக்குறி, இற்செறிப்பு, வேற்று வரைவு ஆகியன களவு வாழ்வில் நிகழ்ந்தன. அறத்தொடு நிறறல், உடன்போக்கு, பெற்றோர் வரைவுக்கு உடன்படாத பொழுது மடலேறுதல் ஆகியனவும் நிலவின.கற்பில் தலைவியின் பொறுமை, பரத்தைப் பிரிவு பொருள்வயிற் பிரிவு வாயில் வேண்டல், மறுத்தல் ஆகியன பற்றி சங்கப் பாடல்கள் கூறுகின்றன. வீரம், கல்வி, கொடை, மானம் போற்றினர்.

கலாச்சாரம் பற்றிய நம்பிக்கைகள்

அடிக்குறிப்புகள்

1. முனைவர் அ.தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், பக்கம் எண்:3
2. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், பொருட்பால், அரசியல், குறள் எண்: 580
3. ஆசிரியர் பெயர் இல்லை, நற்றிணை, பா.எண்:355, வரிகள்:6-7
4. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பொருள், கற்பியல், நூற்பா எண்: 1
5. அம்முவனார், நற்றிணை, பாடல் எண் : 4, வரிகள்: 3 – 7
6. உலோச்சனார், நற்றிணை, பாடல் எண் :149, வரிகள் : 1-5
7. கயமனார், அகநானூறு, களிற்றியானை நிரை, பாடல் எண் : 7, வரிகள் :1-8
8. பரணர், குறுந்தொகை, பாடல் எண் : 292, வரிகள்:5-8
9. கயமனார், அகம், நித்திலக்கோவை, பா. எண் : 383, வரிகள்:1-4
10. குடவாயிற் கீர்த்தனார், அகம், நித்திலக்கோவை, பா. எண் : 315, வரிகள்:1-6
11. பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ, அகம், மணிமிடைபவளம், பா.எண் : 261, வரிகள்:1-15
12. வ. சுப. மாணிக்கனார், தமிழ்க் காதல், ப : 71
13. பாலை ஓதலாந்தையார், ஐங்குறுநூறு, தாயிரங்குப் பத்து, பா.எண் : 380, வரிகள்:6-11
14. மேலது, இடை சுரத்து உரைத்த பத்து, பா.எண் : 382, வரிகள்: 1-5
15. மேலது, பா.எண் : 382, வரிகள்: 2-5
16. கபிலர், அகம், மணிமிடைபவளம், பா.எண் : 203, வரிகள்:1-17
17. கயமனார், நற்றிணை, பா. எண் : 293, வரிகள்:4-9
18. வெள்ளிவீதியார், குறுந்தொகை, பா. எண் : 44, வரிகள்:1-4
19. போதனார், நற்றிணை, பா. எண்: 110, வரிகள்:1-13
20. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பியல், நூற்பா எண்: 1151
21. வ.சுப. மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப: 69
22. குப்பைக் கோழியார், குறுந்தொகை, பாடல் எண் : 305, வரிகள்:1-8
23. ஆதிமந்தியார், குறுந்தொகை, பா. எண் : 31, வரிகள்:1-6
24. வ. சுப. மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப: 69
25. ஆசிரியர் பெயர் இல்லை, குறுந்தொகை, பாடல் எண் : 379, வரிகள்:1-6
26. தொல். பொருள், நச்சினர்க்கினியர் (உரையாசிரியர்) பக்கம்: 3
27. மேலது, பக்கம்: 3

28. மருதன் இளநாகனார், கலித்தொகை, முல்லைக்கலி, பா.எண்:103, வரிகள் : 63-64
29. மேலது, பா. எண், 103, வரிகள் : 71-73
30. மருதன் இளநாகனார், கலித்தொகை, முல்லைக்கலி, பா.எண்:101, வரிகள்: 39-42
31. இளங்கோவடிகள், சிலப்பதிகாரம், ஆய்ச்சியர் குரவை, பா.எண்:17, வரிகள்:88-89
32. மருதன் இளநாகனார், கலித்தொகை, முல்லைக்கலி, பா.எண் : 102, வரிகள்:21-24
33. மருதன் இளநாகனார், கலித்தொகை, முல்லைக்கலி, பா.எண்:101, வரிகள்:15 - 17
34. மேலது, பா.எண்:101, வரிகள்:21-23
35. மருதன் இளநாகனார், கலித்தொகை, முல்லைக்கலி, பா.எண்: 101, வரிகள்:27-29
36. மேலது, பா.எண்:103, வரிகள்:23-25
37. அ. மு. பரமசிவானந்தம், 'மலைவாழ் மக்கள் மாண்பு', பக்கம்: 118
38. ஐ.அண்ணாமலை, ஆய்வுக்கோவை ஏறுதழுவல் பதினோராவது கருத்தரங்கு தொகுதி -1, பக்கம் : 11
39. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல், நூற்பா : 981
40. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், இன்பத்துபால், களவியல், குறள் எண்:1137
41. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல், நூற்பா : 947
42. மேலது, நூற்பா : 1
43. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல், நூற்பா : 3
44. மேலது, நூற்பா : 5
45. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல், நூற்பா : 4
46. பன்னிரு பாட்டியல், பாடல் எண்: 246
47. வ. சுப. மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப:253
48. ஆலம்பேரி சாத்தனார், நற்றிணை, பா.எண்:152, வரிகள்:1-2
49. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல், நூற்பா:877
50. கபிலர், கலித்தொகை, குறிஞ்சிக்கலி, பா. எண் : 114, வரிகள்: 4-5
51. மேலது, பா.எண்:117, வரிகள்: 17-18
52. நல்லந்துவனார், கலித்தொகை, நெய்தற்கலி, பா.எண்:138, வரிகள்:9-10
53. வ. சுப. மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப:257
54. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பொருள், அகத்திணையியல், நூற்பா : 97
55. தொல்காப்பியர், குறுந்தொகை, பா. எண் : 14, வரிகள்:1-6
56. பேரேயின் முறுவலார், குறுந்தொகை, பா.எண்:17, வரிகள்:1-4
57. அள்ளூர் நன்முல்லையார், குறுந்தொகை, பா. எண் : 32, வரிகள்:1-6
58. மதுரைக் காஞ்சிப் புலவன், குறுந்தொகை, பா.எண்:173, வரிகள்:1-7

59. மடல் பாடிய மாதங்கீரனார், குறுந்தொகை, பா.எண்:182, வரிகள்:1-7
60. கபிலர், குறுந்தொகை, பா.எண்: 95, வரிகள்:1-5
61. வெள்ளிவீதியார், குறுந்தொகை, பா.எண்:149, வரிகள்:1-2, 5-6
62. ஆலத்தூர் கிழார், குறுந்தொகை, பா.எண்:112, வரிகள்:1-2
63. கபிலர், அகம், மணிமிடைபவளம், பா.எண்:208, வரிகள்:18-20
64. பரணர், அகநானூறு, மணிமிடைபவளம், பா.எண்: 266, வரிகள்: 8
65. மடல் பாடிய மாதங்கீரனார், நற்றிணை, பா.எண்:377, வரிகள்:1-5
66. மடல் பாடிய மாதங்கீரன், குறுந்தொகை, பா.எண்:182, வரிகள்:1-7
67. தொல்காப்பியர், குறுந்தொகை, பா.எண்:14, வரிகள்:2-6
68. கபிலர், அகநானூறு, களிற்றியானை நிரை, பா.எண்:73, வரிகள்:11-15
69. மதுரைக் காஞ்சிப் புலவன், குறுந்தொகை, பா.எண்:173, வரிகள்:1-7
70. நல்லந்துவனார், கலித்தொகை, நெய்தற்கலி, பா.எண்:138, வரிகள்:8-12
71. மேலது, பா.எண்:139, வரிகள்:8-13
72. நல்லந்துவனார், கலித்தொகை, நெய்தற்கலி, பா.எண்:140, வரிகள்:5-9
73. மேலது, பா.எண்:141, வரிகள்:9-10,13-14, 19-20
74. நல்லந்துவனார், கலித்தொகை, நெய்தற்கலி, பா.எண்:141, வரிகள்:21-24
75. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், இன்பத்துப்பாலை, களவியல், குறள் எண்:1131
76. மேலது, குறள் எண்:1132
77. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், இன்பத்துப்பாலை, களவியல், குறள் எண்:1133
78. மேலது, கு.எண்:1135
79. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், இன்பத்துப்பாலை, களவியல், கு.எண்:1136
80. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், நூற்பா:67
81. இறையனார், குறுந்தொகை, பாடல் எண் : 2, வரிகள்:1-5
82. செம்புல பெயனீரார், குறுந்தொகை, பா.எண் : 40, வரிகள்:1-5
83. வெள்ளி வீதியார், குறுந்தொகை, பா.எண்:58, வரிகள்:1-6
84. கபிலர், குறுந்தொகை, பா.எண்:87, வரிகள்:1-5
85. தேவ குலத்தார், குறுந்தொகை, பா.எண்:3, வரிகள்:1-4
86. அம்முவனார், குறுந்தொகை, பா.எண்:49, வரிகள்:1-5
87. மதுரை மருதன் இளநாகனார், அகம், களிற்றியானை நிரை, பா.எண்:90, வரிகள்: 1-4
88. பரணர், நற்றிணை, பா.எண்:300, வரிகள்:4-6
89. பரணர், புறம், பா.எண்:343, வரிகள்:10-12

90. ஆசிரியர் பெயர் இல்லை, அகம், களிற்றியாணை நிரை, பா.எண்:117, வரிகள்:8-11
91. மேலது, பாடல் எண்:165, வரிகள்:19-23
92. கபிலர், குறிஞ்சிப்பாட்டு, பாடல் வரிகள்:103-104
93. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம் , பொருள், மெய்ப்பாட்டியல் , நூ.எண்: 9
94. நல்லந்துவனார், கலித்தொகை, நெய்தற்க்கலி, பாடல் எண் : 141, வரிகள்:19-20
95. பொன்முடியார், புறநானூறு, பா.எண்:312, வரிகள்:1-6
96. பூங்கணுத்திரையார், புறம், பா.எண்:277, வரிகள்:1-4
97. மருதன் இளநாகனார், கலித்தொகை, மருதக்கலி, பா.எண்:86, வரிகள்: 11-14, 18 ,19
98. பரணர், புறம், பா.எண்:343, வரிகள்:11-13
99. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், பொருட்பால்,அரசியல், கு.எண்: 384
100. பரணர், புறம் , பா.எண்: 142, வரிகள்:4-6
101. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், பொருட்பால், குடியியல், குறள் எண் : 961
102. கழாஅத் தலையார், புறம், பா.எண்:65, வரிகள்: 9-12
103. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், பொருட்பால், அமைச்சியல், குறள் எண் : 656
104. நெய்தற் சாய்த்துய்த்த ஆவூர்க் கிழார், அகம், களிற்றியாணை நிரை, பா.எண்:112, வரிகள்:11-13
105. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், அறத்துப்பால், அன்புடைமை, குறள் எண் : 72
106. தாமப்பல் கண்ணனார் ,புறம், பா.எண்:43, வரிகள்:6 - 8
107. நல்வழுநியார், பரிபாடல், பா.எண்:12, வரிகள்:17-19
108. வையை கரும்பிள்ளைப் பூதனார், பரிபாடல், பா.எண்:10, வரிகள்: 69-70
109. மேலது,பா.எண்:10, வரிகள்:9-16
110. வையை கரும்பிள்ளைப் பூதனார், பரிபாடல், பா.எண்:10, வரிகள்: 19-26
111. கீரந்தையார், பரிபாடல், பா.எண்:2, வரி: 16
112. வையை கரும்பிள்ளைப் பூதனார், பரிபாடல் , பா.எண்:10, வரி: 93
113. ஆசிரியர் நல்லந்துவனார், பரிபாடல், பா.எண்:11, வரி:100
114. மருதன் இளநாகனார், கலித்தொகை, முல்லைக்கலி, பா.எண்:106, வரி: 26
115. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரி:298

முடிவுரை

நிலத்தின் அடிப்படையில் சங்க காலத்தில் தெய்வங்கள் இருந்தன.காடும் சார்ந்த இடத்தில் திருமாலும், மலைச் சார்ந்த இடத்தில் முருகனும், மருத நிலத்தில் இந்திரனும், கடல் சார்ந்த இடத்தில் வருணனும் தெய்வங்களாகப் போற்றப்பட்டனர்.முழுமுதற் கடவுளாக திருமாலும், சிவனும் போற்றப்படுகின்றனர். முருகன் போர்த்தெய்வமாகவும், வருணன் மழைத்தெய்வமாகவும், கொற்றவை வெற்றிச் செல்வியாகவும் சங்ககால மக்களின் தெய்வ நம்பிக்கையாக நிலவி வந்தன என்பதை பாடல்வழி அறிய முடிகிறது.

சங்ககால மக்கள் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் சடங்குகள் நிகழ்த்தியுள்ளனர்.சமூகத்தில் ஆண், பெண்களுக்கு இடையே தனித்தனி சடங்குகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. பூப்புச் சடங்குகள், வெறியாட்டுச் சடங்குகள், சிலம்புக்கழிச் சடங்குகள், மகப்பேறு சடங்குகள், கைம்மைச் சடங்கு என பெண்ணிற்குரிய சிறப்பான சடங்குகளை நடத்தி வந்துள்ளனர். வளமைச் சடங்குகளும், நடுகல் சடங்குகளும், கடல்தெய்வ வழிபாடு சடங்குகளும் சங்ககால மக்களிடையே நிலவி வந்துள்ளதை காண முடிகிறது.

சங்ககால மக்கள் விழாக்களை சிறப்பாக கொண்டாடியுள்ளனர். விழவு ‘சாறு’ என்ற பெயரில் விழா குறித்த பாடல்கள் இடம் பெறுகிறது. மக்கள் ஒன்றுகூடி மகிழ்வதற்கு விழா எடுத்தனர். விழாக்காலத்தில் அவர்கள் கொடி ஏற்றி, முரசு அறிவித்து கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர். கார்த்திகை விழா, புனல் விழா, பாவை விழா, தெய்வத்திற்கு என எடுக்கும் விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டு வந்துள்ளன.பண்டைத் தமிழகத்தில் விழாக்கட்கு பஞ்சமில்லையென்றும்,சமய விழாக்களே பெரும்பான்மையாக இருந்தன என்றும், இவ்விழாக்களின் போது பாட்டும், கூத்தும், விருந்துகளும் நிறைந்து மக்களை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தின என்றும் தெள்ளத் தெளிவாக உணர்கின்றோம்.

தமிழர்கள் தம் வாழ்வை அகவாழ்வு, புறவாழ்வு என இரண்டாக இலக்கணம் வகுத்து வாழ்ந்து வந்தமை பண்பாட்டின் சிகரமாகக் கருதப்படுகிறது. தான் தோன்றிய சங்க கால மக்களின் நாகரிகம், பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள், வாழ்க்கைமுறை, அரசு, அமைச்சர், போர், வீரம், காதல் போன்றவற்றை சங்க இலக்கிய பாடல்கள் காட்டி நிற்கின்றன.இறந்தவர்களுக்கு முறையாக செய்யப்படும் ஈமச்சடங்கு முறைகளையும், மணப்பருவம் எய்த பின் திருமணம் செய்யும் முறையையும், சங்க காலத்தில் தம்மை ஆளும் அரசர் என்று கருதாமல் மக்களை காக்கும் காவலர் என்றும், வேளாளரின் மிக சிறந்த பண்பு விருந்தோம்பல் என்றும் சங்க பாடல்கள் கூறுகின்றன.

தலைவன், தலைவிகளுக்கிடையே பிரிக்க முடியாத அன்பு நிலவினால் தான் இல்லறம் சிறப்பாக நடத்த முடியும் என்றும், தலைவனும், தலையியும் மகிழ்ந்து வாழ்வதற்கு அன்பும், பண்பும் அடிப்படை என்றும் சங்க பாடல்கள் கூறுகின்றன. மேலும், மனித வாழ்வில் களவு, கற்பு பின்னி பிணைந்த ஒன்றாகவே திகழ்வதாக விளங்குகிறது. பண்டைத் தமிழர் கல்வி, தறுகண், புகழ், கொடை என இவற்றால் தோன்றும் பெருமித வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தனர் என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது. கோலம் இடுவதன் மூலம் பெண்களுக்கு புத்துணர்ச்சியையும், கலையுணர்வையையும், இல்லங்களிலும், திருவிழாக் காலங்களிலும் கோலத்தின் சிறப்புப் பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கிய நூல்களில் காண முடிகின்றது.

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரம்:

- 1.கதிர் முருகு., டாக்டர்
 - சங்க இலக்கியம் - பத்துப்பாட்டு மூலமும்
உரையும்,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை - 600014,
முதற்பதிப்பு - ஜீன் - 2009.
- 2.பழைய உரையாசிரியர்கள்
 - பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பாகம் - 1
மாணவர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 600091,
பதிப்பு - 2009.
- 3.பழைய உரையாசிரியர்கள்
 - பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பாகம் - 2
மாணவர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 600091,
பதிப்பு - 2009.
- 4.பழைய உரையாசிரியர்கள்
 - பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பாகம் - 3
மாணவர் பதிப்பகம்,
சென்னை - 600091,
பதிப்பு - 2009.
- 5.வையாபுரிப்பிள்ளை. எஸ்.,
 - சங்க இலக்கியம் முழுவதும்)
முதல் தொகுதி
பாரி நிலையம்
பிராட்டே
சென்னை - 600017
முதற்பதிப்பு - ஜனவரி - 2017

6.வையாபுரிப்பிள்ளை. எஸ்.,

- சங்க இலக்கியம் முழுவதும்)
இரண்டாம் தொகுதி,
பாரி நிலையம்,
பிராட்வே,
சென்னை – 600017
முதற்பதிப்பு – ஜனவரி – 2017.

7.வையாபுரிப்பிள்ளை. எஸ்.,

- சங்க இலக்கியம் முழுவதும்)
மூன்றாம் தொகுதி,
பாரி நிலையம்,
பிராட்வே,
சென்னை – 600017,
முதற்பதிப்பு – ஜனவரி - 2017

துணைமை ஆதாரம்:

1.அறவாணன் க.பா.,

- தமிழ் மக்கள் வரலாறு(தொல் வழிபாட்டுக் காலம்),
தமிழ்க்கோட்டம்,
2, முனிரத்தினம் தெரு,
அய்யாவு குடியிருப்பு,
அமைந்தகரை,
சென்னை – 600029,
முதற்பதிப்பு – டிசம்பர் - 2005.

2.ஆனந்தகுமார்.பா.,

- இலக்கிய பண்பாட்டு பதிவுகளும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்(பி)லிமிடெட்,
முதற்பதிப்பு-2007.

3.இராமநாதன்.விக்ர.,

- பாரதியார் கவிதைகள்,
ஸ்ரீஇந்து பப்ளிகேஷன்ஸ்,

40 பிஞ்சால சுப்பிரமணியம் தெரு,
உஸ்மான் ரோடு,
தியாகராய நகர்,
சென்னை – 600 017,
பதினான்காம் பதிப்பு – மார்ச் 2006.

4.கதிர் மகாதேவன்.,

- பழந்தமிழர் பண்பாடு,
கழக வெளியீடு,
மதுரை – 40,
பதிப்பு-1980.

5.கந்தையா ந.சி.,

- தமிழர் சரித்திரம் - திரட்டு – 14,
அமிழ்தம் பதிப்பகம்,
2, சிங்காரவேலர் தெரு,
தியாகராய நகர்,
சென்னை – 600017.

6.கவிதா.மு.,

- பழந்தமிழர் பண்பாட்டு மீள்வாசிப்பு-குறுந்தொகை
முன்வைத்து,
அருமா பதிப்பகம்,
35,காந்தி காலணி,
முதற்பதிப்பு-ஆகஸ்ட் 2008.

7.கம்பர்.,

- கம்பராமாயணம் - அயோத்திய காண்டம்,
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை 600011,
முதற்பதிப்பு – 2000.

8.கனகசபைப் பிள்ளை.பி.,

- 1800 ஆண்டுகளுக்கு முன் பழந்தமிழர் வரலாறு,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,

53, புதுத்தெரு,

சிதம்பரம் - 608001,

முதற்பதிப்பு - டிசம்பர் -2003.

9.காந்தி.கா.,

- தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும்,நம்பிக்கைகளும்,

உலக தமிழராய்ச்சி நிறுவனம்,

தரமணி,

சென்னை-20,

பதிப்பு-1980.

10.கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி.,

- தமிழிலக்கியத்தில் மதமும் மானுடமும் இலக்கிய

வரலாற்றாய்வு,

41/B,சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,

சென்னை-600098,

முதற்பதிப்பு-2011.

11.கிருஷ்ணமூர்த்தி.ச.,

- நடுகற்கள்,

மாவட்ட தொல்லியல் அலுவல் ஆண்டு,

மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,

53,புதுத்தெரு,

சிதம்பரம் - 608001.

12.கீர்த்தி.,

- பாரதிதாசன் கவிதைகள்,

அருணா பப்ளிகேஷன்ஸ்,

சென்னை - 11,

நான்காம் பதிப்பு - 2016.

13.குறிஞ்சுச் செல்வர். டாக்டர்

கோதண்டம் கொ.மா.,

- திருவள்ளுவர்-திருக்குறள்(இளைஞர்களுக்கான

எளிய உரை),

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
41- B, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர்,

சென்னை-600098,
முதற்பதிப்பு – ஆகஸ்ட் 2011,
மூன்றாம் பதிப்பு – 2012,

14.சண்முகம் பிள்ளை.மு.,

- தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் தொகுதி-1,
முல்லை நிலையம்,
9, பாரதி நகர் முதல் தெரு,
தியாகராய நகர்,
சென்னை – 600 017,
முதற்பதிப்பு – செப்டம்பர், 1996,
மறுபதிப்பு: 2004.

15.சண்முகம் பிள்ளை.மு.,

- தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - தொகுதி-2
முல்லை நிலையம்,
9, பாரதி நகர் முதல் தெரு,
தியாகராய நகர்,
சென்னை – 600 017,
முதற்பதிப்பு – செப்டம்பர் 1996,
மறுபதிப்பு: 2004.

16.சண்முகம் பிள்ளை.மு.,

- தொல்காப்பியம் -பொருளதிகாரம் - தொகுதி-3,
முல்லை நிலையம்,
9, பாரதி நகர் முதல் தெரு,
தியாகராய நகர்,
சென்னை – 600 017,

- முதற்பதிப்பு – செப்டம்பர், 1996,
மறுபதிப்பு: 2004.
- 17.சுப்ரமணிய பிள்ளை.,
- தனிப்பாடல் திரட்டு - முதல் தொகுதி,
நல்லற பதிப்பகம்,
17, ரங்கன் தெரு,
தியாகராய நகர்,
சென்னை – 600017,
முதற்பதிப்பு – 2007.
- 18.சுப்பிரமணியன்.ந.,
- சங்ககால வாழ்வியல்,
நியூ செஞ்சூரி புக் ஹவுஸ் லிமிடெட்,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை-98,
முதற்பதிப்பு-1986.
- 19.சிதம்பரனார்.சாமி.,
- தமிழர் வாழ்வும் பண்பாடும்,
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை – 600 014,
முதற்பதிப்பு – டிசம்பர் - 2011.
- 20.சிதம்பரனார்.சாமி.,
- பத்துப்பாட்டும் பண்டைத் தமிழரும்,
சென்னை புத்தகாலயம்,
அடையாறு,
சென்னை-600020,
பதிப்பு-1980.
- 21.சிதம்பரனார். சாமி.,
- எட்டுத்தொகையும் - தமிழர் பண்பாடும்,
அன்பினி பதிப்பகம்,

எண்:35/15, ஜெயராம் செட்டித்தெரு,
சைதாப்பேட்டை (மேற்கு),
சென்னை - 6000015,
முதற்பதிப்பு - 2010.

22.செல்வம்.வே.தி.,

- தமிழக வரலாறும் பண்பாடும்,
பாரி நிலையம்,
சென்னை-09,
முதற்பதிப்பு-2010.

23.சேதுராமன்.ப.,

- சங்க இலக்கியங்களில் சமயக் கூறுகள்,
பாரி நிலையம்,
சென்னை- 11,
முதற்பதிப்பு-1998.

24.சோம சுந்தரனார் பொ.வே.,

- புறப்பொருள் வெண்பாமாலை,
கழக வெளியீடு,
சென்னை - 18.
பதிப்பு - 2004.

25.டாக்டர். சக்திவேல் சு.,

- நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
31, சிங்கர் தெரு,
பாரிமுனை,
சென்னை - 600108,
முதற் பதிப்பு - 1983,
ஐந்தாம் பதிப்பு சூலை - 2005.

26.திருநாவுக்கரசு.க.த.,

- தமிழர் பண்பாடு,
உலக தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,

- சென்னை-600041,
பதிப்பு-2000.
- 27.நடராசன்.தி.சு.,
- தமிழின் பண்பாட்டுக் கூறுகள்,
நியூ செஞ்சூரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை-11,
பதிப்பு -2006.
- 28.நஜன் (நடராஜன் எஸ்.,)
- தமிழ் பண்டிகைகளும் பண்பாடும்,
வானதி பதிப்பகம்,
சென்னை - 17,
முதற்பதிப்பு - 1972.
- 29.நெடுஞ்செழியன் க.,
- தமிழரின் அடையாளங்கள்,
பாலன் பதிப்பகம்,
சென்னை - 11
முதற்பதிப்பு - 2008.
- 30.பக்தவத்சல பாரதி.சீ.,
- பண்பாட்டு மானிடவியல்,
மணிவாசகம் பதிப்பகம்,
55,லிங்கத் தெரு,
சென்னை-600001,
பதிப்பு-1989.
- 31.பரமசிவன்.தொ.,
- தெய்வங்களும் சமூக மரபுகளும்,
நியூ செஞ்சூரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை-30,
பதிப்பு-1995.
- 32.பரமசிவானந்தம், அ.மு.,
- மலைவாழ் மக்கள் மாண்பு,
தமிழ்க் கலைப் பதிப்பகம்,

- சென்னை – 30,
முதற் பதிப்பு – 1967.
- 33.பழனிச்சாமி.செ.,
- புறநானூற்றில் தமிழர் பண்பாடு,
வாணி பதிப்பகம்,
கோவை-21,
பதிப்பு-1989.
- 34.பாபுஜி.கா.மு.,
- சிலப்பதிகாரத்தில் விழாக்கள்,
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை - 600108,
முதற்பதிப்பு – 1992.
- 35.பிள்ளை கே.கே
- தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும்,
தமிழ்நாட்டு பாடநூல் நிறுவனம்,
சென்னை – 16,
முதற்பதிப்பு – 1972.
- 36.பெரியாழ்வார்.,
- பெரிய திருமொழி – நான்காம் பத்து,
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை – 600011,
முதற்பதிப்பு – 1999.
- 37.பெரும்பற்ற புலியூர் நம்பி.,
- திருவிளையாடற் புராணம்,
தியாகராச விலாச வெளியீடு,
சென்னை – 600011,
முதற்பதிப்பு – 1972.
- 38.பெரியசாமித்தாரன்.,
- கலைக்களஞ்சியம் - முதல் தொகுதி,
(அ)-இந்தோனேசியா),
தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்,

- சென்னை -112,
முதற்பதிப்பு - 1954.
- 39.மாணிக்கம்.வ.சுப.,
- தமிழ்க் காதல்,
இயல்,
23பி/2739, தொப்புள் பிள்ளையார் கோயில் தெரு,
தெற்கலங்கம்,
சென்னை - 613001,
முதற்பதிப்பு - 2012.
- 40.மாணிக்கவாசகர்
- திருவாசகம் - திருச்சதகம்,
(புலியூர் கேசிகன் ப.ஆ)
அப்பர் புத்தக நிலையம்,
தஞ்சாவூர் - 13,
முதற்பதிப்பு - 1963.
- 41.முத்தையா.இ.,
- பழந்தமிழர் பண்பாட்டு பதிவுகள்,
கோடம்பாக்கம்,
தரமணி,
சென்னை - 600097,
பதிப்பு-2007.
- 42.முனைவர் சுதந்திரம் கா.ப.,
- பொதுச் சடங்குகளில் இலக்கியங்கள்,
பாடுமீன் பதிப்பகம்,
புதிய எண்:16, பழைய எண்: 32
முதல் தளம், இரண்டாவது வீதி,
பாலாஜி நகர்,
ராயப்பட்டு,
சென்னை - 600 014,

முதற்பதிப்பு – செப்டம்பர் - 2002.

43.முனைவர் சக்திவேல் சு.,

- தமிழர் பண்பாட்டில் கோலங்கள்,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
53, புதுத்தெரு,
சிதம்பரம் - 608001,
முதற்பதிப்பு – 2004.

44.முனைவர் சாரங்கபாணி இரா.,

- சங்கத்தமிழ் வளம்,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
53, புதுத்தெரு,
சிதம்பரம் - 608001,
முதற்பதிப்பு - டிசம்பர் -2003.

45.முனைவர் நெடுஞ்செழியன்.க.,

- தமிழ் இலக்கியத்தில் உலகாய்தம்,
பாரி நிலையம்,
184, பிரகாசம் சாலை,
சென்னை – 600108.

46.முனைவர் தட்சிணாமூர்த்தி.அ.,

- தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்,
யாழ் வெளியீடு,
AP, 1108, தென்றல் குடியிருப்பு,
மூன்றாவது தெரு,
மேற்கு அண்ணாநகர்,
சென்னை - 600 040,
மறுபதிப்பு – 2005.

47.மொழிஞாயிறு.தேவநேய பாவணார்.,

- பண்டைத் தமிழக நாகரிகமும் பண்பாடும்,
சாய்விக்ரம் பப்ளிகேஷன்ஸ்,
நெ.51,F4 ஜோஸ் பிளாட்,
211

48.ஜெகதீசன்.இரா.முனைவர்.,

அலமேலுபுரம்,

சோலையூர்,

சென்னை- 6000073,

- குறுந்தொகை ஆய்வுக்கோவை,
இரண்டாம் தொகுதி-2006,
சங்க இலக்கிய ஆய்வுமையம்,
எச்-17,வீட்டுவசதி வாரியக் குடியிருப்பு,
தோப்பூர்,மதுரை-625008,
முதற்பதிப்பு-டிசம்பர்-2006.
முதற்பதிப்பு – 2000.

49.வசந்தா.வா.,

- புறநானூற்றில் பல்சுவைச் செய்திகள்,
வயல் வெளியீடு,
ப.எண்:92,பைக்கிராப்ட்ஸ் ரோடு,
ஜாம் பஜார் போலிஸ் நிலைய அருகில்,
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை-600005,
முதற்பதிப்பு - மார்ச் 2008.

50.வானமாமலை.நா.,

- தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும்,
நியூ செஞ்சூரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை-98,
பதிப்பு-1990.

51.வித்தியானந்தன். சு.,

- தமிழர் சால்பு,
பாரி புத்தகப்பண்ணை,
சென்னை – 600005,
மூன்றாம் பதிப்பு – 1985.

52.வித்துவான் டாக்டர். நாராயண

வேலுப்பிள்ளை.எம்., - சங்க இலக்கியம் வழங்கும் பத்துப்பாட்டு,
நர்மதா பதிப்பகம்,
நல்ல நூல் வெளியீட்டாளர்கள்,
10,நாணா தெரு (தி.நகர்)
தலைமை அஞ்சலகத்தை ஒட்டியத் தெரு,
பாண்டி பஜார்,
தியாகராய நகர்,
சென்னை - 600017.
முதற்பதிப்பு - பிப்ரவரி - 2004.

53.வையாபுரிப்பிள்ளை.எஸ்.,

- புறநானூறும் தமிழரும்,
இரண்டாம் தொகுதி-2006,
சங்க இலக்கிய ஆய்வு மையம்,
எச்-17,வீட்டுவசதி வாரியக் குடியிருப்பு,
தோப்பூர்,மதுரை-625008,
முதற்பதிப்பு-டிசம்பர்-2006.

கட்டுரைகள்:

1.அண்ணாமலை, ஐ.,

- ஆய்வுக்கோவை தொகுதி - 1, 'ஏறுதழுவுதல்'
(பதினோராவது கருத்தரங்கு),
இந்தியப் பல்கலைத் தமிழாசிரியர் மன்ற
வெளியீடு,
ஆண்டு - 1979,
பக்கம்:10 - 15

2.ஆய்வுக்கதிர் - 1

- தமிழாய்வு: கடந்த காலமும் வருங்காலமும்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழக தமிழாய்வு

தமிழ்மறை,

மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,

53,புதுத்தெரு,

சிதம்பரம் - 608001.

3.சண்பகம், மா.,

- ஆய்வுக்கோவை, 'இந்து சமயத்தில் சில

திராவிட ஆரியக் கூறுகள்'

(ஐந்தாம்கருத்தரங்கு),

இந்தியா பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்ற

வெளியீடு,

முதற்பதிப்பு - 1973,

பக்கம்:150 -154.

4. தக்கத்துல்லா, எஸ்.,

- ஆய்வுக்கோவை தொகுதி - 3,

'சங்கத்தமிழர் திருமண முறை'

(பதினோராவது கருத்தரங்கு),

இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்ற

வெளியீடு,

ஆண்டு - 1979,

பக்கம்: 87 - 91.

5.வானமாமலை, நா.,

- ஆராய்ச்சி மலர் - 4,

'நடுகற்களும் நம்பிக்கைகளும்',

அக்டோபர் - 1973,

பக்கம் 9 - 16.

Dictionaries and Encyclopaedias:

1.John Dowson

- A Classical Dictionary of Hindhu Mythology
and Religion,

- Manu Publications,
New Delhi,
Reprint - 1978.
2. Burrow, T., and Emeneau ,
- A Dravidian Etymological Dictionary,
Oxford,
Reprint - 1966.
3. Burrow, T., and Emeneau ,
- Encyclopaedia Britannica,
VOLUME – 9,
(Extra edition – David, Garrick),
Encyclopaedia Britannica Inc,
Willam Benton,
Chicago,
1972.
4. Jest Stein
- The Random House Dictionary of The
English Language,
The Unbridged Edition,
New York,
1972.

நாளிதழ்கள்:

1. யாழ்சந்திரா சு., முனைவர்
- சங்க இலக்கியத்தில் ஐயவி,
தினமணி நாளிதழ்,
வெளிவந்த ஆண்டு: 20. நவம்பர். 2016,
பக்கம் : 6,
ஞாயிற்றுக்கிழமை,
தருமபுரி

Chief Editor

Dr. M. Sadik Batcha

Advisory Editor

Dr. N. Chandra Segaran

Editorial Board

Dr. MAM. Rameez

Dr. Jeyaraman

Dr. M. Pandi

Dr. G. Stephen

Dr. A. Shunmughom Pillai

Dr. P. Jeyakrishnan

Dr. Seetha Lakshmi

Dr. S. Easwaran

Dr. Kumara Selva

Dr. Ganesan Ambedkar

Dr. Krishanan

Dr. Kumar

Dr. S. Kalpana

Dr. T. Vishnukumaran

Dr. Vaani Arivalan

Dr. Govindaraj

Dr. Uma Devi

Dr. S. Thangamani

Dr. Senthil Prakash

Dr. Pon. Kathiresan

Dr. S. Vignesh Ananth

Dr. M. Arunachalam

Dr. S. Bharathi Prakash

பொருள் - எண் 3

Vol. 8 No. 3

ஆணி - டிசம்பர் 2020

July - September 2020

ISSN : 2321 - 984X

சான்றிதழ்

Certificate

This is to certify that Dr. / Mr. / Ms.

பொ. பிரபு

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதி நேரம்), தமிழ்த்துறை,
அறிஞர் அண்ணா அரசு கலைக்கல்லூரி, (பெரியார் பல்கலைக்கழகத்தின் இணைவு பெற்றது)
நாமக்கல் மாவட்டம் - 637002, தமிழ்நாடு, இந்தியா

has Published a paper titled

இலக்கியங்களில் திருமணச் சடங்குகள் - ஓர் ஆய்வு

Sl.No. 64 100

Pages : 408-414

Published by

RAJA PUBLICATIONS

No. 10 (Upstair), Ibrahim Nagar, Khajamalal,
Tiruchirappalli - 620 023, Tamil Nadu, India.

Mobile : 9600535241

Website : www.rajapublications.com

Chief Editor

Dr. M. Sadik Batcha

Associate Professor

PG and Research Department of Thamizh

Jamal Mohamed College (Autonomous)

Tiruchirappalli - 620 020, Tamil Nadu, India

Mobile : 94434 17242, Email : ms_batcha@yahoo.co.in

இலக்கியங்களில் திருமணச் சடங்குகள் -ஓர் ஆய்வு

பொ. பிரபு

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதி நேரம்), தமிழ்த்துறை,
அறிஞர் அண்ணா அரசு கலைக்கல்லூரி, (பெரியார் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைவு பெற்றது)
நாமக்கல் மாவட்டம் - 637002, தமிழ்நாடு, இந்தியா

ஆய்வுச் சுருக்கம்:

சங்க இலக்கியத்தில் களவு, கற்பு என்று பிரிக்கப்பட்ட நிலையில் களவு வாழ்வில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்த சடங்குகளும், கற்பு வாழ்வில் செய்து வந்த சடங்கு முறைகளும் தெற்றென தெரிகிறது. அதனை பற்றி எடுத்துக் கூறுவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

1. முன்னுரை:

மனித வாழ்க்கையில் சடங்குகள் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன. சடங்குகள் அனைத்தும் மூடநம்பிக்கை என்று ஒதுக்குதல் கூடாது. சடங்குகள் இல்லாமல் மானிடச் சமூக வாழ்க்கை சாத்தியமில்லை. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்து இனக்குழு நாகரிக வாழ்க்கையிலிருந்ததே மந்திரங்களும், சடங்குகளும் சமூகவயமாக்கும் கருத்தியல் செயல்பாடுகளை செய்து வந்துள்ளன. சடங்குகளில் பெண்ணிற்குரிய சடங்குகள் சங்க இலக்கியங்களில் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

2. சடங்குகள் என்பதன் வரையறை:

நம்பிக்கை அடிப்படையில் தலைமுறை தலைமுறையாகச் செயல்படும் செயல்கள் சடங்குகள் எனப்படும். மக்கள் அனைவரிடமும் சடங்குகள் பல இன்றும் காணப்படுகின்றன. பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையில் வாழ்வின் எல்லா நிகழ்வுகளும் சடங்குகளுடன் பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. பழந்தமிழரிடம் இருந்ததாக அறியலாகும் சடங்குகளை ஆய்வு செய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

2.1 மானிடவியல் அறிஞர் பார்வையில் சடங்குகள்:

சமூக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சடங்குகளைப் பற்றி ஆராய்ந்த டச்சு நாட்டு மானிடவியல் அறிஞரான அர்னால்டு வான் கென்னப் (Arnold van gennap) என்பவர் “வாழ்வியற் சடங்குகளை மிகவும் நுட்பமுடன் ஆராய்ந்து தகுதிப் பெயர்ச்சிச் சடங்குகள் என வரையறை செய்தார். ஒவ்வொரு தகுதிப் பெயர்ச்சிச் சடங்கும் மக்களை ஒரு நிலையிலிருந்து பிரித்து மறுநிலைக்கு அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது என முடிவு செய்தார்”.¹ சங்ககாலத் தமிழர் பண்பாட்டிலும் பல தகுதி பெயர்ச்சி நிலைகள் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் பெண்ணிற்குரிய சடங்குகளை காண்போம்.

3. திருமணச் சடங்குகள்:

“பொய்யும் வாழ்வும் தோன்றி பின்னர் ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”²

என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதால் அவர் காலத்துக்கு முன்பே கரணம் என்ற திருமணச் சடங்குகள் இருந்தன என்று அறியலாம். பழந்தமிழரின் திருமணச் சடங்குகள் பின்வருமாறு:

“பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டோடு
உருவு றிருத்தக் காமம் வாயில்
நிறையே அருளே உண்வொடு திருவென
முறையுறக் கிளர்ந்த ஒப்பினது வகையே”³

என்று தொல்காப்பியர் கூறுதலின் ‘பொருத்தம்’ பார்க்கும் சடங்கு இருந்தது எனத் தெரிகிறது. பெண்ணுக்குப் பரிசம் அளிக்கும் முறையும் இருந்தது.

“கடுங்கண் கோசர் நியமம் ஆயினும்
உறும் எனக் கொள்குநர் அல்லர்
நறுதல் அரிவை பாசிழை விலையே”⁴

என்பது அகநானூறு. பரிசும் அன்று முலைவிலை, சிறுவிலை, பாசிழை விலை, பரியம் என்று அழைக்கப்பட்டது. பரியம் என்ற சொல்தான் “பரிசும்” என்று மருவி வழங்கப்படுகிறது.

3.1 முதன்முதலாக திருமணம்:

மனித குலத்தில் எப்போது திருமணம் செய்து கொள்ளும் பழக்கம் தொடங்கியது என்று தெரியவில்லை. ஆனால் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் ஒரு பெண்ணுடன் குடும்பம் நடத்தும் வழக்கம் ஆரம்பம் முதலே இருந்து வந்திருக்கிறது. அப்போது, ஒவ்வொரு மனிதனும் தனக்குப் பிடித்தமான பெண்ணைக் கவர்ந்து சென்று அவர்களுடன் குடும்பம் நடத்தியிருக்கின்றான். ஒரு பெண்ணிற்காகச் சண்டையிட்டிருக்கின்றான். குறிப்பிட்டப் பெண்ணுடன் தான் குடும்பம் நடத்துவதற்காக அந்தப் பெண்ணின் பெற்றோருக்கு கைமறாக உணவுப் பொருட்களையும், ஆடு, மாடுகளையும் அன்பளிப்பு என்ற பெயரில் பண்டைய மனிதன் வழங்கியிருக்கிறான். தன்னுடன் வாழும் பெண்ணை இடையில் வந்தவர்கள் அழைத்துச் சென்றுவிடக் கூடாதே என்பதற்காகப் பரிசளித்தான். அதே போல் பெண்ணின் உறவினர்களும் மணமகனுக்கு அன்பளிப்புப் பொருள்களைத் தனித்தனியாக வழங்கித் தம்பதிகள் வாழ வேண்டும் என்று எண்ணினர்.

3.2 திருமணமும், கரணமும்:

ஓர் ஆடவனும், ஓர் பெண்ணும், கணவனும், மனைவியுமாக இல்லறம் நடத்தி இசைந்து ஒன்று சேர்வதே திருமணமாகும். மணத்தல், கலத்தல் (அல்லது) கூடுதல் என்ற பொருளை உணர்த்தும் மணவாழ்க்கைக்கென்றே இறைவன் ஆணையும், பெண்ணையும் படைத்திருந்தாலும் திருமணம் ஆயிரங்காலத்துப் பயிர் என்பதாலும், தெய்வத்தையும், பல பெரியோர்களையும் சாட்சியாக வைத்து மணம் செய்து கொள்கின்றனர்.

3.3 கரணம் என்பதன் பொருள்:

திருமணத்திற்குரிய ஒப்பந்தம் அல்லது தாலிகட்டும் சடங்கு கரணம் எனப்படும். கரணம் செய்கை அது ஆட்சியைப் பற்றிய சடங்கை உணர் த்திற்று. கரணத் தோடு கூடியத் திருமணத்தை வதுவை மணம் என்பது இலக்கிய வழக்கு. சில ஆடவர் மகளிரை மணக்கவில்லையென்று பொய்யுரைத்தும், அவரைக் கைவிட்டும், அவர் வாழ்க்கையைச் சீர்குலைத்தும் வந்ததினால் மக்கள் மீது அருள்கொண்ட பெரியோர் கரணம் என்ற திருமணச்சடங்கை ஏற்படுத்தினர். மணமகன் மணமகளைத் தன் நிலையான வாழ்க்கைத் துணையாகக் கொள்வதற்காகப் பலரறிய கடவுள் முன் இடுவதே கரணமாகும்.

“திருமணம் அல்லது விவாகம் என்று சொல்லப்படுவதெல்லாம் ஒரு ஆணும், பெண்ணும் ஒருவருக்கு ஒருவர் கட்டுப்பட்டு அவர்களது வாழ்க்கையை கூட்டுப் பொறுப்பில் பலர் அறியச் செய்து கொள்ளும் காரியமே கரணம்”⁵. திருமண நிகழ்ச்சி குறித்துப் பேராசிரியர் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகிறார். தொல்காப்பியம் கரணம் பற்றி,

“கொடுப்போர் இன்றியம் கரணம் உண்டே
ஐயர் யாத்தனர் கரணம்
கற்பெனப்படுவது கரணமோடு புணரக்
கொளற்குரிய மரபினோர் கொடுப்பக்
கொள்வதுவே”⁶

என்று கற்பியல் நூற்பாவில் கூறுகிறது.

3.4 திருமணம் செய்யும் முறை:

மணமக்கள் பெற்றோர் மற்றும் சுற்றம் சூழ மணமக்கள் வீட்டிற்கு சென்று விருந்துண்டு மணவினை நாளைக் குறித்துக் கொண்டு மீண்டும் வருவார்கள். மிக்க இருள் நீங்கிய அதிகாலையில் தீயகோள்கள் தன்னைவிட்டு நீங்கப்பெற்ற விளைந்த வெள்ளித் திங்களானது தீமையில்லாத சிறப்புப் புகழுடைய ரோகினி நட்சத்திரத்துடன் சேரும் நாளை நல்ல நாளாகக் கொண்டனர்.

கற்றாருக்கும், நட்பினருக்கும் அழைப்பு விடுப்பர். குறித்த நாள் வந்ததும் பெண்வீட்டார் வாயிலிற் பந்தலிட்டு மணல் பரப்பி மாலைகளைத் தொங்கவிட்டு விளக்கேற்றி வைப்பர். நட்பும் சுற்றமும் வந்து அத்திருமணப் பந்தலில் அமருவர். இன்னிசை முழங்க குலதெய்வ வழிபாடு இன்றி ஐந்து மங்கல மகளிர் சென்று புதுக்குடங்களில் நீர் கொண்டு வந்து புதுத்தாழியில் ஊற்றி அந்நீருள் பூவையும், நெல்லையும் இடுவர். முதுமகளிர் மணவினை செய்வர்.

சங்ககால பெண்களின் மூன்று நிலைகள்

1. திருமணத்திற்கு முந்தைய நிலை
 2. திருமணத்திற்குப் பிந்தைய நிலை
 3. தாய்மை நிலை
- எனப் பிரிக்கலாம்.

3.5 திருமணத்திற்கு முந்தைய நிலை:

பெண்கள் புகுந்த வீட்டிற்குச் செல்வதற்கு முன்பாக பொற்றோருடன் இனிமையாக வாழக்கூடிய குழலே காலங்காலமாய் நடந்து வருகிறது. இயற்கையாகத் தலைவன் தலைவியாக காதல் கொண்டதை,

“யாயும் யாயும் யாராகியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக்கேளிர்
செம்புல பெயனீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந்தனவே”⁷

என்ற குறுந்தொகை பாடலும் அழகான விளக்கத்தை தருகின்றது. இதனைப் பற்றி திருவள்ளுவரும்,

“மலரினும் மெல்லிது காமம் சிலர் அதன்
செல்வி தலைப்படு வார்”⁸

காதல் வயப்பட்ட பெண்ணொருத்தி மிகத் தெளிவாக உறுதியாக கற்போடு அமைந்த தன் தளரா நம்பிக்கையைக் கீழ்க்கண்டவாறு வெளிப்படுத்துகிறாள்.

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரளவின்றே - சாரற்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேனிழைக்கும் நாடனொடு நட்பே.”⁹

என்ற பாடலின் இயற்கையை சுட்டிகாட்டி, பரப்பிலும், உயரத்திலும், ஆழத்திலும் பெரிது காதல் என்பதை மிகத் திடமாக உலகக்கு வெளிப்படுத்துகிறாள்.

4. பெண்ணிற்குரிய சடங்குகளின் படிநிலைகள்:

“அந்தோணி குட் என்னும் மானுடவியல் அறிஞர் இன்றைய தமிழ்ப் பண்பாட்டின் நான்கு முக்கிய வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள் மூலம் பின்வரும் நிலை மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன என குறிப்பிடுகிறார். அவை

பூப்பு சடங்கு - சிறுபெண்
திருமணச்சடங்கு - கன்னிப் பெண்

குழந்தை பிறப்பு சடங்கு - மனைவி, தாய்
கணவனின் இறப்புச்சடங்கு - கைம்பெண்

என்று வகைப்படுத்துகிறார்.”¹⁰ இதன் அடிப்படையில் சங்ககாலப் பெண்களின் வாழ்வானது.

1. வெறியாட்டு சடங்கு - சிறுபெண்
 2. திருமணவாழ்க்கை - கன்னிப்பெண்
 3. குழந்தை பிறப்பு சடங்கு - மனைவி, தாய்
 4. கணவனின் இறப்பு சடங்கு - கைம்பெண்
- என்ற நிலையில் வகைப்படுத்தலாம்.

4.1 களவு வாழ்க்கை:

பழந்தமிழர் வாழ்வில் களவு மணமே பரவலான வழக்காக இருந்தன.

“குவளை உண்கண் கலுழ, நின்மாட்டு
இவளும் பெரும்பே துற்றனள் ஓடும்
தாயுடை நெடுநகர்த் தம்பா ராட்ட
காதலின் வளர்ந்த மாதர் ஆதலின்”¹¹

என்ற அடிகளில் பெண் தம் வீட்டினரின் பாசப்பிணைப்பையும் மீறிக் காதலில் ஈடுபட்டச் செய்தியைச் சுட்டுகிறது.

பெற்றோர் அறியாது பெண் வெளியே சென்று ஓர் ஆணுடன் களவொழுக்கத்தில் ஈடுபட முயலும்போது அவளைத் தாய் இல்லத்தில் வைத்துக் காவல் செய்யும் நடைமுறையும் இருந்தது.

“விளையாடு ஆயமாடு ஓரை ஆடாது இளையோர் இல்லிடத்து இற்செறிந்திருத்தல் அறனும் அன்றே ஆக்கம் தேயம்.....”¹²

இளம் மங்கையர் தம் தோழியர் கூட்டத்தோடு ஓரை ஆடாமல் வீட்டின் கண்ணே இற்செறிக்கப்பட்டமை அறநெறி ஆகாதே. அதனால் ஆக்கமும் தேய்ந்துபடும் எனக் கூறுவதன் மூலம் இற்செறிப்புப் பற்றி அறிய முடிகிறது.

4.2 வதுவைச் சடங்கு:

வதுவைச் சடங்கினைக் கருத்தியல் சடங்காகக் குறிப்பிடுகிறார். ‘அந்தோணிசுட் என்பவர் வதுவைச் சடங்குகளைத் தாய்மை சார்ந்த மங்களகரமான சடங்குகளாகப் குறிப்பிடுகிறார்’. பெண்ணின் களவு வாழ்க்கை வதுவையின் கற்பு வாழ்க்கையாகிறது. இரு வீட்டார்களாலும், ஊர்ப்பெரியவர்களாலும் தீர்மானிக்கப்பட்டது வரைதல் அன்றைய நடைமுறைப் பண்பாட்டின் சடங்குகளாக இருந்தது.

“நனைவினை நறவின்தேறல் மாந்தி,
புனைவினை நல்இல் திருமணல் குவைஇ,
வதுவை அயர்த்தினர் நமரே”¹³

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம், பெண்வீட்டில் பரப்பப்பட்டப் புதுமணலில் கூடிய பெரியவர்கள் தங்கள் மகளுடைய மணத்தை முடிவு செய்து, மகிழ்ச்சியில் பின்னர் ‘வதுவை என்ற சடங்கினை அயர்ந்தார்கள்’ என்று பாடல் கூறுகிறது.

4.3 சிலம்புகழிச் சடங்கு:

மணமாகும் வரை பெண்கள் பாதங்களில் சிலம்பு அணிந்திருந்தார்கள். மணவினைத் தொடங்குவதற்கு முன்னதாகத் தாய் வீட்டில் அவளுக்கு ‘சிலம்பு கழியும் சடங்கு’ செய்தனர்.

சிலம்பு கழிப்புச் சடங்கிற்குப் பின்னர் ‘வதுவை நல்மணம்’ நிகழ்ந்தது. இதனை,

“நும் மனைச் சிலம்பு கழிஇ அயரினும்
எம் மனைச் வதுவை நல்மணம் கழிக எனச்
சொல்லின் எவனோ மற்றே வெண்வேல்
மைஅற விளங்கிய கழல் அடி
பொய்வல் காளையை ஈன்ற தாய்க்கே”¹⁴

என்ற அடிகள் கூறுவது பெண் வீட்டில் சிலம்பு கழித்தல் சடங்கு வதுவையின் போது நிகழ்த்தப்பட்டதை உணர்த்துகின்றது. சங்க காலத்தில் நிகழ்த்தப்பட்டத் திருமண நிகழ்வு பற்றி அகநானூற்றில் “உழுந்து தலைபெய்த” எனத் தொடங்கும் 8-வது பாடலும், ‘மைப்பு அறப் புழுக்கின் நெய்க்கனி வெண்சோறு’ எனத் தொடங்கும் 136-வது பாடலும் எடுத்தியம்புகின்றன. இவ்விரு பாடல் வழி அறியலாகும் தமிழர் மணமுறை தமிழ் மரபின் பாற்பட்டதாக வைதீகச் சார்பற்றதாகக் காணப்படுகிறது. இச்சடங்குகள் பண்டையத் தமிழ் இனத்தின் மணமுறையில் இருந்த செழிப்புச் சடங்குகளை இனம் காட்டுகின்றன.

5. கற்பு வாழ்க்கை சடங்குகள்:

களவு வாழ்வில் ஈடுபட்டு வந்தத் தலைவனும், தலைவியும் தங்களது பெற்றோர்களின் விருப்பத்திற்கிணங்க ஊரார் களின் வாழ்த்துரைகளோடு திருமணம் செய்து கணவனும் மனைவியுமாக இணைந்து இல்லற வாழ்க்கை நடத்துவதற்குச் சடங்குச் செய்து ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். இவ்வாறாக இவர்கள் நடத்தும் வாழ்க்கைக்குக் கற்பு வாழ்க்கை அல்லது இல்லற வாழ்க்கை என்று பெயர்.

5.1 பூப்புச் சடங்கு:

‘அந்தோணிசுட் என்னும் மானுடவியல் அறிஞர் “பூப்புச் சடங்கினை தீட்டு சார்ந்த மங்களமான சடங்கு”¹⁵ என்று வகைப்படுத்துகிறார். “பெண் உடல் ரீதியாகக் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து கருத்தரிக்கும் தகுதியை அடைகின்ற நிலைக்கு மாறிச்

செல்லுவதைக் குறிப்பது பூப்பு (Puberty) என்கிறோம்”¹⁶ சடங்குகளைப் பற்றி சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுவதாவது.

“தோள் புதிது உண்ட பரத்தை இல் சிவப்புற நாள் அணிந்து உவக்கும் கணங்கறை யதுவே கேள் அணங்குற மனைக் கிளந்துள்ள கணங்கறை கணங்கறைப் பயனும் ஊடல் உள்ளதுவே”¹⁷

என்ற அடிகள் மனைவி பூப்படைந்தததை, பரத்தை வீட்டிலிருக்கும் கணவனுக்கு செவ்வணி அணிந்து குறிப்பால் உணர்த்தியதைக் காணலாம். பூப்படைந்த ஈராறு நாளில் சுணங்கின் (புணர்ச்சி) முக்கியத்துவம் இங்கு உணர்த்தப்படுகிறது.

5.2 திருமணத்திற்கு பெண்கேட்டல் சடங்கு:

பழங்காலத்தில் தலைவனே உறவினர்களுடன் சேர்ந்து தலைவியைப் பெண் கேட்டுப் போகும் பழக்கம் இருந்துள்ளது. இதனை,

“எந்தையும் யாயும் உணரக் காட்டி ஒளித்த செய்தி வெளிப்படக்கிளர்ந்த பின் மலைகெழு வெற்புன்தெலைவந்து இரப்ப நன்றுபுரி கொள்கையின் ஒன்றா கின்றே”¹⁸

என்றக் குறுந்தொகைப் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இதே பழக்கம் இன்றளவும் தமிழ் மக்களிடம் இருக்கிறது.

மேலும், வயது முதிர்ந்தோரைப் பெண்கேட்க அனுப்பும் செய்தி இல்லற வாழ்வில் தமிழ் மக்களின் உயர்ந்த சடங்கினை உணர்த்துகிறது. பெண்கேட்க வரும்போது எல்லாம் நன்மையாக முடிய வேண்டும் என்ற கருத்தில் ‘நன்று நன்று’ எனச் சொல்லிக்கொண்டே வருவார்கள். அவர்களை வரவேற்போரும் நீங்கள் வந்த நாள் நன்னாள் என்று சொல்லி வரவேற்பார்கள். இத்தகைய வாழ்த்தும், வரவேற்பும் அந்நிகழ்வு நிறைவேறும் என்பதற்கான அறிகுறிகளாகவே கொள்ளப்பட்டன. இதனை,

“தண்டுடைக் கையர், வெண்தலைச் சிதவலர் நன்று நன்று என்றும் மாக்களோடு

இன்று பெரிது என்னும் ஆங்கணது அவையே”¹⁹

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இன்றும் வயது முதிர்ந்த நல்ல அனுபவம் நிறைந்த முதியவர்களோடு பெற்றோரும் பெண்பார்க்க முதலில் செல்கிறார்கள். அப்படி அவர்கள் செல்லும்போது பல வகையான அறிகுறிகள் அல்லது நிமித்தம் பார்த்துச் செல்கின்றனர்..

5.3 மகப்பேறு காலச்சடங்கு :

“குழந்தைப் பிறப்பினை தீட்டு சார்ந்த மங்களகரமான சடங்கு என்கிறார் அந்தேதாணிசூட்”²⁰ பெண் கருவுயிர்த்தல், குழந்தை பெறுதல் பற்றிய செய்திகளும், அவை தொடர்பான சடங்குகளும் சங்க இலக்கியத்தில் பாடப்பட்டுள்ளன. வீட்டில் குழந்தை பிறந்தால் குழந்தை பெற்ற பெண்ணின் தலையில் வெண்சிறுகடுகைத் தடவித் தலைமுழுக்கட்டும் நிகழ்வைச் செய்தனர். இதனை,

“திருந்து இழைமகளிர் விரிச்சிநிற்ப வெற்உற விரிந்த அறுவை மெல் அனைப் புனிறு நாறு செவிலியொடு புதல்வன் துநச் ஐயவி அணிந்த ரெய்யாட்டு ஈராணிப் பசுரெய் கூர்ந்த மென்மை யாக்கைச் சீர்கேழு மடந்தை ஈர்இமை பொருந்த”²¹

என்றப் பாடலடிகள் வழி அறிய இயலும். வீட்டில் குழந்தை பிறந்தால், பிறந்த குழந்தையைப் பெற்ற தாய் ஆகியோரைப் பேயிடமிருந்து காக்க ஐயவி பூசுதலைச் சங்ககால மக்கள் சடங்காகச் செய்தனர்.

5.4 கைம்மைச் சடங்கு:

போர்க்களத்தில் இறந்துவிட்ட வீரனின் மனைவிக்கு அக்காலச் சமூகத்தால் விதிக்கப்பட்ட கைம்மைச் சடங்குகள் அவளைப் பாலியல் வாழ்க்கைக்குத் தடை விதிப்பதாகச் செய்யப்பட்டன. இவ்வகையிலான “இறப்பு சார்ந்த சடங்கினை அந்தோணிசூட் தீட்டு சார்ந்த அமங்களமான சடங்கு

என வகைப்படுத்துகிறார்”²². கைம்மையில் ஒரு வழக்கமாகப் பெண்ணின் கூந்தல் மழிக்கப்பட்ட செயலை.

“விரி உளைப் பொலிந்த பரியுடை நன்மான் வேந்தர் ஓட்டிய ஏந்துவேல் நன்னன் கூந்தல் முரற்றியின் கொடிதே.”²³

என்ற பாடல்கள் மூலம் அறியலாம்.

முடிவுரை:

தமிழர் தம் வாழ்வில் சடங்குகள் முக்கிய பங்கு வகித்தன. அவற்றை முறையே பின்பற்றி வாழ்ந்து வந்தனர். அதிலும், குறிப்பாகப் பெண்கள் சார்ந்த சடங்குகளைத் தலைமுறை தலைமுறைகளாகப் பின்பற்றின. சங்க இலக்கியங்களில் ஏராளமாகச் சடங்குகள் சார்ந்த செய்திகள் உள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் களவு, கற்பு என்று பிரிக்கப்பட்ட நிலையில் களவு வாழ்வில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்த(வதுவை, சிலம்புக்கழி) சடங்குகளும், கற்பு வாழ்வில் செய்து வந்த (பூப்பு, மகப்பேறு, கைம்மை) சடங்கு முறைகளும் தெற்றென தெரிகிறது.

தொகுப்புரை:

பரந்த உலகில் பலவிதமான சமூகங்கள் உள்ளன. இனம், மொழி, மதம், பண்பாடு போன்ற வேறுபாடுகள் உடைய அனைத்து சமூகங்களுக்கும் ஊற்றாக இருப்பது குடும்பம். குடும்பத்தை உருவாக்கும் பொருட்டு செய்யப்படும் சடங்கு திருமணம். ஆரம்ப காலங்களில் திருமணச் சடங்கு முறைகள் இல்லை. நிலவுடைமைச் சமுதாய அமைப்பு தோன்றிய காலத்தை தமிழ் இலக்கியத்தின் சங்ககாலம் என்று குறிப்பிடலாம். இச்சங்க காலமக்களின் அகவாழ்க்கை முறையே களவு, கற்பு என வகைப்படுத்தினர்.

“யாயும் யாயும் யாராகியரோ

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக்கேளிர்

செம்புல பெயனீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந்தனவே”

என்ற மனநிலையில் செம்புலப் பெயலநீர் போல அன்புடன் கலந்த நெஞ்சங்களை நல்ல நாள் பார்த்து திருமணச் சடங்கு மூலம் இணைத்துப் பல்கிபெருக பெரியோர்களாலும், பெற்றோர்களாலும் சேர்த்து ஆசீ அளித்தனர் என்பது புலனாகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்:

1. பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், பக்கம்:542
2. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பியல், நூற்பா:143
3. மேலது,கற்பியல்,நூற்பா:119
4. கபிலர், அகநானூறு, களிற்றியானை நிரை, பா.எண்:181,வரி:19-21
5. பெரியார் ஈ.வெ.ரா,சிந்தனைகள், பாகம் 1, பக்கம்:184
6. தொல்காப்பியர், தொல், கற்பு, நூற்பா:141, 140
7. செம்புல பெயனீரர், குறுந்தொகை, பாடல் எண்:40, வரிகள்:1-5
8. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், இன்பத்துப்பாலை, கற்பியல், குறள் எண்:1289
9. தேவ குலத்தார், குறுந்தொகை, பா.எண்:49, வரிகள்:1-4
10. பக்தவத்சல பாரதி, மானிடவியல் கோட்பாடுகள், பக்கம் எண்:306
11. நக்கீரனார், அகம், நித்திலக் கோவை, பா.எண்:310, வரிகள்:5-8
12. பிரான் சாத்தனார், நற்றிணை, பா.எண்:68, வரிகள்:1-3
13. கயமனார், அகம், மணிமிடைபவளம், பா.எண்:221, வரிகள்:18-20
14. ஒதலாந்தையார், ஐங்குறுநூறு, மறுதரவு பத்து, பா.எண்:399, வரிகள்:1-4
15. பக்தவத்சல பாரதி, மானிடவியல் கோட்பாடுகள், ப.எண்:302

16. ராஜ்கௌதமன், பாட்டும் தொகையும் தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும், ப:79
17. குன்றம் பூதனார், பரிபாடல், செவ்வேள், பா.எண்:9, வரிகள்:19-22
18. உறையூர் பல்காயனார், குறுந்தொகை, பா.எண்:374, வரிகள்: 1-4
19. வெள்ளி வீதியார், குறுந் தொகை, பா.எண்:146, வரிகள்: 3-5
20. பக்தவத்சல பாரதி, மானிடவியல் கோட்பாடுகள், ப:306
21. கோண்மா நெடுங்கொட்டனார், நற்றிணை, பா.எண்:40, வரிகள்:4-9
22. பக்தவத்சல பாரதி, மானிடவியல் கோட்பாடுகள், ப:306
23. பரணர், நற்றிணை, பா.எண்:270, வரிகள்:7-10

ௐ

Chief Editor

Dr. M. Sadik Batcha

Advisory Editor

Dr. N. Chandra Segaran

Editorial Board

Dr. MAM. Rameez

Dr. Jeyaraman

Dr. A. Ekambaram

Dr. G. Stephen

Dr. S. Chitra

Dr. S. Senthamizh Pavai

Dr. A. Shunmughom Pillai

Dr. P. Jeyakrishnan

Dr. Seetha Lakshmi

Dr. S. Easwaran

Dr. Kumara Selva

Dr. Ganesan Ambedkar

Dr. Krishnan

Dr. Kumar

Dr. S. Kalpana

Dr. T. Vishnukumar

Dr. M. N. Rajesh

Dr. Govindaraj

Dr. Uma Devi

Dr. Senthil Prakash

Dr. Pon. Kathiresan

Dr. S. Vignesh Ananth

Dr. M. Arunachalam

Dr. S. Bharathi Prakash

சான்றிதழ்

Certificate

This is to certify that Dr. / Mr. / Ms.

பொ. பிரபு

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதி நேரம்), தமிழ்த்துறை,
அறிஞர் அண்ணா அரசு கலைக்கல்லூரி, நாமக்கல் மாவட்டம் - 637002, தமிழ்நாடு. இந்தியா.

has Published a paper titled

இலக்கியங்களில் கோலம் - ஓர் ஆய்வு

Sl.No. 42 50

Pages 279-284

Published by

RAJA PUBLICATIONS

No. 10 (Upstair), Ibrahim Nagar, Khajamalai,
Tiruchirappalli - 620 023, Tamil Nadu, India.

Mobile : 9600535241

Website : www.rajapublications.com

Chief Editor

Dr. M. Sadik Batcha

Associate Professor

PG and Research Department of Tamilizh

Jamal Mohamed College (Autonomous)

Tiruchirappalli - 620 020, Tamil Nadu, India

Mobile : 94434 17242, Email : ms_batcha@yahoo.co.in

இலக்கியங்களில் கோலம் - ஓர் ஆய்வு

பொ. பிரபு

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் (பகுதி நேரம்), தமிழ்த்துறை,

அறிஞர் அண்ணா அரசு கலைக்கல்லூரி, நாமக்கல் மாவட்டம் - 637002, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

1. ஆய்வுச்சுருக்கம்:

மனித எண்ணங்களில் வெளிப்பாடாய் அமைவது இலக்கியம். அவனது சிறந்த சிந்தனைகள் இலக்கியமாய் என்றும் அழியா ஒவியமாய் மலரக் காண்கிறோம். மனித வாழ்வில் பட்டப்பிடிப்பாய் அமையும் இலக்கியமே என்றும் நிலைக்கும் காவியமாய்ச் சிறக்கின்றது. இக்கோலம் என்ற சொல் கோலம் எனும் கலை, சங்க இலக்கியத்திலிருந்தும், பக்தி இலக்கியத்திலிருந்தும், காப்பியங்களிலும், நாவல்களிலும், இன்றைய திரையிசைப் பாடல்கள் வரை, இலக்கியவாதிகளால் எவ்வாறு எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது என்பதை எடுத்துக் கூறுவதே இவ்வாய்வின் ஆய்வுச்சுருக்கமாகும்.

2. முன்னுரை:

மனிதன் தனது அன்றாட வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை, பழக்க வழக்கங்களை, உணர்ச்சிப் போராட்டங்களைச் சித்தரிக்கும் போதே இலக்கியம் இம்மண்ணிற்கு உகந்ததாய் மணம் வீசுகின்றது. அவ்வகையில் தமிழனின் இல்லக் கலைகளில் ஒன்றாய்ச் சிறப்புற வளர்ந்து வரும் கோலமும் அன்றுதொட்டு இன்றுவரை தமிழ் இலக்கியங்களில் இடம் பெற்ற விதத்தை எடுத்துக் கூறுவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

3. கோலம் - ஒரு விளக்கம்:

கோலம் என்பதற்கு அலங்கரிப்பு, அழகு, உருவம் நப்பனை, தொய்யல், சாயல், மா, கற்பொடி முதலியவற்றால் இடும் கோலம் எனத் தமிழ்ப் பேரகராதி பல பொருட்களைத் தருகிறது.

4. சங்க இலக்கியங்களில் கோலம்:

சங்க இலக்கியங்களில் 'கோலம்' என்ற சொல் சில இடங்களில் இடம் பெறுகிறது.

ஆனால் இல்லத்தில் அகத்தும், புறத்தும் இடும் கோலம் பற்றிய செய்தி இல்லையென்றே கூற வேண்டும்.

“கேழல் திகழ்வரக் கோலமொடு பெயரிய”¹

“மாலையும் சாந்து மதழு மிழைகளும் கோலங் கொள நீர்க்குக் கூட்டுவர்”²

“கொற்றவை கோலங்கொண்டு ஓர் பெண்”³

“கோலம் செய் மருப்பினால்”⁴

ஏன வரும் பாடல் அடிகளால் இடம்பெறும் கோலம் என்னுஞ் சொல் தோற்றம், வேடம், அழகு என்னும் பொருட்களையே தந்து நிற்கின்றது.

“பைஞ்சோறு மெழுகிய படிவ நன்னகர்”⁵

எனச் சாணத்தால் மெழுகப்பட்ட இல்லங்கள் பற்றியும்,

‘புதுக் கலத்தன்ன செவ்வாய்ச் சிற்றில்’ எனச் செம்மண் பூசப்பட்ட இல்லம் பற்றியும் பேசுகின்ற சங்க இலக்கியம் கோலமிடுதல் பற்றி எங்கும் குறிப்பிடவில்லை.

5. ஐம்பெருங்காப்பியங்களான சிலம்பு, மணிமேகலையில் கோலம்:

சிலப்பதிகாரத்தில் கோலம் எனும் சொல் இளங்கோவடிகளால் பல இடங்களில் கையாளப்பட்டுள்ளது. ஆனால் கோலக்கலை என்று பொருளில் எங்குமே இடம் பெறவில்லை.

‘கோலச் சாளரம்’ (2:23) எனுமிடத்தில் அழகு என்ற பொருளிலும், ‘கோலங்கொண்ட மாதவி’ (4:34) எனுமிடத்தில் ஒப்பனை என்ற பொருளிலும் ‘உள்வரிக்கோலம்’ (5:216) எனுமிடத்தில் வேடம் என்ற பொருளிலும், ‘எழுதுவரிக் கோலம்’ (5:226) எனுமிடத்தில்

தொய்யில் என்ற பொருளிலும், 'ஆண்மை திரிந்த பெண்மைக் கோலத்து' (656) எனுமிடத்தில் தோற்றம் என்று பொருளிலும் கணிகையார் கோலம் காணாது ஒழிக்' (27:106) எனுமிடத்தில் தோற்றம் என்ற பொருளிலும் இச்சொல் இடம் பெறுகிறது.

மணிமேகலையிலும் கோலம் எனுஞ் சொல் பல இடங்களில் காணக் கிடைக்கின்றது.

“கோலங் கோடலும்”⁶

“எழுதுவரிக் கோலத்து”⁷

“பேடிக் கோலத்து”⁸

“கடவுட் கோலத்து”⁹

“கோலம் பயின்ற கொள்கை இடங்கள்”¹⁰

ஏன முறையே வேடம், தொய்யில் தோற்றம் அழகு என்ற பொருளிலேயே மணிமேகலையிலும் எடுத்தாளப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இவ்வாறு சிலம்பு மேகலை 'நோக்குகையில் கோலம் எனும் சொல் பல இடங்களிலும் பயின்று வந்தாலும் கோலமிடுதல் எனும் பொருளில் எங்கும் வரவில்லை என்பது தெளிவு ஆகும்.

6.பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் 'கோலம்':

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களிலும் கோலம் என்னுஞ் சொல் தோற்றம் தொய்யில் போன்ற பொருளிலேயே வரக் காணலாம்.

“மாலை பரிந்திட்டமுதால் வனமுலைமேற் கோலஞ்செய் சாந்தத் திமிர்ந்து”¹¹

எனும் வரிகளில் தொய்யில் என்ற பொருளிலும்,

“கோலம் ஒரு பொழுதும் காவாதான்”¹²

“குணம் நோக்கான் கூழ் நோக்கான் கோலமும் நோக்கான்”¹³

“கோலச் சிறுகுருகு”¹⁴

என வருகையில் அழகு என்ற பொருளிலேயே இச்சொல் இடம் பெறுகிறது.

வாழ்க்கை நெறிமுறைகளை எடுத்தியம்பும் ஆசாரக்கோவை என்னும் நூலிலும் கோலம் இடம் பெற்றதை,

“..... இல்லத்தை ஆப்பிநீர் எங்கும் தெளித்து சிறுகாலை”¹⁵

ஏன பகஞ்சாண் நீர் கொண்டு தெளிக்கும் செயல் கூறப்பட்டுள்ளதே அன்றி கோலமிடும் பழக்கம் பற்றிக் குறிப்பு இல்லை.

7.பக்தி இலக்கியங்களில் 'கோலம்':

பக்தி இலக்கியங்களில் கோலம் குறிப்பாக பெரியாழ்வார் பாடலிலும், ஆண்டாள் பாசரங்களிலும்தான் முதன்முதலில் வெள்ளை மணற் கொண்டு கோலமிடும் செய்தி காணக்கிடைக்கின்றது.

“.... .. வேண்மணற் கொண்டு சங்கு சக்கரத் தண்டுவாள், வில்லுமல்ல திழைக்கலுறாள்”¹⁶

என பெரியாழ்வார் வெண்மணற் கொண்டு திருமாலின் சின்னங்களை வரைந்த விதம் கூறுகிறார்.

ஆண்டாள் தனது பாடலில்

“வெள்ளை நுண்மணல் கொண்டு சிற்றில் விசித்திருப்ப வீதிவாய்த் தெள்ளி நாங்கள் இழைந்த கோலம்' அழித்தியாயினும் உந்தன் மேல் உருகும் நெஞ்சம்”¹⁷

என முதன் முதலில் தெருவில் வெண்மணற் கொண்டு கோலமிடும் கலைப்பற்றி பேசியுள்ளார்.

8.காப்பியங்களில் 'கோலம்':

பெருங்கதை சீவகசிந்தாமணி கம்பராமாயணம் ஆகிய காப்பியங்களில் கோலம் என்னும் சொல்லையும் மலர்கோலம் நீர்க்கோலம் பற்றிய செய்திகளையும் காணலாம்.

“திகழ்செய் கோலத் திருமுனையில்”¹⁸

பத்மாவதியை அமர்த்தியதாகப் பெருங்கதை பேசுகிறது.

“கடிமலர் சிப்பமும்”¹⁹

ஏன்று வரும் பெருங்கதைக்கு தொடருக்கு பெ.வே.சோமசுந்தரனார் மணமுடைய மலர்களால்

உருவம் செய்தலாகிய தொழில் என விளக்குகிறார். அதுபோன்றே

“வள்ளியும் மலரும் கொள்வழிக் கொள்ளி
வலமுறை வகுத்த நலமுறை நன்னகர்”²⁰

எனவரும் பெருங்கதை அடிகளுக்கும் பூங்கொடி உருவங்களையும், மலர் உருவங்களையும் ஏற்புழி வலஞ்சுற்றி முறையாக எழுதி இயற்றப்பட்ட அழகு குடியிரா நின்ற நல்ல மணவளை என்று விளக்கம் தருகிறார் சோமசுந்தரனார். இவைகளால் மலர்களால் அலங்கரித்தமை தெரிய வருகிறது.

சீவகசிந்தாமணியில் திருத்தக்க தேவர்

“அருங்கலப் பொடியிலா வாய்பொற் பூமகண்
மருங்குல்போல் குயிற்றிய நகரின் மங்கலப்
பெருந்தவி சடுத்தார் பிணையில் மாலையர்”²¹

கம்பராமாயணத்தில் கம்பர் நிலையாமைத் தத்துவத்தை உணர்த்துவதற்கு நீர்க்கோலம் என்பதை உவமிக்கின்றார்.

“நுகர்போல வாழ்வை நச்சி”²²

என்றும்,

“நாமேலைக் கோலமெனும் நிலைமைத்தன்றே”²³

என்றும் அவர் உணர்த்துவதைக் காணலாம்.

“பங்கய மலரடி பஞ்சிய குறித்த கோலங்கள்”²⁴

எனக் காலில் செம்பஞ்சுக் குழம்பினால் வரையப்படும் கோலம் பற்றியும் கம்பர் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். ஆயினும் கம்பரும் இராமர் முடிசூடவிருக்கும் விழாவை ஒட்டி நகரை அழகுப்படுத்தும் விதம் கூறும்போது,

“பூமழை புனல்மழை புதுமென் அண்ணத்தின்
தூமழை”²⁵

என்றெல்லாம் வருணித்தாலும் வீதியில் கோலமிட்டதாய் எங்கும் கூறவில்லை.

9. சிற்றிலக்கியங்களில் கோலம்:

சிற்றிலக்கியங்களில் கோலம் என்னும் சொல் பிற பொருட்களைத் தருவதோடு தரை மெழுகிக்

கோலமிடும் சமுதாயப் பழக்கமாகவும் இடம் பெறுகிறது.

“தரை மெழுகிக் கோலமிடு”²⁶

என்றே அவர் விளக்கியுள்ளார்.

திருக் குற்றாலக் குறவஞ்சியில், ‘கோலமலைவில்லியார்’ (கழக வெளியீடு பக்:53) என்னுமிடத்திலும், ‘கோலவண்டினங்குங்கொன்றை மாலிகையான்’ (கழக வெளியீடு பக்:49) என்னுமிடத்திலும் அழகு என்ற பொருளில் காண்கிறோம். ‘தரை மெழுகு கோலமிடு’ (கழக வெளியீடு) என இவரும் வழிபாட்டிற்கு முன் தரை மெழுகிக் கோலமிடும் பழக்கத்தை விளக்குகிறார்.

இவ்வாறு சிற்றிலக்கியங்களில் அழகு என்ற பொருளிலும், கோலமிடுதல் எனும் பொருளிலும் அமையக் காணலாம்.

10. பாரதி, பாரதிதாசன், கவிமணி பாடல்களில் கோலம்:

பாரதியாரும், பாரதிதாசனாரும், கவிமணியும் தமது பாடல்களில் பூசைக் குக் கோலமிடுதலையும், வாசலில் கோலமிடுதலையும் தெளிவாகப் பாடியுள்ளனர். இறைவழிபாடு பற்றிக் கூறுகையில்,

“கோலமிட்டு விளக்கினை ஏற்றிக்
கூடிநின்று பராசக்தி முன்னே
ஓலமிட்டுப் புகழ்ச்சி சொல்வார்கள்”²⁷

என்று இறைவழிபாட்டு முறையில் கோலமிடுதலையே முதலில் கூறியிருத்தலை நோக்குதல் வேண்டும்.

பாரதிதாசனார், தமது குடும்ப விளக்கில் இல்லறத்துத் தலைவி காலையிற் கோலமிடுதலை,

“அரிசிமாக் கோலம் அமைத்தனள்
பரிசில் நீட்டினாள் பகலவன் தன்னொளி”²⁸

என விளக்குகிறார். கதிரவன் ஒளிபரப்பும் முன்னே அரிசிமாவு கொண்டு கோலம் இடும் பழக்கத்தைக் கவினுறக் கூறுகிறார்.

கவிமணி தனது 'மலரும் மாலையும்' கவிதைத் தொகுப்பில் ஓரிடத்தில்,

“அஞ்ச வயது மகள் கோலமிட்டால் அதை அழகில்லை என்றழிக்கும் தாயருமுண்டோ”²⁹

என வினவுகையில் பெண்கள் அஞ்ச வயதிலேயே கோலமிடத் தொடங்கிவரும் செய்தி கூறுகிறார். இவ்வாறு, இவர்தம் பாடல்களில் பூசைக்காகவும், வாசலிலும் பெண்கள் கோலமிடும் வழக்கம் மொழியப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

11.நாவலில் கோலம்:

வாசந்தி அவர்களின் 'ஆகாச வீடுகள்' என்ற நாவலிலும் சம்பந்த மூர்த்தி அவர்களின் 'வண்ணக் கோலங்கள்' என்ற நாவலிலும் கோலம் எவ்வாறு நாவலாசிரியர்களால் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் காண்போம்.

'ஈரமண் தரையில் புள்ளிகள் பளிச் பளிச் சென்று விழுந்தன. புள்ளிகளைச் சுற்றி மேலும் கீழும் பக்கவாட்டிலும் பரபரவென்று ஓடிய கோடுகளில் தாமரை இதழ்கள் விரிந்தன. கொடிகள் வளைந்தன. கிளிகள் உட்கார்ந்தன. 'ஏத்தனை பெரிய ஆர்ட்டிஸ்ட் மன்னி நீங்க' என ஆகாச வீடுகள் நாவலின் தொடக்கமே கோலம் பற்றிய வருணனையாய் அமைந்துள்ளது.

12.முடிவுரை:

கோலம் இடும் வழக்கம் இந்தியாவில் எல்லாப் பகுதிகளிலும் தொன்றுதொட்டு வந்துள்ளதொரு எழிற்கலைச் செயல். பொழுது புலரும் முன்னும், பொழுது விழும் முன்னும் கோலமிடுதல் வழக்கம். சிறப்பாகக் கோயில்களில், திருவிழாக்களிலும், பொங்கல், நவராத்திரி போன்ற பண்டிகைகளிலும் திருமணம் முதலிய நற்செயல்கள் நிகழும் காலங்களிலும், இல்லங்களின் உட்புறத்திலும், தெருக்களிலும் கோலமிடுவர். கோலமிடுதலின் மூலம் பெண்களின் உள்ளத்தில் எழும் கலையுணர்ச்சி வெளியாகிறது என்று கலைக்களஞ்சியம் கோலக் கலை பற்றித் தெளிவாக விளக்குகிறது.

13.தொகுப்புரை:

ஒவ்வொரு நாளும் வீட்டில் கண் விழிக்கும் ஆடவர்களுக்கு வாசலில் உள்ள கோலம் ஒரு பாடத்தை உணர்த்துகின்றது. அதாவது வாசலில் உள்ள வளைவு, நெளிவான கோலத்தை போன்றது வாழ்க்கை. அதில் சிரமமும், சிக்கலும் உள்ளன. வாழ்வும் அப்படிதான். சாதாரணமாகப் பார்க்கும்போது அதன் ஆரம்பமும், முடிவும் தெரியாது என்றாலும்கூட அதைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்கி சோர்ந்து போகக் கூடாது. கோலத்தில் மீதுள்ள மலர்ந்த பூவைப் போல் நீங்களும் எப்போதும் முகம் மலர்ந்திருக்க வேண்டும் என ஒரு நீண்ட தத்துவ விளக்கமே தந்து நிற்கிறது இக்கோலம்.

14.அடிக்குறிப்புகள்:

1. கீரந்தையார், பரிபாடல், பா.எண்:2, வரி: 16
2. வையை கடும்பிள்ளைப் பூதனார், பரிபாடல், பா.எண்:10, வரி: 93
3. ஆசிரியர் நல்லந்துவனார், பரிபாடல், பா.எண்:11, வரி:100
4. மருதன் இளநாகனார், கலித் தொகை, முல்லைக்கலி, பா.எண்:106, வரி: 26
5. கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார், பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரி:298
6. சீத்தலைச் சாத்தனார், மணிமேகலை, ஊரலர் உரைத்த காதை, பாடல் எண்: 2, வரி:28
7. சீத்தலைச் சாத்தனார், மணிமேகலை, மலர்வனம் புக்க காதை, பாடல் எண்: 3, வரி:122
8. சீத்தலைச் சாத்தனார் மணிமேகலை மலர்வனம் புக்க காதை பாடல் எண்: 3 வரி:125
9. சீத்தலைச் சாத்தனார், மணிமேகலை, பாத்திரம் பெற்ற காதை, பாடல் எண்: 11, வரி: 5

10. சீத்தலைச் சாத்தனார், மணிமேகலை, கச்சி மாநகர் புக்க காதை, பாடல் எண்: 28, வரி: 67
11. சமண முனிவர், நாலடியார், பா.எண்: 43, வரிகள்: 2-3
12. காரியாசான், சிறுபஞ்சமூலம், பா.எண்: 40, வரி: 2
13. கணிமேதாவியார், ஏலாதி, பா.எண்: 23, வரி: 1
14. மாறன் பொறையனார், ஐந்திணை ஐம்பது, பா.எண்: 24, வரி: 11
15. பெருவாயின் முள்ளியார், ஆசாரக்கோவை, பா.எண்: 46, வரிகள்: 1-2
16. பெரியாழ்வார், ஏழாம் திருமொழி, முன்றாம் பத்து, பாடல் எண்: 3, வரிகள்: 7 - 9
17. ஆண்டான், நாச்சியார் திருமொழி, பாடல் எண்: 5, வரிகள்: 11 - 13
18. கொங்குவேளிர், பெருங்கதை, மகதகாண்டம் காதை எண்: 3, பாடல் எண்: 22, வரி: 203
19. கொங்குவேளிர், பெருங்கதை, வத்தவ காண்டம் காதை: 4, பாடல் எண்: 34, வரி: 167
20. கொங்குவேளிர், பெருங்கதை, இலாவணக் காண்டம் காதை எண்: 2, பாடல் எண்: 4, வரி: 84
21. திருத்தக்க தேவர், சீவகசீந்தாமணி, இலக்கணையார் இலம்பகம், பாடல் எண்: 24, வரி: 09
22. கம்பர், கம்பராமாணம், கும்பகருணன் வதைப்படலம், பாடல் வரி: 204
23. மேலது, இராலண வதைப்படலம், பாடல் வரி: 204
24. மேலது, ஊர்தேடு படலம், பாடல் வரி : 127
25. மேலது, மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம், பாடல் வரி: 133
26. குமரகுருபரர், மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், குறம், பாடல் எண்: 25, வரி: 11

27. பாரதியார், அந்திப்பொழுது, காதலிபாட்டு, பா.எண்: 5, வரி: 1
28. பாவேந்தர் பாரதிதாசன், குடும்பவிளக்கு, பா.வரிகள் : 27-28
29. கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளை, மலரும் மாலையும், பா.வரி: 8

15. தூணை நூற்பட்டியல்:

1. புலியூர் கேசிகன்., - பரிபாடல், முத்தமிழ் பதிப்பகம், 9A, மேக்மில்லன் காலனி, நங்கைநல்லூர், சென்னை - 600061, முதற்பதிப்பு - 2013.
2. புலியூர் கேசிகன்., - கலித்தொகை, AA BOOK WORLD, நம்பர்: 513, செல்வகணபதி கோயில் தெரு, உள்ளகரம், சென்னை - 600091, முதற்பதிப்பு - 2013.
3. கதிர் முருகு., டாக்டர் - சங்க இலக்கியம் - பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும், சாரதா பதிப்பகம், சென்னை - 600014, முதற்பதிப்பு - ஜீன் - 2009.
4. பழைய உரையாசிரியர்கள் - பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பாகம் - 1, மாணவர் பதிப்பகம், சென்னை - 600091, பதிப்பு - 2009.
5. பழைய உரையாசிரியர்கள் - பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பாகம் - 2, மாணவர் பதிப்பகம், சென்னை - 600091, பதிப்பு - 2009.
6. முனைவர் சக்திவேல் சு., - தமிழர் பண்பாட்டில் கோலங்கள், மெய்யப்பன் பதிப்பகம், 53, புதுத்தெரு, சிதம்பரம் - 608001, முதற்பதிப்பு - 2004.
7. ராமநாதன்.விக்ர., பாரதியார் கவிதைகள், ஸ்ரீஇந்து பப்ளிகேஷன்ஸ், 40, பிஞ்சால கப்பிரமணியம் தெரு, உஸ்மான் ரோடு, தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017, பதினான்காம் பதிப்பு - மார்ச் 2006.

8. கீர்த்தி., - பாரதிதாசன் கவிதைகள், அருணா பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை - 11, நான்காம் பதிப்பு - 2016.
9. டாக்டர். உலகநாதன் செ., - மதுரை மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ், முல்லை நிலையம், 9, பாரதி நகர் முதல் தெரு, தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017, முதற்பதிப்பு - டிசம்பர் 1993, மறுபதிப்பு - 2007.
10. கீர்த்தி., - கவிமணி கவிதைகள், அருணா பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை - 11, நான்காம் பதிப்பு - 2016.
11. புலியூர் கேசிகன்., - இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம் தெளிவுரை, ராம் பிரசுரம், 18/171, பவளக்காரத் தெரு, மண்ணடி, சென்னை - 600 001. முதற்பதிப்பு - ஜூன் - 2012.
12. புலியூர் கேசிகன்., சீத்தலைச் சாத்தனார் - மணிமேகலை தெளிவுரை, வனச்சுடர் பதிப்பகம், 5/3, போஸ் முதல் தெரு, இரண்டாம் தளம், தேனாம்பேட்டை, சென்னை - 23, முதற்பதிப்பு - 2017.
13. கம்பர்., - கம்பராமாயணம், வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை 600011, முதற்பதிப்பு - 2000.
14. பெரியாழ்வார்., - ஏழாம் திருமொழி - முன்றாம் பத்து, வர்த்தமானன் பதிப்பகம், சென்னை - 600011, முதற்பதிப்பு - 1999.
15. முனைவர் ஆனந்தி., - பெருங்கதை, சாரதா பதிப்பகம், சென்னை - 600014, முதற்பதிப்பு - 2004.
16. டாக்டர். துரை.இராமசாமி., - சீவகசிந்தாமணி, முல்லை நிலையம், 9, பாரதி நகர் முதல் தெரு, தியாகராய நகர், சென்னை - 600017.

❧

தெய்வானை அம்மாள் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி) விழும்புரம்

(தேசிய மதிப்பீடு மற்றும் தரச்சான்றிகளும், மறும்தரச்சான்றிகளில் 3-வது 'A' முறையாக தகுதி திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழகத்தின் அங்கீகாரத்திற்கு உட்பட்டது, அகில இந்திய அளவில் தன்னாட்சி கல்லூரிகளுக்கான தரவரிசையில் 84வது இடம்)
(E.S.S.K கல்வித் துறமத்தின் ஓர் அங்கம்)

தேசிய கருத்தரங்கம்

சான்றிதழ்

“பெண்ணியக் கோட்பாட்டு நோக்கில் தமிழ் இலக்கியங்கள்” என்ற பொருண்மையில் தமிழாய்வுத்துறையின் சார்பில் 20.01.2021 அன்று நடைபெற்ற தேசியக் கருத்தரங்கத்தில் திருதிருமதி/செல்வி/முனைவர்...**வயா...பி.பி.**.....
அவர்கள்**கிஸக்கியங்களில்...கிடுமண்ச்...சுடங்குகள்...கீர்...ஆய்வு**.....

எனும் தலைப்பில் ஆய்வுக்கட்டுரை வழங்கினார் என்று பாராட்டிச் சான்றளிக்கப் பெறுகின்றது.

முனைவர் ஓ. மிருந்தா
முதல்வர்

சு. பி. பி.
முனைவர் பே. மணிகண்டன்
தமிழாய்வுத்துறைத்தலைவர்

புத்தொளி

பெண்ணியக் கோட்பாட்டு நோக்கில் தமிழ் இலக்கியங்கள்
என்னும் தலைப்பில் அமைந்த தேசியக் கருத்தரங்கக் கட்டுரைகளின்
ஆய்வுக்கோவை
(2020 - 2021)

உண்மை - உழைப்பு - வெற்றி

தெய்வானை அம்மாள் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
(தேசிய மதிப்பீட்டில் 'A' தகுதி, திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழகத்தின்
அங்கீகாரத்திற்கு உட்பட்டது, அகில இந்திய அளவில் தன்னாட்சி
கல்லூரிகளுக்கான தரவரிசையில் 84 - வது இடம் 32 வருடங்கள் 18000
பட்டதாரிகளை உருவாக்கிய கல்லூரி)
திருச்சி மெயின் ரோடு, விழுப்புரம் - 605 401

புத்தொளி

பெண்ணியக் கோட்பாட்டு நோக்கில் தமிழ் இலக்கியங்கள்
தேசியக் கருத்தாங்கக் கட்டுரைகளின் ஆய்வுக்கோவை
(2020 – 2021)

பதிப்பாசிரியர்

முனைவர் வே. மணிகண்டன்

இணைப்பதிப்பாசிரியர்கள்

முனைவர் இரா. மணிக்கண்ணன்

முனைவர் ம. வனிதா

பதிப்புக்குழு

பேரா ப. ஜானகிராமன்

முனைவர் சு. கோவிந்தராஜ்

பேரா மு. ரிஸ்வானா பர்வீன்

முனைவர் இரா. பிரியதர்ஷினி

முனைவர் அ சீனிவாசன்

தெய்வானை அம்மாள் மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

(தேசிய மதிப்பீட்டில் 'A' தகுதி, திருவள்ளூர் பல்கலைக்கழகத்தின் அங்கீகாரத்திற்கு
உட்பட்டது, அகில இந்திய அளவில் தன்னாட்சி கல்லூரிகளுக்கான தரவரிசையில்

84 - வது இடம் 31 வருடங்கள் 18000 பட்டதாரிகளை உருவாக்கிய கல்லூரி)

திருச்சி மெயின் ரோடு, விழுப்புரம் - 605 401.

பொருளடக்கம்

1.	ஆண்டாள் மற்றும் காரைக்காலம்மையாரின் பெண்ணியக் கோட்பாடுகள்	- 14
2.	ஆற்றுப்படை நூல்களில் போற்றப்படும் பெண்ணியம்	- 21
3.	இலக்கியங்களில் திருமணச் சடங்குகள் ஓர் - ஆய்வு	- 26
4.	எட்டுத்தொகையில் அகநானூறும் தமிழும்	- 35
5.	எழுத்தாளர் செல்லம் (1910-98) சிறுகதைகளில் பெண்கல்வி, திருமணம்	- 41
6.	ஒரு கவிஞரின் கதையில் பெண்ணியச் சிந்தனை	- 49
7.	கண்ணதாசன் திரையிசைப் பாடல்களில் சைவநெறிக்கூறுகள்	- 54
8.	கலித்தொகையில் பெண்ணியக் கோட்பாடு	- 63
9.	கலித்தொகையில் பெண்ணியப் பார்வை	- 69
10.	காட்டில் ஒரு மான் சிறுகதை: வித்தியாசக் கதை கூறலின் பாலின அரசியல்	- 74
11.	கிறிஸ்துவர்களின் பக்திமுறைகள்	- 79
12.	கிறிஸ்துவப் பாதையில் புனித அந்தோணியார்	- 84
13.	குறுந்தொகையில் உள்ளுறை உவமம்	- 90
14.	குறுந்தொகையில் தலைவியின் மனநிலை	- 96
15.	சக்திஜோதி கவிதைகள் வெளிப்படுத்தும் பெண்களின் அகவுணர்வுகள்	- 102
16.	சங்கநூல்களில் பெண்ணியக் கோட்பாடு	- 110
17.	சல்மாவின் கவிதைகளில் பெண் மொழி	- 114
18.	சிலப்பதிகாரத்தில் பெண்ணியம்	- 122
19.	தமிழ் இலக்கியங்களில் பெண்ணியம்	- 130
20.	தலித் கவிதைகளில் பெண்ணிய விடுதலை	- 136
21.	தமிழ்ச்சியின் கத்தியும் பெண்ணியமும்	- 142
22.	தொல்காப்பிய அகத்திணையியல் காட்டும் சமூக ஏற்றத்தாழ்வு	- 152
23.	நக்கண்ணையாரின் மொழிவழிச் சொல்லாடல்கள்	- 156
24.	நவீன இலக்கியங்களில் பெண்ணியக் கோட்பாடு	- 160
25.	நற்றிணை உணர்த்தும் இனக்குழு சமுதாயத்தில் பெண்கள்	- 169
26.	நாலடியார் கூறும் நிலையாமை	- 179

இலக்கியங்களில் திருமணச் சடங்குகள் ஓர் - ஆய்வு

பொ. பிரபு,
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,
அறிஞர் அண்ணா அரசு கலைக்கல்லூரி.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தமிழர்களின் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகளின் தன்மையையும் அதன் பண்பாட்டு செயல்முறைகளையும் ஆராய்கிறது இக்கட்டுரை.

முன்னுரை:

மனித வாழ்க்கையில் சடங்குகள் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றன. சடங்குகள் அனைத்தும் மூடநம்பிக்கை என்று ஒதுக்குதல் கூடாது. சடங்குகள் இல்லாமல் மானிட சமூக வாழ்க்கை சாத்தியமில்லை. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்து இனக்குழு நாகரிக வாழ்க்கையிலிருந்ததே மந்திரங்களும் சடங்குகளும் சமூகவயமாக்கும் கருத்தியல் செயல்பாடுகளைச் செய்து வந்துள்ளன. சடங்குகளில் பெண்ணிற்குரிய சடங்குகள் சங்க இலக்கியங்களில் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

சடங்குகள் என்பதன் வரையறை

நம்பிக்கை அடிப்படையில் தலைமுறை தலைமுறையாகச் செயல்படும் செயல்கள் சடங்குகள் எனப்படும். மக்கள் அனைவரிடமும் சடங்குகள் பல இன்றும் காணப்படுகின்றன. பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையில் வாழ்வின் எல்லா நிகழ்வுகளும் சடங்குகளுடன் பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. பழந்தமிழரிடம் இருந்ததாக அறியலாகும் சடங்குகளை ஆய்வு செய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

மானிடவியல் அறிஞர் பார்வையில் சடங்குகள்

சமூக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சடங்குகளைப் பற்றி ஆராய்ந்த டச்சு நாட்டு மானிடவியல் அறிஞரான அர்னால்டு வான் கென்னப் என்பவர் “வாழ்வியற் சடங்குகளை மிகவும் நுட்பமுடன் ஆராய்ந்து தகுதிப் பெயர்ச்சிச் சடங்குகள் என வரையறை செய்தார். ஒவ்வொரு தகுதிப் பெயர்ச்சிச் சடங்கும் மக்களை ஒரு நிலையிலிருந்து பிரித்து மறுநிலைக்கு அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது என முடிவு செய்தார்”¹ சங்ககாலத் தமிழர் பண்பாட்டிலும் பல தகுதிப் பெயர்ச்சி நிலைகள் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் பெண்ணிற்குரிய சடங்குகளைக் காண்போம்.

திருமணச் சடங்குகள்

"பொய்யும் வாழ்வும் தோன்றி பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப"2

என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதால் அவர் காலத்துக்கு முன்பே கரணம் என்ற திருமணச் சடங்குகள் இருந்தன என்று அறியலாம். பழந்தமிழரின் திருமணச் சடங்குகள் பின்வருமாறு:

"பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டோடு
உருவு நிருத்தக் காமம் வாயில்
நிறையே அருளே உணர்வொடு திருவென
முறையறக் கிளர்ந்த ஒப்பினது வகையே"3

என்று தொல்காப்பியர் கூறுதலின் 'பொருத்தம்' பார்க்கும் சடங்கு இருந்தது எனத் தெரிகிறது. பெண்ணுக்குப் பரிசம் அளிக்கும் முறையும் இருந்தது.

"கடுங்கண் கோசர் நியமம் ஆயினும்
உறும் எனக் கொள்குநர் அல்லர்
நறுதல் அரிவை பாசிழை விலையே"4

என்பது அகநானூறு. பரிசம் அன்று முலைவிலை, சிறுவிலை, பாசிழை விலை, பரியம் என்று அழைக்கப்பட்டது. பரியம் என்ற சொல்தான் "பரிசம்" என்று மருவி வழங்கப்படுகிறது.

முதன்முதலாகத் திருமணம்

மனித குலத்தில் எப்போது திருமணம் செய்து கொள்ளும் பழக்கம் தொடங்கியது என்று தெரியவில்லை. ஆனால் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல் ஒரு பெண்ணுடன் குடும்பம் நடத்தும் வழக்கம் ஆரம்பம் முதலே இருந்து வந்திருக்கிறது. அப்போது ஒவ்வொரு மனிதனும் தனக்குப் பிடித்தமான பெண்ணைக் கவர்ந்து சென்று அவர்களுடன் குடும்பம் நடத்தியிருக்கின்றான். ஒரு பெண்ணிற்காகச் சண்டையிட்டிருக்கின்றான். குறிப்பிட்ட பெண்ணுடன் தான் குடும்பம் நடத்துவதற்காக அந்தப் பெண்ணின் பெற்றோருக்கு கைமாறாக உணவுப் பொருட்களையும், ஆடு மாடுகளையும் அன்பளிப்பு என்ற பெயரில் பண்டைய மனிதன் வழங்கியிருக்கிறான். தன்னுடன் வாழும் பெண்ணை இடையில் வந்தவர்கள் அழைத்துச் சென்றுவிடக் கூடாதே என்பதற்காகப் பரிசளித்தான். அதே போல் பெண்ணின் உறவினர்களும் மணமகனுக்கு அன்பளிப்புப் பொருள்களைத் தனித்தனியாக வழங்கி தம்பதிகள் வாழ வேண்டும் என்று எண்ணினர்.

திருமணமும் கரணமும்

ஓர் ஆடவனும், ஒரு பெண்ணும் கணவனும் மனைவியுமாக இல்லறம் நடத்தி இசைந்து ஒன்று சேர்வதே திருமணமாகும். மணத்தல் கலத்தல் (அல்லது) கூடுதல் என்ற பொருளை உணர்த்தும் மணவாழ்க்கைக்கென்றே இறைவன் ஆணையும், பெண்ணையும் படைத்திருந்தாலும் திருமணம் ஆயிரங்காலத்துப் பயிர் என்பதாலும், தெய்வத்தையும், பல பெரியோர்களையும் சாட்சியாக வைத்து மணம் செய்து கொள்கின்றனர்.

கரணம் என்பதன் பொருள்

திருமணத்திற்குரிய ஒப்பந்தம் அல்லது தாலிகட்டும் சடங்கு கரணம் எனப்படும். கரணம் செய்கை அது ஆட்சியைப் பற்றிய சடங்கை உணர்த்தியது. கரணத்தோடு கூடிய திருமணத்தை வதுவை மணம் என்பது இலக்கிய வழக்கு. சில ஆடவர் மகளிரை மணக்கவில்லையென்று பொய்யுரைத்தும், அவரைக் கைவிட்டும், அவர் வாழ்க்கையைச் சீர்குலைத்தும் வந்ததினால் மக்கள் மீது அருள்கொண்ட பெரியோர் கரணம் என்ற திருமணச்சடங்கை ஏற்படுத்தினர். மணமகன் மணமகளைத் தன் நிலையான வாழ்க்கைத் துணையாகக் கொள்வதற்காகப் பலரறிய கடவுள் முன் இடுவதே கரணமாகும்.

"திருமணம் அல்லது விவாகம் என்று சொல்லப்படுவதெல்லாம் ஒரு ஆணும் பெண்ணும் ஒருவருக்கு ஒருவர் கட்டுப்பட்டு அவர்களது வாழ்க்கையைக் கூட்டுப் பொறுப்பில் பலர் அறியச் செய்து கொள்ளும் காரியமே கரணம்"⁵ திருமண நிகழ்ச்சி குறித்துப் பேராசிரியர் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகிறார். தொல்காப்பியம் கரணம் பற்றி

"கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே

ஐயர் யாத்தனர் கரணம்

கற்பெனப்படுவது கரணமோடு புணரக்

கொளற்குரிய மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே"⁶

என்று கற்பியல் நூற்பாவில் கூறுகிறது.

திருமணம் செய்யும் முறை

மணமக்கள் பெற்றோர் மற்றும் சுற்றம் சூழ மணமக்கள் வீட்டிற்குச் சென்று விருந்துண்டு மணவினை நாளைக் குறித்துக் கொண்டு மீண்டும் வருவார்கள். மிக்க இருள் நீங்கிய அதிகாலையில் தீயக்கோள்கள் தன்னைவிட்டு நீங்கப்பெற்ற விளைந்த வெள்ளி திங்களானது தீமையில்லாத சிறப்புப் புகழுடைய ரோகினி நட்சத்திரத்துடன் சேரும் நாளை நல்ல நாளாகக் கொண்டனர். சுற்றாருக்கும் நட்பினருக்கும் அழைப்பு விடுப்பர். குறித்த நாள் வந்ததும் பெண்வீட்டார் வாயிலிற் பந்தலிட்டு மணல் பரப்பி

மாலைகளைத் தொங்கவிட்டு விளக்கேற்றி வைப்பர். நட்பும் சுற்றமும் வந்து அத்திருமணப் பந்தலில் அமருவர். இன்னிசை முழங்க குலதெய்வ வழிபாடு இன்றி ஐந்து மங்கல மகளிர் சென்று புதுக்குடங்களில் நீர்க் கொண்டு வந்து புதுத்தாழியில் ஊற்றி அந்நீருள் பூவையும், நெல்லையும் இடுவர். முதுமகளிர் மணவினை செய்வர்.

சங்ககாலப் பெண்களின் மூன்று நிலைகள்

1.திருமணத்திற்கு முந்தைய நிலை

2.திருமணத்திற்குப் பிந்தைய நிலை

3.தாய்மை நிலை

எனப் பிரிக்கலாம்

திருமணத்திற்கு முந்தைய நிலை

பெண்கள் புகுந்த வீட்டிற்குச் செல்வதற்கு முன்பாக பெற்றோருடன் இனிமையாக வாழக்கூடிய சூழலே காலங்காலமாய் நடந்து வருகிறது. இயற்கையாகத் தலைவன் தலைவி காதல் கொண்டதை

“யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக்கேளிர்

.....

அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந்தனவே”⁷

என்ற குறுந்தொகை பாடலும் அழகான விளக்கத்தைத் தருகின்றது. இதனைப் பற்றி திருவள்ளுவரும்

“மலரினும் மெல்லிது காமம் சிலர்அதன்
செல்வி தலைப்படு வார்”⁸

காதல் வயப்பட்ட பெண்ணொருத்தி மிகத் தெளிவாக உறுதியாகக் கற்போடு அமைந்த தன் தளரா நம்பிக்கையைக் கீழ்க்கண்டவாறு வெளிப்படுத்துகிறாள்

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரளவின்றே - சாரற்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தேனிழைக்கும் நாடொனாடு நட்பே”⁹

என்ற பாடலில் இயற்கையைச் சுட்டிக்காட்டி, பரப்பிலும், உயரத்திலும், ஆழத்திலும் பெரிது காதல் என்பதை மிகத் திடமாக உலகக்கு வெளிப்படுத்துகிறாள்.

பெண்ணிற்குரிய சடங்குகளின் படிநிலைகள்

“அந்தோணி குட் என்னும் மானிடவியல் அறிஞர் இன்றைய தமிழ்ப் பண்பாட்டின் நான்கு முக்கிய வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள் மூலம் பின்வரும் நிலை மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன எனக் குறிப்பிடுகிறார். அவை

பூப்புச் சடங்கு - சிறுபெண்

திருமணச்சடங்கு - கன்னிப் பெண்

குழந்தைப் பிறப்பு சடங்கு - மனைவி, தாய்

கணவனின் இறப்புச்சடங்கு - கைம்பெண்

என்று வகைப்படுத்துகிறார்"¹⁰

களவு வாழ்க்கை

பழந்தமிழர் வாழ்வில் களவு மணமே பரவலான வழக்காக இருந்தன.

"குவளை உண்கண் கலுழ, நின்மாட்டு

இவளும் பெரும்பே துற்றனள் ஓடும்

தாயுடை நெடுநகர்த் தமர்பா ராட்ட

காதலின் வளர்ந்த மாதர் ஆதலின்"¹¹

என்ற அடிகளில் பெண் தம் வீட்டினரின் பாசப்பிணைப்பையும் மீறிக் காதலில் ஈடுபட்ட செய்தியைச் சுட்டுகிறது.

பெற்றோர் அறியாது பெண் வெளியே சென்று ஓர் ஆணுடன் களவொழுக்கத்தில் ஈடுபட முயலும்போது அவளைத் தாய் இல்லத்தில் வைத்துக் காவல் செய்யும் நடைமுறையும் இருந்தது.

"விளையாடு ஆயமாடு ஓரை ஆடாது

இளையோர் இல்லிடத்து இற்செறிந்திருத்தல்

அறனும் அன்றே ஆக்கம் தேய்ம்....."¹²

இளம் மங்கையர் தம் தோழியர் கூட்டத்தோடு ஓரை ஆடாமல் வீட்டின் கண்ணே இற்செறிக்கப்பட்டமை அறநெறி ஆகாதே. அதனால் ஆக்கமும் தேய்ந்துபடும் எனக் கூறுவதன் மூலம் இற்செறிப்புப் பற்றி அறிய முடிகிறது.

வதுவைச் சடங்கு:

வதுவைச் சடங்கினைக் கருத்தியல் சடங்காகக் குறிப்பிடுகிறார். 'அந்தோணிசுட் என்பவர் வதுவைச் சடங்குகளைத் தாய்மை சார்ந்த மங்களகரமான சடங்குகளாகப் குறிப்பிடுகிறார்.' பெண்ணின் களவு வாழ்க்கை வதுவையின் கற்பு வாழ்க்கையாகிறது. இரு வீட்டார்களாலும் ஊர்ப்பெரியவர்களாலும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. வரைதல் அன்றைய நடைமுறைப் பண்பாட்டின் சடங்குகளாக இருந்தது.

"நனைவினை நறவின்தேறல் மாந்தி,

புனைவினை நல்இல் திருமணல் குவை,

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம், பெண்வீட்டில் பரப்பப்பட்ட புதுமணலில் கூடிய பெரியவர்கள் தங்கள் மகளுடைய மணத்தை முடிவு செய்து, மகிழ்ச்சியில் பின்னர் ‘வதுவை’ என்ற சடங்கினை அயர்ந்தார்கள் என்று பாடல் கூறுகிறது.

சிலம்புகழிச் சடங்கு

மணமாகும் வரை பெண்கள் பாதங்களில் சிலம்பு அணிந்திருந்தார்கள். மணவினைத் தொடங்குவதற்கு முன்னதாகத் தாய் வீட்டில் அவளுக்கு ‘சிலம்பு கழியும் சடங்கு’ செய்தனர். சிலம்பு கழிப்புச் சடங்கிற்குப் பின்னர் ‘வதுவை நல்மணம்’ நிகழ்ந்தது. இதனை

“நும் மனைச் சிலம்பு கழி அயரினும்
எம் மனைச் வதுவை நல்மணம் கழிக எனச்

.....
பொய்வல் காளையை ஈன்ற தாய்க்கே”¹⁴

என்ற அடிகள் கூறுவது பெண் வீட்டில் சிலம்பு கழித்தல் சடங்கு வதுவையின் போது நிகழ்த்தப்பட்டதை உணர்த்துகின்றன. சங்க காலத்தில் நிகழ்த்தப்பட்டத் திருமண நிகழ்வு பற்றி அகநானூற்றில் “உழுந்து தலைபெய்த” எனத் தொடங்கும் 8-வது பாடலும், ‘மைப்பு அறப் புழுக்கின் நெய்க்கனி வெண்சோறு’ எனத் தொடங்கும் 136-வது பாடலும் எடுத்தியம்புகின்றன. இவ்விரு பாடல் வழி அறியலாகும் தமிழர் மணமுறை தமிழ் மரபின் பாற்பட்டதாக வைதீகச் சார்பற்றதாகக் காணப்படுகிறது. இச்சடங்குகள் பண்டையத் தமிழ் இனத்தின் மணமுறையில் இருந்த செழிப்புச் சடங்குகளை இனம் காட்டுகின்றன.

கற்பு வாழ்க்கை சடங்குகள்:

களவு வாழ்வில் ஈடுபட்டு வந்த தலைவனும், தலைவியும் தங்களது பெற்றோர்களின் விருப்பத்திற்கிணங்க ஊரார்களின் வாழ்த்துரைகளோடு திருமணம் செய்து கணவனும் மனைவியுமாக இணைந்து இல்லற வாழ்க்கை நடத்துவதற்குச் சடங்கு செய்து ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். இவ்வாறாக இவர்கள் நடத்தும் வாழ்க்கைக்குக் கற்பு வாழ்க்கை அல்லது இல்லற வாழ்க்கை என்று பெயர்.

பூப்புச் சடங்கு

அந்தோணிசுட் என்னும் மானுடவியல் அறிஞர் “பூப்புச் சடங்கினை தீட்டு சார்ந்த மங்களமான சடங்கு”¹⁵ என்று வகைப்படுத்துகிறார். “பெண் உடல் ரீதியாகக் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து கருத்தரிக்கும் தகுதியை அடைகின்ற நிலைக்கு மாறிச்

செல்லுவதைக் குறிப்பது பூப்பு என்கிறோம்"¹⁶ சடங்குகளைப் பற்றி சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுவதாவது

"தோள் புதிது உண்ட பரத்தை இல் சிவப்புற
நாள் அணிந்து உவக்கும் கணங்கறை யதுவே
கேள் அணங்குற மனைக் கிளந்துள்ள கணங்கறை
கணங்கறைப் பயனும் ஊடல் உள்ளதுவே"¹⁷

என்ற அடிகள் மனைவி பூப்படைந்ததை, பரத்தை வீட்டிலிருக்கும் கணவனுக்கு செவ்வணி அணிந்து குறிப்பால் உணர்த்தியதைக் காணலாம். பூப்படைந்த ஈராறு நாளில் கணங்கின் (புணர்ச்சி) முக்கியத்துவம் இங்கு உணர்த்தப்படுகிறது.

திருமணத்திற்குப் பெண்கேட்டல் சடங்கு

பழங்காலத்தில் தலைவனே உறவினர்களுடன் சேர்ந்து தலைவியைப் பெண்கேட்டுப் போகும் பழக்கம் இருந்துள்ளது. இதனை

"எந்தையும் யாயும் உணரக் காட்டி
ஒளித்த செய்தி வெளிப்படக்கிளர்ந்த பின்
மலைகெழு வெற்பன்தெலைவந்து இரப்ப
நன்றுபுரி கொள்கையின் ஒன்றா கின்றே"¹⁸

என்ற குறுந்தொகை பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இதே பழக்கம் இன்றளவும் தமிழ் மக்களிடம் இருக்கிறது. மேலும் வயது முதிர்ந்தோரைப் பெண் கேட்க அனுப்பும் செய்தி இல்லற வாழ்வில் தமிழ் மக்களின் உயர்ந்த சடங்கினை உணர்த்துகிறது. பெண் கேட்க வரும்போது எல்லாம் நன்மையாக முடிய வேண்டும் என்ற கருத்தில் 'நன்று நன்று' எனச் சொல்லிக்கொண்டே வருவார்கள். அவர்களை வரவேற்போரும் நீங்கள் வந்த நாள் நன்னாள் என்று சொல்லி வரவேற்பார்கள். இத்தகைய வாழ்த்தும் வரவேற்பும் அந்நிகழ்வு நிறைவேறும் என்பதற்கான அறிகுறிகளாகவே கொள்ளப்பட்டன. இதனை,

"தண்டுடைக் கையர், வெண்தலைச் சிதவலர்
நன்று நன்று என்றும் மாக்களோடு
இன்று பெரிது என்னும் ஆங்கணது அவையே"¹⁹

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. இன்றும் வயது முதிர்ந்த நல்ல அனுபவம் நிறைந்த முதியவர்களோடு பெற்றோரும் பெண் பார்க்க முதலில் செல்கிறார்கள். அப்படி அவர்கள் செல்லும்போது பல வகையான அறிகுறிகள் அல்லது நிமித்தம் பார்த்துச் செல்கின்றனர்.

மகப்பேறு காலச்சடங்கு

"குழந்தைப் பிறப்பினை தீட்டு சார்ந்த மங்களகரமான சடங்கு என்கிறார் அந்தேதாணிசூட்"²⁰ பெண் கருவுயிர்த்தல், குழந்தை பெறுதல் பற்றிய செய்திகளும்

அவை தொடர்பான சடங்குகளும் சங்க இலக்கியத்தில் பாடப்பட்டுள்ளன. வீட்டில் குழந்தை பிறந்தால் குழந்தை பெற்ற பெண்ணின் தலையில் வெண்சிறுகடுகைத் தடவித் தலைமுழுக்கட்டும் நிகழ்வைச் செய்தனர். இதனை

“திருந்து இழைமகளிர் விரிச்சிநிற்ப
வெற்உற விரிந்த அறுவை மெல் அனைப்

சீர்கேழு மடந்தை ஈர்இமை பொருந்த”²¹

என்ற பாடலடிகள் வழி அறிய இயலும். வீட்டில் குழந்தைப் பிறந்தால், பிறந்த குழந்தையைப் பெற்ற தாயைப் பேயிடமிருந்து காக்க ஐயவி பூசுதலைச் சங்ககால மக்கள் சடங்காகச் செய்தனர்.

கைம்மைச் சடங்கு

போர்க்களத்தில் இறந்துவிட்ட வீரனின் மனைவிக்கு அக்காலச் சமூகத்தால் விதிக்கப்பட்ட கைம்மைச் சடங்குகள் அவளைப் பாலியல் வாழ்க்கைக்குத் தடை விதிப்பதாகச் செய்யப்பட்டன. இவ்வகையிலான “இறப்பு சார்ந்த சடங்கினை அந்தோணிசூட் தீட்டு சார்ந்த அமங்களமானச் சடங்கு என வகைப்படுத்துகிறார்”²² கைம்மையில் ஒரு வழக்கமாகப் பெண்ணின் கூந்தல் மழிக்கப்பட்ட செயலை,

“விரி உளைப் பொலிந்த பரியுடை நன்மான்
வேந்தர் ஓட்டிய ஏந்துவேல் நன்னன்
கூந்தல் முரற்றியின் கொடிதே.”²³

என்ற பாடல்கள் மூலம் அறியலாம்.

முடிவுரை

தமிழர் வாழ்வில் சடங்குகள் முக்கியப் பங்கு வகித்தன. அவற்றை முறையே பின்பற்றி வாழ்ந்து வந்தனர். அதிலும் குறிப்பாகப் பெண்கள் சார்ந்த சடங்குகளைத் தலைமுறை தலைமுறைகளாகப் பின்பற்ற பட்டன. சங்க இலக்கியங்களில் ஏராளமாக சடங்குகள் சார்ந்த செய்திகள் உள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் களவு, கற்பு என்று பிரிக்கப்பட்ட நிலையில் களவு வாழ்வில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்த (வதுவை சிலம்புகழி) சடங்குகளும் கற்பு வாழ்வில் செய்து வந்த (பூப்பு மகப்பேறு கைம்மை) சடங்கு முறைகளும் தெரிகிறது.

தொகுப்புரை

பரந்த உலகில் பலவிதமான சமூகங்கள் உள்ளன. இனம், மொழி, மதம் பண்பாடு போன்ற வேறுபாடுகள் உடைய அனைத்து சமூகங்களுக்கும் ஊற்றாக இருப்பது குடும்பம். குடும்பத்தை உருவாக்கும் பொருட்டு செய்யப்படும் சடங்கு திருமணம். ஆரம்பக் காலங்களில் திருமணச் சடங்கு முறைகள் இல்லை. நிலவுடைமைச் சமுதாய

அமைப்பு தோன்றிய காலத்தைத் தமிழ் இலக்கியத்தின் சங்ககாலம் என்று குறிப்பிடலாம். இச்சங்க காலமக்களின் அகவாழ்க்கை முறையே களவு, கற்பு என வகைப்படுத்தினர்.

**“யாயும் யாயும் யாராகியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக்கேளிர்
அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந்தனவே”**

என்ற மனநிலையில் செம்புலப் பெயல்நீர் போல அன்புடன் கலந்த நெஞ்சங்களை நல்ல நாள் பார்த்து, திருமணச் சடங்கு மூலம் இணைத்துப் பல்கி பெருக பெரியோர்களாலும் பெற்றோர்களாலும் சேர்த்து ஆசீ அளித்தனர் என்பது புலனாகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்:

- 1.பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், பக்கம் : 542
- 2.தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பியல், நூற்பா : 143
- 3.மேலது, கற்பியல், நூற்பா : 119
- 4.கபிலர், அகநானூறு, களிற்றியானை நிரை, பா.எண் : 181, வரி : 19-21
- 5.பெரியார் ஈ.வெ.ரா, சிந்தனைகள், பாகம் 1, பக்கம் : 184
- 6.தொல்காப்பியர், தொல், கற்பு, நூற்பா : 141, 140
- 7.செம்புலப் பெயல்நீரர், குறுந்தொகை, பாடல் எண் : 40, வரிகள் : 1-5
- 8.திருவள்ளுவர், திருக்குறள் இன்பத்துப்பாடல், கற்பியல், குறள் எண் : 1289
- 9.தேவ குலத்தார், குறுந்தொகை, பா.எண் : 49, வரிகள் : 1-4
- 10.பக்தவத்சல பாரதி, மானிடவியல் கோட்பாடுகள், பக்கம் எண்:306
- 11.நக்கீரனார், அகம், நித்திலக் கோவை, பா.எண் : 310, வரிகள் : 5-8
- 12.பிரான் சாத்தனார், நற்றிணை, பா.எண் : 68, வரிகள் : 1-3
- 13.கயமனார், அகம், மணிமிடைபவளம், ப.எண் : 221, வரிகள் : 18-20
- 14.ஓதலாந்தையார், ஐங்குறுநூறு, மறுதரவு பத்து, பா.எண் : 399, வரிகள் : 1-4
- 15.பக்தவத்சல பாரதி, மானிடவியல் கோட்பாடுகள், ப.எண் : 302
- 16.ராஜகௌதமன், பாட்டும் தொகையும் தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும், ப.79
- 17.குன்றம் பூதனார், பரிபாடல், செவ்வேள், பா.எண்:9, வரிகள்:19-22
- 18.உறையூர் பல்காயனார், குறுந்தொகை, பா.எண் : 374, வரிகள் : 1-4
- 19.வெள்ளி வீதியார், குறுந்தொகை, பா.எண் : 146, வரிகள் : 3-5
- 20.பக்தவத்சல பாரதி, மானிடவியல் கோட்பாடுகள், ப : 306
- 21.கோண்மா நெடுங்கொட்டனார், நற்றிணை, பா.எண் : 40, வரிகள் : 4-9
- 22.பக்தவத்சல பாரதி, மானிடவியல் கோட்பாடுகள், ப : 306
- 23.பரணர், நற்றிணை, பா.எண் : 270, வரிகள் :7-10

ஐமால் முகம்மது கல்லூரி (தன்னாட்சி)
ஆற்றல் வளத் தனித்தகுதி பெற்றது
(தேசியத் தர மறு மதிப்பீட்டு முன்றலம் கற்றில் 'ஏ' தரகாற்று பெற்றது)
பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்தோடு இணைவு பெற்றது
திருச்சிராப்பள்ளி - 620020

**முதுகலை & தமிழாய்வுத்துறையும்
சிங்கப்பூர், முஸ்தபா தமிழ் அறக்கட்டளையும்**

இணைந்து நடத்தும்

பன்னாட்டுக் கருத்தரங்கம்

சான்றிதழ்

திருமிகு / திருமதி / செல்வி **பி.பா. பிரபு முனைவர் பட்ட**

ஆய்வாளர் (புத்தக ஆசிரியர்) அவர்கள்

நுமிஷவக்கியங்களைப் பண்பாடு பற்றிய

சமுதாயச் சிந்தனை எனும் தலைப்பில்

கட்டுரை வழங்கி / பங்கேற்றுக் கிறப்பித்தார் என்று சான்றளிக்கப்படுகிறது.

க. சிவசுந்தரன்

முனைவர் க. சிவசுந்தரன்
உதவிப் பேராசிரியர்
கருத்தரங்க ஒருங்கிணைப்பாளர்
மற்றும் செயலர்

முனைவர் மீ. அ. ச. ஹபீஸ் ரஹ்மான்

தலைவர், முதுகலை மற்றும்
தமிழாய்வுத்துறை

முனைவர் S முகம்மது சாலிகு
முதல்வர்

**தமிழ் இவக்கியங்களில்
சமுதாயச் சிந்தனைகள்**
11.01.2017 (27 மார்ச்சு 2047)

Jamal Academic Research Journal : an Interdisciplinary

ISSN 0973 – 0303

Vol. 9 No. 1 (2)

Special Issue - December - 2016

இதழாசிரியர்
முனைவர் க. சிராஜீதீன்

Since 1951

ஜமால் முகம்மது கல்லூரி (கன்னடசி)

ஆற்றல் வளத் தனித்தகுதி பெற்றது

தேசியத் தர மறுமதிப்பீட்டு மூன்றாம் சுற்றில் 'A' தரச்சான்று பெற்றது.

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்தோடு இணைவு பெற்றது

திருச்சிராப்பள்ளி - 620 020.

தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Jamal Academic Research Journal : An Interdisciplinary

ISSN 0973 – 0303

Vol. 9 No. 1

Special Issue - December -2016

இதழாசிரியர்
முனைவர் க. சிராஜுதீன்

Since 1951

ஜமால் முகம்மது கல்லூரி (தன்னாட்சி)

ஆற்றல் வளத் தனித்தகுதி பெற்றது

தேசியத் தர மறுமதிப்பீட்டு மூன்றாம் சுற்றில் 'A' தரச்சான்று பெற்றது.

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்தோடு இணைவு பெற்றது

திருச்சிராப்பள்ளி – 620 020

தமிழ்நாடு, இந்தியா.

பொருளடக்கம்

1.	ஒளவையார் கூறும் சிறுவர்களுக்கான நீதிக் கருத்துக்கள் பெ. பாண்டியன்	1
2.	நீதிவெண்பா நாலடியார் கல்வி ஓர் ஒப்பீடு முனைவர். ஒய். பாப்பா	3
3.	அமுத சுரபி சிறுகதைகளில் சமுதாயச் சிந்தனை ச. பாலசுரஸ்வதி	5
4.	பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதல் சி. பாலமுருகன்	7
5.	பாவேந்தர் படைப்புகளில் சமுதாயச் சிந்தனைகள் முனைவர் சு. பாஸ்கர்	9
6.	மணிமேகலை காட்டும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு நிலைகள் மு.பிச்சப்பிள்ளை	11
7.	எட்டுத்தொகை நூல்களின் வழி தமிழ்ச் சமூகம் கண்ட தி.பிரகாசிமேரி	14
8.	கண்மணி குணசேகரன் வெளிப்படுத்தும் சமுதாய பெண்ணிலையும் வாழ்வியல் சிக்கல்களும் பொ.பிரகாஷ்	16
9.	வில்லிபாரதம் உவமைகள் உணர்த்தும் வாழ்வியல் முனைவர் அ.பிரசில்லா	19
10.	பதினொராந் திருமுறையில் காணலாகும் சமுதாயச் சிந்தனைகள் ந.பிரதீபா	22
11.	சிதைவுகள் நாவல் காட்டும் கருப்பின மக்களின் வாழ்வியல் சு. பிரபாகரன்	23
12.	அகநானூற்று மருதத்திணைப் பாடல்களில் வாழ்வியல் ந.பிரபாவதி	26
13.	தமிழ் இலக்கியங்களில் சமுதாயச் சிந்தனைகள் லோ.பிரபாவதி	28
✓ 14.	தமிழிலக்கியங்களில் பண்பாடு பற்றிய சமுதாயச் சிந்தனை பொ.பிரபு	30
15.	தற்காலத் தமிழ்க் கவிதைகளில் பெண்ணியம் திரு. லோ. பிரபு	32
16.	குறள் பகரும் பண்பாட்டுப் பதிவுகள் முனைவர் ப. பிரபுகண்ணன்	35
17.	தமிழ் இலக்கியங்களில் சமுதாயச் சிந்தனைகள் இரா. பிரமிளாகாந்தி	37

தமிழிலக்கியங்களில் பண்பாடு பற்றிய சமுதாயச் சிந்தனை

பொ.பிரபு

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், (பகுதிநேரம்) அறிஞர் அண்ணா அரசினர் கலைக்கல்லூரி, நாமக்கல்-637002
தமிழ்நாடு, இந்தியா.

முன்னுரை:

சங்க இலக்கியங்களில் இறப்புப் பற்றிய செய்திகள் மலிந்து கிடக்கின்றன. இறந்தவர்களைச் சுருகாட்டில் தீமூட்டி எரித்தலும், தாழிகளில் இட்டுப் புதைத்தலும், வீரர்கட்கும் பிறர்கட்கும் கலந்து வழிபாடு செய்தலும் பற்றிய செய்திகள் பரந்து கிடக்கின்றன. தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டு வரலாற்றில் இவை மிகவும் சிறப்பான இடம் வகிக்கின்றன. புதைப்பொருள் சின்னங்களாக அகப்பட்டுள்ள நடுகற்களும் முதுமக்களின் தாலிகளும் சங்க இலக்கியச் செய்திகளும் பெரிதும் ஒத்துப்போவதோடு மட்டுமல்லாமல் கற்காலம் தொட்டு படிப்படியே வளர்ந்து வந்த பண்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்ட சங்ககாலப் பண்பாடு விளங்குவதை அறிய முடிகின்றது.

பண்பாடு என்பதன் பொருள்:

பண்பாடென்னும் சொல்லின் பொருளை ஆங்கிலத்தில் 'culture' என்று சுட்டுவதற்கு நேராகவே 'பண்பாடு' என்பது ஆளப்படுகிறது. இச்சொல்லை இப்பொருளில் முதன்முதலில் ஆண்ட பெருமை அறிஞர் டி.கே.சிதம்பரநாத முதலியாருக்கே உரியது. பயிரிடுவதற்கு ஏற்றவாறு நன்கு செய்யப்பட்ட நிலம் நன்செய் நிலமாகும். அதுவே பண்படுத்தப்பட்ட நிலம் நன்செய் நிலமாகும்.

பண்பாடு என்னும் சொல் விளக்கம்:

பண்படுவது பண்பாடு. பண்படுதல் சீர்ப்படுதல் அல்லது திருந்துதல். பண் என்னும் பெயர்ச்சொற்கு மூலமான பண்ணுதல் என்னும் பொருளாகும்.

1. பண்ணுதல் = நிலத்தைத் திருத்துதல்

2. ஊர்தியைத் தகுதிப்படுத்துதல்

“புதநூல் யானையொடு புனைதேர்
பண்ணவும்” (புறம்:12)

3. சுவடித்தல்

“பட்டமொ டிலங்கல் பண்ணி”
(குளாமணி. கல்யா:14)

4. இசையல் கமைத்தல்

“பண்ணல் பரிவட்டனை யாராய்தல்”
(சீவகசிந்தாமணி:657உரை)

5. பண் அமைத்தல்:

“மருதம் பண்ணிய கருங்கோட்டுச் சீரியாழ்”
(மலைபடுகடாம்:534)

6. சமைத்தல்:

“பாண மிதவையும் பண்ணாது பெறுகுவீர்”
(மலைபடுகடாம்:417)

தாம் பெற்ற இன்பத்தினைப் பிறரோடு பகிர்ந்து கொள்வர். இந்திரருடைய அமிழ்தே கிடைப்பினும் இனிதெனத் தனியே உண்ணார். இவர்கள் இருப்பதனாலேயே உலகம் இன்றளவும் நிலைத்திருக்கிறது.

“பண்புடையார் பட்டுண்டு உலகம் அ'தின்றால்
மண்புக்கு மாய்வது மன்” (குறள்:643)

என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

அரசர் பண்பாடு:

பண்டைத்தமிழரசர் தம்மை ஆளும் தலைவர் எனக்கருதாது, காக்கும் தந்தையர் போன்றே கருதினர். அதனால் காவலர் என்றும் புலவலர் என்றும் பெயர் பெற்றனர். அரசன் முறை(நீதி)தவறி ஆண்டால் அவன் நாட்டில் மழை பெய்யாதென்றும், அரசனும் குடிகளும் உயிரும் உடம்பும் போல நெருங்கிய தொடர்பு உடையவரென்றும், இருவேறு கருத்துக்கள் அக்காலத்து மக்கள் உள்ளத்தில் வேருன்றியிருந்தன.

“இயல்புளிக் கோலோச்சும் மன்னவன் நாட்ட
பெயலும் வினையுளும் தொக்கு” (குறள்:545)

“முறைகோடி மன்னவன் செய்யின் உறைகோடி
ஒல்லாது வானம் பெயல்” (குறள்:559)

மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினும்
இயற்கை யல்லன செயற்கையில் தோன்றினும்
காவலர்ப் பழிக்கும் இக் கண்ணகன் ஞாலம்”
(புறநானூறு:35)

வணிகர் பண்பாடு:

அக்காலத்து வாணிகர்,

“வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்
பிறவும் தம்போற செயின்” (குறள்:120)

என்னும் நெறியைக் கடைப்பிடித்து, நடுநிலை புண்டு நல்லுள்ளத்தினராய்ப் பிறர் பொருளையும் தமதுபோற் பேணியும், தாம் கொள்ளும் சரக்கையும், தாம் கொடுக்கும் விலைக்கு மிகுதியாகக் கொள்ளாது தாம் கொடுக்கும் சரக்கையும் தாம் கொண்ட விலைக்குக் குறையக் கொடாது, குற்றத்திற்கு அஞ்சி உண்மையான விலைசொல்லிப் பல்வேறு நாட்டு அரும்பொருள்களை விற்று, பேராசையின்றி நேர்மையாகப் பொருளிட்டிப் பல்வேறு அறஞ்செய்து, வாழ்ந்து வந்த செய்தியினை,

“நெடுங்கத்துப் பகல்போல
நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினோர்
வடுவஞ்சி வாய்மொழிந்து
தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடிக்
கொள்வதூஉம் மிகைகொளாது

கொடுப்பதா உம் குறைகொடாது
பல்பண்டம் பகர்ந்துவீசும்
தொல்கொண்டித் துவன்றிருக்கை”
(பட்டினப்பாலை:206-212)

“அறநெறி பிழையா தாற்றின் ஒழுகி
.....
சிறந்த தேத்துப் பண்ணியம் பகர்நரும்”
(பட்டினப்பாலை:500-506)

அறநெறியிற் பொருளீட்டுதலே அக்கால வாணிகர் குறிக்கோள் என்பது புலனாகிறது. “முன்றின் பகுதி” என்னும் துறையால் (தொல். அகத்திணையியல்: 41) என்னும் தொடரால் அறிய முடிகின்றது.

வேளாளர் பண்பாடு:

வேளாளர் உழுதுண்பாரும், உழுவித்துண்பாரும் என இருவகையர். முன்னவர் சிறுநிலக்கிழார்; பின்னவர் பெருநிலக்கிழார்; வேளாளரின் சிறந்த பண்பு விருந்தோம்பல். அதனாலேயே உழவன் வேளாளன் என்பவையர் பெற்றான். உழவுத்தொழிலும் வேளாண்மை எனப்பட்டது.

“வேளாளன் என்பான் விருந்திருக்க
வுண்ணாதான்” (திரிகடுகம்:112)

விருந்தென்றது உறவினரும் நண்பருமன்றிப் புதியதாய் வருபவரை,

“உரன்கெழு நோன்பகட் முழுவர் தங்கை
.....

தொடிக்கை மகடு உ மகமுறை தடுப்ப”
(சிறுபாண்:190-192)

பிராமணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்னும் நால்வகுப்பாருள்ளும், வேளாளனே அமைச்சுத் தொழிற்குச் சிறந்தவன் என்று குலோத்துங்கச் சோழனிடம் ஒவ்வையார் கூறியதை,

வேளாளரின் வேளாண்மை பற்றியே,

“நாலெனிலோ கோலசாயும் நுந்தமரேல்
கோலெனிலோ ஆங்கே குடிசாயும் - நாலாவான்
மந்திரியும் ஆவான் வழிக்குத் துணையாவான்
அந்த அரசே அரசு”

(தனிப்பாடல்:114-117)

“உழுவார் உலகத்தார்க் காணிய. தாற்றாது
எழுவாரை பெல்லாம் பொறுத்து”
(திருக்குறள்:1032)

என்பதும் பண்பாடு குறித்தேயாகும்.

“வித்தும் இடல்வேண்டுங் கொல்லோ விருந்தோம்பி
மிச்சில் மிசைவான் புலம்”

என்னுங் குறள், வேளாளரின் விருந்தோம்பற் சிறப்பைக் குறிப்பாய் உணர்த்தும்.

பிறவகுப்பினர் பண்பாடு:

“உறுவரும் சிறுவரும் ஊழமா றுய்க்கும்
அறத்துறை யம்பியின் மான”

(புறம்:381)

என்று நன்னாகனார் கூறுவது ஒடக்கூலி கொடுக்க இயலாத எளியோரையும் இரப்போரையும் இலவசமாக ஆறு கடத்தும். அறவோடங்களும் அக்காலத்தில் இருந்தமை அறியப்படுகிறது.

பாடை கட்டல்:

இன்று போலவே சங்க நாளில் இறந்தோரின் உடலைப் படையிற் கிடத்திச் சுடுகாட்டுக்கு எடுத்துச் சென்றனர். அப்பாடையினைக் கால்வழி கட்டில் (புறநானூறு - 286) எனவும் கூறுகின்றது. கள்ளிச் செடிகள் மண்டிய களரியம் சுடுகாடு அமைந்த இடமாகும். அக்காட்டில் பாடையை இறக்கிவைத்தனர்.

“கள்ளி போகிய களரியம் புறந்தலை

வெள்ளில் நிறுத்த பின்றை”
(புறநானூறு:360-361)

“வெள்ளில்” என்னும் சொல் பாடையைக் குறிக்கிறது.

“கள்ளி மேய்ந்த முள்ளியம் புறங்காட்டு

வெள்ளில் போகிய வியலு ளாங்கண்
(புறநானூறு :363)

என்னும் பாடல்வழி அறிய முடிகிறது.

வெள்ளறுவை போர்த்தல்:

பிணத்தின் மீது கோடித்துணி போர்த்தும் மரபு இன்றுவரை பின்பற்றி வருகின்றோம். அக்காலத்தில் வீரர்கள் இறந்தபோது துய வெள்ளாடை போர்த்தினார்கள் என்பதை,

.....என் சிறுவனைக்

கால்கழி கட்டிலிற் கிடப்பித்

துவென் றறுவை போர்ப்பித் திலதே”

(புறநானூறு 286.)

என்ற பாடல் விளக்கும்.

முடிவுரை:

உலகப் பண்பாடுகளில் உயர்ந்தது உன்னதமானது எனக் கருதப்படுவது நம் தமிழர் பண்பாடு. இது உலகிற்கே எடுத்துக் காட்டாய் விளங்குகிறது. அம்முறையில் தமிழர்களின் அரும்பெரும் பேழை எனச் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் பண்பாடு மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது. அரசர் பண்பாடு, வணிகர் பண்பாடு, வேளாளர் பண்பாடு, பிறவகுப்பினர் பண்பாடு, பாடை கட்டல் பண்பாடு, வெள்ளறுவைப் போர்த்தல் பண்பாடு போன்றவை தமிழர் பண்பாட்டினை சங்க இலக்கியங்களின் வழிகாண முடிகின்றது.

“சங்க இலக்கியத்தில் தெய்வ நம்பிக்கைகள்”

பெரியார் பல்கலைக்கழக பகுதிநேர முனைவர் (பிஎச்.டி) பட்டத்திற்காக அளிக்கப்பெறும்

ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்:

பொ.பிரபு,

(REGD NO:PU/R/RD3/26246/2015,

அறிஞர் அண்ணா அரசு கலைக்கல்லூரி,

நாமக்கல் – 637002.

நெறியாளர்:

முனைவர் சி.பானுமதி, எம்.ஏ.,எம்.பில்.,பிஎச்.டி

முதல்வர்,

அரசு கலை & அறிவியல் கல்லூரி(பெண்கள்),

ஓரத்தநாடு - 614625

தஞ்சாவூர் மாவட்டம்.

தமிழ்த்துறை,

அறிஞர் அண்ணா அரசு கலைக்கல்லூரி,

நாமக்கல் - 637002

மே - 2022

கலாச்சாரம் பற்றிய நம்பிக்கைகள்

1. முன்னுரை:

கலாச்சாரம் என்பதன் பொருள் கலை+ஆசாரம்= கலாச்சாரம் என்பதாகும்.கலாச்சாரம் என்ற சொல் வடமொழிச்சொல். அதற்கு நிகரான தமிழ்ச்சொல் ‘பண்பாடு’ என்பதாகும்.இவ்விரண்டின் வளர்ச்சிகளையும் முறையே பண்பாடு, நாகரிகம் என்னும் சொற்கள் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். அதாவது பண்பாடு அகவளர்ச்சியையும், கலாச்சாரம் புறவளர்ச்சியையும் குறிக்கும் என்பதாகும்.

2. கலாச்சாரம் என்ற சொல் உருவான விதம்:

“கலாச்சாரம் என்பது ஆங்கிலச் சொல்லான ‘Civization’ என்பதும் நகர்ப்புறத்துத் திருந்திய வாழ்வையே குறிக்கிறதென்பதனை அறிஞர் பாவணர் அவர்கள் விளக்கியுள்ளார்கள்”.1 இலத்தின் மொழியிலும் Civitas என்பது அல்லது City State என்று பொருள்படும். Civis-Citizen: Civilis’ என்னும் இலத்தின் சொல் ஆங்கிலத்தில் ‘Civilize’ என்றாயிற்று.எனவே, நகரமே கலாச்சாரத்தின் பிறப்பிடம் என்று தெரிகிறது.

‘கலாச்சாரம்’ என்னும் சொல் இலக்கியங்களில் இடம் பெற்றதை,

‘பாழி யன்ன கடியுடை வியனகர்’

‘முரசுகெழு செல்வன் நகர்’

‘முக்கட்செல்வன் நகர்’

‘அணிநகர் முன்னி னானே’

‘நன்னகர் விழையக் கூடி’

இதைப்போன்றே திருக்குறளில் திருவள்ளுவரும் நாகரிகத்தினைப் பதிவிட்டுச் சென்றுள்ளார் என்பதை,

“பெயக்கண்டும் நஞ்சுண் டமைவர் நயத்தக்க

நாகரிகம் வேண்டு பவர்”2

என்றார்.மேலும், நற்றிணைச் செய்யுள் ஒன்றும், “முந்தை இருந்து நட்போர் கொடுப்பின் நஞ்சும் உண்பர் நனி நாகரிகர்”3 என்றிதனையே கூறியுள்ளது.

3. களவும், கற்பும்:

சங்க நூல்கள் அகத்திணையைக் களவு, கற்பு என இருவகையாகக் காண்கின்றது. ஊரறியாத வகையில் தலைவனும் தலைவியும் கூடி இன்புறுவது களவெனப்பட்டது. தமரறிய — ஊரறிய திருமணம் செய்து கொண்டு வாழும் வாழ்வு கற்பு வாழ்வெனப்பட்டது.

“கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புணரக்

கொளற்குரிய மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்

கொடைக்குரிய மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே”4

என்றார் தொல்காப்பியர். எனவே களவு, கற்பாக முடிய விழைந்தனர்.

4. அலர்:

ஓத்த வயதுடைய தலைவனும், தலைவியும் உறவு கொண்டொழுகுதலைச் சமூகம் எதிர்த்துப் பழி தூற்றியதற்கான சான்றுகள் பலவுண்டு. ஒரு தலைவி தன்னுடைய களவினை அன்னை அறிந்தால் ஊரில் அவள் வாழ்தலே அரியதாகும் என்று வருந்துகிறாள்.

“தண்பெரும் பரப்பின் ஒண்பதம் நோக்கி

அந்தண் அரில்வலை யுணக்கும் துறைவனோடு

அலரே, அன்னை அறியின் இவனுறை வாழ்க்கை

அரியவாகும் நமக்கெனக் கூறின்

கொண்டுஞ் செல்வர்கொல் தோழி”5

தலைவியொருவள் களவில் ஈடுபட்டாளாக, ஊர்ப் பெண்டிர் அவள் அன்னையைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கி, மூக்கில் விரல் வைத்து அலர் தூற்றினர். அதுகண்ட தாய் தன் மகளைச் சிறுகோல் கொண்டு அலைத்தாள். இதனை,

“சிலரும் பலரும் கடைக்கண் நோக்கி

மூக்கின் உச்சிச் சுட்டுவிரல் சேர்த்தி

மறுகிற் பெண்டிர் அம்பல் தூற்றச்

சிறுகோல் வலந்தனன் அன்னை அலைப்ப

அலந்தனென் வாழி தோழி”6

என்னும் நற்றிணைப் பாடல்களின் வழியாக அறிய முடிகிறது.

5. இற்செறிப்பு:

பேதைப் பருவப் பெண்களைப் பெற்றோர் இச்செறித்தல் பற்றிப் பாடல்கள் பேசுகின்றன. ஒரு தாய் வெளியிற் செல்லும் தன் மகளைப் பார்த்து அவள் பருவமெய்தல் பெண்ணென்பதை நினைவுறுத்தி இல்லத்திலேயே இருக்குமாறு பணிக்கிறாள்.

“முலைமுகம் செய்தன; முள்ளெயிறு இலங்கின;

தலைமுடி சான்ற தண்டழை உடையை;

அலமரல் ஆயமொடு யாங்கனும் படாஅல்;

மூப்புடை முதுபதி தாக்கு அணங்கு உடைய

காப்பும் பூண்டின்; கடையும் போகலை;

பேதை அல்லை பேதையங் குறுமகள்!

பெதும்பைப் பருவத்து ஒதுங்கினை”7

என்று இற்செறிப்பு ஏற்படுத்தியதை அகநானூறு பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

மகள் களவில் ஈடுபட்டதை அறிந்த தாய் அவளை அருங்கடிப்படுத்துகின்றாள் என்பதை குறுந்தொகை கூறுகிறது.

“பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல,

வரையா நிரையத்துச் செலீஇயரோ, அன்னை!

ஒருநாள், நகைமுக விருந்தினன் வந்தெனப்

பகைமுக ஊரின், துஞ்சலோ இலளே!”8

என்பதால் தன் தலைவனைக் காணத் தடை விதிக்கும் தாயைத் தலைவி நொந்து கொண்டு சபிக்கின்றாள்.

6. உடன்போக்கு:

பெற்றோர் அறியின் களவுக்குத் தடையேற்படும் என்றஞ்சிய தலைவன் தலைவியர் உடன்போக்கில் ஈடுபட்டனர். அப்போது பெற்றோர் அவர்களைத் தேடிச் சென்றதாகப் பாடல்கள் கூறுகின்றன. தலைவன் தன்னூரில் அவளை மணந்து கொண்டதாக அறிகின்றோம். ஒரு தாய் தன் மகள் உடன்போக்கில் ஈடுபட்டபின் பின்வருமாறு வருந்துகின்றாள்.

“தற்புரந் தெடுத்த ஏற்றுறந் துள்ளாள்

ஊரும் சேரியும் ஓராங்கு அலரெழக்

காடும் கானமும் அவனொடு துணிந்து

நாடும் தேயமும் நனிபல இறந்த

சிறுவெண் கண்ணி”9

எனவரும் அகநானூற்றுப் பாடலிலும், அதனைத் தொடர்ந்து,

மகள் உடன்போக்கில் ஈடுபடும் முன்பே தெரிந்திருந்தால் அவளை முன்பே இல்லிற் செறித்திருக்கலாமே என வருந்தும் தாயையும் காண முடிகிறது என்பதை,

“கூழையும் குறுநெறி கொண்டன முலையும்

சூழி மென்முகம் செப்புடன் எதிரின

பெண்துணை சான்றனள் இவளெனப் பன்மாண்

கண்துணை யாக நோக்கி எருறையும்

அயிர்த் தன்னுறு மன்னே நெஞ்சம் பெயர்த்தும்

அறியாமையிற் செறியேன் யானே”10

என்றும் அகநானூறு பாடலின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

களவொழுக்கத்தில் இடையூறு மிகுந்தமையால் தலைவன் தலைவியை அவளது பெற்றோரும், தோழியும், சுற்றத்தாரும் அறியாதவாறு உடன்போக்கில் அழைத்துக் கொண்டு சென்றான். அப்படிச் சென்றவன் சிலநாள் கழித்து மீண்டும் ஊர்க்கு வருகிறான். ஊருக்கு வந்தபோது தோழி அவனை எதிர்ப்பட்டு நடந்தவற்றை எல்லாம் கேட்டறிகிறாள். அப்போது தலைவன் தோழிக்குத் தாம் பாலை நிலத்தில் உடன்போக்காகச் சென்றனர்.

மூதறிஞர் வ.சுப. மாணிக்கம் குறிப்பிடுவது போல், “படி கடவா இளமங்கை பிறந்த வீட்டைத் துறந்து பெற்றோரை மறந்து முன்பின் அறியா ஆடவனைக் காதற் கொழுநன் என நம்பிக் கரடுமுரடான வழியில் உடன்போக்குத் துணிந்தபோது, அகவிலக்கியம் புதினம் போலும் சாயலையும் விறுவிறுப்பையும் பெறுகின்றது. கற்பவருக்கும் உணர்ச்சி கூர்மையை விளைவிக்கின்றது” 12 என்பது இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

ஐங்குறுநூறில் பாலைத் திணைக்குரிய பாடல்களில், மகட்போகிய வழித் தாயிரங்கு பத்து ‘உடன்போக்கின் கண் இடைச்சுரத்து உரைத்த பத்து’ ‘மறுதரவுப்பத்து’ என்று அமைந்த முப்பது பாடல்களில் மேற்கூட்டிய செய்திகள் முழுமையாய் இடம்பெற்று இருத்தலைக் காணலாம்.

தன் வளர்ப்பு மகளாகிய தலைவி உடன்போக்கில் சென்றுவிட்டாள் எனக் கேள்விப்படுகிறாள். ஒரு செவிலித்தாய், கேள்விப்பட்டவுடன் வருத்தம் ஏற்படுகிறது. தலைவியின் களவுறவை தோழி அறிந்தும் அது குறித்து தனக்கு முன்னமே தெரிவிக்கவில்லையே என்று வருந்துவதோடு தெரிவித்திருந்தால் உடன்போக்கைத் தடுத்துத் தன்னில்லதிலேயே அவர்கள் திருமணத்தை நிகழ்த்தியிருக்கலாம் என எண்ணுகிறாள்.

மேலும், மகள் செல்லும் வழி, மலைகள் சூழ்ந்த ஒற்றையடி பாதையாகும். மனிதர்கள் குறைந்த, விலங்குகள் நிறைந்த தனிமை கொண்ட அச்சிறுநூரில் தன் மகளையும் அவள் துணைவனையும் விருந்தாக ஏற்று உபசரிப்போர் இருத்தல் அரிது என்பதால் மகள் செல்லும் அவ்வுருக்கு அவளுக்கு முன்னரேயே தான் சென்று அவளை வரவேற்க விரும்புவதையும், அதன் மூலம் அவள் உறவைத் தான் அங்கீகரித்ததையும் பாடல் கூறுகிறது.

“... ..

... தீவாய்

அலர் வினை மேவல் அம்பல் பெண்டிர்,

இன்னள் இளையளநின் மகள் எனப் பல்நாள்

எனக்குவந்து உரைப்பவும், தனக்கு உரைப்பு அறியேன்,

நாணுவாள் இவளென நனிகரந்து உறையும்

யானிவ் வறுமனை யொழிய, தானே

... ..

... இளையோன் முன்னுறப்
 பன்மலை யருஞ்சுரம் போகிய தனக்கியான்

 புல்லென் மாமலைப் புலம்புகொள் சீறூர்ச்
 செல்விருந்தாற்றி

 மனைகெழு பெண்டியான் ஆடுக”16

என்ற வரிகளில் அத்தாய் உரைப்பது அவளின் அன்பை முழுமையாகக் காட்டுகிறது.

உடன்போக்கில் தான் விரும்பும் தலைவனுடன் சென்றுவிட்ட தன் மகளைத் தாய் பழிக்காததை மேற்கூறிய பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது. நற்றாய் அத்தலைவனின் தாயைப் பழிக்கிறாள். இவ்வூரில் என் மகளுடன் விளையாடிய அவள் தோழியரைக் காணும் போதெல்லாம் நான் அடையும் வேதனையைப் போல காளை போன்ற அந்த ஆண்மகனைப் பெற்ற அவன் தாயும் நடுங்கித் துன்புறுவாளாக என்ற பொருளில்,

“இடுபலி நுவலும் அகன்றலை மன்றத்து
 விழவுத்தலைக் கொண்ட பழவிறல் மூதார்ப்
 பெருவிதுப்பு உறுக மாதோ

 வன்கண் காளையை ஈன்றதாயே”17

எனவரும் பாடல் கூறுகிறது.

வேறோரிடத்தில், பிரிந்து போன மகளை ஒரு செவிலித்தாய் தேடிச் செல்கிறாள்.

“காலே பரிதப் பினவே; கண்ணே
 நோக்கி நோக்கி வாள்இழந் தனவே;
 அகல்இரு விசம்பின் மீனினும்
 பலரே மன்ற, இவ் உலகத்து பிறரே”18

எனத் தன் மகளைத் தேடித் தேடி தன் கால்கள் ஓய்ந்து போனதையும் கண்கள் ஒளியிழந்து விட்டதையும் சொல்லி அவள் புலம்புவதில் வேறொரு செய்தியும் பெறப்படுகிறது. என்னவெனில், உடன்போக்கில் சென்ற தன் மகளையும், அவள் துணைவனையும் அவள் தேடிப் போவதைச் சொல்லும் மேற்கண்ட பாடலில் வழியில் அதுபோல எண்ணிறந்த தலைவன் தலைவியை அவள் கண்டதும் சொல்லப்படுகிறது. அதனால், அவர் நடுவே தன் மகளைக் காண இயலாமல் அவள் தவித்ததும் பெறப்படுகிறது.

7. அறத்தொடு நின்றல்:

தலைவி காதலில் ஈடுபட்டதால் மேனியில் வாட்டமும், போக்கில் மாற்றம் தோன்றும்போது அதுயாதால் உற்றதென அறியாத தாய் வேலனைக் கூவி வெறியாடுகிறாள். அவன் முருகனால் வந்த தீங்கெனக் கூறுகிறார். அப்போது தலைவியின் காதலை வெளிப்படுத்த வேண்டிய கடமை தோழியினுடையது. அதனை அறத்தொடு நின்றல் என்பர். தோழி அறத்தொடு நிற்கும் சூழல்களைக் கூறவந்த தொல்காப்பியர் வேற்று வரவையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

“அறத்தொடு நிற்கும் காலத் தன்றி

அறத்தியல் மரபிலள் தோழி என்ப”²⁰

என்னும் தொல்காப்பியத்தின் வழி அறியக் காணலாம். அறத்தொடு நிற்பதால் நாணத்திற்கு இழுக்கு வரும் அந்நாண் இழுக்குக்கு உரியவள் தலைவி கற்பின் பொருட்டு நாணக்குறைவு வரின்னும் வருக என்று துணிய வேண்டியவள் அவள் அத்துணியை அறிந்த பின்னரே, தோழி அறத்தொடு நின்றலை மேற்கொள்ள வேண்டும். நச்சினார்க்கினியர் கூறுவது போல, “நொதுமலர் வரைவு, வெறியாட்டு எடுத்தல் முதலான அரிய பெரிய தொல்லை காத்தன்றித் தலைவி நாண் விட்டு அறத்தொடு நிற்பதை விரும்பாள்”²¹ என்ற வ.சுப. மாணிக்கனார் கருத்து தொல்காப்பியத்திற்கு விளக்கம் சேர்ப்பதாகக் காணலாம்.

8. தலைவிக்கு உதவும் தோழியின் மதிநுட்பம்:

நொதுமலர் வரைவின்போது தோழி செவிலியிடம் அறத்தொடு நிற்கின்றாள். குறவன், அகழ்ந்த குழியில் கிழங்கு முற்றாமை கண்டு, பின்னொரு நாளில் அகழ்ந்த வழிக் கிழங்கினோடு, மணியையும் பெறுவான். இளமையில் தலைவியின் கூந்தலை நீவிய தலைவன், அறிவு முதிர்ந்த அளவில் அவளுடன் இல்லறம் நிகழ்த்த உரிமையுடையவன் என்ற குறிப்பினை உணர்த்துவதாகும். தலைவி, அறியாப் பருவத்தில் தன் கூந்தலைத் தீண்டியவனையே எண்ணிக் கற்புப் போற்றி வாழ்தலைச் சுட்டிக் காட்டுவதை,

“இன்றுயாண் டையனோ தோழி! குன்றத்துப்

பழங்குழி அகழ்ந்த கானவன் கிழங்கினோடு,

கண்அகன் தூமணி, பெறுஉம் நாடன்,

அறிவுகாழ்க் கொள்ளும் அளவை, செறிதொடி!

எம்மில் வருகுவை நீ எனப்

பொம்மல் ஓதி நீவி யோனே?”²⁵

எனக் காணலாம். குறுந்தொகை 52 ஆம் பாடலில் வரைவு மலிவு கேட்ட தலைமகளுக்குத் தோழி, முன்னாளில் தான் அறத்தொடு நின்ற காரணத்தாலே, தற்போது உனக்குத் தலைவனோடு திருமண ஏற்பாடு நடக்கும் சூழல் உருவாகி இருக்கிறது. முன்னைய நாளில் நீயுற்ற பயத்தையும் கவலையையும் நான் நன்கு அறிவேன் என்ற கருத்தினைப் புலப்படுத்துவதாக உள்ளது. இப்பாடலில், தலைவிக்கு உதவும் தோழியின் ஆர்வமும் அக்கறையும் வெளிப்படக் காணலாம்.

இதேபோல் காப்பு மிகுதியால் துயருற்ற தலைவியைக் கண்டு ஆறுதல் கூறிய நிலையில் தோழி தானே அறத்தொடு நிற்கப் பெற்றாள். அவ்வேளையில், களவு குறித்துப் பொய்மொழி

கூறுவதால் பயன் ஒன்றும் இல்லை என்பதை அறிந்த தோழி, நயமாக எடுத்துக் கூறித் தாய்க்கு அறத்தொடு நின்றதாக அமைகிறது குறுந்தொகை 259 ஆம் பாடலில் காணமுடிகிறது. இப்பாடலில் காப்பு மிகுதியால் தலைவி, தன்னுடைய காமத்தை வெளிக்காட்டாது பொறுத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். உயிரினும் சிறந்தது நாண் ஆதலின், நாணிகளைக் கொல்லுதல் உயிரினைக் கொல்லுதலாம். தலைவியின் உடல்நலம் கெடுவதைக் காணப்பொறாதவள் தோழியாதலின் அவள் அறத்தொடு நிலையை மேற்கொண்டாள்.

9. ஏறுதழுவுதல்:

தொல்காப்பியத்தில் ஏறுதழுவுதல் குறித்த செய்தி இல்லை. ஆனால் நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், களவியலின் முதல் நூற்பாவிற்கு எழுதிய உரையில் ‘அசுரம்’ என்னும் திணைமுறையை குறிப்பிடும்போது,

“அசுரமாவது கொல்லேறு கோடல், திரிபின்றி

பெய்தல் வில்லேற்று முதலியன செய்து

கோடல்”26

எனவும்,

“முளகயவிழ் கோதையை முள்ளெயிற் றுரிவையிற் தகைநலங் கருதுங்

தருக்கினி குளிரெனின் இவையிவை செய்தாற் கெளியின்மற நிவளெனத்

தொகைநிலை யுரைத்த பின்றைப் பகைவலித் தன்னவை யாற்றிய அளவையில்

தொல்நிலை அசுரத் துணிந்த வாறே” 27

எனவும் ஏறுதழுவுதல் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

9.1 முல்லைக்கலிப் பாடல்களில் ‘ஏறுதழுவுதல்’

9.1.1 ஏறுதழுவுதலும் மணவாழ்க்கை அமையும் முறை:

ஆயர்குல இளைஞன் ஒருவன் மணந்து கொள்ள வேண்டுமாயின் அம்மங்கைக்குரிய ஏற்றினை அவன் அடக்கியே ஆக வேண்டும் என்ற வரைமுறையை சங்க கால ஆயர் குல மரபாகக் கொண்டிருந்தனர். ஆயர்குல மங்கையரும் ஏறுகளைத் தழுவிடக்கும் வீரனையே மணக்க விரும்பினர் என்பதை,

“கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சு வாளை மறுமையும்

புல்லாளே ஆய மகள்”28

என்னும் முல்லைக்கலிப் பாடலடிகள் தெரிவிக்கின்றன. ஏறுகளைத் தழுவிடக்கிய தம்குல இளைஞர்களிடம் தம் மங்கையர்க்கு விலையாகப் பொருள் எதுவும் வேண்டாது பெற்றோர் மணஞ்செய்து கொடுத்தனர் என்பதை,

“விலைவேண்டார் எம்மினத்து ஆயர்மகளீர்

கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம்வீழ்வார் மார்பின்

முலையிடைப் போலப் புகின்”29

எனவரும் பாடல்களிலும், ஆயர்கள் தங்கள் பெண்களை மணக்கப்போகும் ஆடவரின் திறனை வீரத்தின் அடிப்படையில் மதிப்பிடக் கைக்கொண்ட வீரவிளையாட்டாகவே இது காட்டப்படுகின்றது. இவ்வீர விளையாட்டில் பறையறைதலும், குரவையாடுதலும் நிகழ்த்தியதாக அறிகின்றோம். ஆயர் வாழ்வில் ஏறுகோடல் சிறப்பாகக் கருதப்பட்டதனை,

“பகலிடக் கண்ணியன் பைதற் குழலன்

சுவல்மிசைக் கோலசைத்த கையன் அயலது

கொல்லேறு சாட இருந்தார்க்கு எம் பல்லிருங்

கூந்தல் அதணை கொடுப்பேம் யாம்”30

என்ற கலித்தொகைப் பாடலடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. இதனை எதிரொலிக்கும் நிலையில்,

“மல்லன் மழவிடை பூர்த்தாற் குரியளிடம்

முல்லையம் பூங்குழல் தான்”31

என இளங்கோவடிகள் காட்டிச் செல்வார்

9.1.2 இளைஞர்கள் ஏழுதழுவும் காட்சி:

ஆயர்குல இளைஞர்கள் சினமிக்க ஏறுகளைத் தழுவியடக்க வீர உணர்ச்சியுடன் பாய்ந்து செல்கின்றனர். தம்மைத் தழுவியடக்கப் பாய்ந்து வரும் இளைஞர்களைக் கண்ட ஏறுகளும் (காளைகளும்) அவர்களை நோக்கிப் பாய்ந்து செல்கின்றன. இக்கடும் போர்க்காட்சியை,

“எழுந்தது துகள்;

ஏற்றனர் மார்பு;

கவிழ்ந்த மருப்பு;

கலங்கினர் பலர்”32

என்கிறது.

ஓர் இளைஞன் கருமையும் செம்மையும் கலந்த நிறமுடைய ஏறு ஒன்றினை அடக்கும் நோக்குடன் அதன் மீது பாய்ந்தான். அவனை அந்த ஏறு (காளை) கூர்மையான கொம்புகளால் குத்திக் கிழித்துத் தூக்கி அலைக்கழித்தன. இச்செய்தியை,

“மேற்பாட்டு உலண்டின் நிறனொக்கும் புன்குருக்கண்

நோக்கஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாக்குத்திக்

கோட்டிடைக் கொண்டு, குலைப்பதன் தோற்றம் காண்”

33

எனக்காட்டும்.

மற்றொரு இளைஞன் வெள்ளைச் சுழியை நெற்றியிலே கொண்ட கருமைநிற ஏற்றைத் (காளையை) தழுவிடக்க முற்பட்டான். அவனை அந்த ஏறு கீழே வீழ்த்தித் தன் இரு கொம்புகளாலும் குத்தி அவன் குடலைச் சரியச் செய்தது. இதனை,

“சுடர்விரிந் தன்ன கரிநெற்றிக் காரி

விடர்இயம் கண்ணிப் பொதுவனைச் சாடிக்

குடர்சொரியக் குத்தி குலைப்பதன் தோற்றம்காண்” 34

என வரும் பாடல் அடிகளாலும், மேலும்,

“செவிமறை நேர்மின்னும் நுண்பொறி வெள்ளைக்

கதன் அஞ்சான் பாய்ந்த பொதுவனைச் சாடி,

நுதி நுணைக் கோட்டால் குலைப்பதன் தோற்றம் காண்”35

ஏறுகளால் குத்தித் துளைக்கப்பட்ட ஆயரின் உடல்களிலிருந்து வழிந்த குருதி அவர்தம் கைகளிலே வடிந்து ஏறுகளைத் தழுவ முடியாதவாறு வழுக்கியமையால் அவர்தம் கரங்களை மண் கொண்டு தேய்த்துப் புலர்ச் செய்து பின்னர் ஏறுகளின் மீது பாய்ந்து அடக்கிய செயல் கடலில் செல்லும் பரதவர் கட்டுமரங்களில் ஏறிச் செல்வது போல் காணப்பெற்றது.

“தொட்டதும், புண்வார் குருதியாற் கைபிசைந்து மெய்திமிரித்

தங்கார் பொதுவர் கடதுட் பரதவர்

அம்பியூர்ந் தாங்கூர்ந்தா ரேது” 36

எனவரும் கலித்தொகைப் பாடல்களிலும் ஏறுதழுவல்களைக் காண முடிகின்றது. இங்குக் கூறப்படும் ஏறுதழுவதல் முல்லைத்திணையின் பாற்படும் களவொழுக்கம் கற்புவாழ்விற்கு வழியமைப்பதனையே முல்லைத்திணைப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. மேற்கூறிய “ஏறுதழுவதல் போன்றதொரு மணவினைமுறை நீலகிரியில் வாழும் தோதுவர்களிடம் பண்டு வழக்கில் இருந்ததாக ‘மலைவாழ் மக்கள் மாண்பு’ என்ற நூலின் ஆசிரியர் குறித்துள்ளார்” 37 காளைப் போர் (Bull fight) மேனாடுகளில் வீரத்தின் அறிகுறியாக நடந்து வருவதனைத் தெரிவிக்கின்றது.38

10. மடலேறுதல்:

இன்று ‘சல்லிக்கட்டு’ என்ற பெயரில் நடைபெறும் காளையடக்கும் வீரவிளையாட்டுப் போட்டி ஒரு பழமையான விளையாட்டு. வீரத்தைத் தெரிவிக்க ஏழுதழுவதல் என்ற நிகழ்வு நடந்த அதே காலகட்டத்தில், ஒரு வித்தியாசமான, குதிரை ஏற்றம் ஒன்றும் நடந்து வந்துள்ளது.

10.1 மடல் என்பதன் பொருள்:

மடல் என்பது கடிதம் என்பதைக் குறிக்கும். தாழை மடல், வாழை மடல், செவி மடல் என்றெல்லாம் வருகிறது. பொதுவாக இலை போன்ற மெல்லிய பகுதியை இது குறிக்கிறது. மடல்

என்பது அக இலக்கியங்களுள் ஒன்றாகும். ஆனால் மடல் என்பது பனங்கருக்கு என்பதனைக் குறிக்கிறது.

பொதுவாக இலையையும், கிளையையும் சேர்த்துப் பிடித்திருக்கும் உறுப்பை காம்பு என்கிறோம். பனை மரத்தில் ஓலையைப் பனைமரக் கொண்டையோடு சேர்த்துப் பிடித்திருக்கும் பகுதியை மட்டை என்பார்கள். இந்த மட்டை முழுக்கவும் பசிய நாறால் மூடப்பட்டிருக்கும். அந்த மட்டையின் ஓரமாய் இருபக்கமும் கூரிய இரம்பத்தின் பல் போன்று நெடிதமைந்திருக்கும், கருத்த பகுதிக்குக் கருக்கு என்று பெயர். எனவே தான் மடலால் செய்த குதிரையில் ஏறி ஊர்ந்து வருதலால் மடல் ஊர்தல் என்று பெயரிட்டுள்ளனர்.

10.2 தொல்காப்பியத்தில் மடலூர்தல்:

மடலேறும் பழக்கம் ஆடவர் மட்டுமே மேற்கொண்டிருந்த ஒன்று. மகளிர் மேற்கொள்ளும் பழக்கம் இல்லை என்பதனை,

“எத்திணை மருங்கினும் மகடுஉ மடல்மேல்

பொற்புடை நெறிமை இன்மையான” 39

(மடலேறுதல் என்பது மகளிர்க்கு இல்லை. ஆடவனே மடலேறுவேன் என்று அச்சுறுத்தும், மடலேறவும் முயல்வான். மகளிர்க்கு அது சிறப்புடையதொன்று அன்று என்பதால், எத்திணையிலும் அது பெருந்திணையேயாயினும் ஒரு பெண் மடலேறுதல் என்பதில்லை — என்பார் தமிழண்ணல்)

“கடலன்ன காமம் உழந்தும் மடல்ஏறாப்

பெண்ணின் பெரும்தக்கது இல்”40

என்ற குறள் தொல்காப்பியரின் கருத்தை அரண் செய்கிறது. ஆயினும், பிற்காலத்தில் பெண்களும் இப்பழக்கத்தை மேற்கொண்டனர்.

10.3 மடலேற்றல் பற்றிய வரையறை:

“தனிஇடந் தொருத்தியைக்

கண்ட பினந்த வொண்டொடி யெய்தலு

மற்றவன் வடிவை யுற்றகிழி எழுதிக்

காமம் கவற்றக் கரும்பனை மடன்மா

ஏறுவர் ஆடவர் என்றனர் புலவர்”46

என்றும் பன்னிரு பாட்டியல் வாயிலாக மடலேறுதல் பற்றி அறிய முடிகிறது.

10.4 மடலேற்றமும், அதன் காரணமும்:

தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தோழி கூற்றில் அமைந்த பாடல்கள் இதை உணர்த்துகின்றன. தலைவன் - தலைவி சந்திப்பு முன்போல் நிகழ்தற்கு உதவ மறுக்கிறாள். தலைவன் பலவகையில் முயன்றும் அவள் இரங்கவில்லையெனில் மடலேறுவான் எனத் தோழியை

அச்சுறுத்துவான். களவு வாழ்வுக்கு இடையூறாகத் தோழி இருக்கின்றாள் என்று கருதும்போதே தலைவன் மடலேற்றம் பற்றிக் குறிப்பான். தோழியை வற்புறுத்துவதற்கு மடல் கூறுவதன்றித் தலைவியை வற்புறுத்துவதற்கன்று எனக் களவுக்காலத்தில் தலைவன் மடலேறுதல் என்னும் காரணத்தை வ.சுப.மாணிக்கனார் குறிப்பிடுகிறார்.”47

10.5 ஐந்திணை மடலேற்றம்:

களவு மேற்கொண்ட தலைவியை எத்தகைய இடர் வந்தாலும் தோழியும், பெற்றோரும் தடையாக இருந்தாலும் வரைந்து கொள்வதற்குரிய இறுதி முயற்சியாக தலைவன் மேற்கொள்வது மடலேற்றமாகும். மடலேறுவேன் எனக் கூறிய அளவில் நிற்பது ஐந்திணை எனக் குறிப்பிடுகிறார் வ.சுப. மாணிக்கனார். தலைவன் மடலேற எண்ணுவதைத் தோழி கேட்குமாறு,

“மடலே காமம் தந்தது; அலரே

மிடைபூ எருக்கின அலர்தந் தன்றே”48

எனக் கூறுகின்றான். தலைவன் தன் நிலையை முழுமையாகக் கூறுவதன் வாயிலாகத் தோழியின் உதவி கிடைக்குமென எண்ணுகின்றான். இதற்கு உரையாசிரியர் பின்னத்தூர் நாராயணசாமி காமம் காழ்க் கொண்டமையால் மடலேறுதலும் வரைபாய்தலுமின்றிப் பிறிதொன்று செய்யக் கிடந்தில்லையென என்பர்.

10.6 கைக்கிளை சார்ந்த மடலேற்றம்:

கைக்கிளை என்பது ஒருதலைக் காமம் என்பர். தலைவன், தலைவி மீது கொண்ட காதலைப் புரிந்து கொள்ளும் வயதும் பக்குவமும் வரப்பெறாதவளாக இருக்கும்போது, அவள் தன்மீது காதல் கொண்டதாக நினைத்து தனக்குத் தானே சொல்லி இன்பம் அடைவது கைக்கிளை எனப்படும். இதனை,

“காமஞ் சாலா விளமை யோள்வயின்

ஏமஞ்சாலா இடும்பை எய்தி”49

புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே, எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. தலைவனின் விருப்பக் குறிப்பினை, அறியும் தன்மை வாய்க்கப் பெறாதவளை ஒரு தலையாக எண்ணி வருந்துகின்றான். அவ்வேளையில் மடலேறுவேன் எனத் தலைவன் கூறுவதும் உண்டு. சான்றாக,

“உளனாவென் னுயிரையுண் டுயவுநோய் கைம்மிக

இளமையான் உணராதாய் நின்தவ நில்லானும்”50

எனவரும் பாடலைச் சுட்டலாம். இதற்கு உரைவகுக்கும் நச்சினார்க்கினியர், வருத்தத்தினையுடைய காமநோய் கைம்மிகும்படியாக யான்சிறிது உயிருடனே இருக்கும் படி என் உயிரை வாங்கிக்கொண்டு நின் இளமைப் பருவத்தை அறியாமல் போகின்றதே எனத் தலைவன் கூறுவதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இதிலிருந்து தலைவி தலைவனைப் புரிந்து கொள்ளும் வயதுடையவள் அல்லள் என்பது பெறப்படும் இப்பாடலின் தொடர்ச்சியில் தலைவன்,

“மறுத்த இவ்வூர் மன்றத்து மடலேறி

நிறுக்குவென் போல்வல் யான் நீபடு பழியே” 51

என கூறுகின்றான். நான் வருந்துவதை விட்டு விட்டு இவ்வூரின் கண்ணே மடலையேறி உனக்கு பழியை உண்டாக்கி விடுவேன் எனத் தலைவியை அச்சுறுத்துகின்றான் தலைவன். அன்பைப் பெறாத போதும் அதனைப் புரிந்து கொள்ளும் நிலையில் அவள் இல்லாதபோதும் மடலேற்றம் வெறும் அச்சுறுத்தலாகவே அமையும்.

தலைவனைப் புரிந்து கொள்ளுவதற்குரிய நிலையைத் தலைவி அடைந்தவுடன், தலைவனின் காதலை ஏற்று கைக்கிளையை, ஐந்திணைக்கு உரியதாக்கலாம். எனவே கைக்கிளை என்பது ஐந்திணைக் களவினை அடைவதின் முதற்படியாக உள்ளது. இதில் மடலேற்றம் என்பது தலைவன் தன்னை தலைவி புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்கான முயற்சியாகவே அமைகிறது எனலாம்.

10.7 பெருந்திணை மடலேற்றம்:

பல்வேறு வகையில் தலைவியைப் பெறும் முயற்சியில் ஈடுபடும் தலைவன் இறுதியாக மடலேறத் துணிகின்றான்.

”ஆணிப்பூளை ஆவிரை, எறுக்கோடு, பிணித்துயாத்து

மல்லல்ஊர் மருகின்கண் இவட்பாடும், இ.:தொத்தான்”⁵²

எனும் கலித்தொகைப் பாடலடிகள் தலைவன் மடலேறித் தலைவியை வரைந்து கொண்டமையைக் குறிப்பிடுகிறது.

தலைவன் மடலேற்றம் அறத்தன்மை உடையது என்பார் வ.சுப. மாணிக்கனார். பெருந்திணை என்பது பொருந்தாக் காமம் அல்லவென்று அவர் கீழ்வருமாறு விவரிக்கிறார். “இற்செறிக்கப்பட்ட காதலியைத் தன் பெருமுயற்சியால் இல்லக்கிழத்தி ஆக்கினான், கற்பியற்படுத்தினான். அப்பெரு முயற்சிக்கு அவன் நாண் விட வேண்டியதாயிற்று. காதற்றொடர்பை மடலேறி ஊருக்கு அறிவிக்க வேண்டியதாயிற்று. இவையெல்லாம் மிகுசெயல் அல்லவா? ஆதலின் பெருந்திணையாயிற்று என்பார் வ.சுப. மாணிக்கனார்.”⁵³

10.8 தொல்காப்பியனார் அகத்திணையியலில் மடலேறுதல்:

“ஏறிய மடற்றிய மிளமை தீர்திறந்

தேறுத லொழிந்த காமத்து மிகுதிறம்

மிக்க காமத்து மிடலொடு தொகைஇச்

செப்பிய நான்கும் பெருந்திணைக் குறிப்பே”⁵⁴

என்றொரு நூற்பாவினைத் தந்துள்ளார். இந்நூற்பா பெருந்திணை இலக்கணம் கூறுகின்றது. இதில் மடலேறுதல் பெருந்திணைக்குரிய செய்தி என்பது புலனாகிறது.

10.9 மடலேறுவதற்கான காரணங்கள்:

(1) தலைவன் தோழியிடம் தலைவியைச் சேர்த்து வைக்க வேண்டுகிறான். தோழி மறுத்துரைக்கிறாள். அப்போது மடலூர்ந்தாவது, தலைவியை அடைதல்.

(2) தன் நெஞ்சுக்குத் தலைவன் கூறுதல்.

10.10 மடலேறத்துணிந்த தலைவன்:

தோழியர் கூட்டத்தோடு இணைந்து இருக்கின்றாள் தலைவி, தலைவியைக் கண்ட தலைவன் அவளை வரைதல் செய்ய எண்ணுகிறான். தன் விருப்பத்தைத் தலைவியிடம் தெரிவிக்கின்றான். அவளோ தோழி தான் அறத்தோடு நிற்க இயலும் என்று நினைக்கின்றாள். எனவே, இத்தகைய குறிப்பினை உணர்ந்த தலைவன் தானே தோழியிடம் தலைவியைத் தன்னுடன் சேர்த்து வைக்க வேண்டுகிறான். அதற்கு மறுக்கின்றாள் தோழி,

“அமிழ்துபொதி செந்நா அஞ்ச வந்த

வார்ந்து இலங்கு வைஎயிற்றுச் சின்மொழி அரிவையைப்

பெறுகதில் அம்ம, யானே! பெற்றாங்கு

அறிகதில் அம்ம இவ்வூரே! மறுகில்

நல்லோள் கணவன் இவன்எனப்

பல்லோர் கூற,யாஅம் நாணுகம் சிறிதே!”⁵⁵

என்ற பாடலில் மடன்மா கூறும் இடனுமாருண்டே என்பதால் தோழி குறை மறுக்கிறாள். தலைவன் தான் மடலேறுவேன் என்று கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

அமிழ்தத்தை விட இனிமையான சிவந்த நாவானது அச்சம் கொள்ளும் படி நேராக முளைத்துத் திகழும் கூர்மையான பற்களையும், சில சொற்களையும் உடைய தலைவியை நான் மடல்மா ஏறிப்பெறுவேன். பெற்ற பின்பு இந்த ஊரிலுள்ள வீதியில் வாழும் மக்கள் பலர் இந்த நல்லாளின் கணவன் இவன் என்று என்னைச் சுட்டிக் கூறுவர். அதனைக் கேட்டு நானும் நாணம் கொள்வேன் என்று தலைவன் கூறுகிறான். தலைவன் தனது நாணப்பண்பை விட்டுவிட்டு மடலூர்ந்தாவது தலைவியை அடைவேன் என்பதால் தலைவனின் பண்பு நலன் புலனாகிறது.

10.11 இணைக்கும் பாலம் மடலூர்தல்:

தலைவன் தலைவி மீது கொண்ட அன்பின் காரணமாக மடலேறத் துணிகிறான் என்பதை,

“மாஎன மடலும் ஊர்ப்ப! பூஎனக்

குவிமுகிழ் எருக்கங் கண்ணியும் குடுப;

மறுகின் ஆர்க்கவும் படுப;

பிறிதும் ஆடுப - காமம் காழ்க் கொளினே”⁵⁶

இப்பாடல் வாயிலாக அறிகின்றோம். தோழியிடம் கூட்டவும் வேண்டி நிற்கின்றான் தலைவன். தோழி மறுக்கிறாள். அப்பொழுது அன்பு மிகுதியால் (காமநோய்) பனைமடலையும் குதிரை என்று எண்ணிக்கொண்டு அரும்பை உடைய எருக்கம் பூவையும் அடையாளமாகத் தலையில் சூடிக்கொள்வர். வீதியில் தம்மைக் காண்போர் ஆரவாரம் செய்யும்படி செய்வர். தான் எண்ணிய செயல் முற்றுப் பெறவில்லையாயின், இறப்பதற்குரிய செயலையும் செய்வர். எனவே, தலைவியை இணைத்து வைக்காவிட்டால், மடலூர்ந்தாவது தலைவியைக் பெறுவேன் என்று தலைவன் உணர்த்துகிறான்.

10.12 குறிப்பால் உணர்த்தும் தலைவன்:

தலைவியோடு தன்னைச் சேர்த்து வைக்கத் தோழியிடம் தன் குறைகூறி வேண்டுகிறான் தலைவன். உடன்படாதபொழுது மடலேறுவேன். அதனால் தலைவியை பலரும் தூற்றுவர். அவளைப் பிரிந்து அதனைச் செய்ய இடம் தரமாட்டேன். எனவே, அத்தகையதொரு துன்பத்தை எமக்கு நல்கிவிடாதே என்று குறிப்பால் உணர்த்துவதை,

“காலையும், பகலும், கையறு மாலையும்,

ஊர்துஞ்சு யாமமும், விடியலும் என்றுஇப்

பொழுது இடைதெரியின், பொய்யே காமம்;

மாஎன மடலொடு மறுகில் தோன்றித்

தெற்றெனத் தூற்றலும் பழியே;

வாழ்தலும் பழியே – பிரிவுதலை வரினே!”⁵⁷

எனக் கூறும். காலைப்பொழுதும், உச்சிப்பொழுதும் பிரிந்தவர்கள் செயலற்று இருப்பதற்கான காரணமான மாலைப்பொழுதும் ஊரின் துயில்கின்ற இடை இரவும், விடியற்காலமும் என்ற இச்சிறுபொழுதுகளின் சிறப்பு ஒருவரால் அறியப்படுமானால் அவர் கொண்ட அன்பு உண்மையானதன்று. பிரிவு நேரிட்டால் பனைமடலால் செய்த குதிரை உருவத்தின் மீதும் ஊர்ந்து, தெருவில் வருகை தரும்போது, இவளால் இவன் இச்செயலைச் செய்தான் என்று பலரும், என் செயலால் தலைவியைத் தூற்றுவதற்கு நான் சிறிதும் இடம் தரமாட்டேன். அவ்வாறு செய்யாமல் அவளைப் பிரிந்து உயிரோடு வாழ்ந்திருந்தாலும் அது எனக்குப் பழியை உண்டாக்கும். எனவே, பழிநேராமல் நீ வழி செய்ய வேண்டும் என்று தலைவன் வேண்டுகிறான்.

10.13 மடலேறும் உபாயம் அறிந்தேன்:

தோழியிடம் நீ தலைவியோடு என்னைச் சேர்த்து வைக்காமல் குறைவைத்து விட்டால் அவளை மடலேறி மணப்பேன் என்று சபதமிடுகிறான் தலைவன்.

“பொன்தேர் ஆவிரைப் புதுமலர் மிடைந்த

பல்நூல் மாலைப் பனைபடு கலிகாப்

பூண்மணி கறங்க ஏறி, நாண்அட்டு,

அழிபடர் உளநோய் வழிவழி சிறப்ப,

இன்னன் செய்தது இதுஎன, முன்றின்று

அவள்பழி துவலும், இவ்ஊர்;

ஆங்குஉணர்ந் தமையின், ஈங்கு ஏகுமார் உளேனே?”⁵⁸

பொன்போன்ற ஆவிரையின் புதிய மலர்களை நெருக்கிக் கட்டிய பல நூல்களை உடைய மாலைகளை அணிந்து பனங்கருக்கால் உண்டாக்கப்பட்ட மனச்செருக்கு கொண்ட குதிரையை அதன் கழுத்தில் பூட்டிய மணிகள் ஒலிக்கும் படி ஊர்ந்து, நாண்பண்பை தொலைத்து,

தலைவியின் எண்ணமே மென்மேலும் மிகுதியாக, இவளாலே உண்டாக்கப்பட்டதே இக்காமநோய் என்று நான் கூறுவேன். இதனைக் காணும் ஊரார்கள் தலைவியைப் பழித்துப் பேசுவர். நான் இந்த வழியை அறிவேன். எனவே, நான் இவ்விடத்தை விட்டு அகன்று செல்கின்றேன் என்று தலைவன் தலைவியை அடையும் உபாயமாக மடலேறுவதைக் கூறுகின்றேன்.

10.14 தனக்குத்தானே கூறிக்கொள்ளும் தலைவன் (உளவியல்):

தலைவியோடு தலைவனை இணைத்து வைக்கத் தோழி மறுக்கின்றாள். அதனால், நான் மடலேறுவேன் என்று தன் நெஞ்சை நோக்கித் தலைவன் கூறுவதாக,

“விழுத்தலைப் பெண்ணே விளையல் மாமடல்

மணிஅணி பெருந்தார் மரபிற் பூட்டி,

வெள்ளன்பு அணிந்து, பிறர்எள்ளத் தோன்றி,

ஒருநாள் மருங்கில் பெருநாண் நீங்கித்,

தெருவின் இயலவும் தருவது கொல்லோ

கவிழ்கவின் அசைநடைப் பேதை

மெலிந்திலள், நாம்விடற்கு அமைந்த தூதே?”⁵⁹

என்று அமைந்துள்ள இப்பாடல், நெஞ்சே! அழகு மிகுதியாகத் திகழும் அசைகின்ற நடையை உடைய தலைவி நம் மீது உள்ளம் கொள்கிறாள். அத்தகைய தலைவியிடம் தூதுவிடுவது என்பது மடலூர்வதாகும். சிறந்த உச்சியை உடைய பனையிடம் முதிர்ந்த தன்மை கொண்ட பெரிய மடலால் செய்த குதிரைக்கு மணிகள் அணிந்த பெரிய மாலையை முறைப்படி அணிவித்து, நாம் வெண்மையான எலும்புகளை மாலையாக அணிந்து கொண்டு, பிறர் இகழும்படி அம்மடல் குதிரை மேல் ஏறி, ஒருநாள் நமது நாணத்தை விட்டுத் தெருவில் செல்வதே சிறந்த வழியாகும் என்று துணியும் தலைவனைக் கூறுகிறது.

பெறற்கரிய தலைவியினைக் காணும் தலைவன் தன் கருத்தை இழக்கின்றான். அவளைக் கண்ட பொழுதிலேயே பள்ளத்தில் பாயும் வெள்ளம் போல தன் நெஞ்சம் அவள் பின்சென்ற பான்மையினைத் தன் பாங்கனுக்கு எடுத்துரைக்கின்றான். பெரிய மலையினிடத்து விழும் அருவி, பாறைகளின் வெடிப்புக்களில் ஒலிக்கும் பல மலரையுடைய சாரலில் அமைந்த சிற்றூரில் உள்ள குறவனுடைய பெருந்தோள் சிறுமகளினது நீரைப்போன்ற மென்மை தீயையொத்த என் வலியைக் கெடச் செய்தது’ என்று நெஞ்சம் சேரக் குறிப்பிடுவான்.

“மால்வரை யிழீதருந் தூவெள் ளருவி

கண்முகைத் ததும்பும் பன்மலர்ச் சாரற்

சிறுகுடிக் குறவன் பெருந்தோட் குறுமகள்

நீரோ ரன்ன சாயல்

தீயோ ரன்னஎன் உரன்அவித் தன்றே”⁶⁰

தலைவி மேல் தலைவன் கொண்ட காமம் மிகுகின்றது. காமம் மிகக் காமத்திற்கும், நாணத்திற்கும் மனத்துக்குள்ளேயே ஒரு போராட்டம் நிகழ்கின்றது.

“அளிதோ தானே - நாணே நம்மோடு

நனிநீடு உழந்தன்று மன்னே; யினியே,

தாங்கு மளவைத் தாங்கிக்

காமம் நெரிதரக் நெரிதரக் கைநில் லாதே!” 61

நாணம் மிகுந்த தலைவன் இப்பொழுது காமத்தின் பொறுக்கலாற்றாமையால் நாணம் நலிகின்ற கட்டத்தை அடைகின்றான்.

“கௌவை யாஞ்சிற, காம மெய்க்கும்;

எள்ளற விடினே; யுள்ளது நாணே;”62

காமத்தால் நாண் அழியத் தலைப்படுகின்றது.

“மிகுபெயல், உப்புச்சிறை நில்லா வெள்ளம் போல

நாணுவரை நில்லாக் காம நண்ணி”63

“காமங் கைம்மிகச் சிறத்தலி னாணிழத்து”64

மேற்காணும் குறிப்புகளையெல்லாம் காமத்து ஆற்றலினையும், அதனால் நாணம் அழிகின்ற பான்மையினையும் புலப்படுத்துகின்றது.

‘மா’ என மதித்து மடல் ஊர்ந்து ஆங்கு மதில் என மதித்து வெண்தேர் ஏறி என்ற குறிப்பினை மோசிகீரனார் என்னும் புலவர் நற்றிணையில் பாடுகிறார். மடல் பாடிய மாதங்கீரனார் என்னும் புலவர் நற்றிணையில் ஒரு பாடலும் (377), குறுந்தொகையில் ஒரு பாடலும் (182) மடலேறுதல் பற்றிச் சிறப்பாகப் பாடியுள்ளார்.

“மடல்மா ஊர்ந்து மாலைசூடிக்

கண்ணகன் வைப்பின் நாடும் ஊரும்

ஒண்ணுதல் அரிவை நலம் பாராட்டி

பண்ணல் மேவலம் ஆகி அரிதூற்று

அதுபிணி ஆக, விளியலாம் கொல்லே”65

குறுந்தொகைப் பாட்டும் தலைவன் கூற்றாக அமைந்துள்ளது. தோழியால் குறை மறுக்கப்பட்ட தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்கு உரைத்தது என்ற துறை அமைந்த அப்பாடலின் கருத்து வருமாறு; நெஞ்சே! அழகு ஒழுக விளங்கும் அசைந்த நடையை உடைய தலைவி நம்மாட்டு நெஞ்சம் நெகிழ்ந்திலள்! நாம் அத்தலைவியினிடத்து விடுகற்கமைந்த தூது சிறந்த உச்சியினையுடைய பனையின்கண் முதிர் தலையுடைய பெரிய மடலால் செய்த குதிரைக்கு மணிகளமைந்த பெரிய மாலையை முறைமையோடு அணிந்து நாம் வெள்ளிய எலும்பை அணிந்து

கொண்டு பிறர் இகழும் படி அம்மடல்மாவின் மேல் தோன்றி ஒரு நாளில் பெரிய நாணத்தை விட்டுவிட்டுத் தெருவின்கண் செல்லவும் தகுவதோ? என்பதாகும். குறுந்தொகைப் பாடலில்,

“விழுத்தலைப் பெண்ணே விளையன் மாமடல்

மணியணி பெருந்தார் மரபிற் பூட்டி,

வெள்ளன்பு அணிந்து, பிறர் எள்ளத் தோன்றி

ஒருநாள் மருங்கிற் பெருநாண் நீங்கி,

தெருவின் இயலவுந் தருவது கொல்லோ -

கவிழ்ந்தவின் அசைநடைப் பேதை

மெலிந்திலள்; நாணம்விடற் அமைந்த தூதே” 66

என்று கூறலாம்.

மடலேறுதல் பற்றி நல்ல விளக்கம் அமைந்த இவ்விரு பாடல்களையும் பாடிய சிறப்பினால் இப்பாடல்களைப் பாடிய புலவர் ‘மடல் பாடிய’ என்ற சிறப்பொடு ‘மடல் பாடிய மாதங்கீரனார்’ என்று அழைக்கப்பெற்றார்.

தலைவிமேல் காமுற்ற தலைவன், தலைவியின் அழகு உருவத்தினை ஒரு கிழியில் எழுதிக் கொண்டு அதைத் தன் கையில் தாங்கிப் பிடித்து, தன்னைத் துன்புறுத்தியவள் இன்னாள் என்பதைப் பலரும் அறிந்து கொள்ள மடல்மா ஊர்ந்து மறுகிற் செல்வான்.

“..... அரிவையைப்

பெறுகதில் அம்ம, யானே! பெற்றாங்கு

அறிகதில் அம்மஇவ் வூரே! மறுகில்

நல்லோள் கணவன் இவள் எனப்

பல்லோர் கூறி, யாம் நாணுகஞ் சிறிதே” 67

இந்தக் கருத்து ‘கற்றறிந்தார் ஏத்துங் கலி’ யிலும் இடம் பெற்றுள்ளது. அதில் காமநோய் என்று கபிலர் பாடிய பாடல் ஒன்று உள்ளது. இதனை,

“ஒறுப்பின்யான் ஒறுப்பது நுமரையான் மற்றிந்நோய்

பொறுக்களம் வரைத்தன்றிப் பெரிதாயிற் பொலங்குழாய்

மறுத்திவ்வூர் மன்றத்து மடலேறி

நிறுக்கவென் போல்வல்யான் நீபடு பழியே” 68

என்கிறது. மடலேறுதல் குறித்துக் குறுந்தொகையின் உரையில் டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதய்யர் அவர்கள் விளக்கம் தந்துள்ளார். காமம் மிக்க தலைவன் பணைமடலால் குதிரை போல் ஓர்

உருவம் பூட்டித் தன் உருவத்தையும் தலைவி உருவத்தையும் ஒரு படத்தில் எழுதிக் கையிலேந்தி அதன்மேல் யாவரும் அறிய ஊர்ந்து வருதலை மடலேறுதலென்பர். அங்ஙனம் அவன் வருவதைக் கண்ட ஊரினர் படம் முதலியவற்றால், இன்னவளுக்கும் இவனுக்கும் நட்பு உண்டு என்பதை அறிந்து அதனை வெளிப்படக் கூறிப் பழிப்பர். அதுகேட்டு தமர் மணம் புரிவிப்பர். மடலேறும் தலைவன் நீறு, எருக்கமாலை, ஆவிரம்பூமாலை, முதலியவற்றை அணிந்து வருதல் வழக்கமென்று தெரிகின்றது.

இக்கூற்றின் விளக்கமாக சில குறுந்தொகைப் பாடல்களும், சில கலித்தொகைப் பாடல்களும் மடலூர்தலைப் பற்றிய விளக்கங்களை நயமுறத் தருகின்றன. அப்பாடல்கள் வருமாறு:

“பொன்நா ஆவிரைப் புதுமலர் மிடைந்த

பூண்மேனி கறங்க வேறி நாண் அட்டு,

அழிபடர் உள்நோய் வழிவழி சிறப்ப,

இன்னள் செய்து இதுவென முன்னின்று

அவள்பழி துவலும் இவ்வூர்;

ஆங்குணர்ந் தமையின் ஈங்கு ஏகுமார் உளேனே”⁶⁹

என்றும்,

“மணிப்பீலி சூட்டிய நூலொடு மற்றை

அணிப்பூளை ஆவிரை எருக்கொடு பிணித்தியாத்து

மல்லலூர் மறுகின்கண் இவட்பாடும் இ.தொக்தொன்

எல்லீருங் கேட்பீமின் என்று”⁷⁰

“அணியலங் காவிரைப் பூவோடு எருக்கின்

பிணையல் அம்கண்ணி மிலைந்து, மணியார்ப்ப

ஓங்கியருங் பெண்ணே மடலூர்ந்தென் எவ்வ நோய்

தாங்குதல் தேற்றா இடும்பைக்கு உயிர்ப்பாக

வீங்கிழை மாதர் திறத்தொன்று நீங்காது

பாடுவேன் பாய்மா நிறுத்து”⁷¹

“புனவரை யிட்ட வயங்குதார்ப் பீலி,

பிடியமை நூலொடு பெய்ம்மணி கட்டி,

அடர்பொன் அவிரேய்க்கும் ஆவிரங்கண்ணி;

நெடியோன் மகன்நயந்து தந்தாங்கு அணைய

வடிய வடிந்த வனப்பின் என் நெஞ்சம்”72

மேற்கூறிய பாடல்களின் மூலம் மடலூர்தலின் சிறப்பினை அறிய முடிகின்றது.

சான்றீர்! வாழ்வீராக; ஓரிடத்து ‘வெற்றியினையுடைய குதிரையின் மேலேயிருந்து போர்த்தொழிலை நடத்துவேனாகிய என்னை அம்மாவல்லதா மடன்மாவிலே ஏறி அக்காலத்தேயன்றி மன்றின்கண்ணே தன்னை உள்ளுவித்தவள் என்றும்,’ ‘உலகத்தையெல்லாம் பாதுகாத்தலை முயலும் உள்ளத்தை உடையேனாகிய என்னை ஒருவர்பால் ஒன்றை இரத்தலை முயலும் இன்னாதாகிய வருத்தத்தைச் செய்தவர்’ என்றும் வழுவின் சொற்கள் சொல்லாத படி தெள்ளிய நாவினாலே வார்த்தை சொல்ல வல்லார் முன்னே சொல்லுதல் வல்லேனாகிய என்னைப் பிறர் முன்னே ஒன்றையும் கல்லாத தன்மையனாகக் காட்டியவர்’ என்றும் தலைவன் குறிப்பிடுகின்றான்.

“அடன் மாமேல் ஆற்றுவேன் என்னை மடன்மாமேல்

மன்றம் படர்வித் தவள்; வாழிச் சான்றீர்!

புரவு ஊக்கும் உள்ளத்தேன் என்னை இரவு ஊக்கும்

இன்னா இடும்பை செய்தாள்; அம்ம சான்றீர்

வல்லார்முற் சொல்வல்லேன்’ என்னைப் பிறர் முன்னர்க்

கல்லாமை காட்டியவள்; வாழி சான்றீர்”73

இவ்வாறு சொல்லி அவ்வூரிடத்து மறுகின் கண்ணே கண்டார் வருந்த மடன்மாவை ஏறிப்பாட, திருந்தின இழையினை உடையாளைத் தான் பெறுதற்குப் பொருந்தின வார்த்தைகளைத் தான் கூறக்கேட்டுப் பகைவர் போர்த்தொழிலை வல்ல பாண்டியனுக்கு அஞ்சி அரிய திறை கொடுக்குமாறு போலத் தமர் குடிப்பமுதாம் என்று அஞ்சி, தலைவியை அவ்விடத்தே கொடுத்தார்.

“வருந்தமா ஊர்ந்து, மறுகின் கண் பாடத்

திருந்திழைக் கொத்த கிளவிகேட்டு, ஆங்கே,

பொருந்தாதார் போர்வல் வழுதிக்கு அருந்திறை

போலக் கொடுத்தார் தமர்”74

இதனால் பிற்காலத்தில் மடலேறுகின்ற மரபு இருந்தது என்பது புலனாகின்றது.

10.15 திருக்குறளின் காமத்துப்பாலில் மடலேறுதல்:

திருவள்ளுவர் காமத்துப்பாலின் ‘நாணுத்துறவுரைத்தல்’ என்ற அதிகாரத்தில் ஆறு பாடல்களில் ‘மடலேறுதல்’ குறித்துப் பாடியுள்ளார்.

“காமம் உழந்து வருந்தினார்க்கு ஏமம்

மடல்லது இல்லை வலி”75

‘காமத்தால் துன்புற்று காதலியின் காதலைப் பெறாமல் வருந்தியவர்க்குக் காவலான மடலூர்தலல்லாமல் வலிமையான துணை வேறொன்றும் இல்லை’ என்றும்,

“நோனா உடம்பும் உயிரும் மடலேறும்

நாணினை நீக்கி நிறுத்து”76

‘காதலியின் பிரிவாலாகிய துன்பத்தைப் பொறுக்காத என் உடம்பும் உயிரும் நாணத்தைத் துறந்து மடலூரத் துணிந்தன’ என்றும்,

“நானொடு நல்லாண்மை பண்டுடையேன் இன்றுடையேன்

காமுற்றார் ஏறும் மடல்”77

‘நாணமும் நல்ல ஆண்மையும் முன்பு பெற்றிருந்தேன்’, காதலியைப் பிரிந்து வருந்துகின்ற இப்போது காமம் மிக்கவர் ஏறும் மடலையே பெற்றுள்ளேன் என்றும்,

“தொடலைக் குறுந்தொடி தந்தாள் மடலொடு

மாலை உழக்குந் துயர்”78

‘மடலேறுதலோடு மாலைக்காலத்தில் வருந்தும் துயரத்தை மாலைபோல் தொடர்ந்த சிறு வளையணிந்த காதலி எனக்குத் தந்தாள்’ என்றும்,

“மடலூர்தல் யாமத்தும் உள்ளுவேன் மன்ற

படல்ஒல்லா பேதைக்கென் கண்”79

‘மடலேறுதலைப் பற்றி நள்ளிரவிலும் உறுதியாக நினைக்கின்றேன்; காதலியின் பிரிவின் காரணமான என் கண்கள் உறங்காமலிருக்கின்றன என்றும், கடல் போன்ற காமநோயால் வருந்தியும் துன்பத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டு மடலேறாமலிருக்கும் பெண்பிறப்பைப் போல் பெருமையுடைய பிறவி இல்லை’ என்று தலைவன் கூற்றாகவும், தன் கூற்றாகவும் திருக்குறளில் திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார்.

11. இலக்கியங்கள் காட்டும் வரைவு கடாதல்:

பண்டைத் தமிழகத்தில் கற்பு மணமே நடைபெற்று வந்தது. ஆணும், பெண்ணும் ஒருவரை ஒருவர் களவு பூண்டு மணம் புரிந்து கொண்டனர். இருவர் உள்ளத்திலும், தோன்றும் அன்பு என்னும் உணர்வு அவர்களை ஒன்றாக இணைந்தது.

11.1 களவு மணம்:

களவில் ஈடுபட்ட இருவர் எக்காலத்திலும் பிரியாமல் ஒன்றுபட்டு வாழவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தவே களவுக்கு காரணம் ஊழ்வினை என்கிறார் தொல்காப்பியர் இதனை,

“வெளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதல் என்று

என்பது விளக்கும் மணந்து கொள்ளும் முறைமையைக் களவு புணர்ச்சி வெளிப்பட்ட பின் மணந்து கொள்ளுதல், களவுப் புணர்ச்சி வெளிப்படுவதற்கு முன்பே மணந்து கொள்ளுதல் எனக் களவில் இருவகை உண்டென்பர் தொல்காப்பியர்.

11.2 குறுந்தொகையில் வரைவு கடாதல்:

தலைவன் தலைவியரின் உள்ள உணர்வுகளை அவர்கள் மனதில் நிகழும் காதல் நெகிழ்வுகளைப் படிப்பவர் மனதில் நெஞ்சில் ஓவியமாகப் பதியும் வண்ணம் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். அவற்றில் சிலவற்றைக் கீழே காணலாம்.

11.3 அழகுநலம் பாராட்டல்:

தலைவன் தலைவியின் கூடல் நிகழ்ச்சியின் போது தலைவன் அழகுநலம் பாராட்டல் சிறப்பாகப் பேசப்படுகிறது. தலைவன் புணர்ச்சிக் கூட்டம் பின் தலைவியின் கூந்தலைப் புகழ்ந்து கூறியது இப்பாடல்,

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சறைத் தும்பி!

காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ,

பயிலியது கெழிஇய நட்பின், மயிலியல்

செறிஎயிற்று அரிவை கூந்தலின்

நறியவும் உளவோ, நீ அறியும் பூவே!”81

பலவண்ண மலர்களில் தேனையே ஆராய்ந்து உண்ணும் வாழ்க்கையை உடைய வண்டே நீ அறிந்த மலர்களில் எம் தலைவியின் கூந்தலைப் போன்ற மணமுடைய மலரினைக் கண்டதுண்டோ என்று தலைவிமேல் கொண்ட அன்பால் வண்டிடம் விளக்கம் கேட்பதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

11.4 அன்பின் மாண்பு:

தெய்வத்தால் கூட்டம் நிகழ்ந்தது. அக்கூட்டம் நெஞ்சம் கலந்து அமைந்ததை,

“யாயும் ஞாயும் யார் ஆகியரோ?

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளீர்?

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்?

செம்புலப் பெயல்நீர் போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே”82

என்கிறது. உறவினரல்லாத ஒருவனும் ஒருத்தியும் களவு புணர்ச்சியால் கருத்தொருமித்து, செந்நிலத்திலே செய்யக்கூடிய மழைநீர் அந்நிலத்தின் தன்மையைப் பெற்றுத் திகழ்வதுபோல் ஒன்றி விடுகின்றனர் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

11.5 காதல் மிகுதி:

காதல் நோயுற்ற ஒருவன் தன் நிலையை மற்றவர் அறியாவண்ணம் மறைக்காமல் காதல்படுத்தும் பாட்டைத் தன் தோழனுக்கு விளக்குவதாய் அமைந்தது ஒரு பாடல்.

“இடிக்கும் கேளீர்! நும்குறை ஆகம்

நிறுக்கல் ஆற்றினோ நன்றுமன் தில்ல;

ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கில்

கையில் ஊமன் கண்ணின் காக்கும்

வெண்ணெய் உணங்கல் போலப்

பரந்தன்று, இந்நோய்; நோன்றுகொளற்கு அரிதே!”⁸³

வெய்யிலில் காய்கின்ற கற்பாறையிலே கையில்லாத ஊமை ஒருவன் கண்ணால் மட்டும் பாதுகாக்க முயலும் வெண்ணெய் உருண்டைப் போல இந்நோய் என் உள்ளம் முழுவதும் பரவிவிட்டது. இதனை என்னால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை என்று தெரிவிக்கின்றனர்.

11.6 கலங்கும் நெஞ்சம்:

தலைவன் மீது தலைவி கொண்டிருக்கும் அன்பானது பிரிவுக் காலத்தில் அதிகமாகும் முன்பு ஒருமுறை மாமரத்தில் வாழும் தெய்வத்தின் முன்னிலையில் உன்னை விட்டுப் பிரியேன் என்று தெய்வச் சான்றாகச் சூளுரைத்திருந்தான். அவன் வெளியூர் செல்ல நேர்ந்தது. திரும்பி வர நாள் ஆயின. பிரிவினால் வருந்திய தலைவிக்குத் தலைவன் அன்று தெய்வம் சான்றாக அளித்த உறுதிமொழி நினைவுக்கு வந்தது. சொன்ன உறுதி தவறி நடந்தால் அந்தத் தெய்வமே வருத்துமே என்று எண்ணிக் கலங்கினாள். தலைவன் தனக்கொரு கொடுமையும் செய்யவில்லை என்றும் கூறி தலைவனைத் தெய்வம் வருத்தலாகாது என வேண்டுகிறாள். தலைவன் மீது தலைவி கொண்டிருக்கும் மாறா அன்பிற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும் அப்பாடல்,

“மன்ற மராஅத்த வேளமுதிர் கடவுள்

கொடியோர்த் தொறாஉம” என்ப; யாவதும்

கொடியர் அல்லரளம் குன்றுகெழு நாடர்;

பசையி பசந்தன்று, நுதலே;

ஞெகிழ் ஞெகிழ்ந்தன்று, தடமென் தோளே!”⁸⁴

தன்னால் தன் தலைவனுக்குத் துன்பம் ஏற்பட்டுவிடக்கூடாது என்று எண்ணும் தலைவியின் உள்ளத்தை ஒவியமாக்கிக் காட்டுகின்றது கபிலரின் இப்பாடல்.

11.7 காதலின் உயர்வு:

சிறைப்புறமாக நிற்கும் தலைவன் கேட்கும் வண்ணம், தலைவியை மணம் புரியாது காலம் கடத்தும் தலைவனைப் பழித்துரைக்கின்றாள் தோழி. அப்பொழுது தலைவி தான் தலைவனுடன் கொண்டிருக்கும் நட்பினை விளக்குகிறாள். அந்த நட்பானது (காதல்) இவ்வுலகைக் காட்டிலும்

பெரியதாகவும், வானத்தை விட உயர்ந்ததாகவும், கடல் நீரை காட்டிலும் ஆழமானதாகவும் தலைவன் மீது தான் கொண்டுள்ள பற்றினைத் தோழிக்கு விளக்குவதாக அமைந்த பாடல்,

“நிலத்தினும் பெரிதே; வானினும் உயர்ந்தன்று;

நீரினும் ஆரளவு இன்றே – சாரல்

கருங்கோல் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு,

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே!”⁸⁵

இப்பாடலில் கருமையான காம்புகளை உடைய சிறிய குறிஞ்சிப் பூக்களின் அரிதின் முயன்று தேடிய பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடன் என்பதால் அவன்மேல் கொண்ட காதல் சிறிது சிறிதாக பெருகி இன்று வரையறை செய்ய முடியாத அளவிற்கு பெருகிவிட்டது.

11.8 தொடரும் காதல்:

தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து பரத்தையர்போல ஈடுபாடு கொண்டிருந்து விட்டு மீண்டும் தலைவியிடம் வாயில் வேண்டுகிறான். தலைவியின் கோபமோ தலைவனைக் கண்டதும் சூரியனைக் கண்ட பனிபோல் மறைந்தது. அதனால் தலைவன் செய்த குற்றத்தை மறந்து மன்னித்து விடுகின்றான். பண்டைத் தமிழ்குடிப் பெண்களின் பாராட்டத்தக்க பண்புகளில் ஒன்றாக இது திகழ்கின்றது என்பதை அம்முவனார் என்ற புலவர்,

“அணிற்பல் அன்னகொங்கு முதிர் முண்டகத்து

மணிக்கேழ் அன்ன மாநீர்ச் சேர்ப்ப!

இம்மை மாறி மறுமை ஆயினும்,

நீ ஆகியர் என் கணவனை;

யான் ஆகியர் நின் நெஞ்சநேர் பவளே!”⁸⁶

என்ற பாடல் வரிகள் தலைவி தலைவன் மீது கொண்ட அன்பு அடுத்த பிறவியிலும் இவனே தனக்குக் கணவனாகவும், அவன் மனதிற்குப் பிடித்த தலைவியாகத் தானே இருக்க வேண்டும் என்பதை அழகாகப் புலப்படுத்துகிறான்.

12. பொருத்தம் பார்த்தல்:

பொருத்தம் பார்த்தல் பண்டும் இருந்தது. தொல்காப்பியச் சூத்திரம் இதற்குச் சான்றாகவுள்ளது. ‘பிறப்பே குடிமை’ எனத் தொடங்கும் சூத்திரம். பிறப்பு என்பது ஈண்டுக் குலத்தைக் குறித்தது எனலாம். குடிக்கு ஏற்ற ஒழுக்கலாறும், வயதும், தோற்றமும், நோக்கப்பட்டன எனலாம். இவை அனைத்தும் பொருந்தியிருப்ப நோக்கினர். எல்லாப் பொருத்தங்களும் உடையவர் தெய்வத்தால் எதிர்பட்டு களவு கொண்டனர் என்பது தெரிகிறது.

13. பரிசுமளித்தல்:

பெண்ணுக்கு மணமகன் பரிசுமளிக்கும் வழக்கம் தொன்றுதொட்டு தமிழரிடையே நிலவியது. அன்று முலை விலை, சிறுவளை விலை, பரியம் என்று அறியப்பட்டது. பாசிழை விலையென்றும் பெயர் உண்டு.

“இரும்பிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர்
கடுங்கண் கோசர் நியமம் ஆயினும்
உறும் எனக் கொள்குநர் அல்லர்
நறுநுதல் அரிவை பாசிலை விலையே” 87

என்று அகநானூறு பாடலிலும்,

“..... தண்டுறை ஊரன்
சிறுவளை விலையெனப் பெருந்தோர் பண்ணிளம்
முன்கடை நிரீஇச் சென்றிசி னோனே” 88

என்று நற்றிணை பாடலிலும்,

“முழங்கு கடல் முழவின் முசிறி யன்ன
நலஞ்சால் விழுப்பொருள் பணிந்து கொடுப்பினும்
புரையர் அல்லோர் வரையலாள் இவளென” 89

என்னும் புறநானூறு சான்றுகளால் இதனை நன்குணரலாம்.

14. மலரணிதல்:

வரைவு கடாவுவதற்கு முன்பு பெண்கள் மலர் சூடுதல் வழக்கில்லை என்றும் கூந்தலில் தலைவன் மலர் சூட்டுதல் ஒருவகைத் திருமணக் கரணமாகுமென்றும் டாக்டர் வ.சுப. மாணிக்கனார் அவர்கள் தம் தமிழ்க் காதலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். ஆனால் இக்கருத்து ஏற்படையதன்று என்பது பல பாடல்களால் அறியப்படுகின்றது.

ஒரு தலைவி தன்னுடைய தாய் தன் கூந்தலை வகுத்து மலர் சூட்டுவதை மறுக்கிறாள். அத்தகையவர் தலைவன் சூடிய முல்லை பூவை முடித்துச் சடை தாழ அவனுடன் சென்றாள்.

“பொலந்தொடி தெளிர்ப்ப வீசிச் சேவடிச்
சிலம்புநக இயலிச் சென்ற என் மகட்கே -
சாந்துளர் வணர்குரல் வாரி, வகை வகுத்து
யான்போது துணைப்பத், தகரம் மண்ணாள்” 90

தலைவனைக் களவுக் காலத்துக் கண்டு பேசும் தோழி,

“... மலர்களைக் குவலைத்
தேம்பாய் ஒண்பூ நறும்பல அடைச்சிய
கூந்தல் மெல்லனை துஞ்சிப் பொழுதுபடக்” 91

என இரவில் வருமாறு கூறுகின்றாள்.

கபிலருடைய குறிஞ்சிப்பாட்டில் தலைவியும் தோழியும் பலவகையான மலர்களைப் பறித்துத் தலையில் சூடிக் கொண்டதாகப் பாடுகின்றார்.

“பல்வே றுருவின் வனப்பமை கோதையெம்

மெல்லிரு முச்சிக் கவின்பெறக் கட்டி” 92

இச்சான்றுகளால் பெண்கள் மலர் சூடுதல் வழக்கமே என்று உணரலாம்.

15. பண்டைத்தமிழரின் பெருமித வாழ்க்கை கலாச்சாரம்:

பண்டைத் தமிழர் பீடுடன் வாழ்ந்தனர் என்பது சங்க நூல்களால் அறியக்கிடக்கும் உண்மையாகும். பெருமிதம் என்பது,

“கல்வி தறுகண் இசைமை கொடையெனச்

சொல்லப் பட்ட பெருமித நான்கே”93

என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின்படி, கல்வி, தறுகண், புகழ், கொடை என்னும் நான்கு பற்றி வீரம் பிறக்கும் என்பது அறியலாம். வீரத்தினைப் பெருமிதம் என்று கூறியதன் காரணம் யாதெனில், எல்லாரொடும் ஒப்ப நில்லாது பேரெல்லையாக நிற்கும் பெருமிதம் எனப்படும் என்பார் பேராசிரியர். எனவே, வீரம் மிக்க ஒருவன் மற்றவர்களைப் பார்க்கிலும் சிறந்து விளங்குவான் என்பது பெறப்படுகின்றது. கல்வி என்பது தவம் முதலிய வித்தை. தறுகண் என்பது அஞ்சத்தக்கன கண்ட இடத்து அஞ்சாமை. இசைமை என்பது இன்பமும் பொருளும் மிக்க பயப்பினும் பழியொடு வருவன செய்யாமை, கொடை என்பது உயிரும் உடம்பும் உறுப்பும் முதலாகிய எல்லாப் பொருள்களும் கொடுத்தல்’ என்று விளக்கியுள்ளார் பேராசிரியர். பண்டைத் தமிழர் இங்கு கூறப்பட்ட நான்கிலும் சிறந்து விளங்கினர் என்பதற்கு இலக்கியச் சான்றுகள் உள்ளன.

15.1 பண்டைத்தமிழரின் பெருமித வாழ்க்கை கலாச்சாரம் ‘கல்வி’

தலைவன் ஒருவன் கல்வியிற் சிறந்து விளங்கினான். அவன் கல்வி மிக்க அறிஞர்களின் அவைகளில் சிறக்கப் பேசும் வன்மை பெற்றிருந்தான். தலைவன் ஒரு தலைவியைக் காதலித்தான். ஆனால், அவள் இவனிடத்தே அன்பு செலுத்தாமையால் தலைவன் மடல் ஏறி உயிர் துறக்கக் கருதினான். அப்போது அவன் சான்றோர்களைப் பார்த்து சான்றீர்! கற்றவர் முன்னர்ச் சிறக்கப் பேசும் என்னைப் பிறர் முன்னே ஒன்றையும் கல்லாத தன்மையனாகக் காட்டிவிட்டாள் தலைவி என்ற கருத்துப்பட,

“வல்லார்முற் சொல்வல்லேன் என்னைப் பிறர்முன்னர்க்

கல்லாமை காட்டியவள்; வாழி - சான்றீர்” 94

எனக் கூறினான்.

15.2 பண்டைத்தமிழரின் பெருமித வாழ்க்கை கலாச்சாரம் 'வீரம்'

தறுகண் என்பது அஞ்சத்தக்கன கண்ட இடத்து அஞ்சாமையாகி வீரம். பண்டைத் தமிழர் தம் மக்கள் வீரமக்களாக வாழவேண்டுமென்று விரும்பினர். எனவே, தாய் தன் மகனுக்குப் பால் ஊட்டுங்கால் வீரத்தினையும் குழைத்து ஊட்டினாள். பொன்முடியார் என்ற புலவர் தன் மகனிடம் கூறுவார் போன்று மகனைப் பெற்றெடுத்தல் தாயின் தலையாய கடன் என்றும், அவனைச் சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தையின் கடன் என்றும், வேலைக் கூர்மையாக்கிக் கொடுத்தல் கொல்லனின் கடன் என்றும், அவனுக்கு நல்லொழுக்கம் நல்குதல் வேந்தர்க்குக் கடன் என்றும், ஆனால், போரில் அஞ்சாது நின்று பகை மன்னரின் களிற்றினைக் கொன்று மீளுதல் காளையாகிய அவனுடைய கடன் என்றும் கூறுகின்றார். இதனை,

“ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக் கடன்;

சான்றோ னாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே,

வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே;

நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே;

ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக்,

களிறுஎறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே”⁹⁵

என்ற புறநானூற்றுச் செய்யுள் விளக்குகிறது. தன் மகன் ஆண்மையுடன் விளங்குதல் வேண்டும் என்பதே தாயின் குறிக்கோளாக விளங்கியது. ஆதலால், தம் புதல்வர் போர்க்களம் புகுந்து, அரும்போர் புரிந்து இறந்துபட்டனராயினும் அதற்காக ஒரு தாய் கொக்கின் வெண்மையான இறகினைப் போன்று வெள்ளிய நரைத்த கூந்தலை உடையவள். இவளது மகன் மிகவும் இளையவன். அவன் தன் மீது எதிர்த்து வந்த களிற்றினைக் கொன்று தானும் இறந்தான். இச்செய்தியினைக் கேட்ட அம்முதியவள் தன் மகனின் வீரச் செய்கைக்கு மகிழ்ந்து அவனைப் பெற்ற நாளினும் பெரிதும் மகிழ்ந்தாள். ஒரு தாயின் இத்தகைய வீரத்தினைக் கண்ட பூங்கண் உத்திரையார் என்ற பெண்பாற் புலவர் அத்தாயின் வீரத்தினைப் பாராட்டினர். இதனைக் கீழ்க்காணும் புறநானூறு,

“மீன் உண் கொக்கின் தூவி அன்ன

வால்நரைக் கூந்தல் முதியோள் சிறுவன்

களிறு எறிந்து பட்டனன் என்னும் உவகை

ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதே”⁹⁶

என்கிறது.

ஒரு தமிழ்த்தாய் தன் மகன் தன் தலைவனைப் போன்று அழகுடன் விளங்குதல் கண்டு மகிழ்ந்து அவனுக்குச் சில அறிவுரைகளில் கூறுகின்றாள். “மகனே! நீ அழகால் நின் தந்தையை ஒத்திருப்பது கண்டு யான் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். ஆனால் நீ உன் தந்தையைப் போல் போரில் பகைவரை வென்று வெற்றியைப் பெறுதல் வேண்டும். மேலும், துலாக்கோல் போன்று, நீ நடுநிலையினின்று பிறழ்தல் கூடாது. அதுவே, என் ஆசை என்ற கருத்தினையுடைய கீழ்க்காணும் கலித்தொகைச் செய்யுளில்,

“செம்மால் வனப்பெல்லாம் நுந்தையை யொப்பினும், நுந்தை
நிலைப்பாலுள் ஒத்த குறியென்வாய்க் கேட்டொத்தி
கன்னிய தெவ்வர்க் கடந்து களங்கொள்ளும்
வென்றிமாட் டொத்தி பெரும!மற்று ஒவ்வாதி!
பால்கொளல் இன்றிப் பகல்போல் முறைக்கு ஒல்காக்
கோல்செம்மை யொத்தி பெரும”97

பண்டைத் தமிழர் தம் பெண்களை வீரம், புகழ் அறிவு முதலிய நலன்களில் சிறந்தவர்க்கே மணம் செய்து கொடுத்தனர். ஆண்மை அற்றவர் மிக்க பொருள் படைத்த அரசரேயாயினும் அத்தந்தையர் தம் மகளிரை அன்னார்க்கு மணம் செய்து கொடுக்க மறுத்தனர். அதுவுமன்றி, ஆண்மை அற்றவரைப் பண்டைத் தமிழ்ப் பெண்கள் மணம் செய்து கொள்ள மறுத்தனர் என்பதை,

“நலஞ்சால் விழுப்பொருள் பணிந்துவந்து கொடுப்பினும்
புரையர் அல்லோர் வரையவள் இவள்ளனத்
தந்தையும் கொடா அன்”98

என்ற பாடலடிகள் பரணர் வாக்கால் அறியலாம்.

15.3 பண்டைத்தமிழரின் பெருமித வாழ்க்கை கலாச்சாரம் ‘இசைமை’

இசைமை என்பது இன்பமும், பொருளும் மிகப் பயப்பினும் பழியொடு வருவனச் செய்யாமை எனவே, தமிழர் வீரம் மிக்கு விளங்கினராயினும் அன்னார் ஆற்றிய போர் அறப்போரன்றி மறப்போர் அன்று. போர் நடக்கும் காலத்தில் அஞ்சி முதுகுகாட்டிச் செல்பவர். நடுங்கும் உள்ளம் உடையவர் தலைமயிர் குலைந்தோர், படைக்கலம் இழந்தோர், போரில் புண்பட்டோர், தம்மினும் இளையோர் ஆகிய இவர்கள் மீது பண்டைத் தமிழ் வீரர் அம்பினைச் செலுத்தார். தமிழ் வீரர் ‘மறன் இழுக்கா மானம்’ என்பது வீரத்தின் வழுவாப் பெருமை என்பதாகும்.

“அறன் இழுக்காது அல்லவைநீக்கி மறன்இழுக்கா
மானம் உடையது அரசு”99

என்ற திருக்குறளுக்கு விளக்கவுரை எழுதப்போந்த பரிமேலழகர் ‘மறன் இழுக்கா மானம்’ என்பது இன்னது என்பது சொல்லலாம் என்பர்.

வீரர் அல்லாதார் மேலும், முதுகிட்டார் மேலும், மூத்தோர் இளையோர் மேலும் செல்லுதல் படைமடம் எனப்படும். பேகனது வீரச் சிறப்பினைப் பாராட்டப் புகுந்த பரணர்,

“கடாஅ யானைக் கழற்கால் பேகன்
கொடைமடம் படுதல் அல்லது,

என அவனது வீரத்தினைப் புகழ்ந்தார்.

பண்டைத் தமிழர் வீரத்தோடன்றி மானத்தோடும் விளங்கினர். ‘மானம் என்பது தன் நிலையில் தாழாமையும், தெய்வத்தான் தாழ்வு வந்துழி உயிர் வாழாமையுமாம்’ என்பர் பரிமேலழகர். சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை என்பான் சோழன் செங்கணானோடு போர் புரிந்து தோல்வியடைந்து சிறையில் கிடந்தான். ஒருமுறை சிறைக் காவலரைத் தண்ணீர் தரும்படி கேட்க, அவர்கள் உடனே அவனுக்குத் தண்ணீர் கொடுக்காமல் சிறிதுகாலம் தாழ்த்திப் பின்னர்க் கொண்டு வந்தனர். சேரமான் மானமிக்கவனாதலின் அத்தண்ணீரைப் பருகாது, குழவி இறப்பினும் (புறம் - 74) என்ற பாட்டின் மூலம் தன் கருத்தினைத் தெரிவித்து இறந்தான். இதனால் பண்டைத் தமிழர் உயிரினும் மானத்தினைச் சிறந்ததாகக் கருதினர் என்பது வெள்ளிடை மலைப்போல் விளங்குகின்றது. தன் உயிர் போனாலும் ஒருவன் தன் குடிபிறப்பிற்குப் பொருந்தாத மானங்கெட வரும் செயல்களைச் செய்தல் முறையன்று என்பதனைத் திருவள்ளுவர்,

“இன்றி அமையாச் சிறப்பின ஆயினும்

குன்ற வருப விடல்”101

இக்குறளுக்கு விளக்கவுரை எழுதிய பரிமேலழகர், இறப்ப வருவழி இளிவந்தன செய்தாயினும் உய்க என்னும் வடநூல் முறைமையை மறுத்து உடம்பினது நிலையின்மையும் மனத்தினது நிலைமையுடைமையையும் தூக்கி அவை செய்யற்க என்பதாம் எனக் கூறியுள்ளனர்.

தமிழரின் மானத்தின் மாண்பிற்கு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கியவன் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன் என்ற மாட்சிமை மிக்க மன்னன், ஒருகால் அவன் வெண்ணல் என்ற இடத்தில் சோழன் கரிகால்வளவனோடு போர் புரிந்தான். சோழன் செலுத்திய ஒரு அம்பு சேரமான் மார்பிற் பட்டு முதுகின் புறத்தே ஊடுருவிச் சென்றதால் சேரனது முதுகில் பெரும்புண் உண்டாயிற்று. போர் வீரர் தமது மார்பிலும், முகத்திலும் பெற்ற புண்ணையே விழுப்புண் எனக்கொண்டு மகிழ்ந்தனர். எனவே, சேரமான் தான் முதுகில் புண் பெற்றமைக்கு நாணங் கொண்டு வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தான். இதனை கழாத் தலையார் என்ற புலவர்,

“தன்போல வேந்தன் முன்புகுறித் தெறிந்த

புறப்புண் நாணி, மறத்தகை மன்னன்

வாள்வடகஞ் இருந்தனன் ஈங்கு

நாள்போற் கழியல, ஞாயிற்றுப் பகலே”102

எனப்பாடி சேரமானின் மானத்தின் மாண்பினைப் பாராட்டியுள்ளார்.

பெருமிதத்துடன் வாழ விரும்பும் ஒருவன் சான்றோர் பழிக்கும் வினைகளைச் செய்தல் கூடாது. ஒருவன் தன் தாய் வறுமையினால் பசித்து வருந்தும் பெரிய துன்பத்தைக் கண்டானாயினும் அவன் அத்துன்பத்தைப் போக்குதற்குச் சான்றோர் பழிக்கும் செயல்களைச் செய்தல் கூடாது என்பதை விளக்க வந்த வள்ளுவர்,

“ஈன்றாள் பசிகாண்பாள் ஆயினும் செய்யற்க

சான்றோர் பழிக்கும் வினை”103

என திருவள்ளுவர் பாடியுள்ளார். எனவே நமது செயல்கள் தூய்மை உடையனவாக விளங்குதல் வேண்டும். இரவுக்குறி வந்த தலைமகனை எதிர்ப்பட்டுத் தோழி இராக்காலத்தினால் வருந்திங்குகளை அவனுக்கு நினைவூட்டித் தலைவியை மணந்துகொள்ள வேண்டினாள். இதனைக் கீழ்க்காணும் அகநானூற்று வரிகளால்,

“கழியக் காதலர் ஆயினும், சான்றோர்

பழியொடு வருஉம் இன்பம் வெஃகார்

வரையின், எவனோ? - வான்தோய் வெற்ப”104

தோழி, தலைவனை நோக்கி, வாளை அளவும் மலையையுடைய தலைவனே! சான்றோராவார் மிகக் காதல்கொண்டாராக ஆயினும் பழியுடன் கூடிவரும் இன்பத்தினை விரும்பார். எனவே, நீ தலைவியை வரைந்து கொள்ளின் குறை ஒன்றும் நேரிடாது’ எனக்கூறித் தலைவியை மணந்துகொள்ள வேண்டினாள்.

15.4 பண்டைத் தமிழரின் பெருமித வாழ்க்கை கலாச்சாரம் ‘கொடை’

கொடை என்பது உயிரும் உடம்பும் உறுப்பும் முதலாகிய எல்லாம் பொருளும் கொடுத்தல். தமக்கென வாழாது பிறர்க்குரியராக விளங்கினார். திருவள்ளுவர்,

“அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்

என்பும் உரியர் பிறர்க்கு”105

எனக் கூறினார். இதனால் அன்புடையார் பிறருக்கு எலும்பையும் கொடுக்க உரியராவர் என்பது பெறப்படும்.

“தன்னகம் புக்க குறுநடைப் புறவின்

தபுதி யஞ்சிச் சீரை புக்க

வரையா ஈகை உரவோன் மருக”106

என்ற புறநானூற்றுச் செய்யுளில் சிபிசக்கரவர்த்தியின் செயற்கரிய செய்கை குறிக்கப்பட்டுள்ளது. சிபி என்ற சோழமன்னன் ஒரு புறாவிற்கு அடைக்கலம் கொடுப்பதற்குத் தன் தசையரிந்து தராசில் வைத்து அது ஒரு புறா எடைக்கீடாகாமையால் தானே தராசுத் தட்டில் ஏறினான் என்பது பாரதத்தில் கூறப்படும் செய்தியாகும்.

16. புனலாடல் கலாச்சாரம்:

“உலகம் ஓர் நிறையாய்த்தான் ஓர் நிறையாய்

புலவர் புலக்கோலால் தூக்க — உலகனைத்தும்

தான்வாட வாடாத தன்மைத்தே தென்னவர்

நான்மாடா கூடல்நகர்”107

புலவர் பெருமக்களின் புலமையைத் தராசாகக் கொண்டால் உலகையே ஒரு தட்டில் வைத்தாலும், மதுரை மாநகரை ஏந்தியுள்ள தட்டு இறங்கியே நிற்கும். அத்தகைய பெருமை பெற்றது மதுரை மாநகர்.

வையை பற்றிய பாடல்களில் புதுவெள்ளம் பெருக்கெடுத்து வருவதும், அதில் மகளிரும் மைந்தரும் நீராடும் நிறமும், காதற்பரத்தையும் பிறரும் நீராடலும், தலைவன் தான் தவறிழைக்கவில்லை என்று குளுரைத்தலும் வேறு பிற காதற்காட்சிகளும் பரிபாடலில் இடம்பெற்றுள்ளன.

“களளொடு காமம் கலந்து, கரைவாங்கும்

வெள்ளம் தரும், இப் புனல்,”108

நீரில் ஆடும் பொருட்டு மகளிர் தம் மேகலையை இறுகக் கட்டினர். வண்ண நீரை வீசும் கருவிகளையும், பனி நீர் கலந்த சந்தனத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு குதிரை மீதும் பெண்யானை மீதும், எருது பூட்டிய வண்டியின் மீதும், பல்லக்கின் மீதும் ஏறினர்.

“புனல் மண்டி ஆடல் புரிவான் சனம் மண்டித்

தாளித நொய் நூல் சரணத்தரி மேகலை

எனப்படுகால் இறுகிறுகத் தால் இட்டு

நெய்த்தோர் நிற அரக்கின் நீரெக்கி யாவையும்

முத்துநீர்க் சாந்து அடைந்த முஉய்த்தலும்

புக அரும் பொங்கு உள்ளம் புனள் இயல் மாவும்

மிகவரினும் மீது இனிய வேழப் பிணவும்

அனைவரும் பாண்டியரும் அத்திரியும்”109

சங்ககால மகளிர் குதிரையேற்றமும், யானையேற்றமும் செய்யுமளவுக்கு உடல்திறன் படைத்திருந்தனர் என்பது இதன்வழி புலனாகிறது.

“யார்? யார்?

முதியர், இளையர், முகைப் பருவத்தர்

வதிமண வம்பலர் வாய் அவிழ்ந் தன்னார்

இருதிற் மாந்தரும், இன்னி இயோரும்

விரிவு நரையோடும், வெறு நரையோடும்

புதுவித மாதர், பரத்தையர்; பாங்கர்;

அதிர்குரல் வித்தகர் ஆக்கிய தாள

விதிகூட்டிய இயமென்னடை போலப்

பதிஎதிர் சென்று பருஉக்கரை நண்ணி”110

இவர்கள் நீராடப்போவது, தாளகதியில் அமைந்த மென்னடை போல பல வயதினரும், பல தரப்பினரும், ஒருங்கே செல்லுவது இசைக்கருவிகள் ஒன்றிற்கொன்று வேறுபாடு உடையதெனினும் தாள கதியால் இணைந்து பாடலில் எல்லாம் மென்னடையாற் செல்வது போன்று எதிர் செல்கின்றவர்களும் உண்மை, வெண்மை, இடைமையாகிய பண்பு வேறுபாடு உடையரேனும் நெருக்கத்தால் எல்லாரும் மென்மையாய் சேர்ந்து நீராடுகிறார்கள் என்று பரிமேலழகர் உரை விளம்புகிறது.

17. கோலம் - ஒரு விளக்கம்:

கோலம் என்பதற்கு அலங்கரிப்பு, அழகு, உருவம் நப்பனை, தொய்யல், சாயல், மா, கற்பொடி முதலியவற்றால் இடும் கோலம் எனத் தமிழ்ப் பேரகராதி பல பொருட்களைத் தருகிறது. கோலம் இடும் வழக்கம் இந்தியாவில் எல்லாப் பகுதிகளிலும் தொன்றுதொட்டு வந்துள்ளதொரு எழிற்கலைச் செயல். பொழுது புலரும் முன்னும், பொழுது விழும் முன்னும் கோலமிடுதல் வழக்கம். சிறப்பாகக் கோயில்களில் திருவிழாக்களிலும், பொங்கல், நவராத்திரி போன்ற பண்டிகைகளிலும் திருமணம் முதலிய நற்செயல்கள் நிகழும் காலங்களிலும் இல்லங்களின் உட்புறத்திலும் தெருக்களிலும் கோலமிடுவர்.

கோலமிடுதலின் மூலம் பெண்களின் உள்ளத்தில் எழும் கலையுணர்ச்சி வெளியாகிறது என்று கலைக்களஞ்சியம் கோலக் கலை பற்றித் தெளிவாக விளக்குகிறது.

17.1 சங்க இலக்கியங்களில் அலங்காரம், ஒப்பனை:

சங்க இலக்கியங்களில் ‘கோலம்’ என்ற சொல் சில இடங்களில் இடம் பெறுகிறது. ஆனால் இல்லத்தில் அகத்தும், புறத்தும் இடும் கோலம் பற்றிய செய்தி இல்லையென்றே கூற வேண்டும்.

“கேழல் திகழ்வரக் கோலமொடு பெயரிய”111

“மாலையும் சாந்து மதழு மிழைகளும்

கோலங் கொள நீர்க்குக் கூட்டுவர்”112

“கொற்றவை கோலங்கொண்டு ஓர் பெண்”113

“கோலம் செய் மருப்பினால்”114

எனவரும் பாடல் அடிகளால் இடம்பெறும் கோலம் எனுஞ் சொல் தோற்றம், வேடம், அழகு என்னும் பொருட்களையே தந்து நிற்கின்றது.

“பைஞ்சோறு மெழுகிய படிவ நன்னகர்”¹¹⁵

எனச் சாணத்தால் மெழுகப்பட்ட இல்லங்கள் பற்றியும், ‘புதுக் கலத்தன்ன செவ்வாய்ச் சிற்றில்’ எனச் செம்மண் பூசப்பட்ட இல்லம் பற்றியும் பேசுகின்ற சங்க இலக்கியம் கோலமிடுதல் பற்றி எங்கும் குறிப்பிடவில்லை.

18. முடிவுரை:

தெய்வத்தால் நிகழும் இயற்கைப் புணர்ச்சி இடந்தலைப்பாடு பகற்குறி, இரவுக்குறி, இற்செறிப்பு, வேற்று வரைவு ஆகியன களவு வாழ்வில் நிகழ்ந்தன. அறத்தொடு நிறறல், உடன்போக்கு, பெற்றோர் வரைவுக்கு உடன்படாத பொழுது மடலேறுதல் ஆகியனவும் நிலவின.கற்பில் தலைவியின் பொறுமை, பரத்தைப் பிரிவு பொருள்வயிற் பிரிவு வாயில் வேண்டல், மறுத்தல் ஆகியன பற்றி சங்கப் பாடல்கள் கூறுகின்றன. வீரம், கல்வி, கொடை, மானம் போற்றினர்.

கலாச்சாரம் பற்றிய நம்பிக்கைகள்

அடிக்குறிப்புகள்

1. முனைவர் அ.தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், பக்கம் எண்:3
2. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், பொருட்பால், அரசியல், குறள் எண்: 580
3. ஆசிரியர் பெயர் இல்லை, நற்றிணை, பா.எண்:355, வரிகள்:6-7
4. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பொருள், கற்பியல், நூற்பா எண்: 1
5. அம்முவனார், நற்றிணை, பாடல் எண் : 4, வரிகள்: 3 – 7
6. உலோச்சனார், நற்றிணை, பாடல் எண் :149, வரிகள் : 1-5
7. கயமனார், அகநானூறு, களிற்றியானை நிரை, பாடல் எண் : 7, வரிகள் :1-8
8. பரணர், குறுந்தொகை, பாடல் எண் : 292, வரிகள்:5-8
9. கயமனார், அகம், நித்திலக்கோவை, பா. எண் : 383, வரிகள்:1-4
10. குடவாயிற் கீர்த்தனார், அகம், நித்திலக்கோவை, பா. எண் : 315, வரிகள்:1-6
11. பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ, அகம், மணிமிடைபவளம், பா.எண் : 261, வரிகள்:1-15
12. வ. சுப. மாணிக்கனார், தமிழ்க் காதல், ப : 71
13. பாலை ஓதலாந்தையார், ஐங்குறுநூறு, தாயிரங்குப் பத்து, பா.எண் : 380, வரிகள்:6-11
14. மேலது, இடை சுரத்து உரைத்த பத்து, பா.எண் : 382, வரிகள்: 1-5
15. மேலது, பா.எண் : 382, வரிகள்: 2-5
16. கபிலர், அகம், மணிமிடைபவளம், பா.எண் : 203, வரிகள்:1-17
17. கயமனார், நற்றிணை, பா. எண் : 293, வரிகள்:4-9
18. வெள்ளிவீதியார், குறுந்தொகை, பா. எண் : 44, வரிகள்:1-4
19. போதனார், நற்றிணை, பா. எண்: 110, வரிகள்:1-13
20. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்பியல், நூற்பா எண்: 1151
21. வ.சுப. மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப: 69
22. குப்பைக் கோழியார், குறுந்தொகை, பாடல் எண் : 305, வரிகள்:1-8
23. ஆதிமந்தியார், குறுந்தொகை, பா. எண் : 31, வரிகள்:1-6
24. வ. சுப. மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப: 69
25. ஆசிரியர் பெயர் இல்லை, குறுந்தொகை, பாடல் எண் : 379, வரிகள்:1-6
26. தொல். பொருள், நச்சினர்க்கினியர் (உரையாசிரியர்) பக்கம்: 3
27. மேலது, பக்கம்: 3

28. மருதன் இளநாகனார், கலித்தொகை, முல்லைக்கலி, பா.எண்:103, வரிகள் : 63-64
29. மேலது, பா. எண், 103, வரிகள் : 71-73
30. மருதன் இளநாகனார், கலித்தொகை, முல்லைக்கலி, பா.எண்:101, வரிகள்: 39-42
31. இளங்கோவடிகள், சிலப்பதிகாரம், ஆய்ச்சியர் குரவை, பா.எண்:17, வரிகள்:88-89
32. மருதன் இளநாகனார், கலித்தொகை, முல்லைக்கலி, பா.எண் : 102, வரிகள்:21-24
33. மருதன் இளநாகனார், கலித்தொகை, முல்லைக்கலி, பா.எண்:101, வரிகள்:15 - 17
34. மேலது, பா.எண்:101, வரிகள்:21-23
35. மருதன் இளநாகனார், கலித்தொகை, முல்லைக்கலி, பா.எண்: 101, வரிகள்:27-29
36. மேலது, பா.எண்:103, வரிகள்:23-25
37. அ. மு. பரமசிவானந்தம், 'மலைவாழ் மக்கள் மாண்பு', பக்கம்: 118
38. ஐ.அண்ணாமலை, ஆய்வுக்கோவை ஏறுதழுவல் பதினோராவது கருத்தரங்கு தொகுதி -1, பக்கம் : 11
39. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல், நூற்பா : 981
40. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், இன்பத்துபால், களவியல், குறள் எண்:1137
41. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல், நூற்பா : 947
42. மேலது, நூற்பா : 1
43. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல், நூற்பா : 3
44. மேலது, நூற்பா : 5
45. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல், நூற்பா : 4
46. பன்னிரு பாட்டியல், பாடல் எண்: 246
47. வ. சுப. மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப:253
48. ஆலம்பேரி சாத்தனார், நற்றிணை, பா.எண்:152, வரிகள்:1-2
49. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல், நூற்பா:877
50. கபிலர், கலித்தொகை, குறிஞ்சிக்கலி, பா. எண் : 114, வரிகள்: 4-5
51. மேலது, பா.எண்:117, வரிகள்: 17-18
52. நல்லந்துவனார், கலித்தொகை, நெய்தற்கலி, பா.எண்:138, வரிகள்:9-10
53. வ. சுப. மாணிக்கனார், தமிழ்க்காதல், ப:257
54. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், பொருள், அகத்திணையியல், நூற்பா : 97
55. தொல்காப்பியர், குறுந்தொகை, பா. எண் : 14, வரிகள்:1-6
56. பேரேயின் முறுவலார், குறுந்தொகை, பா.எண்:17, வரிகள்:1-4
57. அள்ளூர் நன்முல்லையார், குறுந்தொகை, பா. எண் : 32, வரிகள்:1-6
58. மதுரைக் காஞ்சிப் புலவன், குறுந்தொகை, பா.எண்:173, வரிகள்:1-7

59. மடல் பாடிய மாதங்கீரனார், குறுந்தொகை, பா.எண்:182, வரிகள்:1-7
60. கபிலர், குறுந்தொகை, பா.எண்: 95, வரிகள்:1-5
61. வெள்ளிவீதியார், குறுந்தொகை, பா.எண்:149, வரிகள்:1-2, 5-6
62. ஆலத்தூர் கிழார், குறுந்தொகை, பா.எண்:112, வரிகள்:1-2
63. கபிலர், அகம், மணிமிடைபவளம், பா.எண்:208, வரிகள்:18-20
64. பரணர், அகநானூறு, மணிமிடைபவளம், பா.எண்: 266, வரிகள்: 8
65. மடல் பாடிய மாதங்கீரனார், நற்றிணை, பா.எண்:377, வரிகள்:1-5
66. மடல் பாடிய மாதங்கீரன், குறுந்தொகை, பா.எண்:182, வரிகள்:1-7
67. தொல்காப்பியர், குறுந்தொகை, பா.எண்:14, வரிகள்:2-6
68. கபிலர், அகநானூறு, களிற்றியானை நிரை, பா.எண்:73, வரிகள்:11-15
69. மதுரைக் காஞ்சிப் புலவன், குறுந்தொகை, பா.எண்:173, வரிகள்:1-7
70. நல்லந்துவனார், கலித்தொகை, நெய்தற்கலி, பா.எண்:138, வரிகள்:8-12
71. மேலது, பா.எண்:139, வரிகள்:8-13
72. நல்லந்துவனார், கலித்தொகை, நெய்தற்கலி, பா.எண்:140, வரிகள்:5-9
73. மேலது, பா.எண்:141, வரிகள்:9-10,13-14, 19-20
74. நல்லந்துவனார், கலித்தொகை, நெய்தற்கலி, பா.எண்:141, வரிகள்:21-24
75. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், இன்பத்துப்பாலை, களவியல், குறள் எண்:1131
76. மேலது, குறள் எண்:1132
77. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், இன்பத்துப்பாலை, களவியல், குறள் எண்:1133
78. மேலது, கு.எண்:1135
79. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், இன்பத்துப்பாலை, களவியல், கு.எண்:1136
80. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், புறத்திணையியல், நூற்பா:67
81. இறையனார், குறுந்தொகை, பாடல் எண் : 2, வரிகள்:1-5
82. செம்புல பெயனீரார், குறுந்தொகை, பா.எண் : 40, வரிகள்:1-5
83. வெள்ளி வீதியார், குறுந்தொகை, பா.எண்:58, வரிகள்:1-6
84. கபிலர், குறுந்தொகை, பா.எண்:87, வரிகள்:1-5
85. தேவ குலத்தார், குறுந்தொகை, பா.எண்:3, வரிகள்:1-4
86. அம்முவனார், குறுந்தொகை, பா.எண்:49, வரிகள்:1-5
87. மதுரை மருதன் இளநாகனார், அகம், களிற்றியானை நிரை, பா.எண்:90, வரிகள்: 1-4
88. பரணர், நற்றிணை, பா.எண்:300, வரிகள்:4-6
89. பரணர், புறம், பா.எண்:343, வரிகள்:10-12

90. ஆசிரியர் பெயர் இல்லை, அகம், களிற்றியாணை நிரை, பா.எண்:117, வரிகள்:8-11
91. மேலது, பாடல் எண்:165, வரிகள்:19-23
92. கபிலர், குறிஞ்சிப்பாட்டு, பாடல் வரிகள்:103-104
93. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம் , பொருள், மெய்ப்பாட்டியல் , நூ.எண்: 9
94. நல்லந்துவனார், கலித்தொகை, நெய்தற்க்கலி, பாடல் எண் : 141, வரிகள்:19-20
95. பொன்முடியார், புறநானூறு, பா.எண்:312, வரிகள்:1-6
96. பூங்கணுத்திரையார், புறம், பா.எண்:277, வரிகள்:1-4
97. மருதன் இளநாகனார், கலித்தொகை, மருதக்கலி, பா.எண்:86, வரிகள்: 11-14, 18 ,19
98. பரணர், புறம், பா.எண்:343, வரிகள்:11-13
99. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், பொருட்பால்,அரசியல், கு.எண்: 384
100. பரணர், புறம் , பா.எண்: 142, வரிகள்:4-6
101. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், பொருட்பால், குடியியல், குறள் எண் : 961
102. கழாஅத் தலையார், புறம், பா.எண்:65, வரிகள்: 9-12
103. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், பொருட்பால், அமைச்சியல், குறள் எண் : 656
104. நெய்தற் சாய்த்துய்த்த ஆவூர்க் கிழார், அகம், களிற்றியாணை நிரை, பா.எண்:112, வரிகள்:11-13
105. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், அறத்துப்பால், அன்புடைமை, குறள் எண் : 72
106. தாமப்பல் கண்ணனார் ,புறம், பா.எண்:43, வரிகள்:6 - 8
107. நல்வழுநியார், பரிபாடல், பா.எண்:12, வரிகள்:17-19
108. வையை கரும்பிள்ளைப் பூதனார், பரிபாடல், பா.எண்:10, வரிகள்: 69-70
109. மேலது,பா.எண்:10, வரிகள்:9-16
110. வையை கரும்பிள்ளைப் பூதனார், பரிபாடல், பா.எண்:10, வரிகள்: 19-26
111. கீரந்தையார், பரிபாடல், பா.எண்:2, வரி: 16
112. வையை கரும்பிள்ளைப் பூதனார், பரிபாடல் , பா.எண்:10, வரி: 93
113. ஆசிரியர் நல்லந்துவனார், பரிபாடல், பா.எண்:11, வரி:100
114. மருதன் இளநாகனார், கலித்தொகை, முல்லைக்கலி, பா.எண்:106, வரி: 26
115. கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், பெரும்பாணாற்றுப்படை, பாடல் வரி:298

முடிவுரை

நிலத்தின் அடிப்படையில் சங்க காலத்தில் தெய்வங்கள் இருந்தன.காடும் சார்ந்த இடத்தில் திருமாலும், மலைச் சார்ந்த இடத்தில் முருகனும், மருத நிலத்தில் இந்திரனும், கடல் சார்ந்த இடத்தில் வருணனும் தெய்வங்களாகப் போற்றப்பட்டனர்.முழுமுதற் கடவுளாக திருமாலும், சிவனும் போற்றப்படுகின்றனர். முருகன் போர்த்தெய்வமாகவும், வருணன் மழைத்தெய்வமாகவும், கொற்றவை வெற்றிச் செல்வியாகவும் சங்ககால மக்களின் தெய்வ நம்பிக்கையாக நிலவி வந்தன என்பதை பாடல்வழி அறிய முடிகிறது.

சங்ககால மக்கள் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் சடங்குகள் நிகழ்த்தியுள்ளனர்.சமூகத்தில் ஆண், பெண்களுக்கு இடையே தனித்தனி சடங்குகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. பூப்புச் சடங்குகள், வெறியாட்டுச் சடங்குகள், சிலம்புக்கழிச் சடங்குகள், மகப்பேறு சடங்குகள், கைம்மைச் சடங்கு என பெண்ணிற்குரிய சிறப்பான சடங்குகளை நடத்தி வந்துள்ளனர். வளமைச் சடங்குகளும், நடுகல் சடங்குகளும், கடல்தெய்வ வழிபாடு சடங்குகளும் சங்ககால மக்களிடையே நிலவி வந்துள்ளதை காண முடிகிறது.

சங்ககால மக்கள் விழாக்களை சிறப்பாக கொண்டாடியுள்ளனர். விழவு ‘சாறு’ என்ற பெயரில் விழா குறித்த பாடல்கள் இடம் பெறுகிறது. மக்கள் ஒன்றுகூடி மகிழ்வதற்கு விழா எடுத்தனர். விழாக்காலத்தில் அவர்கள் கொடி ஏற்றி, முரசு அறிவித்து கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர். கார்த்திகை விழா, புனல் விழா, பாவை விழா, தெய்வத்திற்கு என எடுக்கும் விழாக்கள் கொண்டாடப்பட்டு வந்துள்ளன.பண்டைத் தமிழகத்தில் விழாக்கட்கு பஞ்சமில்லையென்றும்,சமய விழாக்களே பெரும்பான்மையாக இருந்தன என்றும், இவ்விழாக்களின் போது பாட்டும், கூத்தும், விருந்துகளும் நிறைந்து மக்களை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தின என்றும் தெள்ளத் தெளிவாக உணர்கின்றோம்.

தமிழர்கள் தம் வாழ்வை அகவாழ்வு, புறவாழ்வு என இரண்டாக இலக்கணம் வகுத்து வாழ்ந்து வந்தமை பண்பாட்டின் சிகரமாகக் கருதப்படுகிறது. தான் தோன்றிய சங்க கால மக்களின் நாகரிகம், பண்பாடு, பழக்கவழக்கங்கள், வாழ்க்கைமுறை, அரசு, அமைச்சர், போர், வீரம், காதல் போன்றவற்றை சங்க இலக்கிய பாடல்கள் காட்டி நிற்கின்றன.இறந்தவர்களுக்கு முறையாக செய்யப்படும் ஈமச்சடங்கு முறைகளையும், மணப்பருவம் எய்த பின் திருமணம் செய்யும் முறையையும், சங்க காலத்தில் தம்மை ஆளும் அரசர் என்று கருதாமல் மக்களை காக்கும் காவலர் என்றும், வேளாளரின் மிக சிறந்த பண்பு விருந்தோம்பல் என்றும் சங்க பாடல்கள் கூறுகின்றன.

தலைவன், தலைவிகளுக்கிடையே பிரிக்க முடியாத அன்பு நிலவினால் தான் இல்லறம் சிறப்பாக நடத்த முடியும் என்றும், தலைவனும், தலையியும் மகிழ்ந்து வாழ்வதற்கு அன்பும், பண்பும் அடிப்படை என்றும் சங்க பாடல்கள் கூறுகின்றன. மேலும், மனித வாழ்வில் களவு, கற்பு பின்னி பிணைந்த ஒன்றாகவே திகழ்வதாக விளங்குகிறது. பண்டைத் தமிழர் கல்வி, தறுகண், புகழ், கொடை என இவற்றால் தோன்றும் பெருமித வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தனர் என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது. கோலம் இடுவதன் மூலம் பெண்களுக்கு புத்துணர்ச்சியையும், கலையுணர்வையையும், இல்லங்களிலும், திருவிழாக் காலங்களிலும் கோலத்தின் சிறப்புப் பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கிய நூல்களில் காண முடிகின்றது.